

КАРОЛ ФИНЧ
ОБЕЩАЙ МИ ЛУННА
СВЕТЛИНА

Превод от английски: Гургана Попова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Чероки Нейшън

Индианска територия

Октомври 1889

Утрото тъкмо се разстиляше над спокойната местност по бреговете на Гранд Ривър, когато неочаквано като топовен гърмеж отекна тревожен вик.

Лотън Стоун се намръщи и рязко вдигна своя уинчестър до мускулестото си рамо.

— Ще наблюдавам задната врата — реши Такър Макгайър и изтича под прикритието на дърветата.

— Прозорецът отстрани е мой — заяви Удуърд Хол, хвана пушката и пистолета и заобиколи от север.

В тишината на утрото Лотън чуваше яростните псувни и тропота на известната банда престъпници. Те се бяха скрили в грубата къща, която принадлежеше на един полуиндианец от племето чероки, комуто бяха дали името Джордж Тинсли. Бандата на Гардинерови бе завзела дома на Джордж при опита си да избяга от шерифите на САЩ, които от три дни бяха по петите им.

Лотън нямаше защо да се чуди какво е станало със стария индианец. Стоманеносивите му очи се заковаха върху сгърченото човешко тяло, което лежеше със заровено в тревата лице на около петнайсет метра от предната врата. Лотън се запита дали Джордж Тинсли изобщо е разбрал какво се е случило.

Нямаше повече време да размишлява за съдбата на жертвата, защото втори залп куршуми прелетя през притворената врата на къщата. През счупените прозорци стърчаха дългите цеви на уинчестърите, които бълваха огън срещу Удуърд Хол и Такър Макгайър. Лотън хвърли по един бърз поглед на своите партньори и се увери, че не са засегнати от куршумите, които плющяха в калта.

Парче олово пропиця край Лотън и рикошира от дървото само на няколко сантиметра над главата му в момента, когато той се хвърли

на земята и стиснал зъби, запълзя към коня си. Като остави пушката си настрана, той бръкна в дисагите и измъкна пръчка динамит. Той и партньорите му се бяха надявали да изненадат Гардинерови и да избегнат кръвопролитие, но не било писано. Светлината на утрото и цвиленето на жребците бяха предупредили за тяхното присъствие.

Лотън драсна една клечка в кората на близкото дърво и запали фитила. Като се прицели внимателно, той хвърли динамита върху покрива на къщата. След това хвана здраво уинчестъра си и зачака резултатите от взрива.

Настъпи страшен хаос, когато към небето се вдигнаха летви и дъски, а около покрива запраща огън.

Още една серия от псувни огласи въздуха. Лотън се изправи на лакти. Свитите му очи бяха заковани в мерника на пушката. Като свита гърмяща змия той чакаше най-удобния момент, за да нападне.

Оловните куршуми се забиваха в окапалите листа около Лотън, като караха конете да се вдигат на задните си крака и да опъват въжетата, с които бяха вързани. Лотън успя да се изгърколи настрана, преди неговият черен жребец да забие копитата си в черепа му. Пронизително цвилене се смеси със свистенето на куршумите, когато конете се освободиха и препуснаха надалеч от опасността.

Лотън се плъзна през шумолящите листа и се подпря на ръце. От хижата излизаха кълба дим, а от вратите и прозорците валяха изстрели, докато разбойниците се готвеха да избягат.

Заел удобна позиция и нащрек, Лотън се взираше във вратата. Когато зърна първия десперадо^[1] да излиза от къщата, натисна спусъка. Като чу гърмежа на пушката, русият пистолеро^[2], който се бореше за свободата си, се стрелна встрани. Но тъй като младият бандит бе скочил не в посоката, в която очакваше Лотън, куршумът го улучи в гърдите вместо в рамото. Лотън промърмори под носа си. Той искаше да рани, не да убие измъкващия се десперадо.

Лицето на беглеца се сгърчи в презрителна гримаса, с лявата си ръка той се хвана за гърдите, а с дясната насочи пистолета си към Лотън. Но преди Били Гардинер да успее да стреля, погледът му стана пуст, а оръжието се изплъзна от ръцете му. Коленете му се подкосиха и той рухна в калта.

Сподавено проклетие се надигна в гърлото на Лотън, когато още двама светлокоси бандити се появиха на вратата, защитени като с

щитове от падналите дъски. Пистолетите им не млъкваха, докато се промъкваха към обора, където бяха конете им.

Лотън се наведе, когато един куршум изсвистя в листата до рамото му. Всеки мускул на тялото му се напрегна, като чу как Уди Хол изрева от болка. Лотън успя навреме да вдигне глава, за да види как Уди се завъртя като пумпал, а после падна във високата трева.

— Проклет глупак. Все се опитва да бъде герой — промърмори Лотън.

Студените му сиви очи се извиха към храсталака, където облаче дим се издигаше над стрелящия пистолет на Такър Макгайър. Тревата прошумоля, когато Такър се просна на земята, за да избегне идващите към него безброй куршуми.

Още двама от бандитите притичаха покрай ъгъла на къщата, без да позволят на Такър да се надигне. В един миг Лотън скочи на крака и се втурна към други няколко дървета.

— Такър? Добре ли си? — надвика той пращането от пожара и пукота на куршумите.

Никакъв отговор.

Ехтящият глас на Лотън накара престъпниците, които вече бяха скочили на конете си, да сменят посоката на куршумите. Лотън се показва иззад едно дърво и се извъртя, за да стреля по десперадосите, които го обсипваха с град от куршуми.

Като си помисли, че на най-добрите му приятели се е случило най-лошото, Лотън изруга и отново стреля с уинчестъра по измъкващите се разбойници.

Нат Гардинер изръмжа от болка, когато куршумът на Лотън заседна в бедрото му. Гневни сини очи се впиха в едрата фигура на мъжа, който сега беше отчасти закрит от дърветата.

— Ще ми платиш за това ти, кучи сине! — извика Нат презрително и смущка коня да препусне по-бързо. — Затова че уби малкия ми брат, ще те накарам да умреш бавно и мъчително.

Лотън не обърна внимание на Нат Гардинер. Той се овладя и стреля по рошавия негодник, който поведе бандата далеч от горящата къща. За голямо негово учудване куршумът отиде встрани.

Десперадосите започнаха да се измъкват под прикритието на гъстия дим. Като присви очи, за да различи какво става зад завесата от

пушек, Лотън стреля още веднъж. Този път куршумът улучи Ванс Гардинер отстрани и го накара да се превие на седлото.

Лотън наблюдаваше как Гардинерови и техните кръвожадни съучастници препускат към дърветата по брега на реката. Плясъкът на водата показва, че разбойниците използват тесния поток, за да скрият следите си.

— Проклета да е душата ти, Лотън Стоун! — Гневният глас на Ванс Гардинер идваше откъм далечните дървета. — Ще платиш за това. Ще те накарам да се пържиш в ада!

След това настана тишина, която от време на време се нарушаваше само от пращането на огъня, обхванал къщата.

Откъм шубраците, където преди няколко минути бе принуден да се скрие Такър Макгайър, Лотън Стоун дочу сумтене, кашлица и приглушени ругатни. Слаба миризма на скункс се примеси с миризмата на дима. Колкото повече Лотън се приближаваше към храстите, толкова по-силно миришеше.

Като дишаше тежко и се препъваше, Такър се изправи на крака. По луничавите му бузи се стичаха сълзи, докато сваляше ризата си, за да я изтупа и да махне от нея натрапчивата миризма.

— Можеш ли да си представиш, скочих в един храст, където този трижди проклет скункс си ровеше дупка!

Напрежението изчезна от суровото лице на Лотън едва след като внимателно огледа приятеля си. Такър не бе засегнат от разбойнически куршум, но вонеше до небесата.

— Колко от тях улучи, Лоу? — поинтересува се Такър, докато си проправяше път към реката, за да измие миризмата, която се бе просмукала до кожата му.

— Само хлапето — измърмори Лотън и тръгна редом с него. — Ранех Ванс и Нат. Това ще ги забави, но няма да ги спре.

— Разбрах, че си улучил Били. Чух как братята му крещяха смъртните си закани към теб.

Една от дебелиите рижи вежди на Такър се повдигна, когато видя следите от кръв по земята. — Както изглежда, закачил си Гардинерови не на шега.

Такър огледа околността.

— Какво се е случило с Любовчията? — попита той, преди да се потопи в реката. — Ако нещо се е случило с Уди, половината женско

население на Форт Смит ще се облече в черно.

„Любовчията“, както Такър и Лотън упорито наричаха дългогодишния си приятел, се появи на брега на реката — жив, макар и с ранена лява ръка.

— Тук съм, Тък — изръмжа Уди — поне ще мога да кажа, че съм бил прострелян при изпълнение на служебния си дълг. — Красивият полицай погледна надолу към косматия си приятел, който в този момент размазваше кал по цялото си тяло. — А ти беше много полезен, когато играта загубя. Докато мене и Лоу ни замерваха с куршуми, ти си беше свил гнездо в храстите като проклет страхливец. Така ти се пада, заслужи си този скункс да те изпръска.

— Аз не съм страхливец — възпротиви се Такър. В момента той приличаше на балсамирана с няколко пласта кал египетска мумия. От него се виждаха само големият куп рижава коса и белите кръгчета кожа около сините му очи.

Докато Такър и Уди обсъждаха кой най-малко е участвал в престрелката, Лотън бавно се върна към тлеещата хижа. На него бе оставена неприятната задача да погребее мъртвите. Той спря пред безжизненото тяло на Били Гардинер. Хлапето изглеждаше на около двайсет години. За нещастие Били бе попаднал под влиянието на своите по-големи братя и това му беше докарало нещастие.

Лотън въздъхна. За двете години, през които тероризираха Индианската територия, Канзас, Арканзас и Тексас, зад себе си Гардинерови бяха оставяли разруха и ужас. За главата на младия Били Гардинер и за всеки от братята му се даваха по пет хиляди долара. Благодарение на братята му животът на Били завърши в престрелка, а парите, които беше плячкосал при обирите на банки, влакове и на фургоните с армейски заплати, сега можеха да си разделят семейството му и останалите членове на бандата.

Тъжният поглед на Лотън се прехвърли върху сгърчените останки на Джордж Тинсли. Още един напразно погубен живот. Като видя ножа, който се подаваше от гърба на Джордж, се намръщи. Без съмнение това беше работа на Айдахо Джо, както го наричаха. Джо се движеше с Гардинерови и изпитваше болезнена страст към ножовете, както и садистично влечение към хладнокръвното убийство. Лотън бе виждал отворотелните дела на Айдахо Джо толкова пъти, че не би могъл да си припомни точния им брой. Откакто се бе присъединил към

двестате шерифи, които прилагаха закона в Индианската територия^[3] и в наскоро създадената територия Оклахома, Лотън преследваше Айдахо Джо. На него очевидно му харесваше да ранява и убива жертвите си. Лотън мислеше, че Гардинерови са от твърде висока класа, за да приемат като член на бандата Айдахо Джо, но насилието пораждаше насилие и с течение на времето Гардинерови бяха станали по-опасни и жестоки.

Ванс Гардинер беше коварен и пресметлив престъпник, един от най-хитрите в страната. Допреди няколко месеца Ванс и семейството му бяха замесени само в кражби на пари и добитък. Без съмнение присъствието на Айдахо Джо беше причина за вълната от безсмислени убийства, смяташе Лотън. Сега Гардинерови се занимаваха само с добре организирани обири на банки и нападения на влакове. Айдахо Джо и още един безжалостен главорез на име Пенхендъл Дик, пристигнал от Ничията земя, бързо бяха погубили репутацията на Гардинерови.

Мислите на Лотън се отклониха, когато едно видение от миналото завладя ума му. Той взе разсеяно лопатата и се зае с тъжната си задача. Снежната птица не беше с Гардинерови този път. Така Лотън беше нарекъл тайнствената и неуловима жена, която бе свързана с бандата.

Лотън я беше видял веднъж предишната година, когато бандата беше избягала от тримата шерифи, които я преследваха по петите. Лотън и сътрудниците му тръгнаха по следата южно от Чероки Нейшън, но престъпниците бяха оставили пазач за през нощта и успяха да избягат. На лунната светлина Лотън бе видял една грива от сребристоруса коса, която изглеждаше бяла като сняг и се развяваше на вятъра като знаме.

Оттогава Лотън бе започнал да описва жената и да разпитва за нея, когато разследваше местата на грабежите. Някои от хората си спомняха, че са виждали една привлекателна млада дама, която или минавала през града с дилижанса или с влака, или пък се представяла за млада жена, която търси работа като учителка или в някоя друга почтена професия.

Според това, което Лотън бе установил, жената беше шпионин и осведомителка на известната банда престъпници. Лотън не знаеше каква бе връзката ѝ с бандата — сестра, лека жена или просто една

наивна фантазьорка, прелъстена от някой от десперадосите. Но едно нещо бе сигурно — разследванията сочеха, че Снежната птица е красавица, за разлика от Бел Стар, Кетъл Кети и някои от другите жени — престъпнички, за които бе чувал. Тайнствената жена, мислеше Лотън, бе отчасти причината за това Гардинерови така успешно да се измъкват от шерифите на САЩ. Доколкото Лотън бе успял да установи, Снежната птица изучаваше района преди нанасянето на удара! Ако заподозреше опасност, предупреждаваше бандата да стои настрана. Но където и да беше, Снежната птица винаги бе успявала да се измъкне. Беше успяла да избегне и това последно произшествие, без да разкрие своята самоличност.

Докато Лотън се занимаваше с неприятната си задача, той се запита защо тази неуловима красавица, която по някакъв начин бе свързана с бандата на Гардинерови, го бе заинтригувала толкова. Не беше я виждал никога очи в очи. Само бе чувал разкази за впечатляващата ѝ красота. И все пак се хващаше да размишлява по въпроса защо една пленителна жена ще се занимава с банда главорези.

— Позакърпих Любовчията — обяви Такър и прекъсна мълчаливите размисли на Лотън. — Само драскотина е, но сигурно ще спре любовните му похождения за някоя и друга седмица.

— По дяволите, Тък, ако още веднъж ме наречеш „Любовчия“, ще... — Уди важно се приближи, лявата му ръка беше закачена на импровизирана превръзка. Той спря наред изречението, като видя, че Лотън откъсна една разцъфнала по-късно горска съсънка и я постави на гроба на Джордж Тинсли.

Дружеските закачки отстъпиха място на почтително мълчание. Тази част от работата си тримата шерифи мразеха най-много — когато трябваше да кажат последните няколко думи над гробовете на невинните жертви. Понякога на Лотън му се струваше, че е станал безсърдечен и безчувствен — рискът на една професия, която имаше за цел да защити гражданите на Двете територии. Но когато трябваше да се погрижи за душата на някой загинал нещастник, винаги се вълнуваше.

Лотън не знаеше къде ще се озове младият престъпник Били Гардинер — в рая или в ада — но реши да не се бори с тази мисъл твърде дълго. Ще остави оплакването и размислите на Ванс и Нат Гардинер. Те бяха издали смъртна присъда на Лотън, но всъщност

именно те бяха виновни за трагичния край на своя брат. Когато са избирали живота на престъпници, са избрали смърт и унищожение и за себе си. Сега трябваше да изстрадат гибелта на своята собствена плът и кръв. Смъртта на Били ще тежи на тяхната съвест, не на съвестта на Лотън.

Съдията Исак Паркър беше наредил Гардинерови да бъдат хванати живи или мъртви, а Паркър винаги бе наблягал на факта, че в разгара на битката неговите шерифи са основната му грижа. Те даваха живота си в престрелките, за да защитят невинните хора, и Паркър жалеше всеки шериф, паднал от куршум на престъпник.

— Чудя се къде ли е Снежната птица — запита се на глас Такър, докато бавно се отправи към конете, които той и Уди бяха намерили отново.

— Вероятно чака някъде, за да се погрижи Гардинерови да оздравеят отново — отвърна Лотън.

— Давам си месечната заплата, за да мога добре да я огледам — отбеляза Уди, като се опитваше да не изостава от крачещия Лотън. — Писна ми да слушам колко красива била. Искам да я видя лично.

— И без това достатъчно жени те чакат с отворени обятия, Любовчийо — каза Такър, докато се мятеше на седлото. — Снежната птица вероятно ще те погуби, понеже ти досега не си срещал жена, в която да не се влюбиш от пръв поглед. Независимо дали става дума за дама, за престъпничка, дали е млада, стара, дебела, или...

— По една случайност не съм от мъжете, които не подбират! — настоя Уди.

Такър вдигна рамене и погледна мускулестия великан, който яздеше мълчаливо до него.

— Ето, виж Лоу, той е съвсем друго нещо. Тъй като не вижда особена полза от жените, той няма да се остави да го подлъжат женските чарове на Снежната птица.

— Може да останеш изненадан — изкикоти се Уди и се подсмихна закачливо на смълчания си спътник. — Снежната птица може да пропука дори твърдото като скала сърце на Лотън Стоун.

— Не е много сигурно — отвърна Такър. — На планетата няма жена, която да победи Лотън Стоун.

— Ще можем да проверим дали Снежната птица може да завърти главата на Лоу, ако я хванем някога — продължи Уди. — Обзалагам се,

че дори Лотън ще се колебае, преди да предаде тази красива престъпничка на съдията Паркър.

— На съдията? — извика Такър. — По дяволите, та то няма дори заповед за нейното арестуване и тя никога не е била обвинявана в нещо незаконно. Всичко, което имаме, са догадки. И все пак приемам облога. Ако задържим Снежната птица, обзалагам се...

— Тък! Уди! — Гласът на Лотън изплющя като камшик.

— Да?

— Млъквайте. До Мускоджи, откъдето ще си приберем затворническия фургон и затворниците, има дяволски много път. А до Форт Смит е дори още повече.

— Бре, че си докачлив — пошегува се Такър със сериозния им другар. — Не може да се каже, че за пръв път някой десперадо призовава гнева на дявола върху главата ти.

— Кисел е, защото Снежната птица го привлича по някакъв странен начин, а не може дори да се приближи до нея, за да я хване. — Уди продължи да го дразни. — Лоу не е по-различен от нас двамата. Чудя се дали ще успее да устои на странната магическа власт, която има Снежната птица над всеки мъж, който среща по пътя си. Хм, не бих се изненадал, ако ми кажат, че именно тя е мозъкът зад големия успех на Гардинеровата банда. Може тъкмо тя да е в основата на всяко от нападенията в района.

Лотън вдигна очи към небето. Той извънредно много обичаше Тък Макгайър и Уди Хол, но понякога му се искаше да обикаля Индианската територия съвсем сам. Тези две бърбиви свраки можеха да проглушат ушите на човек.

За да заглуши непрекъснатото дърдорене на своите партньори, Лотън запя „Отивам при моята Лу“, както правеше винаги, когато пътуваха от едно място към друго. Нямахше търпение да се върне във Форт Смит, а раната на Уди беше отлично извинение да бързат. Служебното пътуване на тримата шерифи беше продължило твърде дълго и всички те имаха нужда от малко почивка, спокойствие и забавления.

За жалост „хората, които работеха при Паркър“ понякога бяха принудени да преследват престъпници и разбойници по три месеца без прекъсване, преди да се върнат със заловените от тях затворници. След като в наскоро създадената територия Оклахома и в Индианската

територия се установяха ред и законност, Лотън възнамеряваше сериозно да помисли дали да не се установи в някоя отдалечена ферма, за да отглежда добитък. Това беше мечтата му още откакто бе принуден да напусне фермата на втория си баща в Тексас. Някой ден отново ще си има свой собствен дом. Ще се радва на тих и спокоен живот... ако някой разбойнически куршум не го настани преди това завинаги на едно място.

[1] Десперадо (псевдо исп.) — отчаян, опасен престъпник. — Б.пр. ↑

[2] Пистолеро (исп.) — наемен убиец. — Б.пр. ↑

[3] Индианската територия е създадена като резерват за индианските племена през 1828 година. През 1889 части от територията са открити за заселване от бели. През 1907 година двете територии се обединяват и се създава щат Оклахома. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Форт Смит, Арканзас

Краят на октомври 1889

След като дълги дни яздиха през гористите хълмове, прекосиха многобройни потоци из безкрайната прерия, тримата шерифи спряха, за да огледат от високо блесналата на слънцето река Арканзас. Затворническият керван, който се състоеше от фургона на затворниците, още един фургон със запаси и резервен впряг коне, също спря. Вече седмици наред спяха под звездите и се хранеха с пушки, готови за стрелба в скута им. Служителите на закона се бяха сражавали с Гардинерови, някъде бяха оставили призовки, а другаде бяха извършили арести. Бяха пребродили една област, където крадците и разбойниците отлично познаваха всяка пътечка и всяко скривалище. Отново и отново бяха поставяли на изпитания всичките си умения на следотърсачи и стрелци.

— Форт Смит несъмнено изглежда добре оттук — въздъхна облекчено Такър. Той си гребна още веднъж от боба, задъвка и се усмихна, когато забеляза, че на източния бряг на реката се събира тълпа. — Изглежда, новината, че идваме, е пристигнала в града преди нас.

— Единственото хубаво нещо на пристигането ни в Затвора на бесеция съдия е това, че повече няма да слушаме отвратителното пеене на шерифа Стоун — измърмори един от затворниците, преди да нагълта поредната хапка. — Ако още един ден трябваше да слушам това отвратително виене, щях да се обеса, преди Паркър да свари да ми надене примката.

— Не знам кое е по-лошо — присъедини се друг от затворниците — фалшивото му пеене или лекциите за злините на престъпността.

Лотън се приближи и измъкна металните чинии от окованите в белезници ръце на затворниците.

— Правилата ги знаете, момчета — каза той рязко. — Ако се оплаквате, няма да ядете. Така че кое избирате?

И двамата затворници впериха гладно очи в чиниите си, а след това в ядосаните сини очи на Лотън.

— Обожавам пеенето ти.

— А аз съжалявам за сторените от мен грехове — ухили се другият мъж, а гласът му ясно показва, че за нищо подобно не съжалява.

Усмивка заигра на устните на Лотън, докато оглеждаше самонадеяните разбойници. Пусна от високо чиниите в краката им, от което бобът изхвърча и полепна по ризите им.

— Аз пък съжалявам, че трябва да ви замъкна при съдията Паркър — подигра им се той. — Не мога да ви опиша колко ноци няма да мигна и ще се чудя дали съдията е намислил да ви вкара в затвора за по сто години, или да ви отправи с маршова стъпка към бесилката.

Тази забележка усмири двамата мъже. Честно казано, те не знаеха кое е по-лошо — да си имат вземане-даване с този направен сякаш от камък мъж или да се срещнат със съдията във Форт Смит.

Докато другите вкарваха затворниците обратно във фургона, Лотън разглеждаше множеството, което се беше събрало на пристана до Пото Блаф, за да наблюдава как шерифите прекарват престъпниците през реката с ферибота. Жителите на града бяха винаги любопитни да разберат кои известни разбойници ще бъдат предадени в ръцете на правосъдието.

Точно както беше предсказал Такър, новината за сблъсъка на Лотън с член на прочутата банда на Гардинерови беше стигнала в града преди него. Докато затворническият фургон се търкаляше надолу по улицата към построения наскоро затвор, тълпата обгради огромния, яхнал коня си мъж.

Лотън кимаше в отговор на похвалите, които се сипеха върху него. Като гледа как се държаха жителите на Форт Смит, човек би си помислил, че кралят се завръща при поданиците си. И макар да го провъзгласиха за герой, задето е отнел живота на един млад десперадо, случката беше оставила горчив вкус в устата на Лотън. Той не търсеше одобрение за това, че вършеше работа, която би предпочел да не върши. Би се радвал, ако бе успял да закара в съда Айдахо Джо за убийството на Джордж Тинсли. Лотън съвсем не бе искал да убие младия Били, но неопитното хлапе бе скочило в неправилната посока и

фаталният куршум, който трябваше само да го забави, го беше улучил смъртоносно. По дяволите...

— Божичко! В този фургон са натъпкани петнайсет затворници — възкликна невярващо пазачът. — Като гледам, не сте стояли без работа три месеца и половина.

Лотън сви рамене и остави обясненията на Такър Макгайър, който вече му бе надул главата по пътя на връщане.

След като си прибра месечните заплати и значителните награди, Лотън се зае с отнемащата доста време задача да установи самоличността и да настани в затвора заловените престъпници, които неговите колеги вече вкарваха в сградата.

Поне условията в затвора доста се бяха подобрили. Лотън с учудване оглеждаше обстановката. Двуетажната сграда, която служеше едновременно за съд, помещение за съдебните заседатели и затвор, беше заменена с триетажен тухлен затвор. Години наред затворниците бяха настанявани във влажното, смрадливо мазе и условията бяха станали вече непоносими. Сега затворът можеше да се похвали с петдесет и две килии, всяка от които беше с размери метър и половина на два и половина метра и разполагаше с две железни койки. Най-долният етаж беше отреден за убийците, на втория настаняваха обвинените в кражба, нападение и грабеж, а на последния — обвинените в продажба на уиски на Индианската територия.

Лотън погледна пачката банкноти в ръката си. С парите от последните награди и със спестяванията в банката, които никога не бе имал време да харчи, можеше вече да се откаже от опасната си професия. Можеше вече да се установи на своя земя, най-малко на хиляда километра от цивилизацията.

— Сега, когато си герой, твоите прости приятели са може би вече недостойни да празнуваш с тях? — Такър подкачи Лотън, докато го гледаше как набутва парите в джоба на жилетката си.

Бегла усмивка се появи на плътните устни на Лотън. Той имаше желание да си налее едно голямо питие и да забрави престрелката на Гранд Ривър.

— Намери уискито, Тък, и ще празнуваме, докато ни свърши пиенето.

Такър кимна.

— Ще се срещнем в колибата след час. — Обърна се през рамо и погледът му срещна дългурестия, хубав шериф, който стоеше зад тях.

— Ти идваш ли, Любовчийо? Или твърде много жени вече са се наредили на опашка да те приветстват с добре дошъл и да вдигат шум около ранената ти ръка?

— Някога пропускаш ли съм да отпразнувам с вас двамата завръщането ни? — изсумтя Уди. — Разбира се, че идвам. Прави ми удоволствие да гледам как се налива Лотън. Само тогава *той* надува *нашите* глави с приказки!

Това беше самата истина. През повечето време Лотън беше необщителен, тихо и ефикасно си вършеше работата да преследва търсените от закона. Рядко изразяваше чувствата и вълненията си, а когато все пак го правеше, беше лаконичен и ясен. Само когато през гърлото му бяха минали няколко чаши, маската му падаше и езикът му се развързваше. Лотън обаче се отпускаше и обръщаше големи количества уиски само когато тримата шерифи се връщаха след дългите си набези в Двете територии.

Беше им станало обичай да доставят затворниците си, да приберат месечните си заплати от по двеста и петдесет долара и после да се оттеглят в къщата на края на града. Там тримата шерифи, необезпокоявани от никого, буйно се напиваха, за да се освободят от напрежението на мъчителните си преживявания. Гуляите им продължаваха два-три дни, след което си придаваха отново приличен вид и се появяваха сред хората.

Шерифите закараха конете и фургоните си в ковачницата, за да ги постегнат, след което се разделиха. Един час по-късно те се събраха във варосаната къщичка, собственост на Такър и Лотън. Докато шерифите пътуваха по служба, хубавичката вдовица Херман, която беше хвърлила око на Лотън Стоун, идваше един път седмично да чисти къщата. Както обикновено, тя беше лъсната до блясък. Чакаха ги чисти чаршафи, на масата дори имаше ваза с цветя, а също и три блестящи кристални чаши.

Лотън огледа току-що изчистената гостна и забеляза, че по мебелите няма нито пращинка. Не трябваше да забравя да похвали Моли Херман. Този път тя беше надминала себе си. Къщата светеше.

— Ще ти кажа, че Моли се изтрепва да заслужи поста на твоя съпруга — изкикоти се Такър, като в същото време си хвърли шапката

настрани, тръшна се до масата и отвори бутилката с уиски. — Няма ли да се ожениш за вдовичката някой ден, или все така ще я мотаеш, както през последните три години?

— Лоу? Да се ожени? — Уди се изсмя и възседна един стол. Протегна чашата си и зачака Такър да я напълни догоре. — Той мрази жените, забрави ли? Само за едно нещо му харесват и ти дяволски добре го знаеш.

— Интимният ми живот не подлежи на обсъждане — изръмжа Лотън, преди на свой ред да се стовари на един стол. Загледа чашата с алкохол с очакване. Едно питие... или пък шест щяха да му дойдат добре. Тези три месеца и половина му се бяха видели дълги. — Ти си този, който по собствено желание разказва разни пикантни подробности, след като обиколи целия град, Любовчийо.

Уди се засмя с онази момчешка усмивка, която беше покорила сърцето на не една млада дама.

— Мога ли да попреча на жените да ме харесват? А си казвам всичко само за да държа вас двамата в течение на това, което става в света на любовните удоволствия.

Лотън отпи бавно голяма глътка от уискито си.

— Жените носят само проблеми. Колкото по-малко един мъж си има вземане-даване с тях, толкова по-добре за него.

— Пий, цинико — окуражи Такър приятеля си. — Може би тогава ще ни разкриеш тази тайнствена загадка — защо смяташ, че жените са най-низщата форма на живот.

Лотън никога нямаше да се напие дотолкова, че да разкрие защо презира всички жени. Разочарованието му бе скрито дълбоко у него и го съпътстваше вече тридесет и една години. По въпроса за жените Лотън възнамеряваше да си мълчи. В края на краищата това си беше само негова работа.

— Що се отнася до мен, аз доста ги харесвам — разправяше Такър. Но с тази моя грозна муцуна не ги привличам така лесно, както ти и Любовчийата. — Светлосините му очи се вгледаха в Лотън. — Пък ето на тебе, от друга страна, ти налитат като мухи на мед. Само че ти много се дърпаш. Ако приложиш някой и друг от похватите на Уди, няма да можеш да разгониш почитателките и с тояга.

— Не се оплаквам от нещата и такива, каквито са сега — измърмори Лотън, преди да изпие половин чаша уиски на един дъх.

— Разбира се, ти изобщо от нищо не се оплакваш много, защото ти и не говориш много — отбеляза Такър. — Ето защо аз и Уди все се чудим коя коварна, непостоянна жена ти е разбила сърцето навремето. Коя е тя?

Лотън не възнамеряваше да изповяда тайните на своята душа, въпреки че Уди и Такър седяха напрегнато на столовете си, изтръпнали от любопитство.

— Налей ми още една чаша — Лотън бутна чашата си към Такър.

Червенокосият шериф се подчини.

— Е, лично аз не виждам какво лошо има в това да общувам с жени при всяка възможност — заяви той. — След като три месеца е преследвал най-големите негодници на континента, човек има нужда от малко развлечение.

— *Увлечение* е по-близо до истината — поправи го Лотън.

Уди сви рамене, без да се обезсърчава.

Лотън изглежда хубавия шериф, който беше само с една година по-млад. Уди бе естествено увлечен по жените, и обратно. Когато не преследваха престъпници, той живееше с по-малката си сестра, с нейния съпруг и децата ѝ. Макар че, мислено се поправи Лотън, Уди всъщност не *живееше* във фермата на сестра си. По-скоро той установяваше там базата си и от време на време се хранеше със семейството. Къде прекарваше нощите си, никой не знаеше. Той правеше обиколките си като пощальон, посещаваше цял куп жени, а като му се приискаше, се връщаше обратно във фермата.

Лотън се кълнеше, че никога няма да стане така зависим от някоя жена, че тя да заема времето и мислите му. Не искаше съпруга, не искаше любовница, не искаше и харем. Когато мъжките му нужди търсеха удовлетворяване, лягаше с някоя жена, но дори и в тези случаи се ограничаваше с редки, кратки срещи с вдовицата Херман или с другите две жени, които го посрещаха с отворени обятия.

Докато Уди и Такър обсъждаха дали Лотън ще бъде добър съпруг на вдовицата Херман, мускулестият гигант спокойно пиеше. Лотън имаше само една цел — да се напие до забрава.

Границите на Индианската територия и на Оклахома с право си бяха заслужили прозвището „На ръба на ада“, помисли си Лотън, докато поредното уиски се изливаше в гърлото му. Там имаше тълпи от

бандити, комарджии, контрабандисти на алкохол, крадци и главорези, които тероризираха Двете територии. По куче да хвърлиш, ще удариш някой от тях. Лотън и неговите съдружници тъкмо докарваха препълнения с престъпници фургон и преди да са си поели дъх, съдията Паркър вече им връчваше нови двайсетина заповеди за издирване и ги изпращаше отново на път. Двеста мъже съвсем не стигаха, за да наложат ред и законност в областта с територия от сто деветдесет и една хиляди шестстотин петдесет и девет квадратни километра, където престъпниците бяха не по-малко от комарите.

Лотън не искаше да мисли за работата, която вече бе свършил, и за онази огромна част, която му предстоеше да свърши, за да бъдат изкоренени бандитите от Двете територии. Искаше само да пие, докато вече не може да мисли. Като изтрезнее след няколко дни, ще се изтърка хубаво, ще избърсне брадата и мустаците си и ще започне всичко отначало.

В края на краищата, размишляваше Лотън, животът бе тежък. Човек просто трябваше да го приеме. Когато остарее дотолкова, че вече да не може да спи на влажната земя, да се пази от невероятно точни стрелци и отчаяни убийци, ще си предаде значката и ще стане фермер. Тогава ще седи и ще си спомня за годините като шериф. В тази задача нямаше никаква слава, той просто изпълняваше дълга си на гражданин да защити онези, които не можеха да защитят сами себе си.

Това беше най-доброто в живота. В това беше и целият смисъл на съществуването, помисли си Лотън. Човек показваше всичко, на което е способен, правеше каквото може, за да направи от света едно по-хубаво място. Не съществува измисленият безоблачен живот с тайнствени многоцветни дъги. Животът беше студен, труден и скучен. Има хора, които нарушават закона, и хора, които го налагат. Човек живее, а после отива да се срещне със Създателя си. В отвъдния живот той отговаря за своите непростиими грехове. Когато стигне пред бисерните порти, помисли си Лотън, докато отпиваше от петото си уиски, ще попита своя Създател дали не е допуснал Той самият една мъничка грешчица, като е създал жената.

Кайро Кълхуун се появи от хотела и целенасочено закрачи към наскоро построената сграда на съда. Тя не обръщаше внимание на

начина, по който се извиваха главите на мъжете при преминаването ѝ покрай тях. Не беше горда от външността си. Бог я беше създал и я беше надарил с качества. Тя нямаше никаква заслуга за това, смяташе Кайро. Не беше нито поласкана, нито се учудваше от това, че мъжете я намираха за привлекателна. Тя просто не обръщаше внимание на интереса им и си вършеше спокойно работата.

След като пристигна във Форт Смит, Кайро научи, че съдията Исак Паркър е в съда от осем и половина сутринта до мрак, шест дни в седмицата. Той успяваше да се справи с удивителен брой дела, в стремежа си да очисти района от негодници. Когато приключеше работата си за деня, съдията изминаваше пеша разстоянието от съда до дома си, а на следващата сутрин се връщаше, за да започне целия процес отначало. Кайро възнамеряваше да спре прочутия съдия в мига, когато излезе от съда и да помоли за съдействие по въпрос, който беше от огромно значение за нея.

По един или друг начин тя ще спечели подкрепата на съдията, дори и да е страшно зает със своите дела. Тя нямаше намерение да се препъва из традиционните правни канали. Според нея, ако човек искаше една работа да се свърши, трябваше незабавно да се обърне към най-високопоставения представител на институцията, а съдията Исак Паркър беше символът на властта западно от Форт Смит. От описанието, което ѝ беше дал служителят в хотела, тя го разпозна в мига, когато той прекрачи прага на съда. Беше едър, малко страшен на вид мъж, с мустаци, козя брадичка и рошава прошарена коса, които го правеха да изглежда по-стар от своите петдесет и една години. Той беше облечен с панталони и палто модел „принц Алберт“. Беше висок повече от метър и осемдесет и тежеше най-малко сто и петнайсет килограма. Той беше символ на надеждата за почитащите закона жители на Запада и страшилище за престъпниците, които действаха в района му.

Когато Исак Паркър погледна с пронизващите си сини очи към Кайро, тя се изпъчи и закри решително към него.

— Господин съдия Паркър... сър... аз имам огромна нужда от помощ. Вие, и само вие, можете да ми помогнете. Извинете ме, че съм толкова неделикатна и ви задържам след дългия ден заседания, но имам важна молба и моля да ме изслушате.

Очите на Паркър проблеснаха зад очилата, докато преценяваше поразително хубавата блондинка. Пред него стоеше дребничка млада жена, която едва ли тежеше повече от четирийсет килограма с мокри дрехи и сигурно беше висока не повече от метър и петдесет. Но колкото и да бе дребна, тя се беше устремила към Паркър като кавалерийска част и беше улучила точно сърцевината на въпроса, който я интересуваше. Кайро носеше спретната рокля от зелена коприна, чийто цвят обаче не можеше и да се сравнява с живите ѝ изумруденозелени очи. Макар да изглеждаше крехка и изящна, от нея се излъчваха решителност и жизненост, а самата ѝ поза показваше, че няма да се остави да я избутат настрани, докато има какво да каже.

Съдията Паркър предложи на младата дама ръка.

— Толкова ли е сериозен този въпрос, че не може да бъде обсъден, докато пийнем по нещо, за да се освежим? — попита той. — Денят беше труден и напрегнат. Може би няма да имате нищо против да изясните проблема си на чаша сарсапарила?

Кайро се отпусна и на лицето ѝ се появи усмивка. Докато Паркър я водеше надолу по улицата към любимия си ресторант, тя обясняваше проблема си с кратък разказ, като наблегна на своята загриженост и на необходимостта да получи незабавно помощ.

— Сам виждате, господин съдия Паркър — обобщи Кайро. — Времето има голямо значение в този случай. Без вашата помощ аз ще трябва да се подложам на рисковете на едно пътуване през страната и да повторя тази моя история на всеки шериф в територия Оклахома. Дотогава може вече да е твърде късно и този въпрос на живот и смърт да се е решил от само себе си... към по-лошо! Би било твърде меко да се каже, че съм отчаяна и обезумяла от тревога.

Кайро бързо си пое дъх и стремително продължи, докато вниманието на Паркър бе изцяло съсредоточено върху думите ѝ.

— Няма да задържам най-добрия ви шериф по-дълго, отколкото е необходимо. Веднага щом в Канейдиън Стейшън се установят ред и законност, с радост ще му заплатя за изгубеното време и положените усилия и той ще може да потегли обратно.

Съдията Паркър помогна на Кайро да седне, след което се разположи срещу нея. Челото му замислено се смръщи. Желанието на Кайро беше малко нередно, но много познато и разпространено. На практика тя искаше да наеме един от шерифите, чиято база беше във

Форт Смит — най-добрия от тях, за да бъдем по-конкретни — като водач, детектив и представител на закона.

Твърдението й, че законността в наскоро създадената територия Оклахома действа отчайващо бавно и неефикасно, със сигурност беше основателно. Областта се опитваше да положи основите си и беззаконието беше по-скоро правило, отколкото изключение. Съдилищата и съдиите в Оклахома бяха по-затрупани с работа дори от съдията Паркър, но той имаше нужда от всеки свой шериф за обиколките на Индианската територия.

Съдията би споделил точно това съображение с младата дама.

Би го направил, ако не беше много обезсърчаващата новина, която беше научил тази сутрин. Бяха му съобщили, че над най-способния му служител, Лотън Стоун, е надвиснала смъртоносна клетва за отмъщение. Гардинерови искаха главата на Лотън, задето преди две седмици беше убил най-малкия им брат.

И по-рано смъртоносни заплахи са били отправяни към Лотън Стоун. Но след като ограбили влак в Крийк Нейшън, Гардинерови оставили съобщение за Лотън Стоун. Те го предизвикваха да тръгне по следите им, за да решат своята кръвна вражда.

Исак Паркър нямаше никакво намерение да изпраща Лотън обратно в района, където Гардинерови са били видени за последен път, докато нещата не се уталожат. Молбата на тази обаятелна жена беше тъкмо извинението, от което се нуждаеше Исак, за да държи Лотън на безопасно разстояние от отмъстителните му врагове. Лотън вероятно ще протестира, но в края на краищата ще се заеме с тази задача. И толкова.

— Сър, ще се разделите ли заради мен с един от надарените си шерифи? — попита Кайро нетърпеливо, като отвлече Исак от размислите му. — Позволих си да разпитам в града за хората, които работят при вас. Казаха ми, че един, на име Лотън Стоун, се смята за най-добрия от тях. Жителите на Форт Смит много го хвалят.

Съдията Паркър се усмихна наум! Тази жена не си е губила времето, преди да избере най-добрия служител — точно този, който трябваше да изчезне от Индианската територия през следващите няколко седмици.

— Лотън Стоун е тъкмо човекът, който мислех да ви препоръчам — заяви той. — Ще се опитаме да се справим без уменията му за един-

два месеца.

Кайро се облегна назад на стола с вид на човек, който е доволен от себе си. Тя очакваше да се разгори дискусия и беше приготвила в ума си аргументите, които щеше да използва, ако започнеха да спорят. За щастие, съдията Паркър не беше изказал никакви възражения.

— И къде мога да намеря този Лотън Стоун? — запита тя съдията. — Нямам търпение да говоря с него по този въпрос и незабавно да се заема с приготовленията за пътуването.

Съдията Паркър се засмя.

— Ще ви представя, мила моя... ако ми позволите първо да допия сарсапарилата си.

Лицето на Кайро порумения. Без съмнение съдията я смяташе за една много нетърпелива и нахална жена. Може и да беше прав, мислеше си тя, докато се въртеше нетърпеливо на стола си. Но когато Кайро Кълхуун решише, че нещо трябва да се свърши, тя искаше то да се направи вчера. Търпението, със съжаление трябваше да си признае, не беше сред добродетелите ѝ.

— Довършете питието си — настоя Кайро, а след това на устните ѝ се появи една дяволита усмивка, която почти разтопи сърцето на събеседника ѝ. — Ако трябва, мога да почакам още две минути.

Две минути? Съдията Паркър наклони глава назад и гръмко се изсмя. Кайро беше пълна с огън и непоколебим дух. Тази жена искаше небето и земята да се разтресат, за да решат проблемите ѝ, и беше дяволски твърдо решена целта ѝ да се постигне. Само гледай какво ще стане, когато това очарователно огнено кълбо се изправи пред Гибралтарската скала!

Лотън Стоун беше от мъжете, които играят играта по своите правила, а понякога измислят правилата в процеса на игра. Нямахше добродушно да се съгласи тази яростно решителна жена да го подбутва безкомпромисно в желаната от нея посока. Но тъкмо това можеше да накара Лотън да забрави факта, че съдията го отпраща надалеч — в интерес на неговата собствена сигурност, разбира се.

Това, което учудваше Паркър, беше, че тази дръзка женичка и Лотън Стоун много си приличаха. И двамата бяха енергични, решителни и самоуверени. От друга страна, Кайро Кълхуун изглеждаше като добре поддържана дама, а Лотън Стоун беше буен

мъж, който не понасяше важничене. Какви спътници само щеше да излезе от тях!

Преди съдията да успее да се изправи на крака, Кайро скочи от стола си и изтича до вратата. Да, наистина, помисли си Паркър, като се усмихваше иронично, на непобедимия Лотън Стоун предстои да срещне една много хубава, но неудържима сила. Ще има да летят искри.

ГЛАВА ТРЕТА

Кайро вървеше до съдията Паркър доволна от себе си. Макар осъдените от него престъпници да го наричаха „Бесещият съдия“, „Касапинът Паркър“, „Кървавият Паркър“ и с още няколко неучтивни имена, Кайро го харесваше. Той беше добър, общителен и очевидно с чувство за дълг. С голяма гордост Паркър ѝ разказа за прогресивните промени, настъпили във Форт Смит. Той се гордееше с тротоарите, колите и уличното осветление, които бяха превърнали изостаналото гранично селце в благопристроен град. Най-хубавият град в целия Югозапад, според думите на съдията.

Съдията също така осведоми Кайро, че градът разполага с най-голямата в света маслодайна мелница с памучни семена и поддържа три добри фабрики за чистене на памук и три дъскорезници. Заслугите на жителите на града не свършваха дотук, те бяха основали също мебелни работилници и работилници за товарни коли, и дори една фабрика за лед.

— Да, наистина — заключи съдията с горда усмивка. — Този град измина невероятно дълъг път, откакто съпругата ми Мери и аз слязохме от лодката на калните докове преди повече от едно десетилетие. — Той показа с ръка внушителната сграда отляво. — За петдесет хиляди долара построихме театър, за да подпомогнем културното развитие, всеки момент ще бъде готова и консервната фабрика, която пък ни струваше двайсет и пет хиляди. Сега събираме средства, за да построим мост през река Арканзас и да не използваме ферибот.

— А образователните ви програми? — попита Кайро. — Работих като учителка в Мисури и затова винаги се интересувам от развитието на училищата, и то в бъдеще не само за мъжете, но и за жените.

Исак се усмихна.

— Аз съм застъпник за една по-добра образователна система увери я той. — Всъщност дори изготвих законопроект, чрез който Конгресът прехвърли на нашите училища запазеното преди за армията.

Фонд от над половин милион долара е предоставен само за образованието.

Кайро беше впечатлена.

— Когато стана учителка в Оклахома, непременно ще разказвам на учениците си за нашата среща и ще ви похваля за всичко, което сте постигнали. Вие сте забележителен човек, сър.

Съдията Паркър се засмя сърдечно.

— Може би тогава, мила моя, ще успеете да спрете грозните слухове, които се носят из Двете територии, че аз съм самият Сатана, който обсипва с гнева си смъртните хора.

Кайро вдигна нагоре малката си брадичка и срещна погледа на неговите блестящи сини очи.

— Смея да заявя, сър, че тези, които ви смятат за въплъщение на дявола, са тъкмо хората, които вървят по пътеката на злото. Аз например приветствам вашия опит да установите ред и законност в онези територии, където се шири престъпност.

Съдията Паркър отново се засмя.

— Ще ви потърся, ако някога ми потрябва характеристика, госпожице Кълхуун. — Той спря за миг, за да посочи една старомодна къщичка. — Стигнахме, мила моя. Предполагам, че с голямо нетърпение очаквате да се запознаете с Лотън Стоун.

— Така е, наистина. — Кайро се изпъчи. — Чест е да срещнеш две живи легенди в един и същи ден.

В ума си Кайро вече си бе изградила представа как изглежда известният шериф, след като бе чула как го хвали целият Форт Смит. Прочутият господин Стоун трябва да бе въплъщение на правораздаването. Вероятно беше облечен с модерни дрехи като съдията Паркър и излъчваше авторитетност. Сигурно бе загрижен за външността си не по-малко, отколкото за дълга си да пази реда. Кайро знаеше, че господин Стоун е мъж с гигантски размери, че е по-висок дори от Паркър, и беше сигурна, че той ще се държи гордо и достойно.

Тя се беше подготвила първо да се възхити, а след това да отправи своята молба. Господин Стоун с готовност ще откликне, а после те ще станат добри приятели. Ах, помисли си Кайро с доволна въздишка, нещата се нареждат прекрасно.

— По дяволите, Тък, ако още веднъж ме наречеш Любовчия, ще ти прасна един право между зъбите — заяви със запъване Уди.

Такър Макгайър се ухили до уши и се взря в неясния образ на Удуърд Хол.

— Любовчия...

Предизвикателството беше отправено и незабавно прието. В трапезарията започна кавга, която беше също толкова част от обичая, колкото и изпиването на големи количества уиски. Поводът да започне юмручния бой нямаше значение. Всеки повод бе добър, а през годините бе имало много такива. Ако тримата мъже не можеха да си намерят причина да се сбият, те си измисляха някоя.

Беше станало традиция да си предоставят поред един на друг правото на пръв удар. Този път бе ред на Уди. Той се извъртя тромаво към къдравата рижа коса от другата страна на масата, но бе дотолкова пиян, че не успя да се насочи правилно към целта. Дясната му ръка описа една голяма дъга, като закачи и главата на Лотън, преди стегнатият юмрук да се стовари право на ухилената физиономия на Такър.

Лотън, който гледаше Такър с очакване, с изненада усети как главата му полита назад от някакъв удар. Столът му се вдигна на задните си крака, а при преобръщането назад чашата в лявата му ръка се изля върху лицето му. Когато столът и прекомерно големият му обитател се стовариха на пода, върхът на протритата обувка на Лотън закачи крака на масата и я преобърна при падането.

Фенерът се плъзна настрани и Такър го сграбчи. Макар че успя да го остави на бюрото, той не успя да стигне до бутилките и чашите с уиски, преди да издрънчат на пода. За по-малко от десет секунди в трапезарията, която вдовицата Херман усърдно бе мила и търкала, се настани тъжна бъркотия.

Докато Такър спасяваше фенера, Уди се покатери на стола си и зрелищно се хвърли над преобрънатата маса. Той скочи върху нищо неподозиращия Такър, повали го на пода и го угости с още един удар в челюстите.

Лотън, който също изпитваше силно желание да се разтовари от напрежението, размаха крайници като гигантски преобрънат бръмбар и накрая успя да се изтърколи от счупения си стол. Със свит юмрук той диво замахна към Уди, който на свой ред силно бе ударил Такър. Уди

бе успял да се приземи върху Такър, който сега стенеше от болка. С ръмжене Такър на няколко пъти стовари юмрука си върху хубавото лице на Уди, но единственото последствие беше, че всеки път по-младият мъж отвърщаше на удара.

Лотън се хвърли отгоре им и ги залепи за земята. Така тримата мускетари се озоваха на пода — с преплетени тела, крака и ръце, като куп счепкали се ученици. Тези трима възрастни мъже, които при опасност охраняваха тила си взаимно, които често рискуваха собствения си живот заради безопасността на скъп приятел, сега се правеха един друг на кайма!

Може и да изглежда странно, но мъжете нямаха угризения по отношение на това какво и защо го правят. Те имаха нужда от това грубо и шумно представление, за да освободят съдържаните си чувства и да се противопоставят на рисковете на своята професия. Тази пиянска свада бе напълно заслужена.

Когато влязоха, съдията Паркър и Кайро Кълхуун завариха точно тази гледка на преплетени тела и изпочупени мебели. След като никой не отговори на почукването на вратата, Паркър се самопокани вътре. Тъй като беше чул врявата, съдията предполагаше, че неговите хора изпускат парата. Той никога не им се сърдеше за техните обичаи, тъй като това си беше тяхна лична работа, пък и те винаги привеждаха всичко в ред след грубоватите си веселби. Съдията смяташе, че неговите шерифи имат право да се повеселят и да се поотпуснат. Той обаче не беше запознат с размера на тези пиянски забави, тъй като до този момент никога не беше виждал някоя от тях лично.

Паркър се почувства неудобно в момента, в който си представи какво си мисли благоприлично спретнатата учителка. Но вече беше твърде късно да се обяснява какво представлява този съвсем безопасен бой.

Лицето на Кайро изразяваше вцепенено недоумение. Представата ѝ за рицар с блестящи доспехи, готов да участва в нейния благороден кръстоносен поход, се разби на милиарди малки парченца. Стоеше вцепенена на вратата между гостната и трапезарията. Стоеше, отворила уста и опулила очи към сцената, която се разиграваше пред нея.

Нима пияни глупаци са символ на реда и закона западно от Форт Смит? Ето това вече е майтап, помисли си Кайро. Те, които би

трябвало да пазят мира и спокойствието, бяха точно хората, които ги смущаваха! За всичките си двайсет и една години Кайро не беше виждала по-отвратителна или детинска проява. Позор, ни повече, ни по-малко!

Без да съзнава, че на вратата има публика, Лотън тронаво се изправи на крака и рязко вдигна Такър до себе си, но на Такър грубата битка харесваше твърде много, за да престане да размахва юмруци. Той се завъртя, вдигайки ръката си, след което нанесе удар по брадата на Лотън, въпреки че приятелят му любезно му бе помогнал да се изправи.

Лотън се препъна в краката на съборения стол и заразмахва ръце като патица, която се готви да полети. Олюлявайки се като отсечена секвоя, той залитна назад и се блъсна в жената зад себе си.

Уплашен писък се чу от устните на Кайро, когато огромното тяло на мъжа се стовари върху ѝ. Преди парализираните ѝ реакции да могат да отвърнат на приближаващата се опасност, тя се намери на пода, а Лотън, с лице към тавана, бе проснат върху нея. Въздухът ѝ излезе със свистене. Макар падането на Лотън да бе смекчено от закръглената женска плът, и след него той остана с вперен в тавана поглед, така че на Кайро не ѝ оставаше нищо друго, освен гневно да гледа гарвановочерната коса на темето му.

С огромна изненада съдията Паркър се втренчи в това, което все още можеше да се види от енергичната русокоса жена. Едрото тяло на Лотън покриваше нейното като го притискаше към пода.

— Господа! — гласът му проехтя, все едно удар на чук, отбелязал присъдата на съдбата. — Нима това е начин да се посрещат гости? Вижте какво направихте.

При звука на гласа му Такър и Уди разплетоха телата си и се претърколиха на колене. След това и двамата седнаха на пода със скръстени крака, за да могат да гледат съдията със замъглените си очи. Едва тогава забелязаха зелената копринена пола и фустата, които се подаваха изпод Лотън.

Лотън се размърда, изненадан от усещането за женско тяло под неговото. Той се въртеше, като от време на време, без да иска, смущаваше Кайро с лакът или коляно. След като се обърна, той се втренчи в красивото лице на жената, заклещена под него. Веждите му се извиха, докато се вглеждаше в зелените очи на Кайро и

преценяваше очарователните ѝ черти — въпреки че в момента бяха свити в гневна гримаса.

— Махай се от мене, космата горила такава! — извика тя. Коляното на мъжа се бе вклинило между краката ѝ и Кайро беше вбесена от двусмислието на позата им.

Въпреки че беше много пиян, този мъж ѝ изглеждаше смътно опасен. Тя се запита наум колко ли страшен ще бъде, когато е напълно трезв. Във всеки случай едно нещо беше сигурно — Кайро никога нямаше да пожелае отново да застане толкова близо до този рошав, небръснат павиан! Сигурна беше, че ще сънува кошмари, след като това нещастно подобие на шериф се просна отгоре ѝ, като че са най-интимни любовници.

— Казах разкарай се! — Кайро заби длани в масивните рамене на Лотън, като го накара да изгуби равновесие и го изтърколи до себе си.

— Добре ли сте, мила моя? — попита съдията Паркър, а в гласа му се чуваше загриженост за изпомачканата красавица.

Исак помогна на Кайро да се изправи и обгърна раменете ѝ с ръка, за да я подкрепи допълнително. Когато се увери, че при произшествието е пострадало само достойнството на Кайро, той изгледа натъртените и изранени лица на известните шерифи.

— Господа — използвам този термин твърде условно — бих искал да ви представя на госпожица Кайро Кълхуун от Мисури, както струва ми се каза тя.

Кайро незабавно представи на шерифите, и особено на голямата маймуна, която я беше бутнала на пода своя израз на крайно отвращение. Тя се бе молила за светец, който да ѝ помогне да изпълни мисията си. Вместо това бе изправена пред трима буйни дяволи.

Като потисна яда си, Кайро огледа тримата шерифи, от които се носеше миризма на уиски. И тримата отдавна е трябвало да се подстрижат и обръснат, това се виждаше от пръв поглед. Дрехите им, изпомачкани и без копчета, изглеждаха така, като че ли бяха спали с тях дни наред. Рошавите перчеми се спускаха над челата им, а по брадите и мустаците им висяха капчици уиски. Колко жалък и нещастен вид имаха!

— Това е Удуърд Хол — съдията Паркър наруши неловкото мълчание с обяснението си, при което сподави една весела усмивка.

Той знаеше какво най-вероятно си мисли изпълнената с достойнство дама, но не можеше да я укори за това. Шерифите безспорно ѝ бяха направили силно впечатление, но съвсем не добро. Наум съдията си отбеляза да обясни какво значат всичките тези лудории — после.

Кайро огледа кестенявия мъж, който разсеяно разтриваше ръката си. Той беше на около трийсет години и въпреки невчесаната купчина коса и гъстата му брада имаше изтънчени черти и беше доста приятен на вид. Когато неговите шоколадовокафяви очи я обгърнаха, преценявайки я закачливо, Кайро вирна брадичката си и хладно кимна на Уди за поздрав.

— Това е Такър Макгайър — обяви съдията.

Кайро огледа буйната рижа коса, покрила голямата глава на Такър. Къдравата грива с цвят на морков стърчеше във всички посоки от квадратната му глава. Носът и бузите му бяха гъсто покрити с лунички. Погледът спря върху струйката кръв, която се спускаше от ъгълчето на устата му и се събираше в рошавата му брада. Тя се намръщи, преди да кимне кратко в знак на поздрав към мъжа, който изглеждаше на около четиридесет и пет години.

— А този — съдията съсредоточи вниманието си върху мускулестия великан, който седеше по индиански на пода и изучаваше Кайро с неразгадаем израз, този човек, който случайно падна върху вас, човекът, които сте избрали да ви помогне, е Лотън Стоун, нашият герой.

Очите му весело проблясваха, докато наблюдаваше как Кайро и Лотън се измерват един друг с поглед.

Чифт искрящи зелени очи се обърнаха към разрошената гарвановочерна коса на Лотън и към гъстата му брада. Изразът на Кайро показваше очевидно отвращение, докато погледът ѝ се спусна надолу по разкопчаната фланелена риза, под която се виждаха гъстите къдриви косми и опънатите като въжета изпъкнали мускули по гърдите му. Имаше рамене на бизон, обрасло като на горила лице и дълги крака с изпъкнали стоманени мускули. Тя знаеше това, и още как. Беше усетила тази огромна мъжествена маса да я смазва по съвсем неприличен начин.

И Уди, и Такър изглеждаха така, сякаш биха искали да се извинят, че са ги заварили да се въргалят и премятат по пода. Във вида

на Лотън Стоун обаче нямаше нищо подобно. Той просто си седеше на мястото и я гледаше с пронизващите си сребристосиви очи, които сякаш проникваха в нея и изтръгваха скритите тайни на душата ѝ. За секунди очите му променяха цвета си — от подобни на искрящ живак те станаха като блестящо сребро, а след това — опушено сиви.

Погледът на Стоун беше толкова смущаващ, че Кайро започна неловко да пристъпя от крак на крак. За нищо на света не би могла да обясни защо трябва да чувства неловкост или срам. В края на краищата тя не беше направила нищо нередно. Точно обратното, Лотън Стоун и неговите невъзпитани приятели правеха от закона посмешище. Защо, по дяволите, този човек я гледа, като че я съдят за някакво страшно престъпление?

Неволна тръпка премина по гърба на Кайро, когато тези гранитно сиви очи отново я пронизаха, без да пропускат и най-незначителната подробност. Тя знаеше, че мъжете я намират за доста привлекателна, което си личеше от погледите им, но нищо в начина, по който я оглеждаше Лотън, не предполагаше комплименти или извинения. Той по-скоро мълчаливо я изпращаше да върви по дяволите. Какво би могъл изобщо да има против нея, след като току-що се бяха срещнали? Точно тя имаше право да се сърди, не той!

Съдията Паркър си прочисти гърлото, за да наруши напрегнатото мълчание.

— Лотън, напълно съзнавам, че току-що се завърна след извънредно трудно пътуване из Чероки Нейшън, но госпожица Кълхуун ме помоли за помощ, а моли също така и тебе. Специално за твоята помощ — уточни той. — След като тя ми изясни своя проблем, аз се съгласих да те освободя от задълженията ти, за да можеш да я придружиш до Оклахома.

Лотън не каза нищо. Мислите и чувствата му бяха скрити зад добре тренирана маска на безразличие. Още веднъж мълчаливо и обстойно огледа пищната блондинка, чиято плътно прилягаща по тялото рокля подчертаваше пленителните ѝ форми. А тя, с неохота призна той, притежаваше форми, които биха могли да изкушат и омагьосат мъжете. А той трябваше да знае това, след като бе усетил тези сладостни извивки до тялото си.

Под шапката с перо, кривната наперено настрани на главата ѝ, се виждаше модерно фризирана коса, която беше толкова руса, че

изглеждаше почти бяла. Господ щедро беше дарил това ангелско на вид създание с деликатно изваяните черти на митична богиня. А Лотън, който беше известен с невероятната си наблюдателност, забеляза всяка ослепителна подробност от външността на Кайро Кълхуун — тънките кости, извитите устни, интелигентните зелени очи, които живо блестяха, съвършената като статуетка фигура. Всички извивки у нея бяха на мястото си, а самото ѝ присъствие предизвикваше възхищението на мъжете.

Лотън беше срещал много малко жени, които да блестят с рядка естествена красота. Кайро Кълхуун — ако това беше истинското ѝ име, в което той се съмняваше, тъй като му звучеше съмнително — беше изключителна. Тя беше изкушение, изпратено от самия дявол.

Мислено си удари плесница, след като вече бе огледал Кайро от горе до долу за не знам кой си път.

— И какво, ако смея да запитам, е това пътуване, за което съм бил избран да съпровожда Клеопатра до Оклахома? — запита Лотън подигравателно.

Кайро вирна глава и се вгледа в безочливия шериф.

— Името е Кайро, не Клеопатра — осведоми го тя язвително.

Лотън Стоун никак не ѝ хареса. Ама никак. Всеки негов поглед, насочен към нея, изразяваше мълчаливо осъждане или обидна подигравателност. Кайро дълбоко се засягаше от начина, по който погледът на тези сребристи очи я обгръщаше и я разглобяваше на съставните ѝ части, като че беше безжизнен предмет. Много по-лесно ѝ беше да търпи Такър и Уди, които закачливо я оглеждаха, отколкото изпитателните погледи и оскърбителните думи на Лотън.

Лотън отхвърли опита ѝ да го поправи с едно свиване на раменете и погледна Паркър.

— Та каква е работата, господин съдия? — в гласа му личеше безкрайно отегчение.

От гнева бузите на Кайро се изчервиха и тя заскърца със зъби толкова силно, че ѝ се стори, че ще изтърка емайла от тях. Неговото безочие и насмешките му я възмущаваха. Първо, бе я огледал критично, като че беше кон, който обмисляше дали да купи. След това ѝ отказа дори любезността да разговаря направо с нея. Сякаш смяташе, че след като е жена, не е достатъчно интелигентна, за да отговаря на въпросите му без посредник. Пълната липса на зачитане и уважение от

негова страна оскърбяваше Кайро. Би го хванала за мощния врат и хубаво би го разтресла, ако вярваше, че ще ѝ се размине безнаказано.

Съдията Паркър сподави смеха си. Характерите на Лотън и на Кайро вече се бяха сблъскали и наистина се бяха разхвърчали искри. Тези две енергични същества се бяха разгледали един друг и бяха видели собствените си отражения. Макар и по свой начин, Кайро беше не по-малко упорита и издръжлива от Лотън.

Да, Лотън беше мъж и половина. Съдията Паркър беше разгледал обстойно впечатляващите препоръки на Лотън, преди да го изтегли на служба от редовете на тексаските бойни групи. Лотън беше смел до безразсъдство. Той притежаваше дързостта на комарджия и необичайна интуиция за опасността. Имаше живо въображение и проявяваше забележителна изобретателност при преследването на неуловими престъпници.

Паркър погледна отново Кайро. Тази жена очевидно се смяташе за равна на мъжете. Не му бе отнело много време да го разбере, а още по-малко време бе необходимо на Лотън, за да стигне до същия извод. Кайро гледаше мъжете право в очите и казваше откровено какво мисли. Тя беше упорита, своенравна и умна. Един по-слаб мъж би се смутил от смелото ѝ противопоставяне, мислеше Паркър. Тя, както и Лотън, беше доминиращата сила, с която човек трябва да се съобразява. Сега те се гледаха един друг като двама бойци, обмислящи стратегиите за бой.

— Е? — подкани Лотън съдията, който се беше унесъл в блуждаещите си мисли.

— Мисля, че ще дам възможност на дамата да обясни своите подбуди в един по-подходящ момент — отбеляза Паркър, като сви устните си, преди на тях да се беше появила една лукава усмивка. Той се завъртя на пети и предложи ръка на Кайро.

— Госпожица Кълхуун може да се свърже с теб, след като се възползваш от възможността да се приведеш в приличен вид. Очевидно улучихме неподходящ момент.

Преди да излезе, Кайро хвърли на Лотън един презрителен поглед. После, като отметна назад сребърно русата си коса, тя излезе от стаята царствено, облегната на ръката на Паркър. Как ще изтърпи тази горила, докато трае пътуването ѝ? Без съмнение това ще бъде едно голямо упражнение за търпението и самообладанието ѝ. В мига, в

който си отвори устата, за да подхвърли някоя от грубите си забележки, тя ще се нахвърли срещу него и битката ще започне!

Когато предната врата със скърцане се затвори, Лотън погледна през рамо. Такър и Уди все още бяха омаяни от красивото видение и от уханието на жена, останало след богинята, която беше удостоила със своето присъствие скромното им жилище.

— Мислите ли, че това е *тя*? — дрезгавият глас на Лотън наруши мълчанието.

Такър примигна като обезпокоен бухал.

— Коя *тя*?

— Несъмнено е *тя* — въздъхна Уди насмешливо. — Това е светлината и любовта на живота ми...

Унесеният израз на подпухналите лица на Уди и Такър накара Лотън да се навъси. Такър е твърде стар, за да бъде омагьосан от една жена, помисли си Лотън. А Уди, Бог да спаси душата му, винаги е бил заслепяван от всяко хубаво лице и омайван от всяка стройна фигурка. И двамата мъже бяха така потънали в сладострастни мечти, че не бяха проследили мисълта на Лотън.

— Снежната птица! — изсумтя Лотън, като гласът му разваляше магията, която Кайро беше направила на измените си жертви.

И двамата го зяпнаха, когато светлината на прозрението стигна до тях.

— Боже мили! — изграчи Такър. — Тя *би могла* да бъде Снежната птица, ако се съди по описанията, които имаме. Но защо Снежната птица ще идва точно във Форт Смит, ще очарова съдията и ще моли да я придружиш през страната? — Докато думите се отронваха от езика му, а мисълта се просмукваше в размекнатия му мозък, Такър осъзна защо дръзката красавица би направила тъкмо това. — Боже мили... — повтори той, без да може да повярва.

Уди все още седеше с опулени очи и провиснала челюст.

— Мислиш, че ти залага капан ли, Лоу? — изчурулика той.

Лотън кимна сериозно.

— Капанът на смъртта — промърмори той, грабна преобърнатата бутилка с уиски и изгълта последната капка. — Кой ще го заложи по-добре от Снежната птица? Гардинерови вероятно не предполагат, че ние знаем за връзката ѝ с тях.

— Те мислят да те примамят в някое отдалечено място и да ти устроят засада! — изрева Такър, преди да запълзи на четири крака, за да вземе пълна бутилка с алкохол. — Трябва да предупредим съдията, за да арестуват тази вещица.

Лотън се вгледа в клекналия Такър.

— Да я арестуват за какво? — присмя се той. — Ти сам каза, че не я търсят за нищо. А и кой, по дяволите, ще повярва, че това красиво видение е виновно за нещо, освен за това, че е накарало някой мъж да извърши престъпление от страст?

Уди се усмихна дяволито.

— Аз се провиних — заяви той без разкаяние. — Само като я погледнах, и пламнах целият.

— Внимавай, Любовчийо — предупреди го Лотън. — Кръвта ти се качва в главата.

— Престани да ме наричаш така! — настоя Уди.

— Тогава престани да се държиш така, сякаш мозъкът ти се намира под токмата на колана — отвърна Лотън.

Такър се облегна на бюрото и глътна от уискито, направо от бутилката. Замислена гримаса сбърчи челото му.

— Съдията Паркър знае за смъртната ти присъда. Самият аз му споменах за това. Обзалагам се на каквото искаш, че се е съгласил да те изпрати със Снежната птица, за да си настрани от свърталищата на Гардинерови, докато бурята отмине.

Лотън измъкна бутилката от Такър.

— Точно каквото си помислих и аз, Тък.

Той отпи една голяма глътка от уискито.

— И какво съвпадение, че Кайро Кълхуун, или която е тя там в действителност, твърди, че е учителка. Два пъти са ми разказвали как една ослепителна блондинка пристига в града и търси работа като учителка само няколко дни преди Гардинерови да нападнат влак или банка.

— Боже мили, точно така — изграчи Такър. — Трябва да е тя! Тя със сигурност се опитва да ти приготви куршума.

Лотън мислено се вгледа в неизбледнелия образ на Кайро Кълхуун и си спомни нощта, когато бе успял да зърне тайнствената Снежна птица, докато тя се носеше над осветената от луната прерия заедно с престъпническата банда.

— Ще оставя Клеопатра да си мисли, че съм клъвнал стръвта — обяви той решително.

— Стига глупости! Ще разкажа на Паркър още утре сутринта и той може да промени решението си да те прати на собственото ти погребение.

В знак на несъгласие Лотън поклати рошавата си чернокоса глава.

— Тръгвам с нея, Уди. И точка по въпроса.

— Ти си смахнат! — изрева Такър.

На устните на Лотън бавно се появи усмивка.

— Погледни на нещата от тази страна, Тък. Кой от шайката на Гардинерови ще посмее да стреля по мен, ако рискува да убие скъпата им малка Снежна птица? Те са тези, които ще се озоват в капана и Снежната птица ще бъде моята стръв. Те няма да стрелят по нея, за да улучат мен, нали така?

Уди прокара пръсти през кестенявата си коса и въздъхна.

— Не знам това, Лоу. Звучи ми малко рисковано. Гардинерови могат да те хванат в мига, в който прекосиш реката. Има твърде много места в горите по хълмовете и по течението на реките, където могат да те отделят от нея. — Той погледна замислено Лотън. — Ако аз бях на твоето място, щях да се опитам да се промъкна в сърцето на Снежната птица и да спечеля верността ѝ. Тя няма да позволи на Гардинерови да те очистят, ако станеш обект на чувствата ѝ.

Такър избухна в груб смях.

— Лотън? Да ухажва жена? Ето тая няма да я бъде! Той няма да използва тази тактика, дори и ако това е начинът да спаси собствената си кожа. Изглежда, забравяш, Любовчийо, че Лоу мрази жените.

Докато Уди и Такър оживено разискваха по въпроса защо Лотън не понася жените, той обмисляше срещата си с Кайро Кълхуун — Снежната птица. Тази нахална блондинка е дръзка и смела, това трябва да ѝ се признае! Но разбира се, всяка жена, която се движи с престъпници, която проверява и оглежда градовете преди грабежите, трябва да е куражлия. Кайро е от тия, дето не им мига окото. От нея се излъчваха сигурност и самоувереност. Самодоволната женичка вероятно си въобразяваше, че е преметнала съдията Паркър и неговите шерифи.

Лотън се засмя наум. Исак Паркър, какъвто си беше съвестен, си мислеше, че маха Лотън от пътя на опасността заради собствената му сигурност. Е, излъганата ще бъде малката госпожица Клеопатра. Тази нахална, зеленоока женичка ще разбере твърде късно, че е влязла в собствения си капан. Мисли си, че никаква власт не може да я хване. Колко ще бъде изненадана!

Лотън винаги се дразнеше от това, че на жените се дават специални привилегии. Доскоро в западните съдилища не ги осъждаха за никакви престъпления. Към жените на Запад се отнасяха така, като че те бяха неповторими, безценни създания, заради малкия им брой. Това винаги изкарваше Лотън от кожата му. Жените вършеха престъпления точно както и мъжете, но обикновено се измъкваха безнаказано, понякога дори след като са извършили убийство.

Лотън не одобряваше това на жените да се дават специални привилегии или да се поставят на пиедестали, които ги извисяваха над закона. И ако Клеопатра Кълхуун смята, че е достоен противник на Лотън Стоун, то тя е сбъркала в преценката за себе си! Нито една жена няма да надхитри Лотън, нито сега, нито изобщо някога. Дори и тази поразяваща красавица с очи като шлифовани диаманти и коса като лунни лъчи.

Лотън би заложил живота си, че Кайро Кълхуун е неуловимата Снежна птица. Той беше напълно убеден в това.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Макар че съдията Паркър бе положил големи усилия да обясни защо шерифите му имаха нужда от разтоварване след дългите си пътувания из Индианската територия, мнението на Кайро за Лотън Стоун не стана по-добро. Тя никак не го харесваше. Всеки негов поглед имаше за цел да я унижи още повече. Тонът на гласа му и неговите забележки изразяваха неуважението му.

Независимо дали харесваше Лотън, или не, Кайро беше решена да получи помощта му. Тя имаше нужда от опита и вещината му и проклета да е, ако не ги получи! Ако се налага, ще търпи наглостта му, но той ще ѝ помогне да реши проблема на баща си и толкоз.

След като стигна до това благородно убеждение, Кайро излапа закуската си в ресторанта, където предишната вечер я беше завел съдията Паркър. Непоколетимо устремена към целта си, тя се запъти към къщата на Лотън. Гордо се изправи и почука на вратата. След като не получи отговор, си отвори сама и влезе.

Макар винаги да е била смела, Кайро изведнъж, неочаквано и за себе си, рязко спря, когато зави зад ъгъла и видя голия до кръста Лотън Стоун. Той се беше изправил до ръба на умивалника и изливаше вода от един леген, за да измие брадясалото си лице.

Кайро по-скоро би умряла, отколкото да си позволи да се захласне при вида на прекрасното му тяло. И все пак не можеше да не се възхити на широките му и силни рамене и на трептящите мускули на корема му, които се свиваха и отпускаха, когато се движеше. Кожата му бе загоряла от слънчевите лъчи, а тялото му беше добре тренирано от годините физически усилия. Подобен на полумесец белег се извиваше близо до долното му ребро, а дупка от куршум личеше на лявото му рамо. Но ако се изключеха те, той беше самото мъжко съвършенство, неохотно призна тя.

Кайро беше ядосана на самата себе си за това, че намира за толкова привлекателен този смугъл павиан. Лотън все още не беше избръснал мустаците и брадата си, лицето му беше покрито и от

бакенбардите, оставени да растат на воля цели три месеца. Сребристите му очи се бяха зачервили и му придаваха крайно злокобен вид. Той въплъщаваше едновременно чувствено привличане и опасност и Кайро беше зашеметена от безброй противоречиви чувства, докато го оглеждаше.

— Предоставя ли ми се на мен същото право да те разсъбличам с поглед, Клеопатра? — засмя се Лотън, само за да я ядоса.

Брадичката на Кайро щръкна напред под отбранителен ъгъл и тя се опита да не се изчервява за това, че са я хванали да го зяпа.

— Мисля, че ти ме оглеждаше снощи дори повече, отколкото ти се полага, господин Стоун. Трябва ли да се съблека гола, или очите ти са виждали достатъчно неприлично облечени жени, за да си направиш свой собствен извод за това как изглеждам в евино облекло?

Въпреки махмурлука Лотън широко се усмихна. Снежната птица беше самата енергичност и находчивост. Каквото беше получила, същото го връщаше. Той лениво се зачуди защо една жена, притежаваща очевидно всички предимства, които животът може да ѝ даде, се е отклонила от тесния прав път, за да вилнее с Гардинерови.

— Не си прави труда да се събличаш заради мен — проточи той, докато отваряше бърснача. — Щом съм видял една жена, все едно съм ги видял всичките. А както казват, не трябва да се съди само по външността. — Той остърга една чиста ивица на бузата си, вдигна тъмната си вежда и се засмя дяволито. — Не си родена с една гърда повече или нещо друго, което да те направи достатъчно особена, за да си правя труда да те гледам гола, нали?

Критичният му поглед се плъзна по плътно прилягащата ѝ рокля.

— Ако разполагаш с повече женски атрибути от нормалното, не мога да си представя къде ги къташ, след като роклята ти разкрива всичко, което имаш.

Кайро беше напълно вбесена. Яркочервена боя я запя чак до корените на сребърно русата ѝ коса. От зелените ѝ очи изскачаха искри, достатъчно силни да запалят пожар. Лотън хич не го беше грижа, че грубата му забележка я е развълнувала. Той искаше да я раздразни. Нейното неудобство и неловкост съвсем не го интересуваха. В края на краищата тя беше жена и той не я харесваше по принцип. А фактът, че е крадла, която се прави на учителка, беше още една точка против нея.

Някоя по-плаха жена би се обляла в сълзи на унижение и би изскочила от къщата, сграбчила нараненото си достойнство. Но въпреки дразнещата обида на Лотън, Кайро нападна като навита гърмяща змия. Тя се втурна към него и зашлеви силно бузата му. Бръсначът отлетя настрана, след като го резна по брадичката.

Лотън спокойно се наведе да си вземе отново бръснача и продължи да се бръсне.

— Какво искаш, Клеопатра? — попита той с глас, който показваше, че не би могло да му е по-безразлично какво прави тя в дома му.

Този мъж си беше направо невъзможен! О, как презираше тя този груб, невъзпитан мерзавец! Трябва ли да се подиграва на всичко у нея, дори и на името ѝ?

— Искам да зная кога ще потеглим — отвърна рязко тя, а ръцете я сърбяха да го хване за врата и да го разпердушини. — Искам да съм сигурна, че съм събрала всички необходими запаси за пътуването ни и че ще съм готова, когато и ти си готов.

Лотън се обърна и я гледа цяла минута. Тя наистина доста бързаше да го достави на съдбата му. Дали пък младият Били Гардинер не ѝ е бил любовник? Дали затова не беше тя толкова нетърпелива да го очистят?

— Днес не отивам никъде, скъпа — увери я той доста категорично. — Три и половина месеца пътувах по служба и се върнах вкъщи едва вчера.

— Тогава утре? — попита Кайро без никакво съчувствие към участта му.

— Може би след една седмица — отговори той, преди да започне да бръсне лявата страна на лицето си.

— Седмица? — Кайро изруга от отчаяние. — Съдията Паркър каза...

— Съдията Паркър няма да е този, който ще се мъкне през цялата територия с една празноглава самохвалка — присмя се той. — А и аз все още не съм чул къде точно, по дяволите, се предполага, че отиваме, и защо.

Той знаеше къде и защо, разбира се. Беше само любопитен да узнае какво извинение е измислила тази дръзка кавгаджийка, за да го примами във фаталната засада.

Пръстите на Кайро се свиха отново, жадуващи да свият примка около гърлото му. Като се обърна към силата на волята си, тя се въздържа да му нанесе телесни повреди.

— Баща ми обяви правото си на собственост върху един участък по време на треската за земя в Оклахома миналия април — обясни тя през стиснатите си зъби. — Той построи хотел в едно малко селище, наречено Канейдиън Стейшън, което се намира на югозападната граница. Един отвратителен негодник — сигурна съм, че този вид ви е познат, след като и вие принадлежите към него — вмъкна тя злобно — направи всичко непочтено, което е по силите му, за да измъкне инвестицията на баща ми с измама. Тъй като в съдилищата има толкова много регистрирани искове за разглеждане, баща ми не може да намери начин да реши проблемите си.

Кайро си пое бързо дъх и се втурна нататък:

— Този гнусен паразит нае жени... — Кайро се заплете, търсейки деликатно описание на развратниците, които бяха нападнали благопристойния хотел, за да изгонят почтената клиентела.

— Проститутки — Лотън попълни безцеремонно празнината, тъй като жената, изглежда, се бе препънала, търсейки точната дума. Колко лукаво от нейна страна, помисли си той. Може би самата тя беше проститутка, нищо, че се опитваше да мине за благопристойна и строга дама.

Кайро мина през всички цветове на дъгата.

— Проститутки — повтори тя.

Каква актриса е само, помисли си Лотън, като възобнови бръсненето си. Ако не беше толкова добре осведомен, би се закълел, че тя е чиста като преспа сняг, и тъкмо това тя искаше да си мисли той. Но нейното представление не го заблуди.

— Така или иначе, тези дами на нощта се тълпят около хотела на баща ми, като вредят на доходите и на репутацията му — продължи тя бързо. — За живота на баща ми бяха отправени заплахи, след като той отказа да напусне района и да пожертва участъка си, така че сградата да може да бъде превърната в заведение с лоша репутация. Вече го раниха в ръката заради дързостта му. Естествено, той не можеше да предяви обвинение, защото инцидентът стана в тъмнината на нощта и защото в наскоро създадената общност няма представител на закона.

Лотън отметна глава назад и избухна в смях. Това беше най-нелепата история, която някога бе чувал.

— Очакваш да изоставя всичко и да се понеса към Оклахома, за да попреча един бордей да превземе хотела?

— Точно така! Баща ми е честен човек, който тачи законите и заслужава защита, когато са заплашени животът и имуществото му.

— За какво, по дяволите, е цялото това крещене? — промърмори Такър, след като се добра до вратата на спалнята. — По-тихо, Лотън. Главата ме цепи...

Гласът му замря, когато забеляза хубавото видение обвито в розов атлаз.

— О, отново *тя*...

— Клеопатра тъкмо обясняваше защо е толкова важно да я придружа до Оклахома — докладва Лотън. — Страшно важно, според нея. — Тонът на гласа му предполагаше, че това съвсем не е така.

— Наистина е важно! — изфуча Кайро и тропна с крак.

— Разбира се, че е така — хладно се присмя Лотън.

Такър огледа стройната красавица и се намръщи отегчено. С дълбока въздишка той се обърна и затвори вратата на стаята, в която той и Уди бяха проспали последните няколко часа от нощта.

Когато отново бяха сами, Лотън погледна Кайро право в очите, като се чудеше защо го бе обзело това нелепо желание да дръпне към себе си тази докачлива жена и да я целува безразсъдно. Това беше най-страшното чувство, което беше изпитвал някога. Защо тя му влияеше така? Магнетичното ѝ привличане беше опасно. Тя беше една малка крадла, която разправяше лъжи... и имаше най-подходящата за целуване уста, поставяна някога на женско лице.

„Твърде дълго съм бил без жена“, постави си диагнозата Лотън. Както и на Любовчията, кръвта му се качваше в главата...

Ще съм ти благодарна, ако не ме гледаш така — срязва го Кайро, чиито бузи пламтяха. Тя и преди беше виждала този гладен израз на лицата на мъжете. Обаче никога не бе очаквала да го види на лицето тъкмо на този мъж. Предишната вечер Лотън беше дал ясно да се разбере, че не се поддава на женски чар, че тя изобщо не му харесва.

— Да те гледам как, Клеопатра? — попита провлечено Лотън, развеселен от руменината, която изби по бузите ѝ. „По дяволите, колко

добра актриса! Тя можеше да изобрази заруменяла девица, като че действително *беше такава.*“

— Знаеш много добре как ме гледаше, и на мене това никак не ми харесва — Кайро избухна. — Гледаше ме, като че се каниш да ме целунеш, или някоя подобна смехотворна глупост.

С ръце на хълбоците, тя го погледна предизвикателно.

— Ако ти беше последният останал на земята мъж, а аз бях последната жена, уверявам те, не бих ти позволила да се приближиш до мен. Всичко, което искам от теб, е опитът ти, за да прекося страната.

Беше по-скоро в стила на Уди импулсивно да сграбчи някоя жена и да я целува, докато дъхът ѝ спре. Но Лотън беше този, който се подчини на непознатото желание, макар и само за да ѝ затвори устата и да ѝ покаже, че не може да бъде командван като някои от нейните чезнещи от любов лакеи. Заслужава си го тази високомерна фея, помисли си той. Тя, с нейните арогантни откази!

Кайро не бе успяла да затвори устата си, когато Лотън скочи връз нея като пантера. Тялото ѝ се блъсна в голите му гърди и силните бедра. Тя усети как тъмната растителност по гърдите му се отърка в голата кожа над деколтето ѝ, а коляното му се вмъкна интимно между краката ѝ. Вълни на изненада преминаха през нея, когато той я огъна така, че да се вмести в твърдите му очертания. Лицето му — от едната страна гладко избръснато, от другата бодливо от брадата — се приближи бавно към нейното. В сребърните му очи проблесна дяволски огън, когато устните му покриха нейните. След това той я целува, докато тя остана съвсем без дъх.

Лотън Стоун, който беше инициаторът на тази целувка на смъртта, както той реши да я нарича, очакваше тя да има вкус на отрова. Грешка! Кайро имаше вкус на бисквити и сладко и миришеше на рози. От това, което изпита, когато закръгленото ѝ тяло се прилепи близо до неговото, коленете му почти се подкосиха.

Лотън смяташе да докаже своето противопоставяне и своето превъзходство над тази съвсем дребничка жена, пълна с енергия. За нещастие, без да иска, беше доказал единствено, че която и да бе, тя имаше силата да го завладее така, както никоя друга жена досега. Тя, изглежда, извличаше някакво забранено чувство от внимателно запечатания кладенец дълбоко у него. Кипнали усещания за

неочаквано удоволствие и непреодолима нужда се надигнаха нагоре и се изляха от него като разтопена лава.

Кайро дори не беше отвърнала на целувката му, нито пък го беше окуражила по някакъв начин, и въпреки това той пламна от желание по нея. Тя просто висеше в ръцете му като парцал, зяпнала да си поеме въздух, и се бореше за достатъчно самообладание, за да устои на дръзкото му нападение. И макар тя да не правеше нищо, за да го съблазни да продължи целувката, Лотън не можеше да се откъсне от гъвкавото ѝ тяло. Да я прегръща беше все едно да се държи за пухкаво облаче, което по някакъв начин поглъщаше тялото му и го изпълваше със сладки ухания и възбуждащи усещания.

Вдовицата Херман винаги отвръщаше на целувките му, и то с голяма готовност, но дори и нейното желание не можеше да възбуди Лотън така, както правеха това нежните, чувствени устни на Кайро, както женственото ѝ тяло, когато бяха толкова близо един до друг, колкото беше възможно за двама души.

И ако Лотън беше зашеметен от реакцията си, Кайро беше двойно по-смаяна от своята! Тя беше опитвала един-два пъти целувките само за да разбере защо се вдигаше целият този шум около секса, но ограниченият ѝ опит по никакъв начин не я беше подготвил за огъня, с който Лотън Стоун обгори устните и тялото ѝ.

Кой би си помислил, че един вбесяващо противен мъж като този би могъл да разбуди дремещата у нея страст. Усещанията пукаха и пращяха като огън! Кайро не бе предполагала, че може да изпита нещо друго, освен интелектуално удовлетворение от общуването с мъжките представители на човешкия вид. Нищо друго не бе изпитвала преди. Но сега тя и Лотън бяха неимоверно далеч от някакво интелектуално общуване! Те бродеха из едно чувствено измерение на времето, което я караше да забрави всякакъв разум.

Лотън беше толкова раздразнен от спонтанната реакция на тази дръзка немирница, че вече я целуваше за втори път, преди да осъзнае какво върши. Ръцете му се бяха плъзнали по гърба ѝ, за да се спрат, както им беше навик, на хълбоците ѝ, притискайки ги до слабините му, така че тя да има възможност да почувства рязката промяна, настъпила у него. Дишаше плитко и неравно, тялото му потръпваше от желания, които дълго беше сподавял. Какво ставаше с него? Нали се предполагаше, че е направен от камък!

Кайро е вълшебница, чиято магия е невероятно силна, реши той, докато езикът му се устреми в устата ѝ, за да изследва сладките ѝ дълбини. Тя беше опасно възбуждаща. Да не дава господ той — човекът, който ревностно избягваше жените винаги, когато беше възможно — да бъде съблазнен от чаровете ѝ и упоен от кратката целувка, която беше много по-опияняваща от всичкото уиски, което беше изпил предишната вечер. Но Бог да му е на помощ, тази зеленоока красавица наистина го възбуждаше и възпламеняваше до краен предел! Тя беше докоснала едно ъгълче на сърцето му и беше разрушила самата му сърцевина.

Тази тревожна мисъл накара Лотън да освободи Кайро от прегръдките си така, като че ли държеше живи въглени. От изненада коленете на Кайро се подгънаха и тя се търкулна назад в безформена купчинка. Големите зелени очи, обградени с гъсти ресници, впериха в него поглед, в който личеше смесица от удивление и унижение.

Не стига, че от целувката му си беше изгубила ума и не се беше противопоставила, но което беше безкрайно унижително, всъщност бе рухнала в краката му! Би могла да събере разбитото си на парчета достойнство и да изскочи навън с мъничко гордост, ако не се беше препънала в натежалите си крака. Сега нищо не можеше да спаси нито гордостта, нито достойнството ѝ. Лотън Стоун знаеше прекрасно, че неговата целувка е подкосила коленете ѝ и е разтопила тялото ѝ, докато е заприличало на мармалад. Проклятие!

Злорада усмивка изкриви устните на Лотън, докато подаваше ръка, за да повдигне Кайро от пода. Поне знаеше, че не само той е бил опустошен от прегръдката им.

— Е, аз никога... — избълва Кайро, вбесена, с лице обагрено в пурпурно червено.

— Не си ли? — едната черна вежда се изви в знак на подигравателно противоречие. — Някак си се съмнявам в това, Клеопатра. Но няма да ни отнеме много време да се уверим напълно.

Той посочи с глава спалнята си.

— В леглото ми няма никой. Да отидем ли да разберем дали никога не си?

Унижителната забележка и ужасният въпрос рязко върнаха самообладанието на Кайро. Този човек беше върхът на мъжките

недостатъци. Беше червив с тях — като се почне от арогантната безочливост и се свърши с отвратителната грубост.

Кайро замахна към него, с намерение да остави следа от ръката си върху същата буза, която беше ударила по-рано, но Лотън беше бърз като светкавица. Той хвана ръката ѝ във въздуха и си послужи с нея като с въже, с което завърза стегнатото ѝ тяло отново към неговото. Отново я прилепи към себе си, с което ѝ напомни какво се бе случило с предателското ѝ тяло само преди няколко мига. Кайро не искаше дори да мисли за това, още по-малко пък да повтаря случката! Беше твърде обезсърчаващо да знае, че именно мъжът, когото презираше, можеше да я възбуди както никой друг досега. Това беше невероятно!

— Пусни ме... — Преди още да произнесе думите, Лотън вече го беше направил. Кайро политна назад, препъна се в преобърнатата маса, която още не беше оправена след сбиването снощи. Тя се приземи в раздърпана купчинка. Фустите ѝ отлетяха над главата, като разкриха пред погледа му стройните ѝ крака.

Ругаейки като каруцар, Кайро освободи краката си от масата и скочи права. Тя сграбчи една празна бутилка от уиски, която ѝ се искаше да е голям камък, и я метна по Лотън. Смейки се, той се наведе и така предотврати опита ѝ да го зашемети с удар. Когато Кайро сграбчи още една бутилка, той вдигна ръка, за да я спре.

— Искаш ли да те заведе до Оклахома, или не? Ако хвърлиш това, Клеопатра, споразумението ни отпада.

Кайро остави бутилката да се изплъзне от пръстите ѝ и да издрънчи на пода. Коварна усмивка изви устните ѝ и накара Лотън да се намръщи предпазливо. Този грамаден простак я беше предупредил да не хвърля бутилката, но не беше споменал нищо за мятането на столове. Тя направи тъкмо това и го улучи в слабините.

Лотън се преви от болка. Ако беше по-точна, не би имал нужда от жена до края на живота си!

Удовлетворена от това, че е нанесла поне един незабравим удар, Кайро се завъртя и се отправи наперено към вратата.

— Утре ще дойда пак, господин Стоун. Дяволски добре ще е да си готов за тръгване. Няма да позволя такива като тебе да ме разкарват, независимо колко са отвратителни и отблъскващи. Плащам ти двеста долара да ми бъдеш водач и ти ще ме заведеш до Канейдиън Стейшън, независимо дали на нас с тебе това ни харесва, или не.

Лотън погледна дребната руса напаст, облечена в розов атлаз. След като си пое дълбоко дъх, той се обърна отново, за да избърсне и другата половина от лицето си. Може би в края на краищата не е Снежната птица, помисли си той. Наистина не искаше тя да бъде Снежната птица, особено след като бе видял какво невероятно въздействие има тя над него. *Единствената жена, която някога е имала някакво забележимо въздействие върху мене*, неохотно се поправи той. Може би си е направил преждевременно погрешен извод, само защото смъртоносната заплаха на Гардинерови беше още толкова прясна в ума му. Може би тази сприхава жена само изглежда като Снежната птица, чудеше се той, потънал в море от несигурност.

Но ако не е Снежната птица, тогава защо е избрала именно него? Пък и това неубедително обяснение за бащата в Оклахома. Вероятно тя изобщо няма баща, помисли си той цинично. Тоя зеленоок демон сигурно се е пръкнал от някое яйце.

Не, Кайро Кълхуун не беше Снежната птица, каза си Лотън. *Не, тъкмо обратното, тя е*, реши той след това. Той просто позволяваше на бурната си физиологична реакция да повлияе на логиката му. Именно тя е Снежната птица, дошла да го заведе в долината на смъртта.

— О, по дяволите — промърмори Лотън, като плискаше вода на току-що избърснатото си лице. — Независимо дали е тя, или не е тя, все едно, създава неприятности. Ако имаш капчица разум, Стоун, няма да си позволиш да забравиш това.

— С кого приказваш? — изграчи Уди. Гласът му беше ръждясал, след като бе излял толкова много уиски в гърлото си.

— Със стената — измърмори Лотън кисело. — Връщай се в леглото. Изглеждаш ужасно.

— Това е добре — изсумтя Уди, докато разтриваше туптящите си слепоочия. — Не бих могъл да понеса да изглеждам по-добре, отколкото се чувствам.

Когато вратата се затвори със скърцане, Лотън се подпря с ръце на шкафа и се взря в отражението си в огледалото. Не след дълго обаче две блестящи изумрудени очи се появиха пред погледа му. Съвсем лека усмивка се плъзна по устните на Лотън. Той се замисли за своя сблъсък с русата фурия.

Не, тя не би могла да е Снежната птица...

— Да, тя е — помисли си Лотън на глас.

Не, не е тя, твърдеше едната половина на размекнатия му мозък.

Лотън не знаеше на коя част от себе си да вярва. Така че той реши да не мисли повече за това. Вече имаше главоболие, което разцепваше черепа и правеше дупки в мозъка му.

С тъжна въздишка Лотън се насочи към леглото си. Това, от което имаше нужда, бяха още няколко часа сън. До края на деня няма да посвети на Кайро Кълхуун нито една мисъл повече!

Това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, осъзна Лотън, след като всеки път, когато се събудеше, в главата му се въртяха мисли за пицната самодива.

ГЛАВА ПЕТА

Кайро беше прекарала достатъчно време във Форт Смит, за да събуди интереса на няколко ергени, които представляваха добра партия за женитба, както и на немалко женени мъже. Тя беше приела поканата на един многообещаващ млад правист, за когото съдията Паркър беше казал много добри думи. Беше се съгласила да излезе на разходка с Даниел Сайлър само за да се увери, че не всички мъже са толкова трудни за общуване и неприятни като Лотън Стоун.

От предишната сутрин, когато Лотън я бе целунал и тя беше изгубила и ума, и дума, Кайро неколнократно анализира неочакваната си реакция. Но както и да преобръщаше случката в ума си, не можеше да си обясни защо един мъж, който така я вбесяваше, може също и да разпали такива огнени усещания у нея. Лотън Стоун беше една загадка. Той се държеше така, сякаш изпитваше не по-малка неприязън към нея, отколкото тя го презираше, но начинът, по който я целуна, издаваше вътрешен огън и остър глад, които напълно бяха разрушили вътрешното ѝ равновесие. Но много по-страшен беше огънят, който се беше разгорял у нея. Само с една целувка Лотън беше накарал Кайро да изпита огнени чувства, които не познаваше до този момент.

— Не ти ли харесва яденето? — попита Даниел своята пленителна позната.

Кайро изведнъж осъзна, че е толкова потънала в мисли, та гледа втренчено чинията си, сякаш са ѝ сервирали риба отпреди три дни, и рязко вдигна глава.

— Яденето е добро — наблегна тя, като разсеяно си играеше със сребърната вилица. — Просто имам много грижи.

Даниел се усмихна съчувствено.

— Разбирам, мила моя. — Внимателният му поглед обгърна прелестната жена, облечена този път в бордо. — Сигурен съм, че ще изпиташ облекчение, щом пристигнеш в Оклахома. — Той се пресегна през масата и я потупа по ръката. — А ако делото на баща ти бъде

представено пред съда, трябва само да ми изпратиш една телеграма и аз ще пристигна, за да пледирам от негово име.

Докато Даниел утешаваше Кайро, Лотън се въртеше на стола си в ъгъла. Той се чудеше защо гледката на дръзката кокетка и нейния влюбен до уши кавалер непрекъснато привличаше вниманието му и го дразнеше.

Лотън беше влязъл в заведението да хапне, докато Кайро замислено гледаше в чинията си. Казваше си, че не го е грижа, че тя вече си е намерила някакъв надут правист да я ухажда... докато отново не се събудиха мрачните му предположения за нейната самоличност. Той стигна до извода, че Кайро си осигурява тила, в случай че някога я докарат обратно във Форт Смит с обвинение, че е замисляла убийство — това на Лотън.

Снежната птица беше умна. Ако някога застане пред съда, нейните омагьосани обожатели първи ще се втурнат, за да я защитят. Кайро печелеше приятели навсякъде, където беше нужно, преди да извърши опита си за убийство. Първо с няколко трепвания на големите си зелени очи си беше спечелила подкрепата на съдията Паркър. Сега прилагаше женските си уловки върху Даниел Сайлър.

Отклони се от мрачните си мисли, когато чиновникът от хотела се втурна в ресторанта и предаде на Кайро някакво съобщение. Лотън се намръщи. Вероятно това беше бележка от Гардинерови, които се чудеха колко време трябва да мине още, преди Снежната птица да примамви своята жертва, реши Лотън.

Когато Кайро енергично пристигна в дома му тази сутрин, Лотън я беше осведомил откровенно, че този ден няма да ходи никъде и че може да дойде пак на следващия. Лотън не беше посмял да я покани да влезе от страх, че няма да се удържи да не я вземе отново в прегръдките си и отново да подложи на мъчения ума и тялото си.

Мислите му се разбягаха във всички посоки, когато забеляза как Кайро се извини и остави Даниел да довърши вечерята си сам. Лотън незабелязано я проследи надолу по улицата. Той очакваше някой подозрителен тип да дръпне Кайро в една от тъмните улички, за да си кажат няколко думи насаме, но това не се случи. Кайро забързано се върна в хотела и изчезна вътре без произшествия.

Подозрителен по природа и внимателен по навик, Лотън я следваше като сянка. Невярващо поклати глава, когато осъзна колко

мнителен е станал. Беше толкова предпазлив по отношение на прелестната фея, че се хващаше за всяко нейно действие и всяка забележка.

За бога, ще се чувства като пълен идиот, ако някога разбере, че тя всъщност не е замесена в никакъв пъклен план за неговото убийство.

— Невинна е — увери себе си Лотън, докато крачеше през фойето на хотела.

Не, виновна е като първородния грях — предупреждаваше един циничен глас.

След като разпита чиновника в хотела, Лотън взе стълбите по две наведнъж, за да стигне до стаята на Кайро. За всеки случай ще разбере какво има в тази тайнствена бележка, която накара Кайро да изостави своя сътрапезник на вечеря. С надеждата да я завари неподготвена, Лотън нахлу в стаята.

Кайро се извъртя и видя, че Лотън Стоун е запълнил рамката на вратата ѝ. Като се хвана за сърцето, тя се опря на леглото и се опита да дойде на себе си.

— По дяволите, господин Стоун, съкратихте ми живота с десет години от страх — скара му се тя. — Можеше да бъдете достатъчно внимателен да почукате, вместо да ме плашите до смърт!

— Защо да си правя труда да чукам? — възрази Лотън.

Внимателният му поглед обиколи скромно обзаведената стая. Какво беше очаквал да намери? Бандата на Гардинерови, скрита под леглото ѝ? Няколко заредени пушки под възглавницата ѝ?

— Така би било по-учтиво — отвърна му рязко тя. — Очевидно вежливостта и учтивите обноски са неща, които не са ви познати.

— Ти не си направи труда да чакаш покана, преди да нахлуеш в *моята* къща — парира я той, а сивите му очи се бяха приковали в букета, който украсяваше нощното шкафче. — Тия кой ги изпрати?

Кайро вирна брадичка, а в очите ѝ заблестя предизвикателство. Защо само видът на този мъж караше през нея да протича цял поток от усещания? И защо я обстрелваше с въпроси? Той притежаваше вбесяващата способност за миг да я накара да заеме отбранителна позиция. И въпреки това в същото време я измъчваше съзнанието за присъствието на самия мъж. Това си беше направо страшно!

Без рошовата брада и мустаците личеше суровата красота на Лотън. Откакто го бе видяла за последен път, той беше отрязал гривата

от чорлава, черна като непрогледна нощ коса. Беше облечен с черен редингот, жилетка и черни панталони, които подчертаваха достойнствата на стройното му, силно тяло. Самият му ръст и размери изпълваха цялата ѝ стая и Кайро проклинаше тръпките, които присъствието му пораждаше у нея.

— Не ме карай да повтарям, Клеопатра — усмихна се Лотън, като наблюдаваше как зелените ѝ очи неприкрито го оглеждат от глава до пети. — Обикновено не смятам, че жените имат много здрав разум. Ти обаче си изключение.

Той прикова очи в нея.

— И така, попитах те кой е изпратил цветята. Не се преструвай, че си толкова глупава, та трябва да говоря бавно и да повтарям въпроса си три пъти.

Това я накара веднага да се отърси от унеса си. Кайро го изгледа свирепо. В изблик на бунтовен дух, тя отметна глава и изпъна рамене.

— Моите цветя изобщо не те засягат — изфуча тя. — Сега бъди така добър да се сбогуваш. Без съмнение можеш да се позабавляваш, като намериш да арестуваш или да застреляш някого навън. Това е в края на краищата, което легендарният Лотън Стоун умее най-добре, нали?

Защо тя споменава умението му да унищожава закоравели престъпници? Нейната забележка още веднъж накара съмнението да изпълни ума му. Може би тя говори за преждевременната смърт на Били Гардинер?

С широки, решителни крачки Лотън прекоси стаята, за да вземе бележката, която стоеше до вазата. След като разбра намеренията му, Кайро се стрелна пред него, сграбчи листчето и го накъса на парченца, просто за да го подразни.

Това засили подозренията на Лотън към нея. Тя беше Снежната птица и посланието беше изпратено от прочутите ѝ приятели. Сега той беше сигурен в това.

Като изръмжа гневно, Лотън сви пръсти около ръката ѝ и рязко я дръпна към себе си, така че да я гледа съвсем отблизо.

— Кой ти изпрати цветята и картичката? — поиска да узнае той още на секундата.

Какъв странен човек е той, помисли си Кайро, докато се извиваше, за да се освободи. Той си мисли, че работата на всеки човек

е и негова работа. Защо прави от букета ѝ такъв въпрос?

— Махни се от стаята ми, преди да съм извикала...

Без усилие той я заклеци между мускулестите си ръце.

— Преди да си извикала представителите на закона? — довърши той вместо нея. — Изглежда, забравяш, малко дяволче, че аз съм представителят на закона.

— Един негов изопачен вариант, без съмнение — отвърна Кайро.

Допирът на мускулестото му тяло до нейното отключи цяла верига от усещания. Кайро се закова на място. Големите ѝ очи се впериха в блестящите му сребристи зеници. Неочаквано устата ѝ пресъхна, а сърцето затуптя в гърдите ѝ.

Лотън впери поглед в пленителното ѝ лице, объркан от непреодолимото желание, което пулсираше във вените му. Ето го тук, броди из дългите тунели на подозрението и мисли най-лошото за тази лудетина. И въпреки това в мига, когато почувства прелестното ѝ тяло долепено до неговото, мъжките му желания объркаха всичките мисли в главата му.

Сигнали за тревога проблясваха в ума му. Интуицията го предупреждаваше, че тази жена притежава фатален чар, който би могъл да доведе до гибелта му. Но въпреки преследващите го демони на съмнението, той я искаше така, както никога не бе искал друга през всичките си трийсет и една години.

Изведнъж на Лотън му стана все едно дали Гардинерови са изпратили съобщение на Снежната птица. Съзнаваше само, че все още усеща на устните си вкуса от целувката на тази опърничава жена. Беше се пристрастил към нея, беше се пристрастил към познатото усещане на сладкото ѝ тяло, долепено плътно до неговото.

— Всичко да върви по дяволите — промърмори Лотън, когато усети как невидимото привличане го придърпва, както магнит метала. Всичко в него жадуваше за тази самодива, а да я целува беше единственият начин да прогони мъчителния глад.

Кайро не беше от жените, които имат обичая да припадат, но се опасяваше, че може да направи точно това, когато неговите чувствени устни се прилепиха властно до нейните. Искри прескочиха от неговото мъжко тяло към нейното и мигновено запалиха огън. И този път Кайро разбра, че отвръща на целувката му, без да разбира обзелото я

ненаситно желание. Всяка мисъл изчезна от замаяната ѝ глава, когато целувката му стана още по-дълбока и спря напълно дъха ѝ.

Кайро бе обхваната от порив да опознае твърдата като камък гърд, която досега бе милвала само с очи. Ръката ѝ дръзко се плъзна по ризата му и се пъхна под плата. Пръстите ѝ се вплетоха в къдравата растителност, която покриваше гърдите му. Тя усети забързания ритъм на сърцето му, за което предполагаше, че е направено от гранит, но за нейна изненада биеше не по-малко лудо от нейното.

Смелото ѝ разследване подтикна Лотън на свой ред да предприеме някои действия. Любознателната му ръка проследи извивката на деколтето ѝ, като се възхищаваше на свършената ѝ кожа. Допира до нея приличаше на допир до скъп атлас — мек и съблазнителен — и той жадуваше за още.

С повече нежност, отколкото смяташе, че притежава, Лотън обхвана с ръце стегнатите ѝ гърди и погали настръхналите им връхчета. Устните му последваха ръцете, като опитаха на вкус копринената ѝ кожа и го подлудиха от желание.

Бързото поемане на дъх от страна на Кайро го обърка. Сякаш тя никога преди не се е осмелявала на такива близости. Лотън беше сигурен, че тази кокетка е била много по-близка с други мъже — с цялата банда на Гардинерови, подозираше той. И все пак съзнанието, че е била в прегръдките на друг, не му пречеше да я иска възможно най-силно. Тя беше упражнила вълшебната си власт и той беше безнадеждно омагьосан.

Кайро би могла да се закълне, че целият свят се е изплъзнал изпод краката ѝ, но разбра, че се е изплъзнал само подът. Някак си се бяха озовали проснати на леглото и краката ѝ висяха във въздуха. Ръцете и устните на Лотън се плъзгаха по треперещата ѝ снага, оставяйки огнена следа по гърдите и корема ѝ. Тя се извиваше към лакомата му уста, жадуваше за ласките и целувките му и искаше нещо, без да разбира съвсем какво е то.

Връхчетата на пръстите ѝ проследиха очертанията на издутите мускули на гърдите и раменете му, преди да се плъзнат надолу към плоския му корем. Лотън изстена от удоволствие и това я окуражи да продължи сладострастното си проучване, което не можеше да спре и поради собственото си диво желание. Ръката ѝ смело се плъзна по

колана на панталоните му, преди да се пъхне вътре, за да се запознае със стегнатите му бедра.

Огромни желания се зараждаха у Лотън, като побеждаваха разума и освобождаваха пламенни пориви, които заплашваха да го погълнат. Той негодуваше срещу дрехите, които ги разделяха, негодуваше срещу страшния неконтролируем глад, който пулсираше в мозъка и слабините му. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за облекчаването на силната болка.

Докато устните му смучеха пулсиращите зърна на гърдите ѝ, свободната му ръка обгърна бедрата ѝ и се пъхна под вдигнатия нагоре край на полата ѝ. Той изстена отново, когато пръстите му възбуждащо докоснаха копринената кожа на бедрата ѝ.

Боже, тази загадъчна вълшебница беше прекрасна — всеки съвършено оформен сантиметър от нея. Допирът до нея го подлудяваше. Да я люби би било върховното удоволствие.

Кайро беше сигурна, че вече трябва да се е размекнала напълно. В тялото ѝ горяха толкова много неутолими желания, че не би могла да ги изброи. Съзнанието ѝ нашепваше да го накара да спре това, което прави, но пробудените женски нужди молеха за това, което предлагаше той. Тя се бе оставила опияняващото удоволствие от неговото докосване да я увлече до такава степен, че не можеше да мисли за друго, освен да опознае този нов, съблазнителен свят на екстаз.

— Боже, как ме изкушаваш, Кайро — каза дрезгаво Лотън. Тялото му инстинктивно се устреми към нейното, като спря точно върху нея, въпреки че неговите панталони и нейните фусты образуваха преграда, която ги разделяше.

Звукът на името ѝ, произнесено от неговата уста, я погуби. Преди той никога не бе произнасял истинското ѝ име. Ласкавата дрезгавост в гласа близо до ухото ѝ беше сама по себе си удоволствие, макар и недостатъчно, за да удовлетвори нуждите ѝ, които ставаха все по-силни с всеки изминал миг.

Беше глупаво, напълно неразумно и съвсем нелогично, тя знаеше, но Кайро имаше нужда да изучи загадъчните размери на желанието с този мъж. Защо? Кайро се боеше да отговори на този объркващ въпрос, защото се страхуваше от онова, което би могла да научи. Беше грешно и срамно, но обожаваше усещането за

обгърналите я ръце на Лотън, властния натиск на чувствените му устни върху кожата ѝ.

Тропането на вратата разби тишината така, както камък разбива стъкло. Лотън отскочи настрани, автоматично хвана пистолета, който криеше в десния джоб на дрехата си.

Кайро премигна при свидетелството за бързите като светкавица реакции на Лотън и при неочакваното появяване на оръжието, което се прицели смъртоносно във вратата. Този мъж толкова дълго бе живял на ръба, че за него трябва да е станало навик да вади оръжието и да го насочва. В действие влизаше инстинктът му за оцеляване, а той очевидно носеше със себе си оръжия, достатъчни за цяла армия!

Кайро бе усетила пистолета в джоба му, когато бе легнал върху нея. Беше докоснала и другия, прикрепен отляво, под мишницата му. Не можеше да не се запита къде ли още крие оръжия, когато не носи кобурите, в които стояха двата револвера „Пийсмейкър“ с дръжки от слонова кост.

— Кайро? Всичко наред ли е? — извика Даниел Сайлър от салона.

Не, не всичко беше наред! Тя си беше загубила ума. Коя жена с разум ще се остави да я прелъсти мъж, който очевидно не уважава жените като цяло и по-специално нея? Той беше показал напълно ясно, че изпитва неприязън към нея, всеки път, когато ѝ казваше нещо. Той гледаше на нея само като на физическо изкушение, което възбужда мъжкия му нагон. Без съмнение Лотън Коравосърдечния се бунтува срещу нейното привличане.

— Добре съм, Даниел — изчурулика Кайро с глас една октава по-висок от обичайното.

— Страхувах се, че съобщението, което получи може да те е разстроило.

Последва малка пауза.

— Може ли да вляза?

Никак няма да е зле някой да влезе! — помисли си Кайро, докато скачаше на крака, за да оправи измачканата си рокля и разрошената си коса. Ако някой не ги прекъсне, тя вероятно пак ще се окаже легнала по гръб и ще прави същите срамни неща, които правеше преди почукването на вратата да ѝ върне съзнанието.

— Отпрати го — подтикна я Лотън, докато връщаше пистолета на мястото му.

— Заповядай — извика Кайро, като демонстративно пренебрегна желанието на Лотън.

Даниел се закова на място, когато осъзна, че Кайро не е сама. Погледът на широко отворените му очи подскочи към прелестната блондинка, подпряна на скрина, а след това спря на Лотън, който се беше излегнал нехайно на леглото.

— Господин Стоун дойде, за да обсъдим подробностите около пътуването ни — обясни Кайро забързано, без да погледне изобщо към Лотън.

Даниел се усмихна на Лотън.

— Радвам се, че тъкмо вие ще съпроводите Кайро до Оклахома — отбеляза той. — Знам, че тя ще бъде в добри ръце.

Думите му накараха Кайро да се намръщи. Очевидно Даниел не знаеше точно колко добри са ръцете на Лотън!

„Но ще бъда ли аз в добри ръце? Ето къде е въпросът“, помисли си Лотън.

— Ще спя по-добре като знам, че Кайро е в безопасност — добави Даниел.

На него му бе известна репутацията на Лотън като човек, който предпочита да стои настрана от жените, радваше се, че той, а не Удуърд Хол придружава Кайро при пътуването ѝ на запад.

„В безопасност? В БЕЗОПАСНОСТ?“ — Кайро за малко не се задави. Тя и Лотън все още не бяха напуснали града, а тя бе стигнала опасно близко до вземането на най-интимното и съдбовно решение. Тя потръпна при мисълта да прекара още време с него. Не беше сигурна нито в себе си, нито в него.

— Ако вие и Лотън вече сте уговорили всички подробности, бих искал да те придружа до театъра — отбеляза Даниел, след като си погледна часовника. — Представлението ще започне след половин час.

Кайро го дари с една от най-пленителните си усмивки.

— Ще се срещнем във фойето след пет минути.

След като Даниел си тръгна, Кайро се обърна, за да погледне в лицето мъжа, който все още лежеше на леглото ѝ, като че там му беше мястото.

— Започнах да изпитвам известно колебание по въпроса за съвместното ни пътуване — каза тя, като неловко си играеше с гънките на роклята си. — Не мисля, че мога да извърша това.

Лотън се намръщи с бдителна тревога. *Да извърши кое?* — запита се той. — Неговото убийство?

— Какво има, Клеопатра? Да не би толкова да се привърза към мен, че вече съжаляваш за намеренията си?

Лицето на Кайро се покри с червенина от гняв.

— Да съм се привързала към теб? По-скоро бих се привързала към някоя гърмяща змия, господин Стоун.

Лотън си казваше, че тя не е Снежната птица, но си вярваше само отчасти. По дяволите, беше така объркан, че не знаеше на какво да вярва. Непрекъснато се колебаеше между вината и невинността ѝ, като махало на часовник. Негодуващ от неспособността си да вземе категорично решение, Лотън пъргаво се изправи.

— Ще съм готов да тръгна сутринта. Ако все още имаш намерение да пътуваш, бъди в къщата ми в десет часа.

Той нахлупи шапката върху гарвановочерната си глава и закричи наперено към вратата. Нямаше ни най-малка представа къде, по дяволите, отива. Знаеше само, че трябва да се отдалечи на известно разстояние от това пленително същество. Ненавиждаше неблагоприятната си слабост към нея.

Когато вратата се затвори с щракане, Кайро седна с облекчение. Тя напълно се срамуваше от себе си. Беше се държала като развратница и което беше по-лошо, Лотън смяташе, че тя изпитва някакви чувства към него.

Е, няма такова нещо — каза си Кайро гневно. Може да има изключителна физическа реакция към този мъж, но няма да позволи това да я погуби. Тя трябваше да мисли за своя кръстоносен поход и това беше много по-важно от чувствата ѝ към този дявол с коса, тъмна като среднощния мрак, и с блестящи сребристи очи!

Кайро се отправи към вратата. Тя ще отиде с Даниел Сайлър да се наслади на театралното представление, дори ако това бъде краят ѝ. И няма да прави никакви сравнения между дружелюбния адвокат и Лотън Стоун. Погледът ѝ се устреми над рамото ѝ към букета от нежни цветя на нощното шкафче. За нищо на света не можеше да си представи защо тези цветя до такава степен бяха събудили интереса на

Лотън Стоун, че се опитваше да прочете бележката ѝ без нейно разрешение. Дяволита усмивка се появи на устните ѝ, докато оглеждаше цветята и обмисляше една идея. Ако тези рози толкова много дразнят Лотън, тя ще се погрижи той да ги вижда много често. Пада му се, като се държи така странно!

ГЛАВА ШЕСТА

Точно в десет часа Лотън чу изцвилване на кон пред къщата си. Той тъкмо изпращаше вдовицата Херман след това, което можеше да се определи само като най-неловкото положение, в което беше изпадал през живота си.

След като изхвъркна от стаята на Кайро, без да има представа накъде се е запътил, Лотън се беше озовал на прага на Моли Херман. Беше помислил, че нейната готовност със сигурност ще го излекува от притесненията му. Какво разочарование бе да разбере, че приятната вдовица може да му даде само това, от което има нужда, а не това, което наистина иска.

Докато бе целувал Моли, Лотън през цялото време бе имал чувството, че държи в ръцете си не тази жена, която трябва. Той се прокле хиляди пъти, когато се хвана, че сравнява хладната си реакция към нежната вдовица с пламенните си усещания към възбуждащата Кайро.

Как е възможно разумен мъж да жадува за целувките на жена, която би искала да го види мъртъв? — чудеше се той. Беше свикнал да флиртува с опасността и да ухажва бедите, реши Лотън. Понеже си беше луда глава, той беше позволил да го заинтригува жена, в чиито подбуди не би могъл да има доверие.

Моли Херман бе потресена, когато Лотън се бе отдръпнал и бе измънкал някакво извинение, че не може да остане чрез нощта, тъй като ще отпътува от града на следващата сутрин. Той беше заявил, че има нужда от почивка, и се беше почувствал като абсолютен глупак в момента, в който произнесе думите. Сърцето на Моли бе, разбира се, сломено. Това беше изписано на лицето ѝ.

Моли се бе появила на прага на Лотън в девет и половина тази сутрин, като се чудеше какво е направила, та изгуби и малкото власт, която имаше над мъжа, когото обичаше. Лотън, който обикновено беше пряк и говореше по същество, беше увъртал и мънкал като безсловесен идиот. Но той нямаше никакво намерение да признае, че

Кайро Кълхуун е спечелила симпатиите му и че тя стои като стена между него и Моли. Никой не би повярвал. Целият град единодушно беше определил Лотън като заклет ерген, който не иска да си има проблеми с жените.

Със сълзи на очи Моли бе вперила поглед в мускулестия великан, който на свой ред гледаше над главата ѝ, през предната врата.

— Лотън, знам, че не ме обичаш, но ти знаеш какви са моите чувства към теб. Не ме ли намираш вече за физически привлекателна? Дали не те разсърдих с нещо? Ако е така, кажи какво съм направила, и то няма да се повтори.

Лотън потрепна. Той не беше свикнал между него и Моли да има каквито и да било емоционални сцени. Тя го разбираше не по-зле от всяка друга жена и го приемаше такъв, какъвто е. Беше му удобна — източник на физическо удоволствие без обвързване и задължения. И все пак Лотън не искаше да нарани Моли. Тя беше добра жена.

Ръката на Моли се обви около неговата и я стисна в знак на обич.

— Можем ли да започнем отначало, когато се върнеш?

„Ако се върна“, поправи я мислено той. Какъвто си беше глупак, отправяше се към долината на смъртта с вълшебницата, която го беше примамила със своята могъща магия. И тази вълшебница сега чакаше пред вратата му. А най-глупавото нещо в цялата работа е, че той всъщност гори от нетърпение да я види. Господ да се смили над душата му!

— Ще се видим... като се върна — промърмори Лотън, преди да грабне шапката си и да закрачи към вратата.

Лотън замръзна на място, когато зърна Кайро облечена в панталони и риза, които подчертаваха всичките ѝ пленителни качества. Това, което наистина го слиса обаче, беше да я види седнала на гърба на едно малко петнисто пони като патица в гнездо. Около седлото бяха натрупани, така че го скриваха напълно, множество ненужни продукти. Седлото тежеше около двацет килограма дамата — петдесетина, а смешният и куп „нужни неща“ трябва да бе увеличил товара на понито с около още петдесет килограма. Лотън не можеше да си представи какво даваше сили на животното да не рухне под тежкото си бреме.

— Какви са, по дяволите, всички тези неща — попита той удивено.

Приветствената усмивка на Кайро изчезна от лицето ѝ, когато забеляза хубавичката брюнетка, която надничаше иззад широките рамене на Лотън. Само един миг беше нужен на Кайро, за да се досети какво прави тази жена в къщата на Лотън. За него в края на краищата жените съществуваха само с една цел. Проклето да е каменното му сърце!

Като отхвърли настрани тръпката на ревност, Кайро погали извисяващите се около нея запаси.

— Това са нещата, от които имам нужда — обяви тя. — Макар и да прекосявам страната, все пак възнамерявам да не се лишавам от някои удобства.

— Някои? — Лотън подсвирна. — Какво, по дяволите си направила? Разглобила си хотела и си го качила на гърба на понито си? Ще му счупиш гърба с целия този боклук.

Това, че Лотън ѝ се скара като на безмозъчно дете пред своята любовница, беше повече, отколкото Кайро можеше да понесе. Брадичката ѝ се вирна, а от изумрудените ѝ очи изскочиха горещи искри.

— Ако подобна беда ми се случи, господин Стоун, ще мъкна своите запаси на собствения си гръб — отрязва го тя. — На вас ви се плаща да ме заведете до Оклахома, а не да ми четете лекции!

Моли гледаше хубавата млада жена, която се осмеляваше да предизвиква Лотън. Погледът ѝ се прехвърли върху Лотън, наблюдаваше как той гледа дръзката красавица. Всичко беше свършило между нея и Лотън, осъзна Моли. Начинът, по който Лотън гледаше хубавата блондинка, ѝ каза всичко, което искаше да знае.

Кайро проследи с поглед Моли, която ѝ се усмихна печално, кимна мълчаливо за сбогуване и забърза надолу по улицата.

— Изглежда, снощи си намерил друго забавление, след като престана да се занимаваш с мен.

Между него и Моли не се беше случило нищо, но Лотън не възнамеряваше да направи на Кайро удоволствието да ѝ го каже.

— Ревнуваш ли, Клеопатра? — проточи той, докато се отдалечаваше от верандата.

Лицето ѝ стана на петна от гняв.

— Благодарна съм, че е била тя, а не аз — възрази тя злобно. — В леглото ти едва ли си по-нежен от лакомец.

Устните му се извиха с иронична насмешка.

— Все едно не би искала да опиташ.

Лицето ѝ отново се покри с алена руменина. Кайро би скочила от коня си и би го напердашила, ако не ѝ беше толкова трудно да се измъкне от купчината вещи. Вместо това тя изстреля срещу него бърза поредица от обиди.

— Не се съмнявам, че когато Бог е раздавал благото човешка доброта, господин Стоун, вие сте стояли на опашката с чаена лъжичка. А как не ви е заболял гърбът от разносянето на тази ваша поразителна мъжка гордост, това никога няма да разбере! Ако и за миг сте помислили, че имам желание да се озова в леглото ви, то вие мамите себе си. По-скоро ще се оставя да ме бият с камшик!

Ама че беше избухлива тази опърничава жена! И как само се оправяше с думите. С бързата си мисъл и с острия си език би могла да накъса на парченца някой по-слаб мъж. За щастие, Лотън имаше дебела кожа в резултат от отразяването на хилядите проклетия, които му бяха отправяли престъпниците, заловени от него.

Звънтене на конски хамути и тропот на подкови привлече вниманието на Лотън. Той се обърна назад и видя да се приближават Такър Макгайър и Удуърд Хол. На конете им бяха натоварени няколко раници и торби.

Такър вдигна шапката си в знак на поздрав към Кайро, след което хвърли поглед към Лотън.

— Надявам се, че нямате нищо против Уди и аз да пояздим заедно с вас донякъде — започна той, като се въртеше неспокойно на седлото. — Шериф Хендрик трябваше да отиде до Тълси Таун, за да прибере неколцина конекрадци, арестувани от индиански полицейски патрул. Обаче жената на Хендрик трябва всеки момент да роди първото си дете, та ние се наехме да го заместим.

— Правдоподобно извинение — изсумтя Лотън.

Не го бяха заблудили изобщо. Уди и Тък се страхуваха, че Лотън влиза в капан, и се бяха възползвали от първия правдоподобен повод, за да пътуват с него.

— Плановете ти няма да се провалят, ако пътуваме с Тък и Уди, нали, Клеопатра? — запита Лотън, като се опитваше да прецени реакцията ѝ при новината.

— Радвам се на компанията — каза Кайро, ядосана от саркастичния въпрос на Лотън. — Защо да възразявам, след като ще получа защитата на още двама шерифи?

— Защо ли наистина — измърмори Лотън. Може би тя не беше Снежната птица. Тя със сигурност не изглеждаше разочарована от промяната в плановете.

Мисълта за невинността на Кайро бързо се превърна в чувство за вина, когато забеляза букета, който тя беше увила в мокри парцали, за да го запази колкото се може по-дълго.

— Тия за нечие погребение ли ги носиш? — обърна се той към нея с усмивка.

Начинът, по който реагира, като видя розите, беше малко утешение, макар Кайро още да не разбираше защо букетът го разстройва толкова. Но тя се радваше, че това е така. Той непрекъснато разстройваше нея.

— За твоето погребение са — отвърна тя дръзко. — Или поне ще станат, ако не престанеш да се подиграваш и да иронизираш така.

Тази нейна забележка накара Уди и Такър да я погледнат с подозрение, но Кайро не забеляза това. Тя вече беше вирнала нос, беше обърнала гръб на Лотън и се беше отдалечила с коня си.

— Мога само да кажа, че си късметлия, дето идваме с тебе — прошепна Такър на Лотън. — Боя се, че си прав за тази жена.

Лотън също се опасяваше, че е прав.

Още дори не бяха излезли от града, когато Лотън накара всички да спрат пред една конюшня, където даваха коне под наем. Въпреки протестите си, Кайро беше смъкната от седлото. Без много церемонии Лотън смени понито за един по-едър и по-як кон, който можеше да се справи с багажа ѝ. Тайната му цел беше да се отърве за всеки случай от пъстрото пони, ако то се окажеше знак за бандата на Гардинерови, че Снежната птица е на път и държи жертвата си здраво в ръцете си.

Лотън изпита нови подозрения, когато служителят на хотела с развяващо се сако и размахвайки широко ръце дотича по улицата.

— Госпожице Кълхуун — викаше той, останал без дъх. — Тази бележка пристигна сутринта, след като си заминахте.

Лотън би дал дясната си ръка, за да разбере какво пише в нея и кой я бе изпратил. Гардинерови, предполагаше той. Побиваха го тръпки, като си помислеше какво ли пъклено изтезание са му приготвили Снежната птица и нейната шайка престъпници.

Като видя буреносно намръщеното лице на Лотън, Кайро накъса бележката на малки парченца, които вятърът отнесе. Доставяше ѝ безкрайно удоволствие фактът, че Лотън се дразни, защото не знаеше какво става. Само за да го ядоса, тя отказа да му даде да прочете бележката или да разкрие съдържанието ѝ. Надяваше се той бавно и мъчително да умре от любопитство.

— За какво беше всичко това, Клеопатра? — запита Лотън.

Кайро се настани наред с купчината багаж, натоварена на дорестия кон.

— Лична работа — отвърна тя със закъснение. — Нищо, за което вие да се тормозите, господин Стоун.

— Името ми е Лотън — поправи я той сърдито.

— Камъкът си е камък, както и да го кръстиш — каза тя, преди да вдигне гордо глава и да подкара коня си надолу по улицата.

Лотън затвори уста и млъкна, но после се принуди да я отвори отново, за да изръмжи ядосано, като чу Уди и Такър весело да се подхилват.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно?

И двамата мъже се засмяха в отговор.

— Дръзка женичка, нали? — очите на Такър проследиха стройната, обува в панталони блондинка.

Лотън не отговори. Той пришпори жребеца си и се отдалечи.

Проклетата да е тази жена. Сигурно по цели нощи не спи и измисля нови начини да го извади от кожата му. Тя със сигурност е Снежната птица, убеждаваше себе си Лотън. Получи още едно тайно съобщение от другарите си. Те вече изпълняват своите планове, но проклет да е Лотън, ако падне в нейния капан! Тя ще бъде неговата стръв и неговият залог за безопасност. Гардинерови си имат работа не с някой зелен шериф, който и хабер си няма как да се защити! Ще трябва здраво да се бият за живота си, когато се опитат да го очистят.

Първият ден от пътуването мина без особени произшествия, което всъщност не изненада Лотън. Той знаеше, че Гардинерови не бързат много, а чакат бдителността му да отслабне. Но тъкмо това Лотън беше решил да не допуска. Едното му око непрекъснато оглеждаше околността, другото следеше Кайро, а ръката му стоеше на кобура. Когато нападението започне, той ще бъде готов.

Ден втори беше повторение на ден първи. Нищо необичайно не се случи, освен че Уди все по-продължително яздеше до Кайро, увлечен в приятен разговор. На бедния човек започваше да му се завърта главата. Уди знаеше, че Кайро е опасна като заредена пушка, но не можеше да устои на красиво лице и стройна фигура.

Всеки път, когато четворката спираше за почивка, Кайро измъкваше всичките си „нужни неща“ за готвене и чистене. Тя носеше повече тенджери и тигани от някой амбулантен търговец и се беше запасила с повече храна, билки и подправки, отколкото би превозвал някои търговски кораб, пристигащ от Китай. Имаше също и достатъчно дрехи, за да се преоблича два пъти на ден, без да трябва да пере цяла седмица! Това тя наричаше *нужни неща*, а Лотън — *разточителство*.

Въпреки странностите ѝ и постоянните ѝ опити да го дразни, Лотън, без да иска се заглеждаше в нея през равни интервали от време.

Той виждаше също, че Такър и Уди са все по-запленени от нея. Те бяха изоставили вече всяка предпазливост. Бяха убедили сами себе си, че Кайро Кълхуун не е Снежната птица.

Още един от нейните хитри планове, мислеше си Лотън, докато дялкаше фигурки по една пръчка, както правеше винаги, когато спираха да нощуват.

— Отивам до потока да се изкъпя — оповести Кайро, докато приготвяше сапуна, кърпата, парфюма и още бог знае какво от вещите, които беше пхнала в торбата с „нужни неща“ за къпане.

По навик Лотън се изправи, за да я придружи, но Уди го сграбчи за ръката и го спря.

— Аз ще отида — предложи той услугите си ентусиазирано. Дяволитият му поглед оглеждаше стройния гръб на отдалечаващата се

Кайро. — Не трябва да оставаш сам... за всеки случай, да не би Гардинерови да решат да нападнат.

Ако Уди наистина очакваше Гардинерови, Лотън беше готов да си изяде шапката без остатък! Уди вече беше решил, че Кайро е невинна. Той просто искаше да я погледа тайно, докато се къпе чисто гола в потока.

— Отивам аз — заяви Лотън с глас, който не търпеше възражения. — Нали на мен плащат двеста долара, за да я предпазя от всякаква опасност.

— По дяволите, бих я отвел до Оклахома безплатно — настоя Уди. — За бога, Лоу, не е ли тя най-красивата жена, която някога си виждал?

Лотън изви очи към небето и шумно въздъхна.

— Дръж, поиграй си, докато ти се доспи. — Той подхвърли пръчката си към шерифа с блесналите очи. За свой ужас, той осъзна, че без да се усети, е изрязал фигурата на жена, която беше не по-малко стройна от Кайро. За негово още по-голямо унижение, Уди също я забеляза.

Като се подхилваше, Уди повъртя фигурката в дланта си.

— Много си приличат с нея, Лу — похвали го той на шега. — Не съм си и мислел, че ще дочакам деня, в който ти ще мечтаеш за някоя жена. Не мислех, че жените имат някаква власт над тебе. Струва ми се, че съм грешал.

Лотън бързо му отне малката фигурка и я счупи на две. Той закричи шумно в посоката, в която се беше отдалечила Кайро. Не стига, че си беше представял тази коварна жена най-малко милион пъти, ами и да изреже от парче дърво привлекателната ѝ фигура. Дважди, трижди проклето!

Кайро се потопи в блестящия поток. Макар водата да бе малко хладна, това беше освежителна промяна след безкрайните часове на седлото. Тя се радваше и на уединението. От два дни не беше оставала насаме с мислите си.

Такър и Уди се оказаха приятна компания и я бяха забавлявали с разкази за приключенията си в Двете територии, но Кайро имаше нужда от уединение, за да подреди хилядите завладели я чувства.

Десетки пъти на ден тя се хващаше, че погледът и умът ѝ са насочени към мускулестия мъж, който яздеше зад нея и пееше „Отивам при моята Лу“. Рядко си говореха, освен ако не беше абсолютно наложително, и никога не оставаха сами. Не си беше представяла, че може да ѝ липсва остроумната размяна на реплики, която напрягаше ума ѝ и я караше да се ядосва. Лотън Стоун я стимулираше по различни начини. И въпреки това беше за добро, че нямаха възможност да останат насаме, за да се карат и да проверяват изключителното си взаимно физическо привличане.

Кайро потисна горещите вълни, които я заляха при мисълта за възбуждащите ласки и целувки на Лотън. Това няма повече да се повтори! — заповяда си тя ядосано. Просто временно си беше изгубила ума, това е всичко. Но сега ще се стегне и ще постави чувствата си под строг контрол завинаги. Лотън Стоун, призна Кайро неохотно, беше твърде много мъж, за да може да се справи тя с него. Няма да си усложнява живота с глупави романтични увлечения и прекомерно женско любопитство. Тя и Лотън си бяха разменили няколко страстни целувки и смели ласки, но с това цялата работа ще приключи.

Примирена, Кайро се отпусна по корем и се плъзна направо на потока. Тя се възхити на множеството бляскащи звезди, които изглеждаха така, сякаш са само на една ръка разстояние. Луната висеше в източната част на хоризонта като огромна оранжева топка и се готвеше за своето изкачване през вечерното небе. Кайро поглъщаше красотата на това, което я обкръжаваше, и си казваше, че не ѝ е нужно нищо повече от призрачната красота на природата и спокойното уединение. Това немирно желание вътре в нея ще се успокои... в крайна сметка. Кайро беше твърде опака, за да признае причината за това желание, тъй като се страхуваше, че към него ще се окаже прикачено и името на един определен шериф на САЩ.

* * *

Кайро може и да не бе пожелала да назове причината за изгарящата я жажда вътре в нея, но Лотън тъкмо в този миг вървеше право към източника на собствената си неудовлетвореност. Това дръзко

дяволче се беше превърнало за него в нещо като сърбеж, който не можеше да стигне, за да се почеша. За пореден път предупреди сам себе си, че голямото обаяние на Кайро представлява за него и голяма заплаха. Не може да се обвързва емоционално с потенциална беда.

Лотън се осмели да хвърли поглед към потока, когато чу плисък на вода. През ниско провисналите клони на дърветата можеше да види как лунната светлина проблясваше по водата, като осветяваше тук-там по някой предмет, докато се спря върху русокосата хубавица в средата на потока. Той видя Кайро да се плъзга грациозно като лебед в река от сребриста светлина. Изминаха цели две минути, преди дишането му да се успокои. Нито една от неговите мислени представи не можеше да се сравни с живия ѝ образ! Голият ѝ гръб и закръглените ѝ бедра се разкриваха от сребристата светлина, докато тя плуваше под звездния небосвод. Ореол от руси коси плаваше около нея и напомняше на Лотън за къпещи се сирени.

Когато Кайро се обърна по гръб, Лотън трябваше да седне на земята, за да не припадне. Обляното ѝ в лунна светлина тяло го омагьоса. Капчици като диаманти искряха по пълните ѝ гърди, играеха по голите ѝ рамене и нежните ѝ ръце.

Боже, какво желание изпълваше цялото му тяло, самонаказваше се, като се подлагаше на това сладко мъчение, но за нищо на света не би могъл да откъсне очи от пищната самодива. Жадуваше да я гали така, както я галеше лунната светлина.

Тя не би могла да бъде Снежната птица, опитваше се да убеди сам себе си Лотън. Не, една жена толкова прекрасна, толкова пленителна не би могла да бъде престъпничка. Той просто греши по отношение на нейната самоличност и принуждава себе си да вярва най-лошото за нея. Беше се отнесъл ужасно към нея, защото се страхуваше да ѝ се довери, и най-вече, защото се страхуваше да се довери на самия себе си, когато тя така непреодолимо го привличаше.

Кайро Кълхуун беше просто една пленителна млада жена, които, без да иска се появи в живота му в момент, когато умът му бе потънал в съмнения. Тя няма лоши помисли спрямо него. Тя просто се бори с това обезпокояващо привличане, също както и той. Беше го виждал в изумрудените ѝ очи всеки път, когато го погледнеше. И тя, като него, не харесваше това, че всеки път, когато очите им се срещнеха или телата им се докоснеха, прехвърчаха искри.

Унесен в еротични фантазии, Лотън се изправи. Той се измъкна от сенките и тихо се приближи. Възбуден от сладострастните си мисли, той смъкна в движение колана с кобурите и дрехите си. Колкото и да се опитваше, не можеше да прогони еротичната и много жива представа как взема Кайро в обятията си.

Лотън се плъзна по водата, острият му поглед беше закован на прекрасния дух, който се беше гмурнал под повърхността, като му се бе изплъзнал за пореден път.

Когато Кайро се показа с плясък на повърхността, за да си поеме въздух, Лотън стоеше във водата, която му стигаше до гърдите, и я чакаше. Той усещаше привличането ѝ и едвам се удържаше да не се хвърли върху нея. Кайро ахна, когато отметна дългата до кръста коса от лицето си и видя огромния мъж, който стоеше само на две крачки от нея. Погледът ѝ срещна познатите блестящи сребристи очи и цялата ѝ решимост да бяга от Лотън като от чума отплува нанякъде по реката. Имаше нещо в начина, по който я гледаше, което я караше да трепери като лист. Здравият разум я предупреждаваше, че трябва да се отдалечи, а през ума ѝ преминаваха хиляди възражения. Но никакви думи не излизаха от устните и, докато погледът му я обхождаше цялата и я караше да трепери със същата лекота, сякаш беше посегнал да я погали.

— Искам те, Кай — страстта в гласа му накара чувствата на Кайро да се завъртят като въртележка.

Тя усети как ръката му се промъква около кръста ѝ и привлича тялото ѝ близо до неговото. Лотън я прегръщаше нежно, като че ли без думи ѝ се извиняваше за всичките сурови думи и горчиви обиди, които бе отправял към нея. Сребристите му очи се заковаха на устните ѝ, очаровани от тях. Главата му бавно се приближи до нейната, като търсеше устата ѝ, нетърпелив да опита сладкия ѝ вкус.

За пореден път здравият разум направи смел опит да я спаси. Кайро чу предупредителните сигнали и се опита да се отскубне.

— Не си отивай — помоли той. Ръцете му започнаха сами да се движат, като с ласки премахваха страха от тялото ѝ.

Кайро подпря ръцете си на гърдите му, преди той да може да я вземе отново в обятията си и всичко да бъде изгубено, но дори това беше фатална грешка! Дланите на ръцете ѝ се спуснаха да погалят стегнатите мускули, да опипат мъжките му очертания.

Като се опитваше да запази самообладание, Кайро вдигна брадичка и срещна тези жадни сребристи очи, които я поглъщаха с буйна ненаситност.

— Ти не искаш мен — опроверга го тя с глас, който трепереше от тази толкова голяма близост до изкушението. — Всяка жена би те задоволила. Аз не искам с мен да си убиваш времето, не искам да съм за теб само играчка за сладострастно удоволствие. Изпитвам към себе си твърде голямо уважение, за да се съглася с това!

Той се усмихна нежно и бавно поклати глава.

— Не, Кай. Бъркаш. Ти си тази, която искам от мига, в който те видях за пръв път. Не можах дори да докосна Моли Херман, просто защото не си ти.

Когато Кайро усети ръцете му да я обхващат още по-здраво, силни чувства изпълниха ума и тялото ѝ. Тя забрави да диша и да мисли. Олюляваше се на ръба на пълното отдаване. Когато я докосваше, сякаш костите ѝ ставаха на вода, а плътта ѝ на пара.

От гърлото ѝ се изтръгна тихо стенание, когато той нагоди дребното ѝ тяло към своето, като галеше гърдите ѝ със своите космати гърди. Самото плъзгане на неговото тяло по нейното запали страстен огън. В отговор нейните ръце погалиха мускулестите му рамене. Бедрата му се приближиха многозначително към нейните и Кайро беше объркана и изпълнена със страх. Голямата мощ на този силен, огромен мъж сякаш поглъщаше и тялото, и волята ѝ.

Бяха минали само три дни откакто беше усетила ръцете му да откриват най-чувствителните места по тялото ѝ, откакто умелите му целувки я караха да забрави действителността, но те ѝ се струаха цяла вечност. И все пак той никога не я беше прегръщал точно така, не я беше гледал по този толкова обезпокояващ начин!

Вече не беше важно защо той толкова я привличаше; важно беше само това, че я привличаше, както никой мъж досега. Въпреки дразненето и препирните, Кайро изведнъж усети, че не иска нищо друго, освен това, което можеше да ѝ даде този възхитителен мъж. Тя беше готова да му предложи всичко, само това непоносимо желание да изчезнеше.

Начинът, по който бавно изучаваше тялото ѝ, и чувственото му докосване изтръгнаха от устните ѝ стон на удоволствие. Умелите му ръце се плъзгаха по кожата ѝ и научаваха за нея повече, отколкото

самата Кайро знаеше. Тя се наслаждаваше на усещането, което предизвикаха горещите му устни, когато се спуснаха по рамото ѝ, за да си поиграят с розовите зърна на гърдите ѝ. Разтреперваше се от ласките му, които усещаше по цялото си тяло, и които я учеха на неща за магията на страстта, каквито тя никога не бе знаела.

Кайро чувстваше необходимост да върне прекрасното удоволствие, което я изпълваше. Нетърпеливо тя изследва мускулестите равнини и твърдите като скала планини по неговото тяло, като запали огън, който не би могла да угаси цялата вода в потока.

Лотън беше поразен от факта, че нейните ласки можеха толкова лесно да унищожат самоконтрола му. Да се люби с Кайро ще бъде безумно красиво преживяване, той беше сигурен в това. Но и само да я докосва и целува му се струваше също толкова важно, колкото и да я притежава напълно.

За пръв път в живота си той толкова ясно усещаше жената в ръцете си, усещаше не само своите, но и нейните желания. Кайро не беше просто обект на мъжките му желания, както смяташе. Боже, Лотън би искал тя да не е нищо повече от това! Но истината беше, че тази тигрица с изумрудени очи е единствената жена, която можеше да го преобрази. Тя вадеше на бял свят чувствата, които той криеше от останалите хора. Тя беше причината една гореща, сладка болка, която искаше повече от обикновеното физическо задоволяване, да пулсира в самата сърцевина на съществуването му. Желанието му да я има сякаш проникваше в най-съкровени части на душата му!

Като си пое неравно дъх, Лотън взе Кайро в ръце и я отнесе на отсрещния бряг. Приведе се и я остави на тревата. Очите му се плъзнаха по нея, като се възхищаваха на изключителната ѝ красота, на божествените усещания, които тя го караше да изпитва.

— Никога, през целия си живот, не съм виждал нещо толкова прекрасно — прошепна той, докато показалецът му погали щръкналото зърно на гърдата ѝ. Неговата почтителна ласка продължи по ребрата ѝ и се спусна към тънката извивка на талията ѝ. — Само като те гледам, и ми секва дъхът.

Лотън Стоун не правеше често комплименти и изповеди. Той не беше от хората, които лесно можеш да трогнеш или да впечатлиш. А дори и да се случеше, той обикновено не го признаваше. Но

пленителната гледка на съблазнителното тяло на Кайро, по което на лунната светлина блещукаха капчици вода, накара думите да излязат от устата му.

Кайро усети усмивка да разтяга ъгълчетата на устните ѝ, когато Лотън се втренчи в нея, сякаш тя беше безценен портрет, който изискваше пълното му внимание. Всяка скромност я беше напуснала. Тя обожаваше да я докосват очите, ръцете и устните му, доставяше ѝ удоволствие да го изучава също толкова откровено, колкото и той нея. Не би могла да откъсне поглед от него, дори ако от това зависеше животът ѝ.

Той, помисли си Кайро, е най-невероятният мъж на този свят. Не би могла да си представи друг мъж, който би могъл да се сравни с него. Дори и гръцките богове стояха смирено в сянката му.

Кайро беше избягвала всяка близост с мъже, като се беше уверявала, че не ѝ трябва повече от приятния разговор и компанията им, но сега се чудеше дали не се е лъгала, като е смятала себе си за неподатлива на страстта. Или може би този загадъчен мъж беше единственият, който можеше да събуди желанията ѝ и да я накара да трепери от нетърпеливо очакване. Сякаш цял живот беше чакала той да се появи и да ѝ покаже какво ѝ е липсвало, да отключи силните чувства, които са спали дълбоко в нея.

Когато мускулестият му крак се плъзна между нейните, Кайро усети как през нея премина вълна на удоволствие. Когато устните му се наклониха над нейните, тя затвори очи и от ума ѝ изчезна всичко, освен изгарящото я бушуващо желание. Усещаше присъствието му над себе си, до себе си. Устреми се към него и го дръпна още по-близо, с желание да утоли тази жажда, завладяла и най-скритите кътчета на съзнанието ѝ.

Ръцете му леко я галеха и намираха всяко чувствително местенце по тялото ѝ. Бавните му ласки бяха изненадващо нежни. Той правеше с нея най-чудни неща и тя усещаше, че е податлива като тесто под търсещите му ръце.

Когато леките му ласки преминаха през корема ѝ към копринената кожа на бедрата ѝ, Кайро шумно си пое въздух. Главата ѝ забуча, разтрепери се. Боеше се от това, което предстоеше, и в същото време не беше по силите ѝ да го спре, да му попречи да направи всичко онова, което той имаше намерение да направи с нея.

Пръстите му се плъзнаха по-навътре, като я дразнеха и възбуждаха, докато накрая тя би могла да се закълне, че са подпалили пожар в нея. Кайро беше удивена от пулсиращите желания, които бяха завладели всяка фибра на тялото ѝ. Всяко опитно докосване на ръцете му усилваше многократно неутолимите ѝ желания. И ако интимните му ласки не можеха да я накарат да забрави себе си, то това правеха устните му, които преминаваха над твърдите зърна на гърдите ѝ, като я оставяха да тръпне от сладко, влудяващо мъчение.

— Лотън! — прошепнатото му име се отрони безпомощно от устните ѝ. Неопитното ѝ тяло се изви към неговото, търсейки избавление от мъчителното усещане, че той е едновременно толкова близо и толкова отчайващо далече.

Той изпита огромно удовлетворение от съзнанието, че е накарал тази горда красавица да го иска толкова силно, колкото я желаше той. Никога преди той не е бил толкова търпелив и нежен с жена. И за него беше изключително важно, че тя беше изпълнена с не по-малко желание да удовлетвори тяхната огромна нужда.

Кайро се хвана отчаяно за него. Остра пронизваща болка я накара неволно да се дръпне. Паника проникна в замъгления свят на удоволствието, като я накара да го бутне настрана. Очите ѝ се отвориха и видяха Лотън, който я гледаше със смесица от желание и изненада.

Той леко се отдръпна от тялото ѝ. После с търпелива нежност отново се приближи към нея, като шепнеше окуражителни думи и ѝ обещаваше удоволствие, което ще накара да отмени първоначалната болка.

Кайро усещаше, че тялото ѝ се топи в неговото. Хипнотизирана от успокоителните му думи и възбуждащите ласки; тя се предаде на топлата възторжена вълна, която я заля. И ето че изведнъж вече не усещаше болка, само диво, непреодолимо желание, което завладя ума и тялото ѝ. Тя се движеше с неговия ритъм, усещанията ѝ се надигаха като вълна, докато тя започна да се бои, че ще я взривят. В ръцете му Кайро се беше превърнала в неудържимо същество, което се извиваше нетърпеливо, за да изпълни повелите на страстта. Устремила се беше да достигне някакво чудесно и загадъчно чувство, което не можеше да разбере.

И ето я вече там, отвъд луната, пропадеше през времето и пространството. Бяха я обладали най-изключителните усещания, които можеше да си представи. Те разтърсиха цялата ѝ душа и откъснаха от устните ѝ вик на недоверие. Останала без дъх, тя се държеше здраво за Лотън, защото се страхуваше да пусне единственото си спасение в бързо въртящата се вселена на непознати преди усещания.

Когато тялото на Лотън се изви и разтресе над нейното, Кайро изпита странно завършено чувство на удовлетворение. Цяла вечност ѝ трябваше, за да се върне обратно към действителността. Но тя не се боеше да остане завинаги в това странно измерение на времето. Тя беше открила блаженството в малкото пространство между ръцете на Лотън. И ако това не беше самият рай, Кайро беше сигурна, че е едно невероятно, подобно на рая, място.

Все още слаб от опустошителните удоволствия, които бяха сковали ума и тялото му, Лотън с мъка се надигна и се подпря на ръце. Погледът му се спря върху лицето на Кайро, а после се плъзна по сребристорусите коси, разпилени около нея. Тя беше отговорила на всичките му очаквания и му беше дала още толкова много, помисли си той изтощено.

Кайро Кълхуун определено не беше любовница на бандата на Гардинерови. Той знаеше, че е първият мъж на тази ангелска магьосница, и това му носеше неимоверно задоволство. Насладата, която бяха споделили един с друг под морето от звезди, беше несравнима. Удоволствието, което беше изпитвал с други жени, не можеше и да наподобява начина, по който се чувстваше, когато правеше любов с тази омайница. Дори и в своята невинност, тя го беше научила на някои неща за желанието, които той не знаеше преди. А той бе мислил, че знае всичко! Тя го остави да се бори с неясни усещания, които наистина го учудваха.

Разсеяно, Лотън прокара пръсти през копринените кичури, които блестяха като лунни лъчи. За пръв път в бурните си отношения с Кайро той не беше настроен войнствено, не я подозираше и не беше готов да се защитава. Не го беше грижа, че тя знае какво удоволствие му доставя да я люби и че е горд от това да е първият мъж, който ѝ е показал магията на страстта.

Кайро го беше принудила да преосмисли някои от циничните си мнения за жените. Тя беше запратила дълго изповядваните от него

теории в Космоса, беше му дала нов поглед върху живота.

Кайро се усмихна, докато пръстът ѝ проследяваше тънките бръчици, които излизаха ветрилообразно от ъгълчетата на прекрасните му сребърни очи, обградени от гъсти черни ресници. Дори и сега, след тяхната любов, Кайро не беше сигурна на какво се дължеше рязката промяна в отношенията им. Това напълно я объркваше!

Тя гледаше как ръката ѝ се плъзга по мощното му рамо и обхваща неговата мъжка гръд, възхищаваше я усещането на твърда плът под търсещата ѝ ръка. Тази вечер Кайро беше срещнала един мъж, много по-различен от този, когото тя си мислеше, че познава. Лотън не беше взел от нея, той щедро беше раздал себе си. Беше показал нежност и чувствителност, които я бяха пленили и накарали безпомощно да откликне на умелото му докосване.

Онази нощ в нейната хотелска стая беше само намек за бурните чувства, които те пораждаха един у друг. Сякаш огнената искра преобразяваше Лотън от циничен и суров пистолеро в нежен, чувствителен любовник. Същата загадъчна искра беше преобработила Кайро и от сдържана дама тя се беше превърнала в отзивчива развратница!

Макар Лотън да умееше дълбоко да я засяга с острия си език и да уязвява гордостта ѝ с проникателните си и язвителни забележки, той можеше също така напълно да сломи отбраната ѝ с любовното си докосване. В мига, в който опитните му ръце я докоснеха, тя започваше да се топи като сняг на слънце. Тя и Лотън насаме не бяха същите. Кайро не можеше да реши коя от двете личности е нейната истинска същност, и кой от двамата мъже е истинският Лотън Стоун.

Кайро все още не беше сигурна дали Лотън някога ще допусне някоя жена достатъчно близо до себе си, за да го опознае и разбере истински. Той изглеждаше твърдо решен да я остави да гадае и да се чуди какви мисли се въртят в главата му. Лотън беше една объркраща загадка — суров, но и нежен, буен и властен, но понякога невероятно отзивчив към нейните желания. Дали насаме с нея беше такъв заради *нейното* влияние? Когато беше в обятията му, беше ли тя такава, каквато той я желаше?

Кайро наистина се учудваше, че Лотън ѝ беше позволил да види тази страна на неговата личност... Или пък може би това беше само хитър маскарад? Може би това беше просто едно измамно

преобразяване, което имаше за цел единствено да огъне съпротивата ѝ, за да може той да задоволи мъжкото си желание? Беше ли възможно Лотън наистина да има едно по-особено отношение към нея, което от своя страна да вади на бял свят чувства, скрити дълбоко в душата му?

Да можеше само да знае със сигурност дали този интригуващ мъж не си играе с нея! И как ѝ се искаше да може да обясни защо тя му отвърщаше по един толкова особен и завладяващ начин! Беше ли тази страстна интерлюдия начало на нещо вълшебно между тях, или беше просто задоволяване на биологическите потребности? Беше толкова объркана. Понякога той беше толкова близо до нея, че сякаш душите им се сливаха, а друг път все едно ги делеше цяла вселена!

— Мислех, че не ти харесвам особено — тихо промърмори тя. — Сега не съм сигурна какво да мисля.

Той избухна в смях.

— Изглежда, си започнала да ми харесваш, малка пакостнице — призна Лотън, преди да залепи една целувка на устните ѝ. — Или е така, или аз просто съм отказвал да призная, че през цялото това време си ме държала в плен на някаква магия.

— А и аз трябва да съм те харесвала повече, отколкото съм съзнавала. Или може би истината е, че съм се страхувала да призная колко много си ми харесвал.

Кайро се изчерви от собствената си изповед. Тя също не беше от хората, които раздаваха комплименти. Винаги е било трудно да се спечели вниманието и одобрението ѝ, също както и тези на Лотън.

— Наистина ли, Кай? — той леко се намръщи. Колебливо погали с пръст бузата ѝ. — Наистина ли ме харесваш, искам да кажа...?

Ръцете ѝ се плъзнаха по здравите му рамене и отново привлякоха устните му към нейните. Учудваше я неговата нужда да му вдъхне увереност.

— Харесвам те, Лотън — прошепна тя до устните му. — Не съм и сънувала, че може да бъде така... с теб...

Лотън усети ново бодване на съмнението. За част от секундата той, без да иска, се опита да прочете нещо скрито между редовете на дрезгавото ѝ признание, чудейки се какво точно иска да каже тя. Но усещането за гъвкавото ѝ тяло под неговото временно задуши трепналото съмнение. Той не искаше да анализира това прелестно създание, искаше само да я люби, докато продължава този чуден миг.

Бавно действителността започна да прониква в замъгленото ѝ съзнание.

— Вероятно после ще съжалявам за това и...

Ръката му се сви под брадичката ѝ и я принуди да срещне с очи спокойния му поглед.

— Аз не изпитвам никакви съжаления, сладка магьоснице — заяви той дрезгаво. Свободната му ръка проследяваше нежните извивки на тялото ѝ, като разпалваше отново огъня, който преди бе обхванал напълно и двамата. — Напротив, изпитвам един див копнеж да те любя отново и отново...

Лотън беше сигурен, че се е пристрастил към тази изкусителка. Само една целувка беше достатъчна да го накара да я желая до полунощ. Една ласка и той започваше да гори като факел. За пореден път почувства как тялото му се устремява към нейното, като жадуваше тя да утоли бушуващите желания, които заплашваха да го лишат от разсъдък. Беше отдал част от себе си, когато за пръв път я люби. Още едно ъгълче от сърцето му се предаде, когато неопитните ѝ ръце и устни се опитаха да запечатат вкуса и допира на тялото му.

Не го беше грижа, че Такър и Уди вероятно се чудят защо Кайро се къпе толкова дълго. Ще търпи насмешките и смеха им, защото е сигурен, че и двамата му приятели биха дали всичко, за да бъдат на неговото място. Но само той бе обладал чувственото ѝ тяло и сега тя му принадлежеше. Лотън никога преди не беше чувствал, че нещо или някой наистина му принадлежи. Съзнанието, че той е научил Кайро какво е страст, го караше да изпитва непозната допреди нужда да защити и запази тази пленителна самодива, която беше станала жена в прегръдките му.

Мисълта, че друг мъж може да открие всичките качества на Кайро, го притесняваше. Лотън никога не е бил ревнив човек, но новият му собственически инстинкт го научи какво значи тази дума. Всъщност той научаваше много неща за себе си, които не му бяха известни, преди Кайро да се появи в живота му.

Това беше последната разумна мисъл, която се промъкна в ума му, преди страстта да го завладее отново и да го изпрати в един свят на чувствени удоволствия, където разумът нямаше никакво място.

ГЛАВА СЕДМА

Усмивката на Такър беше широка колкото цялата Индианска територия. Не по-малка беше и тази на Уди. За Лотън беше извънредно трудно да се върне спокойно в лагера и да седне на земята до огъня, като че ли нищо необикновено не се е случило.

Като се чувстваше не по-малко неловко, Кайро пристигна няколко минути след Лотън. Щом веднъж се разсея магията на страстта и тя дойде на себе си, срамът я завладя. Леката болка между бедрата непрекъснато ѝ напомняше за срещата с Лотън под лунната светлина и вина пронизваше съвестта ѝ като с остри бодли. Тя, която беше предупреждавала ученичките си да се пазят от мъжкия нагон, се беше поддала на желанията на своето тяло. И най-лошото бе, че се бе отдала на мъж със стоманени очи и с изсечено от гранит сърце — на един мъж от камък! По дяволите, та тя сякаш се бе лишила напълно от здравия си разум. Той не ѝ беше обещал нищо повече от моментното удоволствие. Тя беше опозорена жена и голяма глупачка!

Със зачервени от унижение бузи Кайро се зае без нужда да опакова отново вещите си. Беше успяла да се усмихне едва-едва на Такър и Уди, но можеше да усети насочените към нея погледи и предположенията им, които се носеха във въздуха.

Кайро не смееше да вдигне отново очи към шерифите, тъй като се страхуваше, че само като я погледнат, ще разберат, че тя вече не е същата онази жена, която се беше отправила към потока да се изкъпе. Лотън я беше променил завинаги и Кайро се страхуваше, че топлата светлина, която излъчваше тялото ѝ след бурната любов, ще я издаде.

— Доста дълга баня — присмя се Такър на Лотън, докато той наместваше глава на седлото, което изпълняваше ролята на походна възглавница.

— Ама наистина доста дълга — изчурулика и Уди, преди да отпие от кафето си.

Лотън се намръщи и сви рамене.

— Ако иска да кисне във водата половин нощ — заяви той, докато гледаше втренчено чашата си — това си е нейна работа.

— Аз бих се обзаложил, че тя не е правила нищо друго, освен да се къпе — подигра се Такър. Той погледна Лотън многозначително. — Е, край на мъжа с желязна воля и волски нерви.

— Остави ме на мира, Тък — промърмори Лотън.

— Да бе, остави го на мира, Тък — изкикоти се Уди. — Лоу тъкмо откри жените! Не е ли удивително, че една по-особена така го преобрази?

Лотън си взе кафето и се отправи към сенките. Не искаше приятелите му да развалят всичките му спомени с просташките си забележки. Партньорите му превръщаха във фарс преживяното от Кайро и от него.

— Е, какво пък, тъй като аз и ти, Уди, тази нощ ще получим само сън и нищо друго, не е зле вече да си лягаме — пошегува се Такър, който се беше изправил да върже конете, но нарочно се отправи първо в посоката, където беше изчезнал Лотън. — Някои от нас сигурно няма да спят така спокойно, както други.

Той се спря пред замисления си приятел.

— Едно добро нещо излезе от цялата тази работа, Лоу. Поне ще можем утре да се разделим, а Уди и аз няма да се безпокоим за теб. Изглежда, че Снежната птица все пак не се е заела да те вкарва в капан — Такър сръга с лакът Лотън. — Май намери жена, която да те накара да запееш друга песен, а?

— Никога ли не спираш да дрънкаш? — изръмжа Лотън.

— Не — отсече Такър безмилостно. — От години не съм се забавлявал така, както сега — като те гледам как се предаваш пред женски чарове. Много е приятно да се уверя, че и ти си човек като всички нас. Вече бях започнал да вярвам на легендата за непобедимия Лотън Стоун.

Лотън въздъхна, докато Такър се отдалечаваше. Това навярно си беше негова грешка. Ако беше проявил поне малко самоконтрол, сега нямаше да се налага да търпи това.

Усмивка се появи на устните му, когато погледът му се отправи към Кайро. Той мълчаливо си напомни, че това, което бяха преживяли двамата с нея, си заслужаваше да търпи подигравките. Усещаше как сърцето му прошепва името на Кайро. Тя беше започнала да печели

доверието му. Облакът на съмнението, който беше замъглил мозъка му, вече се разсейваше. Която и да беше Снежната птица, тя не беше същата тази интригуваща жена, която възпламеняваше Лотън. Слава на Бога за това! Поне сега не се чувстваше като глупак, жадуващ за жена, която носеше смъртна заплаха за него.

Когато Кайро се обърна, за да си вземе завивките, лунната светлина се вплете в дългата ѝ руса коса и миналото и настоящето изведнъж се сблъскаха. Гледката, която представляваше Кайро, изведнъж му напомни за онази нощ преди една година, когато беше видял тайнствената жена да препуска през прерията заедно със своята банда престъпници.

Капчица съмнение отново проникна в ума на Лотън, но той я отблъсна. Ще принуди себе си да вярва най-доброто, а не най-лошото за Кайро. В края на краищата тя е невинна до доказване на обратното, напомни си той.

Такър килна шапката си назад и се усмихна на Кайро.

— Беше удоволствие да бъдем с вас последните няколко дни, мадам — заяви той с непресторена искреност.

Уди повтори този комплимент още веднъж, преди да скочи на седлото. Погледът му се устреми към Лотън, който нарочно се занимаваше да трупа част от вещите на Кайро на гърба на своя жребец.

— А, ти, Лотън, да се грижиш добре за дамата — додаде той своите напътствия. — Такър и аз не бихме искали да ѝ се случи нещо лошо.

Уди загледа Лотън настойчиво и многозначително.

— Тък и аз ще разберем каквото можем за... онези бандити... които преследвахме.

— Ако имаме някакви новини, ще ти телеграфираме в Уебърс Фолз — добави Такър.

Лотън кимна. Той разбра за какво точно намекваше Уди, като споменаваше „онези бандити“. Тък като бяха непрекъснато лице в лице с опасността, шерифите по необходимост бяха станали подозрителни и внимателни. Макар Такър и Уди да бяха убедени, че Кайро не е Снежната птица, те все още внимаваха да не издават сведения пред други хора, освен един на друг.

След като Такър и Уди се насочиха към Салисо, за да натоварят конете си в товарния вагон, а самите те да използват влака, за да стигнат своята цел, Лотън смушка коня си в посока към запад. Очите му се отправиха към небето, за да огледат облаците, които се бяха събрали на хоризонта като купчина памук.

Усещане за приближаваща неизбежна беда пропълзя по гърба му, но той го прогони с едно свиване на раменете. Не че Лотън беше от суеверните хора, но той не можеше да се избави напълно от чувството за предстоящо нещастие, което времето, изглежда, предсказваше. И макар Лотън непрекъснато да уверяваше сам себе си, че Кайро е невинна, скептицизмът му го караше да не ѝ се доверява напълно.

Беше се уморил от непрекъснатото люшкане между желанието и съмнението. В мига, в който си кажеше, че тя е невинна, един мнителен вътрешен глас нашепваше: *Ами ако не е?*

— Лотън? Разкажи ми за себе си? — помоли Кайро, като забави своя дорест кон, за да се изравни с неговия лъскав черен жребец. Слаба руменина покри бузите ѝ. — Въпреки нещата, които знам за теб, аз не знам нищо за миналото ти.

— Има ли чак такова значение? — попита той, преди да се наведе, за да не се закачи за един ниско провиснал клон.

Кайро се намръщи. Предишната нощ той бе сърдечен, нежен и любящ. Но в светлината на деня ставаше мълчалив и предпазлив, както винаги. А това много обиждаше Кайро. Като се държеше така резервирано, той я караше отново да се срамува и да се чувства нежелана.

— Не те карам да ми рецитираш всички подробности от славната си младост — измърмори тя раздражено. — Любопитно ми беше само да разбера къде си роден и в каква среда.

— Ти също не си ми разказала нищо за себе си — изтъкна той.

— Можеше да попиташ — отрязва го тя, а после отчаяно въздъхна. Защо той непрекъснато се заяждаше с нея? Това веднага я караше да преминава към защита. Поради буйния ѝ темперамент всичко винаги свършваше с двубои, по време на които се надвикваха. — По дяволите, Лотън, какво ти става? Просто гледам да минава времето. Може би предпочиташ да си държа устата затворена и да те оставя насаме с безценните ти мисли?

Сребристите очи я огледаха изпод периферията на неговата шапка. Само един поглед към лицето ѝ и стената от лед около неговото сърце се разтопи отново.

— Роден съм в Тексас, ако това има чак такова значение — уточни той. — Израснал съм в една ферма преди моята... — Той се загледа в дърветата, които растяха по бреговете на Канейдиън Ривър. — Когато станах на осемнайсет, се присъединих към кавалерията, за да се бия с киовите и команчите. След това по препоръка от моя началник, майор Дерик Райт, бях избран и влязох в редиците на тексаските бойни групи. Преди няколко години съдията Паркър ме извика да служа като шериф на Съединените щати. Оттогава изпълнявам двойна и тройна служба — за Паркър, за рейнджърите и за съдилищата на територия Оклахома.

Кайро се намръщи. Както изглежда, хиляди влияния бяха оформили Лотън Стоун. През по-голямата част от живота си беше водил битките на други хора. И което на нея ѝ се виждаше странно, той беше избягнал да спомене семейството си. Кайро беше любопитна да знае защо.

— Родителите ти все още в Тексас ли са? — подтикна го тя.

— Не.

— Е? Къде са тогава? — настояваше тя.

— Какво, по дяволите, е това? Кръстосан разпит пред закона? — простена той със сарказъм.

— Ако не искаш да говориш за семейството си, защо просто не го кажеш? — Кайро почти му изкрещя.

Този мъж я влудяваше! Точно когато си мислеше, че започва да го опознава, той се скриваше обратно в черупката си. Тя се чудеше дали изобщо някога ще разбере Лотън Стоун.

— Не искам да говоря за семейството си — заяви той твърдо.

— Чудесно. Хич не ме е грижа — отвърна тя подигравателно.

— Тъй... а ти? — той я погледна изучаващо.

Ако той не иска да разкаже много за миналото си, то и тя няма да му разкрие кой знае какво. Ще бъде не по-малко упорита и опака...

Изведнъж на Кайро ѝ хрумна, че на нея ѝ се иска любовното им изживяване да значи повече, отколкото искаше Лотън. Това беше неговият начин да ѝ даде да разбере, че иска само тялото ѝ, и то когато е в настроение, и че не търси трайни връзки.

„Неразумна глупачка!“, скара се Кайро сама на себе си. Може би си въобразяваше, че щом е правил любов с нея, това променя с нещо отношенията им? Всичките му ласкателни признания от снощи са били номер, за да получи, каквото е искал, осъзна тя. Как можа да забрави колко ниско мнение имаше Лотън за жените? Нищо не се е променило... освен това, че са били толкова близки, колкото е възможно двама души да станат за една нощ. Тяхната близост е започнала и свършила заедно с любенето, и това беше, което искаше Лотън.

Гордостта на Кайро беше уязвена от съзнанието, че иска да има привързаността, на която Лотън очевидно беше способен, но която той предлагаше само в малки количества.

— Зададох ти въпрос — напомни ѝ Лотън, тъкмо преди една гръмотевица да разтърси земята.

Кайро погледна към небето.

— Може би ще вали. Малко дъжд определено ще ни се отрази добре. Тази прерийна трева е суха като трески за подпалки.

Лотън ѝ отпрати един дълъг и настойчив поглед.

— Има ли причина, поради която да не искаш да обсъждаш миналото си? — попита я той, като отстъпваше пред старото и познато подозрение. — Има ли нещо, което не искаш да знам за теб?

Недвусмислено!

Никакъв отговор, само още веднъж силно изтреця гръмотевица. Силен порив на вятъра премина над равнините. Високата до колене трева изшумоля, а сухите есенни листа по дърветата зашушнаха, преди да се откъснат и да затанцуват по земята.

Кайро сграбчи шапката си, която се готвеше да излети от главата ѝ. Дорестият кон се размърда неспокойно под нея. Ноздрите му се разтвориха, за да вдъхнат миризмата на дъжда и животното уплашено задъвка със зъби мундщука.

— Тпру-у-у... момчето ми — успокои Кайро плашливия си кон.

Животното обаче се отнасяше с подозрение към бурите и подвикването ѝ не го успокои. Когато една светкавица разцепи небето, то се впусна да търси укрытие. На Кайро ѝ се стори, че главата ѝ за малко не се откачи от раменете, когато изплашеният жребец препусна стремглаво напред. Тя се смяташе за добър ездач, но не ѝ се беше

налагало да се справя с непокорен кон в открита прерия по време на гръмотевична буря.

Безумен страх обхвана Кайро, когато жребецът ѝ се втурна напред през развълнуваното море от трева. Кайро знаеше, че всеки момент изплашеното животно може да стъпи в някоя скрита дупка и да я изстреля във въздуха и че това ще бъде нейният край.

В мига, когато сграбчи юздите с две ръце и се дръпна рязко назад, шапката ѝ литна с вятъра, но опитът ѝ да укроти обезумелия кон остана напразен. Точно над тях изтрещя гръм и жребецът препусна с все сила.

Сърцето на Лотън биеше лудо, докато наблюдаваше как Кайро безуспешно се опитва да обуздае коня си. Той я преследваше ожесточено, но страхът беше дал крила на нейния кон и беше невъзможно да го стигне. Животното нямаше намерение да намали скоростта си докато не остави бурята на безопасно разстояние зад себе си.

Още веднъж светкавица проряза надвисналите облаци. Лотън се наведе. Кайро не го направи. Тя все още дърпаше назад юздите, когато обхванатият ѝ от паника жребец се изправи на задните си крака, изплашен от близката светкавица, която се заби в земята като копие на воин, който търси отмъщение.

Ужасеното цвилене на коня проряза въздуха и той се завъртя, като се опитваше да бяга във всички посоки едновременно. С писък Кайро направи задно салто. Лицето ѝ се долепи до задницата на жребеца, с което го изплаши още повече. Когато конят стъпи отново на четирите си крака, той наведе глава, за да ритне зашеметената си ездачка.

Кайро полетя във въздуха и изстена. Когато едно от размахващите се копита я удари в крака, писъкът ѝ се сля с виещия вятър. Тя се приземи по очи с глух звук, като всичкият ѝ въздух излезе от дробовете. Тъй като беше замаяна и се боеше да мръдне, защото се опасяваше, че всяка кост от тялото ѝ е счупена поне на едно място, лежеше на земята като труп. Докато светът се въртеше бясно около нея, слаба миризма на дим проникна в ноздрите ѝ. Усещаше как сърцето ѝ бие лудо в главата, а стомахът ѝ се присвиваше непоносимо. С треперлива въздишка Кайро потъна в подобната на водовъртеж тъмнина, която ѝ обещаваше избавление от болката и гаденето.

— Кайро — гласът на Лотън отекна като топовен гърмеж, но нямаше кой да го чуе.

Лотън беше пришпорил коня си, за да настигне Кайро, но заслепяващата светкавица, която беше толкова близо до тях, изплаши и неговия жребец. На Лотън му се наложи да се бори със собствения си кон, който бързо се беше завъртял в кръг, за да се отправи в обратната посока. Когато Лотън възвърна контрола върху коня си, жребецът на Кайро вече се беше отдалечил в галоп без ездачката си. Прерийната трева беше толкова висока и така бурно се вълнуваше от вятъра, че Лотън не можеше да види и следа от Кайро.

Обезумял, Лотън се изправи на стремената, вперил поглед във вихрещия се облак дим, който се носеше по сухата трева, подхранван от бушуващия вятър.

Прериен пожар! Преди още да е довършил ужасяващата мисъл за възможността светкавица да е запазила тревата, във всички посоки се разлетяха искри и превърнаха прерията в море от бушуващи пламъци.

Само след минути поляната ще бъде погълната от огън и дим, а той все още не е разбрал къде е паднала Кайро! Макар жребецът да възразяваше буйно, Лотън смушка коня си и го подкара към пътеката от пламъци и пушек.

Лотън непрекъснато крещеше силно името на Кайро, но от воя на вятъра и пращенето на огъня едвам чуваше собствения си глас. Тя ще изгори жива, а той няма да може да направи нищо, за да я спаси! Тази печална мисъл се въртеше из ума му, докато препускаше на зигзаг през облака от дим и усещаше как силната топлина на огъня обгаря тялото и нарушава самообладанието му.

Когато жребецът му започна да пръхти от лошия въздух, който изпълваше дробовете му, Лотън измъкна кърпата си и я завърза през лицето си. За жребеца си не можеше да направи кой знае какво. По дяволите, за никого не можеше да направи кой знае какво! Чувстваше се объркан и безпомощен и...

— Лотън!

Кашляйки задавено, Кайро беше дошла в съзнание. Като се изправи на четири крака, тя погледна над стената от трева и видя устремилите се към нея пламъци. Инстинктът за оцеляване я изправи на крака, но левият ѝ крак се подгъна, когато се опита да избяга от приближаващия се огън.

Лотън се извъртя на седлото в мига, в който Кайро рухна заради наранения си крак. Като дръпна яростно юздите, той обърна жребеца си и заби шпори в хълбоците му. Конят се радваше да препусне изобщо нанякъде, но после осъзна, че го насочват право към огъня. Тогава вече той яростно запротестира!

Лотън дръпна силно юздите. Жребецът трябваше или да се подчини на неговите команди, или да рискува да му откъснат главата. В крайна сметка Лотън спечели борбата, но все пак направи компромис и препусна успоредно на огъня, преди да се насочи към мястото, където беше видял Кайро.

Кайро отново се опита да стане. Пушекът замъгляваше замаяния ѝ мозък и ѝ се струваше, че се движи много бавно, докато се опитваше да реши накъде да бяга. Клатушкайки се, тя се подпря на изтръпналия си крак. Не чу трясъка на копита зад гърба си, защото воят на вятъра и драценето на огъня заглушаваха всичко. Не видя как нейният рицар с червена кърпа и фланелена риза препуска към нея през дебелия облак дим, до мига, в който ръката му се сви около кръста ѝ и я откъсна внезапно от земята.

Лотън нямаше време да бъде нежен при спасяването. Той се беше навел от седлото, за да грабне Кайро, докато жребецът му продължаваше да препуска. Действително, конят нито за миг не промени хода си, докато профучаваше покрай Кайро. Сякаш цяла вечност тя вися във въздуха. Резките движения на жребеца нанасяха удари по изранените ѝ ребра, докато Лотън се опитваше да я вдигне в скута си, без да изгуби контрол над коня.

Кайро се гушна в ръцете на Лотън като гълъбица, която се връща в родното си гнездо. Макар да не беше от жените, които често плачат, едва ли щеше да ѝ се отдаде по-добър момент от този да изпадне в истерия. Приглушено хълцане излезе от гърлото ѝ, докато заравяше лице в опушената риза на Лотън. Тя прилепна до него като лоза, от страх, че може да бъде смачкана от препускащите копита на коня.

Още една светкавица блесна със съскане над главите им и разнесе гръмотевица, докато те се отдалечаваха в галоп от връхлитания вятър, който караше пламъците да се извисяват към застрашителните облаци. Огромни дъждовни капки просъскаха по стената на бушуващия огън. Саждите, които бяха останали от пушека и покриваха лицето на Кайро, се превърнаха в мръсна маска, след като

небето се разтвори, за да изсипе порой от дъжд и да залее прерийния огън.

Лотън спря задъхания си жребец, като все още притискаше Кайро към себе си. Той наблюдаваше как пожарът забавя устремното си придвижване през прерията. Едва когато Кайро потрепери в прегръдките му, той се замисли къде може да намери подслон от навявания от вятъра дъжд, който мокреше до кости и жребеца, и двамата му ездачи.

— Добре ли си, Кай — измърмори той и я притисна още по-близо до себе си.

Кайро сподави хлипанията си и избърса лицето си с опакото на ръката, като го изцапа още повече.

— Добре? — тих смях се чу от треперещите ѝ устни. — Искаш да кажеш, ако оставим настрана това, че не мога да ходя, че главата ми бие като тъпан и всеки мой мускул пици от болка? За малко добре да се опържа, но сега вече съм в прекрасна форма — заяви тя с хриптящ глас.

Лотън въздъхна от облекчение. Кайро имаше късмет изобщо да е жива, нищо че беше наранена тук-там. За един миг той беше престанал да вярва, че тя ще оцелее. Почти се бе отказал от опита си да я спаси. Още миг и пушекът щеше да се приближи толкова близо до него и жребеца му, че нямаше да могат да сторят нищо повече от това да се опитат самите те да се спасят.

Като смени посоката, Лотън препусна през овъглените земи към дърветата, които растяха по бреговете на Канейдиън Ривър. След като спря коня си, Лотън скочи на земята, а после се пресегна, за да смъкне и Кайро.

— Можеш ли да се изправиш?

— На един крак — избъбри тя. — Това брои ли се?

Докато тя се крепеше на десния си крак, Лотън прокара ръка по левия, като опипваше голямата подутина, причинена от крака на коня ѝ.

— Ох! — Кайро пое дълбоко въздух и почти изгуби съзнание, докато ръката му опипваше нежния ѝ крак. — Така боли!

Лотън дръпна ръката си, взе я на ръце и я сложи до едно дърво. Той дръпна кърпата от врата си и забърза към реката, за да я намокри.

— Свали си панталоните — рязко ѝ нареди той.

Покритите със сажди клепки на Кайро се вдигнаха, за да го погледне. По-голямата част от деня той беше студен и далечен, а тя нямаше желание да сваля панталоните си пред „другия мъж“, който обитаваше якото тяло на Лотън Стоун.

— Не — отвърна тя и вирна изцапаната си брадичка под познатия му вече предизвикателен ъгъл.

— За бога, Кай — изсумтя Лотън нетърпеливо. — Не е като да не съм те виждал без дрехи. Трябва да разбере дали няма нещо счупено.

Само сърцето ми, каза си Кайро наум. Лотън може и наистина да беше загрижен за нея, но криеше чувствата си така добре, че беше трудно човек да прецени.

— Няма нищо счупено, само наранено — постави си Кайро сама диагноза.

— Това аз ще преценя.

— Не знаех, че имаш медицинска степен.

— Лекувал съм немалко рани — настоя той и приклепна до нея. — А сега ги свали, Кай. Аз не съм търпелив човек.

— Наистина? Щеше да ме заблудиш — усмихна се Кайро.

Заплашителният поглед, който ѝ отправи, подсказваше, че тя може или да се съблече по своя собствена воля, или да се раздели с дрехите си принудително.

Макар да се стесняваше и да искаше да му се противопостави, Кайро се измъкна от панталоните си и ги разстла по голите си бедра.

Лотън се намръщи при вида на огромното алено петно и подутината на бедрото ѝ, която се издигаше като хребет от Скалистите планини. Той прокара нежно длан по крака ѝ, за да провери дали има счупено.

— Късметлийка си. Мисля, че няма счупено.

— Аз какво ти казах — измърмори тя.

По дяволите, защо се чувстваше толкова неловко, когато тези сребристи очи я гледаха? Предишната вечер той беше правил много повече от това да я гледа, а тя безсрамно се беше радвала и на погледа, и на интимното му докосване. Но, припомни си бързо тя, това не беше същият онзи мъж, който ѝ беше показал какво е страст. Това беше...

— Сега си свали ризата — изкомандва той с глас, който не допускаше възражения.

— Това вече наистина няма да го направя — ядоса се тя, а зелените ѝ очи хвърляха мънии.

Лотън скочи. Копчетата отхвърчаха, фланелената риза се разтвори и преди тя да успее да изрази някакъв протест, Лотън беше махнал дрехата и претърколи Кайро, като че ли тя беше безжизнено дърво, за да я огледа за други наранявания.

— Натъртени ребра, ожулен крак и цицина на тила ти — докладва той.

Кайро сграбчи разхвърляните си дрехи, но преди да успее да ги облече, Лотън спря ръцете ѝ. Студеният блясък в сребърните му очи се беше превърнал в топъл блещукаш огън. Изведнъж Кайро осъзна, че вижда пред себе си мъжа, който я беше съблазнил предишната нощ. Лотън изненадващо се беше преобразил отново.

— Аз наистина бих предпочел да не обличаш тези дрехи все още... — промърмори той, докато главата му се приближаваше бавно към нейната, с очи, вперени в нежните като листенца устни. — Обичам да те гледам, Кай...

— По дяволите, Лотън — избухна отчаяна тя. — Първо се държиш с мен така, сякаш изобщо не се познаваме и не те е грижа дали ще се запознаем. А после, като гръм от ясно небе, се държиш като...

Буйните ѝ протести заглъхнаха под властната му целувка. Прегръдката му породила копнежи, на които предателското тяло на Кайро не можеше да устои. Макар че бе толкова отчаяна, усети как съпротивата ѝ отслабва под настъплението на силните желания, които той събуждаше у нея.

Ако имаше капчица гордост и себеуважение, щеше да го избути настрана и да му се скара, че се възползва непочтено от преимуществото си. Но тя не можеше да изрази мислите си, камо ли пък да ги облече в думи, когато целувките му освобождаваха желания, които тя беше открила съвсем наскоро.

Изведнъж Кайро престана да забелязва студа, смразяващия дъжд и собственото си възмущение. Усещаше единствено миризмата на пушек, излъчвана от мъжа, който караше света да се събира и да заема място не по-голямо от самия него. По своя собствена воля ръцете ѝ се пяхнаха под влажната му риза, за да погалят възбуждащо мускулестите му гърди.

Лотън се пресегна, за да покрие и двамата с гумираната мушама и да ги предпази от ситния дъжд, който се процеждаше през листата на дървото над тях. Невероятно нежно той премахна с целувки и ласки болката от нараняванията ѝ, докато накрая запали съвсем различна болка в тялото ѝ.

Всичко изчезна от ума ѝ, докато бродещите му ръце преоткриваха всяка чувствителна точка от тялото ѝ и пораждаха желаниа, които трябваше да бъдат удовлетворени. Нежното му докосване беше като балсам, който успокояваше болките ѝ и поправяше всички злини.

— Ти си съвсем невъзможен човек — въздъхна Кайро.

— А ти си безкрайно озадачаваща жена — прошепна Лотън, докато устните му галеха треперещата ѝ снага. — Но това не ми пречи да те искам...

Той чувстваше копнежа си по нея, чувстваше отчаяната необходимост, която се пораждаше у него и заплашваше да го погълне. Горещи пламъци го обхванаха, когато Кайро отвърна на смелите му ласки.

През целия ден Лотън бе проверявал дали може да устои на Кайро, като предупреждаваше сам себе си да бъде крайно внимателен във всичко, което се отнасяше до нея. Чувствата му водиха помежду си ожесточена война — инстинктът се бореше с желанието. Но толкова малко оставаше да изгуби Кайро по време на прерийния пожар, че жадуваше да я държи в обятията си и да пренебрегне досадните съмнения, които все още го преследваха безмилостно.

Отново и отново покриваше с ласки копринената ѝ кожа. Беше сигурен, че някак си се е прирастил към допира до нея. Просто не можеше да се насити на тази пленителна фея. Лотън не знаеше защо се отклони от привичките си и се оказа така погълнат от една жена.

Макар да не беше в характера му да бъде така омаян, не би могъл да се отдръпне от нея, дори от това да зависеше животът му. А това го тревожеше безкрайно, защото беше напълно възможно животът му наистина да зависи от това!

„О, да върви всичко по дяволите“ — промърмори Лотън сам на себе си. Една жена, която го караше да се чувства така щастлив, не би могла да бъде изцяло лоша. Нима би могъл толкова да бърка в преценката си за хората?

Лотън копнееше да притежава отново изящното ѝ тяло, да прогони надалеч тези отчайващи демони на подозрението. Той жадуваше... Не, осъзна внезапно той, *непременно* трябваше да има тази среброкоса изкусителка, точно както имаше нужда от въздух за дишане. И нямаше да може да мисли разумно, докато не утоли отчаяния си копнеж.

Лотън се претърколи настрани, като издърпа Кайро над себе си. Огънят на желанието блестеше в очите му, а дяволита усмивка извиваше чувствените му устни. Без да прикрива погледа си, очите му се плъзнаха по тялото ѝ, като се възхищаваха на ненадминатата ѝ красота. Засмя се, когато осъзна, че Кайро го гледа със смесица от неопитност и объркване.

— Ако го направим по същия начин, който ти показах миналата нощ, може да влошим нараняванията ти — измърмори той, докато я караше да го възседне и приближаваше устните ѝ подсказващо към неговите.

Ярка руменина покри бузите ѝ, като разбра какво има предвид той, когато кадифената му топлина се плъзна интимно между разтворените ѝ бедра.

— Чудя се дали и *ти* така ще внимаваш да не *ме* нараниш, сладка вълшебнице...

Когато я придърпа надолу, за да погали с език твърдите зърна на гърдите ѝ, Кайро изгуби всякакво желание да го разпитва какво означава тази странна забележка. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ, като я насочваха към него, налагайки онзи хипнотизиращ ритъм, който я отнасяше към вихреците се облаци на страстта. Тя не беше сигурна кое е по-опустошително — гръмотевичната буря, която направи толкова поразии в прерията, или огнената буря на желанието, която я обгръщаше от всички страни.

Усещания преминаха през нея като светкавици и караха всеки нерв и мускул да се напрягат. Сърцето ѝ биеше силно в гърдите и тя не чувстваше нищо друго, освен прилепеното до нея косматото тяло, бурното удоволствие да люби този загадъчен мъж.

Кайро усети как главата ѝ се замая. Светът се завърташе всеки път, когато той проникваше дълбоко в нея, задоволявайки желания, които я правеха напълно безпомощна. Вик на блаженство се отрони от устните ѝ, когато всичките невероятни усещания, които се блъскаха у

нея, се сляха в едно. Чувстваше се така, сякаш летеше към слънцето, като изгаряше жива в силния плам на пожара на страстта.

Лотън беше удивен от това колко малко се оказа разстоянието от ада до небето. Неотдавна се съмняваше в намеренията на Кайро и се бореше с яростния прериен пожар, който за малко не му я отне завинаги. Само миг след това летеше към хоризонта, яхнал многоцветна дъга, погълнат от най-невероятните усещания, които можеше да си представи. След като последните тръпки на блаженството разтърсиха тялото му, умът му остана парализиран от незатихналите все още усещания, които изпитваше, когато любеше тази зеленоока жена. Лотън се сгуши до шията ѝ. Ръцете му бавно се спуснаха надолу по бедрата ѝ, като се наслаждаваха на меката ѝ кожа. Това не е страшна вещица, дошла да му причини зло, окуражаваше се Лотън. Това е ангел, сътворен за любов. Макар да беше толкова неопитна, тя притежаваше способността да го възбуди така, както никоя друга жена досега. Тя вече имаше огромно значение за него, въпреки че се бореше с неприличните чувства за притежание и привързаност.

Кайро кръстоса ръце на широките му гърди и подпря брадичка на китките си. Очите ѝ, замъглени от страст, се плъзнаха по лицето на Лотън, запечатвайки в паметта ѝ всяка негова черта. Като погледнеше в тези сребърни езерца, набраздени от малки вълнички, и като си спомнеше за преживяното преди малко, напълно забравяше за своя кръстоносен поход и за живота си преди появяването на Лотън.

— Знаеш най-забележителния начин да ме накараш да забравя защо съм тук — тя се пресегна да докосне бръчките, които заобикаляха от двете страни плътните му устни. — Ти си много объркващ мъж, Лотън Стоун.

Дявол да го вземе, ето отново, пак вижда скрит смисъл в забележките ѝ. Защо *наистина* е тук тя? — запита се той тревожно. Да го примамим в капан? Или може би наистина се опитва да измъкне от затруднение баща си, ако наистина го има? Ами онези две загадъчни съобщения, които получи във Форт Смит и които отказа да обясни? Ако няма какво да крие, защо се държи така тайнствено по повод на онези бележки и на увехналите цветя, които беше вързала за седлото си?

Лотън не знаеше на какво да вярва, но нямаше намерение да съобщи направо подозренията си на Кайро. Да направи това би било по-лошо, отколкото ако насърчи и помогне на враговете си..., а е напълно вероятно тя да е една от тях. Кой знае колко далеч би отишла една жена, за да постигне своето странно отмъщение? Как би могъл да знае какви мисли минават през ума ѝ? Не се беше занимавал достатъчно често с жени, та да знае какво ги движи.

Докато се бореше с тревожните си мисли, Лотън отмести леко Кайро на земята до себе си. Без да се съобразява с благоприличието, той се изправи на крака и се отправи към коня си.

Кайро въздъхна с възхищение при вида на стройното му, мускулесто тяло. Лотън Стоун беше самата мъжка грация и еlegantност. Беше докосвала тялото му, наслаждавайки се на всяко милване, но много преди да ѝ омръзне да лежи в прегръдките му, той се беше отдръпнал и я беше накарал да изпита студ, да се почувства самотна и нежелана. Отново.

Като намери някои сухи дрехи, Лотън ги навлече и после се обърна, за да разгледа намръщеното лице на Кайро. Тя, изглежда, не разбираше смяната на настроенията му, или поне не искаше той да мисли, че тя разбира. А Лотън нямаше намерение да ѝ обяснява, защото се боеше, че това ще го направи уязвим пред опасността.

— Ще видя дали мога да прибера коня ти. Той трябва да е някъде тук наоколо — измърмори той, като гледаше някъде в пространството над главата на Кайро.

— Ако го намериш, ритни го един-два пъти от мое име — помоли Кайро.

Когато Лотън стъпи на стремето, без повече да я погледне, Кайро въздъхна. Дявол да го вземе, ето отново, превръща се от любещ мъж в непознат чужденец, помисли си тя.

„Знаеш, че си глупачка“, смърми се Кайро и се сгуши под импровизираната палатка, направена от гумирания му дъждобран, като потреперваше от студеното време и мразовитото настроение на Лотън.

Всичко, което беше и ще си остане тя за този дразнещ мъж, е начин той да си прекарва времето. Ако е умна, никога повече няма да си позволи да забрави това! Нито една жена на земята не е съумяла да гравира инициалите си на каменното сърце на Лотън. Защо, за бога, си е въобразила, че тя би могла да го стори?

Дръзка самонадеяност, предположи тя. Лотън е тридесет и една годишен женомразец, който харесва у жените само едно нещо. Той няма да се промени само заради това че тя така безнадеждно се е увлякла по него.

От всички мъже, които можеше да има, да се увлече по този безчувствен мерзавец. Може би това ѝ е наказанието, задето отблъсна всички свои предишни ухажори и отказа да има нещо повече от платонични връзки. Сега знаеше какво е да се чувстваш отблъснат, да бъдеш хвърлен настрани като мръсна риза. Беше *ужасно* и женската ѝ гордост я болеше много повече от подутината на крака ѝ и цицината на главата.

От сега нататък ще спазва благоприлична дистанция между себе си и Лотън. Няма да има вече страстни преживявания. Тя се закле, че няма да се размеква, когато той показва нежната страна на характера си. Когато я нападне с дяволитата усмивка и възбуждащите милувки, тя ще си припомни колко студен и безразличен може да бъде, ако не е в настроение да задоволява мъжкото си сладострастие.

Кайро беше платила на Лотън да я пази, докато стигнат Оклахома, и от този момент нататък ще очаква от него само това. Глупачка е, дето прехосва по него и капчица чувство. Това е последното нещо, което мъж като Лотън иска от една жена!

Той не значи нищо за мен — не повече, отколкото аз имам значение за него, каза си Кайро. Тя просто е била заслепена от желанията, които Лотън събуди у нея. Той не е нищо повече от незначителен експеримент със страстта. С тази безразсъдна работа е свършено, а Кайро получи един ценен урок. Любовта е нещо, което силно надценяват. Доколкото тя можеше да прецени, това е опит, от който можеш да почерпиш само отчаяние.

„Да те вземат дяволите, Лотън Стоун“ — промърмори Кайро, обръщайки се към света изобщо и към мъчителния образ на Лотън в частност.

ГЛАВА ОСМА

От момента, в който Лотън се върна, след като бе намерил избягалия кон на Кайро, тя почти не му обръщаше внимание. Междувременно той проведе още един откровен разговор със себе си и стигна до извода, че Кайро е невинна и не заслужава съмненията му. Чувстваше вина, че така внезапно я изостави и беше готов да се извини за безсъръдечността си. Това, че изобщо бе *помислил* да се извинява за поведението си на жена, беше нещо ново за него. Но изведнъж, след като в момент, в който се върна в лагера, Кайро му обърна гръб, му се изпари всяко желание за каквито и да било признания.

На следващата сутрин Лотън се осмели да попита защо тя все още е така рязка и сприхава и словесната битка бе подновена.

— Напомням си защо съм тук, в тази територия, с теб — беше му отвърнала тя. След това дръзката блондинка заяви, че ще му е безкрайно благодарна, ако следващия път, когато го налегне нагонът, се държи настрана, защото, както се беше изразила тя: „ако тук ще стават някакви *убийства*, то това няма да е убиване на *твое* време с *моето* тяло!“.

— Какво, по дяволите, трябва да означава тази злонамерена забележка? — беше я парирал Лотън.

На което Кайро отговори:

— Сети се сам, като си мислиш, че си така дяволски умен, господин Ред и Законност!

Лотън беше припомнил на Кайро, че ѝ е спасил живота и би могла най-малкото да бъде учтива и да не отвърща така грубо.

— Считай, че съм ти благодарна — отсече в отговор Кайро и препусна с коня си по ширналата се прерия, без да поглежда назад.

Това беше последният им разговор. Оттогава Кайро не поглеждаше към Лотън, а и той я пренебрегваше по същия начин. Макар че Лотън изведнъж пожела за тази озадачаваща жена място в ада, той се насочи към Уебърс Фолз и към лука да спят в хотелското легло, вместо на студената земя.

Лотън съзнаваше, че Кайро все още изпитва доста силни болки, макар че упоритата жена по-скоро щеше да умре, отколкото да му го признае. Беше видял как се мръщи всеки път, когато прехвърлеше тежестта си на левия си крак, или когато се размърдаше неспокойно на седлото. Не би трябвало и да се замисля за мъките ѝ, след като тя навярно, както си седеше на коня, измисляше как още да го измъчи, преди бандата на Гардинерови да го убие.

През последните няколко дни Лотън непрекъснато си мънкаше мелодията на „Отивам при моята Лу“, докато с Кайро яздеха през планини и долини. След като часове наред го беше слушала да припява монотонно, тя не можеше да понася повече това.

— Би ли престанал да виеш — помоли го тя. — За разлика от теб, аз имам някакъв музикален слух.

— Тък и Уди никога не са се оплаквали от пеенето ми.

— Трябва да са извънредно търпеливи хора, щом те слушат как виеш като настъпено коте — срязва го Кайро. — Не би могъл да вземеш висок тон, дори и да те ударят с чук по главата!

— Е, ти също не си съвършена — усмихна се Лотън. — Имаш повече недостатъци, отколкото е необходимо.

— Като например? — попита тя, а после съжали, че не си е държала устата затворена.

— Като например досадния ти навик да носиш със себе си толкова много неща, че изглеждаш сякаш седиш между гърбиците на камила, а не върху седлото на кон — заяви той. — Ужасно ме дразни и това, че подреждаш храната в чинията си така, че нито един вид да не докосва някой от останалите.

— Какво лошо има в това, че искам да се насладя на един вид храна, без ароматът ѝ да се е смесил с този на останалите? — попита Кайро предизвикателно. — Едва ли е толкова лошо, колкото да нахвърляш всичката храна накуп, както правиш ти!

— Това, че разделяш храната си и мъкнеш всичките тези ненужни „нужни неща“, показва, че си прекалено претенциозна — парира Лотън, като я гледаше убийствено. — Това, от което имаш нужда, е един фургон да разкарва насам-натам всичките ти вещи и една печка, та да си готвиш всичко на нея!

— Как бих искала да имам един фургон — нахвърли се Кайро върху него, като отвърна на гневния му поглед с един, не по-малко

ядосан. — Тогава бих могла да пъхна главата си под една възглавница и да се увия с куп одеяла във фургона, та да не те слушам как виеш с този твой досаден глас!

Лотън изпълни желанието на Кайро. Той спря да пее. Вместо това злобно тананикаше припева на „Отивам при моята Лу“... отново и отново. Знаеше, че лази по нервите на Кайро, но пък нейните надуты забележки пълзяха по неговите.

Макар Кайро да не се оплака повече от неспособността му да пее вярно, тя вътрешно кипеше. Знаеше, че Лотън я дразни нарочно, и при това се справяше отлично, да го вземат дяволите.

Кайро си напъваше мозъка, жадуваше да изнамери някакъв начин да му го върне. Сигурно се държеше детински, но имаше нужда да си отмъсти!

За да му върне за фалшивото тананикане, Кайро започна да бие с дървена лъжица по една от своите тенджери. На коня й трябваше известно време, за да свикне с врявата. На Лотън обаче му трябваше доста повече време. Колкото по-силно удряше тя по импровизирания си барабан, толкова по-силно тананикаше той.

Жителите на Уебърс Фолз разбраха за приближаването на двойката доста преди тя да пристигне. Пред железопътната гара се събра любопитна тълпа, за да наблюдава особеното поведение на мъжа и жената. Кайро прибра лъжицата си и лепна на лицето си една усмивка, за да поздрави веселите лица, които гледаха нагоре към нея, докато минаваше покрай тях.

— Трябва да спра при пощата и да проверя за съобщения — обяви Лотън, като спираше жребеца си.

— Аз ще бъда в хотела и ще се радвам на няколкото минути уединение — осведоми го Кайро, преди да му се усмихне саркастично. — Ще броя минутите до завръщането ти.

Когато Лотън спокойно влезе в пощата, завари пощаджията да се вглежда през дебелия стъкла на очилата си в привлекателната блондинка, която седеше царствено върху дорестия си кон.

— Това същата дама ли е, дето мина оттук преди няколко седмици? — запита Ангъс Форд. — Много прилича на нея.

Подозрението скочи в мозъка на Лотън като зъл дух от бутилка. Той се обърна и видя пощаджията да гледа с възхищение пленителната фея.

— Може и да е същата. Говори ли с нея, когато беше тук преди?
Ангъс нагласи очилата на носа си, който приличаше на клон, и закуца обратно към бюрото си.

— Не. Видях я само как минава през града, както всички други.

— Имаше ли някой с нея? — настояваше Лотън.

Възрастният мъж се размърда неспокойно под изпитателния поглед на Лотън. Раздразнението в гласа на Лотън го караше да се чуди дали не е зачекнал някакъв деликатен въпрос с огромния шериф, който минаваше оттук случайно. Ангъс имаше чувството, че е създад някакви проблеми на хубавата жена, а той нямаше подобно намерение. Единствената му цел беше да поведе някакъв лек разговор.

— Дамата и русокосият мъж минаха през града, спряха при магазина да си купят някои продукти и си заминаха. — След като си прочисти гърлото, Ангъс се опита да заглади нетактичните си забележки. — Вижте, не ме разбирайте погрешно, шериф Стоун. Не бих могъл да се закълна, че това е същата жена. На мен ми се струва, че си приличат. Разбира се, очите ми не са каквито бяха, нали разбирате. — Той сви рамене. — Двете жени вероятно само си приличат и тогава не е била вашата приятелка. Моята грешка...

Лотън сериозно се съмняваше, че има някаква грешка. Ако имаше някаква грешка, то бе я допуснал самият Лотън, когато за първи път реши, че Кайро Кълхуун е невинна!

— Имам две съобщения за вас — Ангъс с облекчение промени темата. — Едната телеграма пристигна тази сутрин. Другата... — той се намръщи, гледайки текста. — Другата е тук вече доста време. Може би вие ще успеете да разберете нещо от нея. Аз не можах.

Лотън заскърца със зъби, докато четеше краткото съобщение, под което нямаше подпис.

Съдбата те зове... Всяко нещо с времето си...

Дългът ще бъде платен — както ние си знаем...

Лотън знаеше кой е изпратил съобщението и какво значи то. Гардинерови го уверяваха, че не са забравили, че Лотън уби най-малкия им брат.

Като пъкна съобщението в джоба си, Лотън прочете другата телеграма, от Уди и Такър.

Гардинерови са изоставили любимите си свърталища. Пази гърба си, добри приятелю.

Лотън излезе от пощата и закрачи по улицата към магазина, за да разпита продавача. Пълничкият магазинер кимна разбиращо, когато Лотън го попита за блондинката, с която шерифът беше пристигнал в града.

— Не разгледах добре жената и двата пъти — натърти Джофри Мълдуун. — Предишния път тя така и не слезе от коня си, а слънцето блестеше през прозореца. Широката периферия на шапката засенчваше лицето ѝ, но ми изглеждаше много хубава отгук.

— Можеш ли да опишеш мъжа, който е бил с нея? — Лотън се опита да попречи на гнева си да се промъкне в гласа му.

Джофри кимна.

— Беше висок, слаб и рус. Накуцваше, имаше ледени сини очи и закоравял израз на лицето. Не беше най-дружелюбният клиент, който съм имал, това мога да ти кажа! — той придърпа счетоводната книга пред себе си, наплюнчи показалеца си и прелисти страниците. — Купи храна, достатъчна за цяла армия. Спомням си, че се чудех дали мъжът и спътничката му смятат сами да изядат цялата тази храна или ще дават празненство.

Подозренията на Лотън към Кайро се бяха увеличили. По всичко личеше, че Гардинерови са се установили в района, преди Снежната птица да отиде до Форт Смит, за да примамви жертвата си. Освен ако не грешеше в догадките си, ударът ще дойде веднага, щом той и Кайро стигнат някое пусто място, удобно за засада.

Лотън закрачи към хотела със съзнанието, че дните му са преброени. Сякаш за да се увеличат доказателствата, че Кайро не е тази, за която се представя, той я завари да се кара във фойето на хотела с един едър грубиян. Лотън осъзна, че Кайро Кълхуун, въпреки изисканите си маниери, не е обикновена жена. Тя беше напълно способна да се защити.

Облечена в една от елегантните си рокли, Кайро беше изхвърчала от стаята си, за да търси ресторанта на хотела. Беше нетърпелива както да засити глада си, така и да бъде настрана, когато Лотън се върне. Когато един от гостите на хотела с дързък и похотлив поглед ѝ направи едно ужасно предложение, Кайро го срязва. Вонящият хулиган я беше хванал за ръката, докато тя се опитваше да мине покрай него.

Точно тогава пристигна Лотън. С удивление, застанал на върха на стълбата, той наблюдаваше как спретнатата и благопристойна госпожица Кайро Кълхуун се превърна в кълбо от размахващи се крака и юмруци и около нея се разхвърча перушина. Тя имаше смелост и стил — опасна комбинация за една жена, напомни си мрачно той.

За голямо удивление на Лотън, Кайро сви юмрук и удари дундестия мерзавец в слабините, когато онзи се опита да я опипа. Ритна мъжа по пиццала, сякаш искаше да му го нацепи на трески, а след това залепи юмука си точно между очите му. С изплашено ръмжене нападателят ѝ се запрепъва назад, но се озова пред насоченото право срещу него дуло на един пистолет „Ремингтон“, четиридесет и първи калибър, който тя беше извадила от чантичката си.

— Ако още веднъж се осмелиш да ме докоснеш, ще ти откъсна ръцете до китките — обеща му Кайро. — Ясна ли съм?

Мъжът смирено кимна с глава. Като ѝ хвърли един боязлив поглед, за да се увери, че няма намерение да го застреля в гръб, разбойникът се промъкна в стаята си и затвори вратата.

Кайро пхна пистолета в чантичката си, изтърси болката от кокалчетата на ръцете си и се обърна, за да продължи по пътя си. Точно в този момент видя Лотън, който се беше облегал на перилата на стълбите и я гледаше с гримаса, която изразяваше неговото подозрение.

Кайро го гледаше убийствено, докато крачеше към стълбите.

— Можеше да ми се притечеш на помощ — каза тя рязко. — В края на краищата на шерифите на Съединените щати им плащат да правят точно това, нали? Да защитават гражданите от онези членове на обществото, които се държат неподобаващо.

— Сигурно е така — промърмори Лотън, като два пъти огледа Кайро критично. — Ако само можех да различа лошите обществени елементи от примерните граждани.

Кайро изглеждаше така, сякаш искаше да го удари.

— А освен това — продължи Лотън — не видях причина да се намесвам. Ти и сама се справяше доста добре. — Още веднъж подозрение набразди челото му. — Къде си се научила да се биеш така?

Това, че Лотън бе стоял настрана, без да предложи помощта си, я вбесяваше. Фактът, че я обиждаше, а после искаше да знае къде се е научила да се грижи за себе си, докато в същото време отказваше да говори за своето минало, засилваше раздразнението ѝ.

— Това не ти влиза в работата — заяви тя, а брадичката ѝ се вирна упорито.

Ръката му се изви, за да я хване, докато тя се опитваше да профучи покрай него.

— Отговори ми, дявол да го вземе! — изръмжа Лотън.

Лотън, който носеше на кръста си два колта с дръжки от слонова кост и множество други оръжия, скрити по него, винаги изглеждаше *смътно* опасен. В този момент обаче, той изглеждаше *определено* опасен. Безпокойство обзе Кайро — струваше ѝ се, че ако по своя собствена воля не му каже каквото искаше да знае, той ще я принуди да го направи.

— Баща ми ме научи как да се защитавам, ако наистина трябва да знаеш — измърмори тя, докато се опитваше да отлепи пръстите му от смачкания ръкав на роклята си.

— Същият онзи баща, предполагам, който в момента се опитва да изгони проститутките в Канейдиън Стейшън — отбеляза той саркастично.

— Същият баща, разбира се — изфуча тя. — Повечето хора, не знам дали знаеш, имат само един баща.

— Някои имат по повече — оспори Лотън, като все още я гледаше убийствено със сребристите си очи. — А някои хора дори не знаят кой е истинският им баща.

Тя никога нямаше да разбере Лотън Стоун. След всичко, което бяха преживели заедно, той все още я подозираше в нещо и не ѝ

вярваше. Може би е нещо свързано със забележката му и с нещо неясно около родителите му.

Като се мръщеше на себе си за изпуснатите думи, Лотън сложи ръка на кръста на Кайро и я побутна да слезе по стълбите. Реши, че ще е най-добре, ако прибави малко храна към тревогите си. Стомахът му виеше от глад, а породеното от подозренията му безпокойство го изяждаше отвътре. Никога не е бил по-сигурен, че Кайро е Снежната птица, и все пак все още бе обладан от необяснимото си влечение към нея. Обърканите чувства, които бушуваха у него, го изтощаваха.

— Не разбирам защо се нахвърляш върху мене — промърмори тя, като се отдръпна рязко от него. — Едва ли съм виновна за нещастията ти, каквито и да са били те.

— Аз съм се научил да приемам миналото си — Лотън я хвана за ръката и я поведе към ресторанта на хотела. — Безпокои ме най-вече бъдещето ми.

Кайро реши, че е невъзможно да се проведе разумен разговор с Лотън. Този човек говореше с гатанки и скачаше от тема на тема като скакалец. Никога не успяваше да разбере какво иска да каже с тайнствените си обвинения.

Като я остави сама да се настани на стола си, Лотън се стовари на мястото си и загледа менюто, изписано над тезгяха. Как му се искаше да излее подозренията си за връзките на Кайро с бандата на Гардинерови. Как му се искаше да греши по отношение на нея. Но след като изслуша пощаджията и магазинера, Лотън беше сигурен, че е виновна като самия грях. А след като я видя как отблъсна ухажването на своя твърде усърден поклонник, Лотън вече знаеше и колко са задълбочени бойните умения на Кайро. Беше твърде сръчна и изобретателна, за да е начинаеща в битките. И ако тя е просто една спретната и благопристойна учителка от Мисури, то тогава той е коронован принц!

Макар Лотън никога да не бе вярвал на Кайро, той се чудеше дали не е възприел неправилна стратегия по отношение на нея. Вместо да я дразни и да се надява, че ще я ядоса дотам, че да се изпусне и да разкаже за всичките си лоши намерения, може би би трябвало да се опитва да спечели обичта ѝ, както го беше посъветвал Уди. Ако Кайро се привържеше към него, дори и съвсем малко, тя можеше да му се притече на помощ по време на засадата на Гардинерови.

Кайро продължаваше да бъде неговата стръв, напомни си Лотън. Но ако той *наистина* изиграеше правилно картите си, тази омайна вълшебница можеше да застане между него и сигурната смърт.

Решен да следва това разумно предположение, Лотън лепна на лицето си една обезоръжаваща усмивка и попита Кайро какво би желала за вечеря.

— Сърцето ти, сварено — отвърна му тя.

Мътните го взели, Лотън за пореден път се преобразяваше пред очите ѝ! Веднъж ѝ ръмжи като мечка гризли, а в следващия миг от него струи любезност. Може би предвкусва как ще се качат горе и ще се повъргалат в чаршафите? Най-вероятно, какъвто си е безобразен сладострастник!

Е, Кайро пък няма да се примири с това! Тя му беше много ядосана и твърдо бе решила да му се цупи. Проблемите им никога нямаше да се решат в леглото, могат само да се отлагат. Има огромна разлика между това да *искаш* тялото на една жена и това *наистина* да я обичаш. Очевидно на Лотън Стоун — Каменното сърце това не му беше известно. От Кайро той щеше да получи само лоши спомени!

Лотън въздъхна.

— Опитвам се да бъда любезен — каза той в отговор на хапливата ѝ забележка. — Сърцето ми го няма в менюто. Избери си нещо друго.

Кайро направи това неохотно. След няколко минути се зае с една дебела, сочна пържола. Това не премахна раздразнението ѝ, но утоли глада ѝ. Сякаш за да я обърка още повече, по време на вечерята им Лотън стана целият внимание и учтивост.

Никога не се бе проявявал като блестящ събеседник, а ето че изведнъж започна да бърби за хиляди интересни неща. Общуваше с Кайро така, като че ли тя му беше равна! Божичко, ако и това не беше промяна!

Въпреки решението да се цупи, Кайро се хвана, че изказва мнението си по всички теми, подхващани от Лотън. Тя откри, че той притежава широки познания. Интересуваха го обществените проблеми и разказа куп неща за създадената неотдавна територия Оклахома. Разказа какво е видял в този район по време на пътуванията си.

Кайро се наслаждаваше на прекараната с него вечер до момента, в който не стигнаха вратата на стаята ѝ. Там крачките и думите му

спряха.

— Благодаря ти за вечерята и за интересния разговор — каза тя, като изведнъж се почувства неловко. Вече седмица с Лотън спяха заедно на земята, като прекарваха заедно всеки миг. А ето че сега тя ще се затвори в своята стая, а той ще се заключи в неговата.

— Искам да остана с теб — прошепна той, като я гледаше с премрежен поглед.

Ако нещо можеше да се каже със сигурност за Лотън Стоун, то беше, че той никога не говори със заобикалки.

Кайро беше твърдо решена да не се унижава за трети път. Беше решила да постави едно прилично разстояние между тях двамата и точно това ще направи, нищо, че поквареното ѝ тяло копнее за удоволствието от неговите милувки.

— Ако искаш да удовлетвориш физическите си нужди, то тук някъде, сигурна съм, има няколко жени, които си вадят хляба като задоволяват мъжете — успя да каже учтиво тя. После гордо вирна брадичка. — Струва ми се, ясно обясних, че не бих желала да си убиваш времето с мен.

Той сви ръка под брадичката ѝ и я смъкна малко по-ниско. Взря се в нея за един дълъг и сериозен миг, за да я принуди да срещне нетрепкащия му поглед.

— Мисля, че започвам да се влюбвам в тебе, Кайро. И да намеря жена за удоволствие, тя не би могла да ми даде това, от което наистина имам нужда.

Ласкавата дрезгавина в гласа му и признанието му накараха Кайро да го зяпне невярващо. Беше очаквала този объркващ мъж да каже какво ли не, само не и това! Поведението му до този момент подсказваше, че не изпитва нищо друго към нея, освен силно физическо привличане. Защо ще му вярва, че я обича? Ако той наистина изпитва към нея подобно чувство, то го показва по особено странен начин. Най-вероятно думите му са номер, с който иска да отиде там, където му се иска да бъде — в леглото ѝ отново. По-скоро адът ще се превърне в ледник!

— Можеш да ме обичаш също толкова успешно в своята стая — заяви Кайро, ядосана, че той я мисли за толкова глупава, та да повярва на признанието му в любов.

Искрите, които проблясваха в изумрудените очи на Кайро, увериха Лотън, че напразно си е хабил думите. Те, разбира се, не бяха искрени. Той никога няма да се влюби и никога не е искал подобно нещо. Жените не заслужаваха обичта на мъжа, особено пък тази лъжлива малка крадла. Единственото, към което се стремеше, беше защитата на Кайро, когато Гардинерови се опитат да го нападнат из засада. Но тя не беше някоя простовата глупачка, която ще се разтопи в прегръдките на мъжа, ако той я засипе с любовни признания.

Все още решен да смекчи сърцето на Кайро, Лотън се приближи бавно към нея. Устните му се наклониха към нейните с намерение да сломи съпротивата ѝ с целувка. Непрекъснато си повтаряше, че всъщност не я обича, дори и когато в тялото му отново се разгоряха пламъци. Усети как сърцето му затуптя в тривременен такт, когато привлече тялото ѝ, което се поддаде с неохота. Усещаше как желанието пулсира в слабините му, когато гърдите ѝ се докосваха до неговите, и той привлече тялото ѝ във вече познатата поза — прилепено до неговото.

Между целувките от устните му се лееше любовна реч, но Лотън уверяваше себе си, че това е част от замисъла му да спечели съюзничеството на Кайро и да избави себе си от бедата. Тя ще стане залогът, с който ще се защити. Това е всичко.

Думите не значат нищо, нищо не значат и тези диви, кипнали страсти, които винаги го обхващаха, щом докоснеше Кайро. Възбуждаше го, защото е красива жена, а това, че Кайро Кълхуун го възбуждаше повече от всяка друга жена, която е държал в прегръдките си, показваше само, че тя разполага с огромна власт над мъжкия род. Уди и Такър също не успяха да устоят на чара ѝ, утешаваше се той.

Кайро усети, че съпротивата ѝ рухва, когато неговите чувствени устни се прилепиха до нейните и той я притисна към своето силно тяло. Гордостта ѝ и будната ѝ съвест поведоха борба с изменническото ѝ тяло. Тя искаше едновременно да го привлече по-близо и да го бутне настрани.

Когато още една вълна от гореща страст се стовари върху ѝ, Кайро усети как я повлича течението на насладата, примамва я все по-близо към неговата магия и ръцете ѝ се плъзнаха по силните му рамене, за да си поиграят с къдриците на гарвановочерната му коса.

В тези няколко задъхани секунди, през които тя за момент беше изгубила ума си, Кайро искаше да вярва на признанието на Лотън. Искеше ѝ се той да отвърне на обичта, която тя беше започнала да изпитва към него, но неговото непредвидимо поведение я караше да се съмнява в искреността му. Тя знаеше със сигурност, че мъжете биха казали какво ли не, само и само да получат желаното от една жена. Лотън не правеше изключение.

В последния момент гордостта и съвестта обединиха силите си, за да я спасят. Тя няма да унижи себе си! Лотън Стоун няма да узнае що е любов, дори и ако Купидон извади една стрела и простреля неговото гранитно сърце!

— Не! — задъхано изрече Кайро и отскочи назад от него. — Не това бях решила да правя.

Гласът ѝ трепереше от копнеж и желание, които тя отказваше да задоволи, нищо че да лиши него от удоволствието, означаваше да причини на себе си агонията на същото лишение.

Лотън, разбира се, изтълкува погрешно забележката ѝ. Той знаеше точно какво е решила да прави тази пакостница — да му устрои погребение. Тя смяташе да украси гърдите му с онези проклети, глупави повехнали цветя, които държеше закачени за седлото! Дявол да го вземе, няма ли начин да се промъкне в престъпното ѝ сърце? Няма ли начин да спечели обичта ѝ само за да спаси собствената си глава? Очевидно не. Но Лотън се закле, че ще продължи да опитва до последна капка кръв. Както той виждаше нещата, тя беше единствената му защита срещу Гардинерови.

Като подпря ръце от двете страни на раменете ѝ, както си стоеше тя, прилепена до вратата, той се взря в пленителното ѝ лице.

— Обичам те, Кайро — прошепна той възможно най-убедително. — Мисля, че се влюбих в теб в момента, в който те видях за пръв път. Борих се с това чувство. Може би затова бях ту груб, ту сърдечен. Не съм свикнал да обичам. За мен това не е естествено. Но колкото и да се опитвах да потисна чувствата си, те все пак съществуват, спотайват се и ме измъчват. Не искам да ти причиня нищо лошо. Ти значиш твърде много за мене.

Нека да предъвка тази мисъл известно време, да видим дали няма да започне да я гризе съвестта! Може би ще изпита към него

някакво чувство, което няма да ѝ позволи да участва в това безскрупулно убийство.

Лотън се отдръпна от вратата и въздъхна мелодраматично. Накрая ще се окаже, че той е не по-малко добър актьор от нея!

— Ако да те обичам, значи да спя сам, за да докажа, че съм искрен, то точно това и ще направя. — Той извика на помощ най-очарователната си усмивка. — Няма да ми хареса да спя сам, разбира се. Много повече бих искал да говоря за обичта си без думи. Би разбрала какво чувствам по това как те целувам, как те обсипвам с целувки на обожание...

Когато той прекоси залата с наперена походка, за да отиде в своята стая, Кайро сграбчи дръжката на вратата, за да не припадне. Този мургав мъжага би изкушил и самия дявол. Каквато си беше сантиментална глупачка, тя копнееше да повярва на всяка негова дума, да промени решението си и да го извика обратно при себе си. Но Кайро жадуваше нещо повече от това да споделя леглото на Лотън. Освен страстта тя искаше и уважението, и предаността му. Никой друг мъж не я беше карал да се надява нещо да продължи „до края на живота ѝ“, но Лотън предизвикваше у нея стотици мисли, които никога преди това не бяха занимавали ума ѝ!

Когато влезе в стаята си, челото ѝ беше намръщено замислено. Дали той наистина я обичаше по свой особен начин? Кайро обмисли този проблем, докато махаше фибите от косата си и оставяше сребърно русите кичури да се посипят небрежно по гърба ѝ. Кайро не вярваше той да се е обяснявал в любов на всяка срещната жена. Може би той не беше от тези мъже, които пълнят главите на жените с нищо незначещи фрази, за да получат, каквото искат. Той не изпитваше чак толкова уважение към жените като цяло и без съмнение за цинизма му беше виновна неговата разпътна майка.

Тя съблече роклята си и внимателно я сгъна, преди да я прибере. Само времето можеше да покаже дали Лотън е искрен. Ако през следващите дни той продължи да се отнася към нея с почит и уважение, ще си позволи да му повярва мъничко.

Кайро не беше от хората, които пренебрегват благоразумието и се впускат във всякакви авантюри. Тя се държеше здраво за разума си и анализираше чувствата си едно по едно. Освен ако не става дума за глупавата ѝ връзка с Лотън Стоун, напомни си тя неохотно. В този

случай тя определено си беше изгубила ума, но никога нямаше да се увлече напълно, докато не се увери в чувствата му.

Като се отърси от усещанията, които предизвикваха у нея страстните целувки и ласки на Лотън, Кайро се сви под юргана. След като цяла седмица се беше сгушвала в прегръдките му, докато лежаха под балдахина от проблясващи звезди, хотелското легло ѝ се струваше невероятно пусто.

Силно се изкушаваше да се промъкне в стаята му и да послуша зова на сърцето си. Вярваше, че заслужава медал, задето устоя, без да се поддаде на прищевките си. Но Кайро не бе удостоена с медал, вместо това наградата ѝ бе една неспокойна нощ, прекарана в безплодни опити да заспи.

Опитите да не мисли за това колко много го желае, бяха изтощителни. Всъщност всичко това беше толкова изтощително, че накрая тя заспа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Допреди една седмица беше твърде сухо за сезона. Сега пък стана прекалено студено. Кайро разбра, че времето в Двете територии можеше драстично да се променя, подобно на настроението на спътника й.

Тя потрепери, докато загръщаше яката на якето по-плътно около врата си. Погледна на запад и се зачуди още колко време трябва да мине, преди да стигнат до границите на територията Оклахома. Още една тръпка премина по гърба й, когато вятърът я зашиба в лицето.

Сиви облаци покриваха небето като пелена. Есента внезапно бе отстъпила място на една прелюдия към зимата. Кайро се сгуши на коня си. Мразовитият вятър проникваше през якето й, а ушите и носът й бяха така замръзнали, че се боеше да ги докосне, за да не паднат.

След като яздиha цял ден, Лотън най-после спря и обяви, че тук ще пренощуват. Беше спрял край бряг, обрасъл с дъбове и тополи, които го пазеха от студения северен вятър. С благодарна въздишка Кайро се смъкна от седлото. Кракът й едва беше докоснал земята, когато шумолене на листа накара коня й да отскочи страхливо встрани. Купчината листа издаде някакъв непознат звук и когато Кайро извърна глава, видя пред себе си две черни, подобни на мъниста очи и чифт смъртоносни челюсти, озъбени срещу нея. Бяха обезпокоили един язовец във вкопаната му във високия бряг бърлога. Той никак не се зарадва на натрапниците и се насочи към крака на коня, решен да попречи на животното да стъпче входа на убежището му.

Цвиленето на дорестия кон прониза мразовития въздух, когато острите зъби на язовеца се впиха в крака му. Кайро в миг се озова притисната между жребеца на Лотън и собствения си изплашен кон, който инстинктивно ритна язовеца. Лотън, който още не се беше осъзнал, усети как рамото на Кайро се блъсна в коляното му, когато конете се приближиха един до друг, притискайки Кайро помежду си.

— Какво, по дяволите, става — изръмжа Лотън, докато се въртеше на седлото.

Суматохата и ответният удар на дорестия кон подтикнаха язовеца да атакува повторно. Конят се вдигна на задните си крака и заразмахва предните във въздуха, готов да се втурне напред, за да избегне опасността.

Лотън се наведе, за да хване юздите на животното и да го накара да се подчинява отново. За своя изненада, той усети Кайро да дърпа ботуша му. Още повече се учуди, когато тя извади дългоцевния пистолет „Барне“, калибър 50. А той дори не подозираше, че тя знае скривалището му в десния ботуш!

Кайро вдигна ударника и се прицели с едно плавно движение. Докато язовецът притичваше, за да забие зъби в крака на коня, Кайро го застреля със смъртоносна точност. С едно прощално изръмжаване, пухкавото животинче изпусна последния си дъх и рухна в неподвижна купчинка.

Очите на Лотън се отправиха към жената, чието умение да си служи с пистолет беше очевидно. Тя не само можеше да отблъсне с юмруци нападението на някой мъж и да размаха пистолет под носа му. Тя умееше и да борави с огнестрелното оръжие, и то със забележителна бързина. Това, което обезпокои Лотън още повече, беше фактът, че тази русокоса фурия очевидно знаеше къде точно той държи всяко свое оръжие! Ако някога ѝ се наложеше да го обезоръжи; тя можеше да му вземе всички пистолети и ножове, които носеше, и да го остави беззащитен.

— Кой те научи да стреляш така? — той изстреля въпроса като куршума, който преди малко беше донесъл мигновения край на атакуващия язовец.

Кайро прибра дългоцевния пистолет на Лотън обратно в ботуша му, преди той да скочи от седлото.

— Баща ми, разбира се — отвърна тя, засегната от начина, по който ѝ се мръщеше. — Да не би в Индианската територия да е престъпление една жена да стреля не по-зле от един мъж?

Престъпление? По дяволите, единственото престъпление, което притесняваше Лотън, беше онова, което Снежната птица и Гардинерови се канеха да извършат срещу шерифа на Съединените щати Лотън Стоун! Лотън разбра, че, каквато беше бърза и точна Кайро, когато започне стрелбата, той няма да има време дори да си каже молитвата. Ако Гардинерови не го очистят, Кайро положително

би могла да го стори. Беше достатъчно добър стрелец. Потрепери, като си помисли какво би могла да направи с нож. Без съмнение, Айдахо Джо я е научил да си служи с кинжал не по-зле от него.

Лотън си спомни добре какво се беше случило с полуиндианеца Джордж Тинсли, когато Гардинерови бяха обкръжили къщата му. Джордж така и не бе разбрал какво го е сполетяло. Майсторството, с което Айдахо Джо мятеше ножове, му бе спечелило неохотното уважение на всеки шериф в Двете територии и в съседните щати. Гардинерови бяха присъединили към бандата си хора, които нещо си служеха с динамита, с ножа и с различните видове огнестрелно оръжие. А както изглеждаше, всеки от тях бе предал на Кайро зловещото си майсторство.

Лотън продължаваше да я гледа втренчено. Тя се намръщи, объркана.

— Лотън? Какво зяпаш?

Сигурна смърт, помисли си Лотън отчаяно. С всеки изминал ден той научаваше все повече за способностите на Кайро, като непрекъснато се убеждаваше колко много може да лъже външният вид. Боже Господи! Та той нямаше никакви шансове да оцелее, освен ако не убеди тази загадъчна жена, че би го харесвала повече жив, отколкото мъртъв!

Лотън слезе от коня, за да завърже животните. Ако е умен, ще посвети следващите няколко часа на това да я убеди в привързаността си. Имаше отчаяна нужда от нейната вяност и преданост.

Лотън закрачи към Кайро, която все още замислено го изучаваше. Преди тя да успее да се възпротиви, той я взе в прегръдките си и я целуна така, че на нея й секна дъхът. Кайро изведнъж се оказа извита назад и прилепена до твърдото му като скала, мускулесто тяло. Дори и да се беше опитала да се отдръпне, щеше да се озове на земята, а той — върху нея. Но силната магия на неочакваната му целувка беше парализирала Кайро. Макар само преди пет минути да умираше от студ, сега тя цялата изгаряше. Усещаше как тялото й изменнически поглъща топлината на Лотън, усещаше непристойните й желаниа да се разгарят като тлеещи въглини. Всеки нерв и мускул на тялото й се бе разтреперил от удоволствието, което носеха страстните му целувки и интимните му ласки. Ръцете му

възбуждащо галеха гърдите ѝ. След това ги последваха лакомите му устни, с които я вкушваше така, сякаш искаше да я погълне.

Тя простена издълбоко, когато търсещите му ръце сякаш обгориха разтрепераното ѝ тяло, като запалиха нов огън дълбоко в нея. Кайро не бе възнамерявала да откликне с такава готовност на неговата любовна атака, но беше невъзможно да не го направи.

Това, което правеше още по-трудно да устои на чара му, бяха признанията в любов, които той редеше с тих глас. Тя не само чуваше думите му, но и усещаше как я докосват по цялото тяло, тъй като той ги произнасяше, докато покриваше всеки сантиметър от кожата ѝ с влажни целувки. Изведнъж Кайро се озова в легло от трева и листа и се чу да отвръща на признанията с признания. Думите се ронеха от устата ѝ във вихъра на страстта, без да се съобразяват с какъвто и да било здрав разум.

Когато ръката му се промуши под колана на панталона, за да погали хълбоците и бедрата ѝ, Кайро изстена от сладкото мъчение. Тя се наслаждаваше на умелите му милувки, копнееше да съблече дрехите, които им пречеха, и да се допре до него, кожа до кожа, за да споделят страстта, която ги обхващаше всеки път, щом се окажеха в прегръдките си.

Лотън си каза, че тази вълна от удоволствие, която преминава през всяка негова фибра, се дължи на факта, че е спечелил дивото сърце на Кайро. Така той печели и съюзник, с когото да посрещне неизбежната битка с Гардинерови. Но не само победата беше причина за този прилив на шеметно удоволствие. Знаеше, че е глупаво да е толкова пленен от една жена, а още повече от нея, но всеки път, когато я докоснеше, целият се изпълваше със сладка болка. Тя беше като отрова в жилите му, той го знаеше, но въпреки това не можеше да обуздае желанието, което се разрастваше у него, когато я прегръщаше.

Той простена, когато нейните пръсти се пъгнаха под ризата му и обхванаха зърната на гърдите му. Още един стон се отрони, когато любознателните ѝ ръце поеха по своя възбуждащ изследователски маршрут. За кратко време Кайро беше станала неимоверна прелъстителка. Тя вече знаеше къде и как да го докосне, за да възбуди страстта му и да го накара да изгуби контрол върху себе си.

Когато ръката ѝ се плъзна в панталоните му, за да погали набъбналата му мъжественост, Лотън дълбоко пое въздух. Тя го галеше

отново и отново, а на Лотън му се струваше, че се топи. Желаше я толкова силно, че никаква друга мисъл не можеше да проникне в ума му.

Когато нощта падна над покривалото от дървета, които ги пазеха от ледения вятър, Лотън реши, че дрехите им са се скъсали по шевовете и са паднали, а те са останали да лежат голи в прегръдките си. Когато погледна към пищното ѝ тяло, през него премина тръпка от предвкушаното удоволствие. А когато погледът му срещна онези живи зелени очи, в които блестеше желание, той изгуби и последната капчица разум.

— Аз наистина те обичам... — прошепна Кайро, докато се вглеждаше в грубите черти на лицето му, което бе едва на един дъх разстояние от нейното. — Само ти причиняваш тази сладка болка и само ти можеш да я накараш да си отиде...

Думите ѝ го накараха да се приближи жадно към нея. Нежността, която беше проявил, докато я галеше и целуваше, се превърна в диво нетърпение. Нейната изповед освободи бушуващите му желаниа и чувствата му бликнаха като излязла от бреговете река.

Като простена от нетърпение, сграбчи тялото на Кайро и проникна дълбоко в нея, сливайки ги в едно. Той вдъхваше сладкия аромат на косата ѝ и се наслаждаваше на зашеметяващото удоволствие да прави сладка дива любов с единствената жена, която можеше да преобърне чувствата му наопаки. Усещаше умореното си сърце да бие в такта на мистичната мелодия, която звучеше в душата му. Той я притисна до себе си, с копнеж да задоволи огромното си желание.

Потоци на екстаз протичаха през Кайро, докато той я пренасяше от една разтърсваща душата височина на друга. Вярваше, че ще умре, преди да стигне до края на тези безумни удоволствия.

Да люби този прекрасен мъж сега беше същото, както когато го беше любила за първи път, и все пак съвсем различно. Откри един водовъртеж от сладки усещания, които бяха чудни и непознати. Наслаждаваше се на калейдоскоп от чувства, които се въртяха около нея.

А след това Кайро усети как всички тези вълшебни усещания се стоварват върху нея, изгаряйки ума и тялото ѝ като горещ и сладък пламък. Беше сигурна, че умира посред цялото това великолепие. Тялото ѝ потреперваше отново и отново, докато тя се беше хванала за

Лотън, сякаш за да спаси живота си. Тръпки на удоволствие покриха кожата ѝ и преминаха през всеки неин нерв, докато Лотън потръпваше над нея в освобождаването на върховната страст.

Както ѝ се струваше, Кайро лежеше там цяла вечност, като усещаше само обгърналото я прекрасно блаженство. Не чувстваше товара на тежкото тяло на Лотън, нито усещаше студенината на нощта и сухите листа под себе си. Беше открила рая, без да се отделя от прегръдката на Лотън.

Лотън изпитваше същите вълнуващи чувства. Единствената разлика беше в това, че той се бореше като дявол да възвърне контрола над ума и тялото си. Уязвимостта, която чувстваше всеки път, когато любеше тази пленителна жена, го плашеше.

А това, което го ужасяваше най-много, беше, че имаше моменти, като този, когато се боеше, че наистина се е влюбил в нея, че думите му не са лъжа, с която иска да спечели верността ѝ.

Като събра намалялата си сила, Лотън се претърколи настрани, за да вземе дрехите си. Боже Господи, върхът на всичко ще бъде, ако наистина е затънал до уши по жена, която крои планове как да му причини зло. Снежната птица и нейната банда престъпници ще се смеят накрая, а той, глупакът, се е вкопчил в надеждата Кайро да бъде неговото спасение, дори и тогава, когато ще изпусне последния си дъх.

Лотън проклинаше себе си, докато отиваше да събере дърва за лагерния огън. Мислеше си, че може да прекоси Индианската територия, водейки със себе си Снежната птица, и да избегне срещата с Гардинерови. Сега вече не беше толкова уверен в това. Чудеше се дали думите на Кайро са били искрени, дали тя би го защитила пред лицето на опасността. Може би и тя използваше същата хитра тактика, за да го спечели като съюзник. Може би нейните признания в любов са преструвки, които да приспят предпазливостта му.

Време е за промяна на тактиката, реши Лотън, докато се навеждаше да запали треските. Ще се опита да достигне чувството ѝ за почтеност и да я отклони от престъпническия ѝ живот.

— Бел Стар, кралицата на престъпниците в Индианската територия, е погребана на юг оттук, близо до скривалището ѝ край Юнгърс Бенд — заяви Лотън изневиделица.

Кайро престана да закопчава копчетата на якето си и се втренчи в него. Колко объркващ мъж беше Лотън. Беше я съблазнил и се беше

обяснил в любов. А след това, неочаквано, ѝ разказва за някаква престъпничка. Скача от една тема на друга, която няма нищо общо с първата, като планинска коза!

— Говори се, че последният съпруг на Бел — Джим Джулай Стар — я нападнал из засада през февруари тази година. За съжаление, това не се доказва категорично — продължи Лотън, докато прибавяше дърва в огъня. Надяваше се, че Кайро обръща сериозно внимание на думите му. — Джим се опитал да даде на Мило Хойт двеста долара, за да я убие. Но Мило очевидно харесвал Бел доста повече, отколкото я е харесвал вторият ѝ съпруг. Когато опитът да накара Мило да убие Бел се провалил, Джим се опитал да натопи съседа си, Едгар Уотсън, като взел назаем пушката му, същата, с която се смята, че е била убита Бел. Но Уотсън имал алиби, а и открил следи от ботушите на Джим близо до мястото на засадата. Съдията Паркър свали обвиненията срещу Уотсън, а някои от шерифите обикалят района и се опитват да намерят и арестуват Джим.

Лотън погледна Кайро право в очите.

— Смъртта на Бел само доказва, че престъпленията не водят до добро — обобщил той философски. — Точно мъжът, на когото Бел вярваше, се оказва предател. Разбойниците, изглежда, не признават никакви етични закони. Мога само да се радвам, че не съм един от тях — добави той с намерение думите му да прозвучат така, като че ли току-що са му хрумнали. — Ако им дадеш възможност, ще те застрелят в гръб — дори ако си един от тях.

Кайро искаше да говори за любовта си към Лотън, не за засадата на Бел Стар. Щом Лотън можеше да скача от тема на тема като заек, значи и тя може да прави същото.

— Лотън, има нещо, което искам...

Преди да довърши изречението, Лотън вече се беше отплеснал в друга посока.

— А това ми напомня една друга престъпничка, казваше се Ела Уотсън, с псевдоним Кетъл Кейт. Не, тя не беше роднина на Едгар Уотсън, когото го натопиха за убийството на Бел — увери той Кайро, преди още тя да успее да зададе въпроса. — Кейт беше заподозряна, че краде цели стада добитък и ги продава с печалба сто процента. — Лотън разпали огъня, преди да се вгледа в Кайро. — Но и Кейт видя края си. Тя и любовникът ѝ Джим Авърел, бяха отвлечени от къщата

им на Суийтуотър рейндж в Уайоминг през същата година. Обесили ги един до друг. Така свърши кралицата на конекрадците, която обичаше да върти пистолета, и е още един пример за добра жена, отклонила се от правия път.

— Лотън, всичко това е много интересно, но аз...

Кайро бе отново прекъсната. Лотън твърдо бе решил да отклони Снежната птица от престъпния ѝ живот за нейно добро, а и заради него самия.

— Но да ти кажа, най-бруталната престъпничка на Запада трябва да е Кати Бендер от Канзас. Тя беше не само красавицата, но и умницата вкъщи. През седемдесетте Кати и семейството ѝ продаваха на пътниците зеленчуци и им предлагаха подслон и храна. След като няколко души изчезнали, сред тях и местният доктор, полицейски отряд претърсил фермата на Бендерови и открил жертвите, които Кати ограбила и заровила в градината със зеленчука.

Кайро потрепери. Тя реши още по-твърдо да промени зловещата тема, и то колкото се може по-скоро.

— По дяволите, Лотън — прекъсна го твърдо тя. — Има някои неща, които трябва да обсъдим, и сега е моментът...

Внезапно отнякъде изтрещя пушка и през дърветата изсвистя куршум. Лотън бързо залегна, но сипещите се куршуми падаха в калта толкова близо до главата му, че пред очите му започнаха да преминават епизоди от живота му.

Този беше очакваният от него съдбовен миг. Гардинерови се бяха промъкнали зад него, докато той бърбеше за престъпничките, които бяха умрели така, както са живели. Като проклинаше положението си, Лотън се изтърколи настрани, за да вземе пушката си и да обсипе с олово мястото в храстите, където се криеха нападателите, издадени от искрите от оръжието им. Лотън нямаше време да обърне внимание какво прави Кайро, имаше време само да се прикрие, докато стреля, и да пропълзи до едно дърво наблизо.

Поредният залп куршуми не му даде да се отлепи от земята, но в мига, когато се чу трясъкът на една от по-далечните пушки, той се прицели в мястото, където беше проблеснало оръжието, и даде изстрел по скрития враг.

Викът, който се чу в далечината, показваше, че е улучил целта си. Лотън бързо съсредоточи вниманието си върху искрите вдясно от

него и изпрати един залп олово, което изсвистя в храсталака. Изшумоляването в храстите и замлъкналата незабавно пушка показваха, че отново е постигнал успех.

Едва тогава Лотън си позволи да се отпусне. Погледът му се отправи към мястото, където преди две минути стоеше Кайро. Тя се появи внезапно от скривалището си зад една топола с пистолет в ръка — при това един от неговите пийсмейкъри! Лотън не можа да повярва на очите си, когато Кайро обърна оръжието към него, със стиснати челюсти и страховита гримаса.

Божичко всемогъщи, тя смяташе да го довърши, докато вниманието му е заето със стрелбата! Лотън се поколеба за част от секундата, като се бореше с мисълта да застреля Кайро, преди тя да може да го очисти. По-късно той ще се оправи с това объркване на чувствата, което го завъртя във вихъра си, но не сега, не когато гледа в лицето на смъртта — красиво, но предателско лице!

Щракването на ударника задейства инстинкта за самосъхранение на Лотън. Когато Кайро се прицели в него, той нямаше друг избор, освен да стреля. С бързината на нападаща пантера той пусна пушката и сграбчи пистолета си. Стреля в дясното рамо на Кайро, като се надяваше да я рани и така куршумът ѝ да се отклони. Пистолетите изтрещяха едновременно в нощта и времето минаваше мъчително бавно, докато се разбере кой кого е уцелил.

Невярващият израз на лицето на Кайро, когато тя осъзна, че Лотън я е прострелял в ръката, щеше да го преследва вечно. Болка и ужас бяха изписани на меките ѝ черти, когато тя рухна на земята, хванала окървавената си ръка.

Куршумът, изстрелян от Кайро, бе изсвистял над главата на Лотън. Беше така измъчен от мисълта за това, което Кайро възнамеряваше да му стори и което той беше принуден да стори на нея, че за момент мозъкът му бе абсолютно парализиран. Само секунди по-късно той осъзна, че от храстите се чува шум от чупене на съчки, макар да му се струваше, че мъчителното вцепенение е продължило безброй часове.

Лотън се извърна и видя, че нападателят, който бе стрелял от храстите с пушката си, лежи свит с рана в гърдите. Твърде късно той осъзна, че Кайро се е целила в третия от злодеите, които се бяха промъкнали и им бяха устроили засада в тъмното.

Докато Лотън бе съсредоточил вниманието си върху своя нападател, Кайро хвана пистолета с лявата ръка, за да стреля отново. Три куршума излетяха едновременно — на Кайро, на Лотън, и на бандита.

Негодникът се запрепъва напред, като все още се опитваше да вдигне пушката до рамото си и да застреля Лотън. Преди пръстът му да успее да хване спусъка, погледът му се изцъкли и облян в кръв, нападателят падна по лице на земята, за да не стане никога повече.

Лотън все още седеше свит, с насочен в ръка пистолет. Измъченият му мозък го проклинаше високо. Боже, той наистина бе ранил Кайро! Тя се беше целила в третия от нападателите, който беше накарал приятелите си да му осигурят прикритие и се беше промъкнал към Лотън, така че той да не може да го види. Кайро не се беше опитвала да го убие. Куршумът ѝ беше насочен към врага му. Тя беше уцелила и беше забавила другия мъж достатъчно, за да може Лотън да се съвземе. Тя се беше опитала да го защити от бедата, а той я беше прострелял!

Извърна глава, за да погледне превитата на две Кайро. Неизказаните въпроси в замъглените ѝ зелени очи накараха Лотън да страда като грешниците в ада. Той беше сигурен, че тя ще го намрази завинаги. Но, по дяволите, той мислеше, че тя иска да го взриви на парченца!

Като осъден на смърт, който върви към бесилото, Лотън се приближи към ранената, ридаеща красавица.

Лотън се свиваше неспокойно при мисълта за това, което беше сторил, но преди да успее да отвори уста и да се извини, Кайро се нахвърли върху него.

— Ти луд ли си! — извика тя, докато по бузите ѝ се стичаше поток от горещи сълзи. — Аз се опитах да спася скапания ти, жалък живот, а ти се опита да отнемеш моя. Проклет да си, Лотън, веднъж ми казваш, че ме обичаш, а миг след това се опитваш да ми откъснеш ръката.

Кайро го гледаше убийствено.

— По дяволите, с мъж като теб нямам нужда от смъртни грехове. Какво стана? Дали не съжали за признанията си в любов толкова много, че реши да се възползваш от засадата и да се отървеш от мен завинаги? — от устните ѝ се изтръгна горчив смях. — Без съмнение се

готвеше да напишеш едно невинно малко докладче, в което се казва, че из засада са убили мен, вместо легендарния шериф Лотън Стоун!

Докато Кайро изливаше поток от отчаяни сълзи, Лотън застана на колене, за да прегледа причинената от него рана.

— Съжалявам, Кайро. Аз мислех...

Кайро отскочи настрани, сякаш я бе ужил с скорпион.

— Не ме докосвай никога повече, маниак такъв — изломоти вбесена тя.

— Нека да погледна раната ти — помоли Лотън.

Господи, чувстваше се ужасно. Беше белязал тази несравнима красавица за цял живот. Да рани Кайро беше възможно най-голямото мъчение. Да осъзнае твърде късно, че тя само се е опитала да го защити, беше адска мъка.

Кайро все още беше бясна. Като го дръпна гневно, тя разкъса ръкава на ризата си, за да покаже кървящата рана, причина за която беше Лотън.

— Ето, погледни я — избъбри тя през сълзи. — Сега доволен ли си, когато знаеш, че си пролял кръв? — Кайро се пребори със замаяването, което заплашваше да разруши самоконтрола ѝ. После от нея се изтръгна още едно сподавено хлипане, което разкъса сърцето на Лотън. — Мразя те. Отвращаваш ме. Аз...

Гласът ѝ се скъса и сълзите се изляха като лавина. Лотън успя с мъка да се изправи. Потиснат, той отиде да вземе от дисагите си лекарствата и материалите за оказване на първа помощ. Когато се върна при Кайро, тя беше възвърнала малко самообладанието си. Мокрите ѝ клепки се повдигнаха и тя го погледна с неприкрита омраза и недоверие.

— Няма ли да стреляш още веднъж в мен за всеки случай? — попита тя. — Или искаш да ме позакърпиш така, че да ми гангрения ръката? — Тя се засмя с ненавист, докато притискаше до тялото си изтръпналата си ръка. — Без съмнение ще изпиташ перверзно удоволствие, когато се наложи да ми ампутираш ръката...

— Престани — сръза я Лотън. Той правеше смели опити да не забравя собствената си вина, но добре прицелените ужилвания на Кайро му влизаха под кожата.

— По дяволите, мислех, че се опитваш да ме застреляш, и действаш, за да се защитя.

— Да те застрелям? — Кайро извика с удивление и болка. — Защо, за бога, ще правя подобно нещо? Ти си ненормалният тук, не аз. — Тя пое дълбоко въздух и го погледна враждебно. — Докато ти стреляше по другите двама разбойници в храстите, видях фигурата на третия да се стрелва между дърветата. Застрелях го, преди да може да изпрати куршум в гърба ти. Искан ми се да не се бях намесила! — тя почти крещеше. — Жалко, че не си получи куршума. Но съм сигурна, че от вените ти щеше да потече само ледена вода и раната щеше да замръзне за нула време.

Той наведе смирено глава.

— Разбрах какво искаш да направиш, когато вече беше твърде късно. — Наведе се, за да се погрижи за раната ѝ. — В тази професия са позволени твърде малко грешки. Човек няма право на втори опит. Със съзнанието за това, аз реагирах инстинктивно. Наистина съжалявам за случилото се.

— Как ли пък не! — засмя се презрително тя, като се опитваше да го отбегне.

Макар да се противеше на докосването му, Лотън изля антисептик в дълбоката рана на ръката ѝ, при което тя извика от болка.

— Куршумът е засегнал само месото — определи диагнозата той, докато правеше лапа на раненото ѝ рамо.

— Каква съм късметлийка! Предполагам, би могъл да ме простреляш право в сърцето, ако беше решил.

— Бих могъл — съгласи се той.

Това не беше хвалба, а простата истина. Тя беше видяла Лотън в действие. Той притежаваше смъртоносна точност и беше бърз като светкавица както с пушка, така и с пистолет. Но това, което натъжаваше Кайро повече, отколкото можеше да се изрази с думи, беше фактът, че Лотън има толкова малко доверие в нея и вярва, че тя е способна да го убие.

Колко зле преценяваше тя хората. Мъжът, когото обичаше, бе един винаги готов за стрелба убиец, който би изпразнил пищова си по всичко или по всеки, който върви, пълзи или лети — включително и по нея!

Лотън превърза ръката и рамото на Кайро, докато тя го гледаше ядосано. Ако тя знаеше колко ужасно се чувстваше от това, което ѝ стори, би изпитала огромно удоволствие. Но той знаеше, че ако

промълви и дума, докато тя е така ядосана, ще го убие, без да ѝ мигне окото. Не че не заслужаваше да го ругаят и проклинат до второ пришествие, но Лотън вече беше отправил към себе си всички обиди, които знаеше, и беше преминал през седемте кръга на ада. Нищо, което можеше да направи Кайро, не би го накарало да се чувства по-зле, отколкото вече се чувстваше.

Докато Лотън оглеждаше мъртвия си враг, Кайро пробиваше с поглед дупки в якето му от еленова кожа.

— Какво смяташ да правиш сега, да събереш мъртвите и да ги застреляш отново, просто за удоволствие?

Злобната забележка улучи целта си. Лотън трепна и спря на място. Със значително усилие той се удържа и не каза нищо, а после отиде да намери телата на мъжете, които се бяха опитали да го убият. След като огледа тримата престъпници, той разбра, че е допуснал сериозна грешка. Макар да отговаряха на описанието на разбойниците — крадци на коне и добитък — които плячкосваха Крийк Нейшън, никой от тях не беше член на бандата на Гардинерови.

Отново съмнението започна да измъчва Лотън. През последните няколко дни той беше уверен, че Кайро е Снежната птица. Забележките ѝ сякаш имаха двоен смисъл. Уменията ѝ да си служи с оръжие доказваха, че може да бъде изобретателна и смъртно опасна. Но мъжете, които се бяха опитали да го убият, не бяха Гардинерови и здравият му разум го убеждаваше, че греша по отношение на зеленооката фурия.

Ами ако Кайро се беше възползвала от тази възможност?, крещяха демоните на съмнението. Може би е видяла шанса си да го очисти без помощта на Гардинерови и е стреляла по неговия убиец само защото се е уплашила, че Лотън е разбрал намеренията ѝ. Може би Гардинерови са все още някъде наоколо и дебнат, точно както подсказваха телеграмите, с които го преследваха.

Това е напълно възможно, разсъждаваше Лотън. Но все още не можеше да разбере защо тези трима конекрадци са тръгнали да го убиват.

Лотън имаше милион въпроси и нито един логичен отговор. Той се зае с неприятната задача да погребее провалилите се убийци. Надяваше се, че за времето, което му отнеме това, Кайро ще се успокои.

Когато Лотън се върна в лагера, Кайро се беше обвила в одеялата си, сякаш те бяха пашкул, който щеше да ѝ осигури безопасност. Тя не му проговори, дори не показа, че е забелязала присъствието му. Първо се беше разбушувала и развилняла. Сега го наказваше с мълчание.

Като се бореше със собствените си неспокойни мисли, Лотън пропълзя в завивките си. Беше непоклонливо уверен, че с цялата тази мъка в душата си тази нощ няма да спи дълго. И се оказа прав. Почти не мигна.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Кайро не беше сигурна дали времето е станало още по-студено, или студът в душата и тялото ѝ я караха да потръпва под якето. Беше навлякла няколко пласта дрехи, за да се предпази от хапещия вятър, докато яздеше на запад зад мъжа, когото преди беше обичала, а сега мразеше със същата бурна страст. Кайро се дразнеше безкрайно дори и ако само посмееше да погледне към нея. В нейните очи Лотън не можеше да направи нищо хубаво. А когато той започна да си тананика „Отивам при моята Лу“ за не знам кой си път, Кайро избухна.

— Вече ти казах, че не можеш да пееш вярно — сръза го тя. — Безспирното ти мънкане не е по-добро!

— След като ти не ми говориш, трябва да занимавам мозъка си с нещо друго — защити се той.

Хладината в отношенията им и ниските температури разваляха настроението и на Лотън. На всичкото отгоре той изпитваше вина и съжаление. Имаше нужда да се отдели от Кайро за известно време, докато пак бъде в състояние да мисли разумно. Но това беше невъзможно. Ако я изпусне от поглед, тя сигурно ще го издебне и ще го застреля. Все още изглеждаше достатъчно ядосана, за да го направи.

— Да си занимаваш мозъка? — отвърна Кайро. — *Какъв мозък?* Доколкото мога да съдя, ти нямаш мозък.

— По дяволите, вече казах, че съжалявам!

— Съжаляваш? — Кайро се изсмя. — Да не мислиш, че можеш да кажеш едно извинение, да помахаш с ръце и да оправиш всичко като с магическа пръчка? — тя погледна Лотън ядосано. — Е, можеш да кажеш сто пъти, че съжаляваш, и това пак няма да премахне болката в ръката ми.

Нито пък тази в сърцето ми, прибави тя наум.

— Какво трябва да направя, за да те убедя, че съжалявам, дето направих прибързан и погрешен извод и стрелях по теб?

— Един скок от висока отвесна скала в пресъхнало речно корито сигурно ще свърши работа — каза тя подигравателно.

Лотън въздъхна.

— Не ти ли е хрумвало поне за миг, че ти изглеждаше подозрително, когато се прицели с оня пистолет към главата ми?

— Целех се *над* главата ти — уточни Кайро, като с всяка дума говореше все по-високо. — Ако не беше така очарователно мнителен, можеше да забележиш това!

— Беше много трудно да се разбере кой кого се опитва да застреля, особено когато към мен от всички страни летяха куршуми — отвърна ѝ той рязко.

— Цяло чудо ми се вижда, че досега не си застрелял Уди и Такър — отбеляза тя язвително и веднага след това изстена от болка. Дорестият ѝ жребец беше прескочил рова, който се намираще пред тях и от друсането раната на рамото ѝ се обади отново.

— Искаш ли да спрем да си починеш? — попита я Лотън, когато забеляза побледнялото ѝ лице.

— Моля? И да се принудя да прекарам по-дълго време в отвратителната ти компания? Не, благодаря. Броя минутите до момента, в който ще се отърва от тебе завинаги!

— Обзалагам се, че е така — измърмори Лотън. Снежната птица сигурно пак крои планове за убийството му. Ако преди не е била сигурна, че има причини да го убие, сега вече положително не е така!

Лотън измъкна от кобура пийсмейкъра с дръжка от слонова кост и се наведе, за да пъкне оръжието в ръката ѝ.

— Ето. Защо не вземеш да ме гръмнеш и да свършим с това веднъж завинаги. Сигурен съм, че и двамата ще се чувстваме значително по-добре.

— Мога да се почувствам по-добре само ако ти се чувстваш по-зле — отвърна му тя, като го изгледа кръвнишки.

Когато от плътните сиви облаци, които вече втори ден покриваха небето, започнаха да се сипят снежинки, Кайро изпъшка:

— Мътните го взели, по това време на годината да се извие снежна буря. Кълна се, времето в Двете територии се променя през ден.

Лотън издърпа периферията на шапката ниско над челото си, за да се предпази от сипещите се от небето снежинки. Като че въздухът не се смразяваше достатъчно от леденото настроение на Кайро, та трябва и да вали сняг! Сега на Гардинерови ще им бъде лесно да го

проследят. Следите от копита, които оставяше след себе си, бяха ясни като карта.

Като си отбеляза наум да пази внимателно тила си, Лотън пое на запад, към фермата на един индианец — крийк, който винаги му бе давал подслон, храна и много приятна компания. Лотън се радваше на възможността да постави буфер между себе си и бясната жена, която го нападаше непрекъснато ту оттук, ту оттам и която го беше накарала да се почувства много уязвим. С нетърпение очакваше да го поздрави едно приятелско лице!

От страх и недоверие повечето индианци и бели в Индианската територия не помагаша на шерифите на Съединените щати, но Поссум Хитке беше изключение от това правило. В някои райони Лотън се бе сблъсквал с цели селища, които даваха убежище на укриващите се от правосъдието, в замяна на което крадците не ги закачаха. Имаше също и хора от една междинна класа, които не смятаха, че да крадат и да продават уиски на индианците е под достойнството им, и които с радост помагаша на известните престъпници. За разлика от повечето хора обаче, Поссум обработваше земята си, без да му се месят нито индианци, нито бели. Дървената му къща беше встрани от отъпканите пътища и рядко се използваше от почтените пътници и от укриващи се престъпници. Разположена беше на едно възвишение, заобиколена от дървета. Той можеше да вижда пристигащите и заминаващите, преди бедата да почука на вратата му. Лотън не беше сигурен какъв похват използва Поссум, за да изчезва безследно, когато разбойниците се отклоняваха към фермата било за да крадат, било за да се крият. Лотън не го и питаше. Знаеше, че за Поссум е по-добре просто да се изпарява, когато лош вятър доведе престъпниците към него.

Повечето индианци в територията рядко говореха с белите. Някои само жестикулираха и ръмжаха, когато ги питаха нещо. Но Лотън бе разбрал, че повечето индианци са удивително честни — по-честни, отколкото бяха белите в този район. Когато индианец даде сведения на някой от шерифите, можеше да се разчита, че думите му са истина. Ако индианец обещае нещо, той държи на думата си. Ако индианец хареса някого от шерифите, би рискувал за него дори живота си. А пък глупавите бели наричаха индианците „диваци“! Някои бели

биха направили услуга сами на себе си, ако се бяха поучили на честност от Петте цивилизовани племена.

Поссум Хитке беше научил Лотън на безценното умение да проследява престъпниците през равнините. Според опитния Поссум шерифът би могъл да стигне при някое самотно дърво или скалисто възвишение и да намери там следа, по която да тръгне. Всички в тази местност използваха като ориентир самотните дървета и високите възвишения. Много често, след като някоя хитра банда крадци успееше да му избяга, Лотън намираше събиращите се отново заедно следи тъкмо при някой подобен ориентир. Поссум беше цяла съкровищница от знания, но той беше много внимателен, когато си избираше приятели. Лотън беше удостоен с честта да е един от малцината избрани.

Когато Поссум излезе от къщата си със своя уинчестър в ръка, Лотън го поздравя широко усмихнат. В отговор Поссум го възнагради с подобна широка усмивка, която разкри, че му липсват два предни зъба.

— Видях те да идваш, Лоу — заяви Поссум. Черните му като вулканско стъкло очи се заеха да оглеждат блондинката, която беше притиснала към себе си превързаната си ръка. Намръщи се, след което отново съсредоточи вниманието си върху внушителната фигура на мъжа, яхнал черен жребец.

— Опразни седлото си, Лоу. Огънят пращи и вечерята се готви.

Лотън скочи на земята. Би се опитал да помогне на Кайро, но през последните няколко дни толкова много пъти го бяха пляскали през ръцете, че беше престанал да се опитва да бъде любезен.

От начина, по който набитият индианец крийк непрекъснато хвърляше скрити погледи към Кайро, Лотън разбираше, че той я познава. В мига, в който Кайро влезе в къщата, за да се стопли до огъня, Лотън отправи към Поссум въпросителен поглед.

— Виждал си я и по-рано, нали, Пос?

Масивните рамене на Поссум под дрехата от бизонова кожа се вдигнаха и се спуснаха отново.

— Може би да. Може би не. Не мога да кажа със сигурност.

— Кога? — продължи да пита Лотън.

— Преди месец, може би повече. Забравям да броя дните — отговори той честно. — Трима мъже и една жена минаха оттук. — Той

посочи височините на север. — Подуших неприятност и се скрих заедно с всичките си запаси, та никой да не може да ми ги открадне.

Лотън не бе по-близо до истината, отколкото в деня, когато Кайро беше нахлула в къщата му във Форт Смит.

— Кой рани жената? — попита Поссум.

— Аз.

Черните вежди на Поссум се извиха нагоре.

— Законът търси ли я?

— Не съм сигурен — отвърна Лотън предпазливо, като пристъпяше неловко от крак на крак.

— Тогава защо стреля по нея? — устните на Поссум се извиха в дяволита усмивка. — Мислеше, че си го заслужава?

— Предполагам, така е било — измърмори Лотън, като гледаше към вратата, вместо към закачливата усмивка на Поссум.

Поссум не претендираше за много, притежаваше само скромната си ферма и малко добитък, но имаше и силно чувство за хумор. Той се изсмя сърдечно.

— Ще ми се да се бях сетил за това, когато жена ми избяга с един бял. Можеше поне да я забави, макар да не бих казал, че исках да я спра. Тя ми направи голяма услуга, като си тръгна. Едно упорито, злонравно муле наоколо е достатъчно. Няма нужда да храня две.

Лотън се ухили. Той ли не знаеше какво е да търпиш жена, която има магарешки инат! Сигурно ще си спести куп неприятности, ако остави Кайро да си продължи пътя сама.

В мига, в който Поссум и Лотън влязоха в къщата, Кайро се обърна към пламтящия в огнището огън. Не искаше да бъде груба с индианеца, но едва понасяше Лотън. Кайро никога не си бе представяла, че е възможно някой мъж да ѝ разбие сърцето. Тя просто не разбираше Лотън. Едно нещо обаче *разбираше* — и то бе, че той ѝ е наговорил лъжливи любовни фрази. Тя се закле никога повече да не се подлъгва от такива празни думи.

— Искаш ли нещо за ядене, Кай, или смяташ да преживееш само от омразата си към мен? — попита Лотън, като се приближи към огъня, за да се стопли.

Кайро му отправи една отровна усмивка.

— Макар презрението към теб да би ми стигнало за около месец, смятам да ям. Да се надяваме, че това ще премахне поне за малко

горчивия вкус, който ми оставя в устата мисълта за твоята подлост.

Поссум напълни една купа с чорба от тенджерата, която висеше в огнището. Той се приближи безшумно до масата и подкани с жест Кайро да се присъедини към него. Когато Лотън отиде да сипе една паница чорба и за себе си, Поссум дари на Кайро беззъбата си усмивка. Тъмните му очи проблясваха дяволито, докато се настаняваше на мястото до нея.

— Той е един мръсен кучи син — сподели с нея Поссум, като продължаваше да се усмихва хитро. — Престъпниците го мразят, но на мен ми харесва. — Погледът му се отмести към ранената ѝ ръка. — За тебе може би ще е по-добре също да го харесваш.

Кайро не знаеше как точно да приеме Поссум Хитке. В непроницаемите му очи светеха непокорни пламъчета и се усмихваше иронично, но, предполагаше тя, със забележките си той сигурно просто се опитва по свой собствен начин да смекчи напрегнатата тишина, изпълнила стаята.

Най-накрая Кайро се поддаде на заразителната му усмивка. Тъй като бе гостенка в дома на индианеца, тя реши да обяви примирие във войната си с Лотън.

— Благодаря за храната, Поссум, и за възможността да се стопля. — Едната ѝ тънка вежда се изви въпросително. — Дали случайно в душата ти няма достатъчно обич към Лотън, та да решиш да си смениш мястото с моето?

Поссум поклати отрицателно глава, с което разтресе и черната коса по раменете си.

— Не. Мога да го преглъщам само на малки дози. Ако трябваше да пътувам с него, сигурно нямаше да ми харесва толкова. — Той се наведе по-близо, за да останат думите му само между тях двамата. — Не пее много хубаво. Напомня ми на умиращ койот.

Кайро не можа да се сдържи да не се изсмее. Изглежда, тя не беше единствената, която не понасяше фалшивото мънкане на Лотън.

Думите на индианеца оправиха малко киселото ѝ настроение, а храната стопли замръзналото ѝ сърце. Кайро седеше в грубия, домашно направен стол, слушаше разговора на Поссум и Лотън и се чувстваше така добре, както не се бе чувствала вече дни наред. Индианецът наваксваше дългите седмици самота и уединение, като пълнеше ушите на Лотън с приказки. Кайро, обаче, по-скоро би ги

напълнила с олово. Може временно да бе усмирила гнева си, но все още искаше да види как този великан с хубава външност страда, задето я нарани.

Ако само имаше сърце, въздъхна тя примирено, би направила всичко, което е по силите ѝ, за да го разбие, та да разбере колко дълбоко я беше наранил с лъжите си за любов и с болезнения изстрел в ръката!

Когато на следващата сутрин слънцето надникна през облаците, Кайро видя през прозореца, че дебел килим от сняг е покрил прерията. Светът не изглеждаше вече толкова мрачен, но все още беше студено — навън и в сърцето на Кайро.

След като Лотън благодари на Поссум за неговото гостоприемство и изрази признателността си с няколко монети, които пусна в ръката му, той придружи Кайро навън. Упорита до дъното на душата си, Кайро успя да се покачи на седлото и без неговата помощ.

Поссум трябваше да сподави една усмивка, докато наблюдаваше войнственото настроение на Кайро. Той се отдалечи от верандата, за да направи едно предложение на Лотън, който беше спрял за малко да провери подпругите на старото си седло.

— Бялата жена може да остане тук, докато дойдеш да я прибереш — каза той. — Може да стане по-приветлива, като дойде пролетта.

— Съмнявам се — измърмори Лотън, докато се пресягаше под жребеца, за да притегне подпругата.

— Ако остане с теб, може да не се разтопи и до лятото — предсказа Поссум.

С това Лотън не можеше да спори. Всъщност на него му се струваше, че Поссум се отнася малко оптимистично към нещата.

Лотън помахна за сбогом и насочи коня си на запад, като с мъка намираше пътя през заслепяващата пелена от бял сняг. Точно както беше предполагал, Кайро възвърна леденото си държане в мига, в който напуснаха къщата на Поссум. Лотън бе имал време да обмисли съобщението на Поссум, че е видял в района Кайро, или жена, която прилича на нея, предишния месец и усети старите познати подозрения

да прекопават нова бразда в мозъка му. Беше ли тя Снежната птица, или не?

Те яздиха мълчаливо целия ден, като спираха от време на време само за по няколко минути, за да дадат на конете си възможност да починат, а и те да се погрижат малко за себе си. Когато Лотън обяви, че спират да нощуват, Кайро го накара да слезе от седлото и да събере дърва за лагерен огън.

По дяволите, тя беше почти умряла от студ! Фактът, че Лотън не показваше никакви видими признаци на неудобство само ѝ доказа, че тази студенокръвна змия не я интересува зимният мраз. Нищо не засягаше Лотън Каменното сърце — ни дъжд, ни град, нито слана, нито сняг. Със сигурност не го засягаше и женското презрение.

След като похапнаха боб от консерва, сушени плодове и квасени бисквити, на които, както отбеляза Лотън, Кайро не позволи да се смесят в чинията ѝ, той грабна една лопата с къса дръжка и започна да копае дупка. Тъй като Кайро му се бе сърдила, че пее и тананика „Отивам при моята Лу“, сега, докато копаше, той започна да подсвирква мелодията.

Кайро се намръщи, като го гледаше, без да обръща внимание на дразнещия звук.

— Надявам се, че това не е моят гроб — отбеляза тя саркастично. — Представях си, че ще ме положат в по-оживено място, където минавачът ще може да поспре и да прочете името ти на гроба ми като причина за моята смърт.

Лотън заби лопатата в земята и за наказание ѝ хвърли един леден поглед.

— Няма ли да престанеш, за бога, с подигравките! Копая ти дупка за въглени, та да може да ти е топло през цялата нощ!

— Хиляди благодарности, сама ще си изкопая дупка — брадичката ѝ се повдигна упорито.

Лотън хвърли лопатата към нея.

— Хубаво тогава — каза Лотън рязко. — Така или иначе, сигурен съм, че сама ще свършиш по-добре работата, дори с превързана ръка.

Кайро съжали, че е позволила на ината и на избухливия си характер да надделеят. Беше трудно да се копае в полузамръзналата земя само с една здрава ръка, но гордостта ѝ я накара да изпълни задачата, колкото и да беше изтощителна.

Като сумтеше и пухтеше, Кайро спря, за да наблюдава как Лотън изгребва тлеещите въглени от огъня и ги вгражда в стените на дупката. Повтори точно процедурата, макар че ѝ беше непозната. Когато Лотън си отвори устата, за да ѝ даде съвет, тя вдигна ръка и го накара да замълчи.

— Ще свърша тази работа сама — обяви тя.

Той сви широките си рамене.

— Карай както знаеш.

— Точно такова намерение имам.

Така и направи.

Три часа по-късно, когато нощният студ завладя прерията, Кайро разбра, че не е свършила работата с въглените както трябва и ги е загасила. Вече дни наред мръзнеше така, че не ѝ се искаше да си спомня, а ето че сега земята под нея беше студена, колкото и въздухът над нея.

Кайро се сгуши в завивките, но трепереше така, че накрая ѝ затракаха зъбите. Когато погледна Лотън, той се подпря на лакът и повдигна одеялото си, като с този жест я канеше да отиде при него в уютното затоплено легло.

На върха на замръзналия ѝ език беше да му каже къде точно може да напъха горещите си въглени, но Кайро бързо реши да преглътне гордостта си. Можеше или да остане на мястото си и да замръзне до смърт, или да спи с онази змия. Инстинктът ѝ за самосъхранение взе връх над изстиналата ѝ гордост.

С всичкото достойнство, което можа да събере, Кайро прекоси разстоянието, което ги делеше и се пъкна под завивките.

— Искам тук и сега да стане ясно, че нямам намерение да правя нещо повече от това да споделя топлатата ти дупка — заяви тя категорично.

— Аз и не съм искал повече, нали? — измърмори Лотън.

— Не, но виждам, че мошеническият ти мозък не си губи времето — обвини го тя, като се сви до топлите му гърди.

— Приятни сънища — промърмори Лотън, чиито устни бяха близо до извивката на шията ѝ.

Кайро си каза, че тлеещите въглени под нея разпалват заспалите ѝ желаня. Откъдето и да идваше огънят, мигновено пламъци пронизаха тялото ѝ. Тя гореше отвън и отвътре от мига, в който се сгуши до Лотън и вдъхна миризмата му. Усети как кръвта запрепуска във вените ѝ, когато Лотън направи нещо съвсем безобидно прехвърли ръката си през кръста ѝ. Лежаха настрани, гърбът ѝ беше прилепен до гърдите му, краката ѝ бяха притиснати по познат начин към неговите стройни и силни бедра, коленете му повтаряха извивката на нейните. Тя усещаше как дъхът му гали свръхчувствителното място зад ухото ѝ и потрепери, но не от студения въздух над тях!

Кайро беше уверявала себе си, че докосването на Лотън би я отвратило, като се има предвид какво ѝ бе причинил той. Болката в рамото непрекъснато ѝ напомняше този неприятен инцидент. Но Кайро разбра, че докосването му не ѝ е безразлично, независимо че много ѝ се искаше да е така. Въпреки накърнената ѝ гордост и раненото ѝ сърце той все още я възбуждаше. Усещането за прилепеното до нея мъжко тяло събуди спомени за тяхната любов. Всеки път, когато Лотън помръднеше, по тялото ѝ преминаваха тръпки. Всеки път, когато влажният му дъх галеше врата ѝ, тя тръпнеше от пробуденото желание.

Мътните го взели! Нима тя няма грам воля, искрица разум? Този мъж се беше опитал да я убие, за бога! А което беше не по-малко лошо, той вярваше, че *тя* е способна да убие *него*. Как може все още да го желае?

Ако на Кайро ѝ се струваше, че ѝ е трудно да овладее непокорното си тяло, то мъките на Лотън бяха двойни. Свит до тази пакостница с апетитно тяло, той можеше да мисли единствено за блаженството, което обхващаше и двамата им, когато оставяха настрани конфликтите си и слушаха само силните си желаня. Усещането за долепеното до него прекрасно тяло го влудяваше. Чувстваше как в него се надига и пулсира в слабините му копнежът по нея.

Какво пък толкова, помисли си Лотън. Така или иначе няма да може да заспи, докато тя е в прегръдките му. Няма достатъчно воля. Всеки път, когато се опиташе да устои на влечението си към нея, това само усилваше желанието му. Беше свикнал вече с омразата ѝ, но не можеше да живее, без да я люби.

Докато Лотън предъвкваше мислите си, ръката му се плъзна по бедрото ѝ и я погали разсеяно. Когато осъзна какво прави, вече беше

твърде късно. Огромното желание го завладя. Устните му потърсиха нейните с копнеж, за да се потопи изцяло в сладостта на нейната целувка. Тялото му покри нейното, като внимаваше да не засегне ранената ѝ ръка. Коляното му се плъзна между краката ѝ. Ръцете му погалиха корема и се устремиха към бедрата ѝ.

Кайро не искаше да се задъхва, но го направи, когато усети как пръстите му докосват тъканта на панталоните ѝ. Нито пък имаше намерение да се извива към търсещата му ръка. Но го стори, и то най-безсрамно. Знаеше, че Лотън съзнава какво въздействие има върху нея — същото опустошително въздействие, което, изглежда, и тя имаше върху него.

Всичко в мозъка ѝ се обърка, когато търсещите му ръце се плъзнаха под ризата ѝ, за да помилват розовите като пъпки на цвете зърна на гърдите ѝ. С мъка успя да си поеме дъх, когато нетърпеливите му устни засмукаха твърдите ѝ зърна. Ръцете му бяха едновременно навсякъде — дразнещи, чувствителни, възбуждащи. Той съблече дрехите ѝ, за да има възможност да докосва копринената ѝ кожа по цялото тяло.

Страстното докосване и целувките, които караха сърцето ѝ да замира, не можеха да останат без отговор от нейна страна и Кайро върна опияняващото удоволствие целувка срещу целувка, ласка срещу ласка. Ръцете ѝ не спираха нито за миг, докато изучаваха мощните мускули на гърдите му, стегнатите стройни бедра и хълбоци. Но да го милва и да получава милувки от него изведнъж стана недостатъчно, за да задоволи пламтящото желание, което изгаряше дълбините на съществуването ѝ. Жадуваше да се допрат тяло до тяло, да проникнат душа в душа. Жадуваше да достигне онзи върховен екстаз, който беше открила, когато се сливаха в едно дишащо и туптящо цяло.

— Лотън, моля те...

Той знаеше какво иска тя, без да е необходимо да го изразява с думи. Но изпитваше непреодолимо желание да я милва, докато и последната капчица омраза, която тя изпитваше към него, се изпари, докато стопи и последния грам от нейната хладина. Той искаше това да е един сладък миг в бурната им връзка, в който да забравят своите кавги.

Кайро беше сигурна, че ако Лотън не задоволи пламенните желания, които беше събудил с прелъстителните си милувки, тя ще

изгори и ще се превърне в една безнадеждна купчинка пепел. Отново и отново ръцете и устните му намираха всяко чувствително място по тялото ѝ и го възпламеняваха. Той я учеше що е страст и неговите уроци изпълваха тялото ѝ с наслада. Тялото ѝ се разтърсваше при всяко негово интимно докосване, докато накрая затрепери цялото.

Накрая Кайро вече не издържаше на това влудяващо мъчение. Тя нетърпеливо привлече устните му към своите и насочи тялото му към нейното. Погали неговата нежна като кадифе топлина, подтиквайки го да я обладае, за да сложи край на сладката агония да го има толкова близо и все пак толкова далеч.

Лотън беше сдържал собствените си бушуващи желания, за да я възбуди до крайност. Но когато ръката ѝ го обгърна, усети ограниченията да се бори с оковите на пленничеството. Напрегнатото му тяло се изви над нейното, за да я завладее напълно, но много скоро *той* стана *нейно* владение, кукла, която не притежаваше разум, а се подчиняваше на наложения от нея ритъм.

Тялото му се устреми към нейното, като повтаряше ударите на удоволствие, пулсиращи през сърцето му, и които нейното сърце връщаше като ехо. Вълна след вълна на екстаз се разбиваха върху му, а отвсякъде ги обгръщаше бурята на страстта. Лотън усещаше как губи контрол над тялото и ума си, воден от силното удоволствие, което го раздираше.

При всяко проникване дълбоко в нея през него преминаваше тръпка на наслада. Тъмнина обгърна света. Той се чувстваше така, сякаш се бе превърнал в една от блестящите звезди, които горяха в среднощното небе — пламтящ, с душа, обхваната от пламъци.

Като простена от чувство на удовлетворение, Лотън притисна Кайро толкова близо до себе си, че се страхуваше да не нарани незаздравялата още ръка, но не би могъл да охлаби прегръдката си за нищо на света. Едва когато тялото му се разтърси от последните тръпки на екстаз, той усети, че ръцете му отпускат прегръдката.

Дългите, извити мигли на Кайро трепнаха, когато тя го целуна по шията.

— Любиш прекрасно — направи му комплимент тя и се изчерви от собственото си признание. Думите бяха дошли на върха на езика ѝ и бяха изскочили навън, преди тя да успее да ги спре.

Макар да бе изтощен, с усилие на волята Лотън се подпря на лакти. Той се взря в лицето на Кайро.

— Така ли?

Дяволита усмивка изви плътните му устни.

— С какво заслужих подобна похвала, сладка вълшебнице?

Кайро се чудеше дали Лотън знае колко непреодолимо привлекателен става, когато се усмихне. Имаше едно естествено излъчване, което докосваше най-съкровениите струни на сърцето ѝ и я привличаше. Кайро не можеше да мисли за друго, освен за този прекрасен момент, не искаше да мисли за бурите в миналите им отношения и за отчайващите им сблъсъци. Със закачлива усмивка тя се измъкна изпод него и се подпря на хълбок.

— Ето с какво, ако не ме лъже паметта... — измърмори тя и сложи ръце на твърдото му като стомана тяло.

Кайро погали гърдите му, след което ръцете ѝ се отправиха надолу към корема му, покрит с тъмни косъмчета и още по-надолу...

На Лотън му секна дъхът и той хвана любознателната ѝ ръка в своята.

— Може би вълшебниците могат да се възстановяват бързо след толкова опустошителна страст, но простосмъртните мъже не могат — каза той с дрезгав глас. — Трябва ми време, за да възвърна силите си.

Една тънка извита вежда се вдигна, докато очите ѝ обхождаха мускулестото му тяло.

— Мисля, че може и да се подценяваш.

Лотън не беше на същото мнение. В момента му бяха нужни огромни усилия, за да направи каквото и да е.

— Още много неща не знаеш за мъжете — каза ѝ той с глас, който беше станал дрезгав след бурното им любене.

На устните ѝ се появи прелъстителна усмивка. Тя измъкна ръката си, за да продължи своето пътешествие.

— Така е наистина — съгласи се тя. — И сега е най-доброто време да ги науча...

Всъщност, когато смелите ѝ целувки и ласки покриха тялото му, Лотън научи едно-две неща, които не знаеше преди. Беше уверен, че огньовете на желанието са догорели, но възбуждащите ѝ докосвания го съживиха. Когато тялото ѝ се плъзна върху неговото в една дълга и

сладострастна целувка, Лотън изпъшка от удивление. Неочаквано той отново неимоверно силно желаше тази жена.

Тя го възбуждаше така, както той беше възбудил нея, но измисли и още няколко свои начини, които накараха биещото сърце на Лотън да се качи в гърлото му. Вцепеняващото удоволствие, което го изпълваше допреди миг, сега се превърна в топлина, която се разпространяваше, докато обхвана всяка фибра от тялото му. Със своите леки целувки и нежни ласки, тя вършеше невероятни неща с тялото му. Обхващаше го ту едно, ту друго разтърсващо чувство, което го накара да потъне в мрежата от екстаз, която тя беше изплела около него. Тя го гали дотогава, докато той вече не можеше да си поеме дъх. Възбужда го дотогава, докато той се изви към нея и простена от сладкото мъчение.

Кайро беше възстановила силите му и направи желанието да го измъчва така, сякаш бяха минали дни, а не минути, откакто бяха правили дива и сладка любов. Беше доказала своята власт над него и го беше изкарала лъжец. В края на краищата се оказа, че няма нужда от почивка, осъзна той, докато нейните целувки и ласки обхождаха цялото му тяло, за да открият всяко чувствително място. Той имаше нужда от тази зеленоока изкусителка с коса като лунни лъчи и очи като шлифовани изумруди. Караше го да се чувства силен и изпълнен с живот.

Като изстена измъчено, Лотън приближи закръглените ѝ хълбоци към своите. Езикът му се стрелна към розовите връхчета на гърдите ѝ, докато тя се движеше над него, като разпалваше пламъците на желанието, за които Лотън бе сигурен, че няма никога да догорят.

— Печелиш... — каза задъхано Лотън. — Прави с мен каквото пожелаеш...

Кайро се наслаждаваше на удовлетворението, което изпитваше от факта, че прелъсти този мъж с желязна воля. Беше приятно да знае, че можеше напълно да разруши неговото самообладание, както той разрушаваше нейното. Тя бе пожелала да се любят и го беше възбудила дотолкова, че той всъщност целият трепереше от желание да я има.

— Значи ме искаш? — подкачи го Кайро шеговито.

— Дали те *искам*? — Лотън я привлече още по-близо до себе си. — Кълна се, че ще умра, ако не дойдеш при мен!

Лотън я сложи върху себе си. Неочаквано те се понесоха из звездното небе. Обзе го незабравимо чувство за великолепиe, сякаш бе

искрящ метеор, който се носеше към земята, обгорен от огъня на страстта, която скоро щеше да го погълне целия.

Доста по-късно Лотън излезе от света на дивия екстаз. И тук, загледана в него, с дяволита усмивка на нежните си като цветчета устни, беше единствената жена на света, която можеше да му въздейства по този начин. Неочаквано той беше придобил уменията да чете мислите ѝ. Предизвикателният израз на лицето ѝ го накара да поклати глава в знак на отрицание.

— О, не, недей — възпротиви се той с глас, който не беше толкова твърд, колкото се беше надявал. — Не още веднъж...

— О, да, точно това ще направя — противопостави се Кайро, а ръката ѝ се плъзна по белега на ребрата му и после надолу по хълбока му. — Още веднъж...

— Не мога...

Немощният му протест заглъхна от целувката, която отне дъха му. И Лотън откри, че може, отново и отново, всеки път, когато тя го докоснеше с умелите си ръце. Изглежда, нямаха граница неговите сили, когато тази вълшебница го милваше и целуваше. Те сякаш наваксваха за всяка нощ, когато бяха спали сами, удовлетворявайки желанието, които се възпламеняваха отново при всяка интимна ласка.

На два-три пъти Лотън задремваше, но само толкова. Той се питаше дали някога ще могат да се наситят един на друг. Това беше най-страхотното нещо, което беше изпитвал някога, и той не смееше и да помисли защо се е оставил тази жена да го завладее до такава степен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кайро и Лотън като че ли негласно бяха сключили примирие. Кайро беше отблъснала мъчителния спомен за миналите събития. Нощта, прекарана в прегръдките на Лотън в неговото легло над въглените, беше замъглила неприятните спомени. През последните няколко дни от тяхното пътуване Лотън се беше превърнал в образец на любезен джентълмен и Кайро непрекъснато се усмихваше щастливо, без да знае защо.

Е, всъщност тя знаеше защо, въпреки че не изказваше чувствата си. Кайро жадуваше да забравят конфликтите си и да започнат връзката си наново от този момент нататък. Колкото по-близо бяха до границата на територия Оклахома, толкова по-ценен ставаше всеки миг, прекаран с Лотън.

Кайро не беше сигурна в бъдещето. Все още не беше решен проблемът на баща ѝ. Нямаше ни най-малка представа какво ще завари, когато пристигне в Канейдиън Стейшън. Можеше само да се надява Райлън Кълхуун да е успял да задържи хотела си, въпреки трудностите. Кайро обаче веднага си припомняше, че Райлън е много решителен мъж. В края на краищата точно от него тя беше наследила своята упоритост. Райлън няма да позволи никому да го изгони насила, окуражаваше се Кайро. Той ще се противопостави решително и ще се бори, за да спаси мечтата си за ново начало в територията Оклахома, и ще успее или ще умре.

Решителност... Кайро се намръщи. Ако се гордее със своята решителност, защо тогава е такава страхливка, когато опре до това да признае любовта си на Лотън и да го увери, че никога не му е желала злото? И защо той беше толкова подозрителен и смяташе, че тя може да го предаде? Не виждаше в това никакъв смисъл. Лотън изглеждаше твърдо решен да мисли най-лошото за нея. Дали това беше така, защото той не вярваше на жените и беше вече късно да се промени?

Кайро изведнъж почувства, че излита от седлото си. Широко отворените ѝ очи се взряха в суровото лице над нейното, докато Лотън

я настаняваше на своето седло с лице към него. Кайро се видя принудена да седне в скута му, краката ѝ многозначително лежах над неговите. Плавните движения на жребеца ту ги приближаваха, ту ги отдалечаваха един от друг и това живо припомни на Кайро силната магия на близостта, която изживяваха всяка нощ, откакто бяха заключили негласното си примирие.

— Ммм... така е много по-добре — гласът на Лотън боботеше от незадоволената страст. Той също съзнаваше колко провокиращо беше това движение. — Не ми харесва, когато сме толкова далеч един от друг.

— Бяхме само на един кон разстояние — подразни го тя, като склочи пръсти зад врата му.

Синьо-черната му коса проблесна на ярката слънчева светлина, когато той поклати глава в знак на несъгласие.

— Ти беше по-далече, малка самодиво — възрази той. — Очите ти гледаха някак надалече. Къде беше?

Тя му отправи една съблазнителна усмивка и притисна закръгленото си тяло по-близо до неговото.

— Бих предпочела да говорим за това къде съм сега...

Когато медените ѝ устни подканящо се отвориха, любопитството му се стопи и се превърна в желание. Лотън се беше почувствал така, сякаш тя го беше изоставила. Подозрението го беше подтикнало да прояви любопитство към нейните мисли. Но Кайро бе отвлякла вниманието му до такава степен, че повече не го интересуваше какво си мисли тя, знаеше само, че тя отново е в прегръдките му и му предлага целувка, опияняваща като вино.

— Чудя се колко ли ще е трудно да те любя на гърба на коня... — каза той провлечено.

Но това не беше моментът да се опита да разбере, откри скоро Лотън. Изстрел от пушка неочаквано наруши тишината. И ако в този момент Лотън не беше навел глава напред към изкусителните устни на Кайро, куршумът, беше сигурен той, щеше да разроши косата му, а не просто да прелети над главата му.

Лотън се наведе ниско над коня си, притискайки Кайро под себе си като вътрешността на сандвич между две филийки хляб. Лъкът на седлото я мушкаше в гърба, докато жребецът се носеше към прикритието на дърветата.

Още един залп от куршуми се изсипа от скалите, стърчащи на сред ширналото се поле. Лотън се прокланаше за своята разсеяност. Ако съдеше по това, което знаеше от предишните си участия в подобни престрелки, двама въоръжени мъже се опитваха да напълнят тялото му с олово. И за малко да постигнат целта си, дявол да го вземе! Поток от куршуми се посипа по задницата на черния жребец, който изцвили пронизително и се втурна стремглаво напред от страх.

Лотън едва бе овладял отново коня си и бе скочил на земята, когато нов залп изсвистя във въздуха от по-близко разстояние. Подозрение проблесна в мозъка на Лотън и той погледна гневно към Кайро. По дяволите, слабостта му към тази жена за малко да стане причина да го убият. Едва успя да избяга от сипещите се куршуми и да намери укритие.

Когато още олово се заби в топящия се сняг под краката му, уплашеният кон реши да отскочи на страни на по-безопасно място и Лотън остана без преграда, която да го пази. Преди да залегне, за да се прикрие, Лотън разпозна единия от двамата нападатели, който беше притичал до редицата дървета на север.

Пенхендъл Дик, прословутият стрелец, който се беше присъединил към Гардинерови при последните им големи обири, скочи на крака и се приготви да вдигне своя уинчестър до рамото си. Лотън не познаваше младия нехранимайко, който последва примера му, и вдигна своята пушка в положение за стрелба. Нямахше време да прецени дали вторият мъж отговаря на някое от описанията в една от дузината заповеди за арест, които се намираха в дисагите му. Времето му беше ограничено, а животът му бе в опасност.

Кайро не повярва на очите си, когато Лотън я дръпна пред себе си, сякаш беше щит! За нейно още по-голямо удивление, Лотън промуши цевта на уинчестъра си под мишницата ѝ и го насочи право към Пенхендъл Дик.

За миг двамата престъпници останаха поразени от действията на Лотън. Пенхендъл Дик, който вече гледаше през мерника на пушката си и се готвеше да стреля, вдигна глава и се вгледа удивено в жената, притисната в ръцете на Лотън.

— Хвърлете ги — изръмжа Лотън.

Беше сигурен, че бандитите няма да се опитат да го очистят през трупа на Кайро. Тя беше в края на краищата една от тях! Но Лотън

беше сгрешил в преценката си. Той беше забравил, че Кайро е висока само метър и петдесет сантиметра и той се извисява над нея със своите метър и деветдесет и два сантиметра. Това значеше, според изчисленията на Пенхендъл Дик, че остават около тридесет сантиметра рамене и глава като възможна мишена.

Дик се прицели в своята мишена. Но тъй като му бе отпуснато много малко място за грешки, той твърде дълго се визира през мерника на пушката си. Това даде на Лотън ценното време, от което се нуждаеше, за да вдигне пушката си и да стреля от хълбок. Кайро изпищя от ужас, когато двете оръжия изгърмяха. Лотън се метна заедно с нея встрани от пътя на летящия куршум. Кайро се намери смачкана в снега — преживяване, което беше още по-лошо поради факта, че върху нея се стовари стокилограмова мускулеста маса. Раненото ѝ рамо пареше като огън, но тя не можеше да облекчи натоварването върху ръката си, докато Лотън я притискаше към земята, като ѝ оставяше възможност само да сипе неясни проклетия в снега. Кид Фонтейн гледаше с удивление и ужас как партньорът му се препъна назад — фатална жертва на безпогрешната точност на Лотън. Когато Пенхендъл Дик падна на земята като безжизнена купчинка, Кид се примъкна до едно дърво, преди и с него да се случи същото.

Лотън забеляза уплашения израз на лицето на младия престъпник. В най-добрия случай е неопитен аматьор, реши той. Загубата на другаря му бързичко го бе обезсърчила.

Като използва Кайро за трамплин, Лотън скочи на колене, за да грабне пийсмейкърите, които висяха на хълбоците му. Преди Кид Фонтейн да успее да измъкне колта си, за да се защити от сигурна смърт, Лотън вече беше извадил оръжието и стреляше. Тъкмо в този момент Кид Фонтейн осъзна, че не е толкова бърз и точен, колкото си беше въобразявал! Дявол да го вземе, той още се готвеше да стреля, когато шерифът вече сипеше олово и с двата си пистолета!

Един от куршумите се заби в бедрото на Кид и той беше така шокиран, че не свари дори да помисли за стрелба. Все още гледаше кървавата си рана, когато Лотън скочи на крака и го нападна, като стреляше и с двата пистолета.

Кид Фонтейн имаше непреодолимото усещане, че всеки един от куршумите, които посипваха панталоните му със сняг, може лесно да

намери мишената на сърцето му, ако Лотън бе пожелал това. Шерифът Стоун беше точно толкова добър, колкото Кид беше чувал, че е.

— Хвърли оръжието! — заповяда Лотън със страшен и злъчен глас.

С широко отворени очи и побеляло лице Кид направи каквото му бе наредено. Лотън се приближи внимателно. Ядосан, той рязко пъкна единия от пийсмейкърите обратно в кобура му, като държеше другия, насочен към гърдите му. Кид изчака Лотън да се приближи достатъчно, преди да изрита купчина сняг в лицето на своя противник и да се опита да избяга.

Кид успя само да се обърна и да направи една крачка, когато пистолетът изтрещя зад гърба му. Как се паникьоса само! Да се сблъскаш с Лотън Стоун беше истински кошмар. В него бушуваше инстинктът за самосъхранение и той се завъртя на ранения си крак, за да изрита оръжието. Кид се хвърли към Лотън, за да нанесе десен прав. Успя два пъти да го удари безнаказано, докато Лотън се опитваше да избърше от очите си мръсния сняг. Но след като Лотън възстанови равновесието си и отново можеше да вижда ясно, започна борба и Кид разбра, че противникът му е повече от достоен.

Младият бандит не беше сигурен от кое го боли повече — от огнестрелната рана в бедрото или от тежкия юмрук, който залепи корема му за гръбначния му стълб. Изстена агонизирайки, когато ударът на Лотън го вдигна от земята и го запрати препъващ се назад. Но това не беше най-лошото, което можеше да му се случи, както скоро разбра Кид. Получи още два разтърсващи удара, от които около главата му се завъртяха искри. Намери се проснат в снега, преди още замаяният му мозък да го осъзнае.

— Ставай! — изръмжа Лотън яростно.

Кид не можеше да стане достатъчно бързо, за да удовлетвори побеснелия шериф. Усети как го вдигнаха за реверите на якето и го залепиха за дървото.

— Защо се опитвате да ме застреляте? — изсумтя Лотън с блеснали като ковано сребро очи.

Кид не можеше да говори. Беше сигурен, че Лотън е пробил и двата му дроба със силните си удари.

— Отговори ми, да те вземат дяволите! — изрева Лотън.

Кид облиза подутата си устна и се опита да обясни, но Лотън нямаше търпение. С приглушено ръмжене той бутна Кид обратно към дървото, от което на главата му излезе цицина.

Кид погледна огромния великан, който изглеждаше достатъчно коравосърдечен и отмъстителен, за да разкъса крайниците на своя противник, ако е решил.

— Опитахме се да ти устроим засада заради парите — избъбри Кид, когато най-накрая гласът му се върна.

— Какви пари?

Кид трябваше само да си даде вид, че няма да отговори, и Лотън го насърчи да запее като птичка. Силният удар в корема на Кид развърза езика му.

— Парите от наградата — изломоти той. — Гардинерови обявиха в Двете територии, че ще дадат десет хиляди долара на този, който те убие.

Кид получи някакво слабо удовлетворение, когато неприятната новина накара Лотън да изругае.

— Те си смениха местата с теб, шерифе, и направиха от това състезание. Веднъж ти да си белязаният и за главата ти да дават пари. Всеки престъпник в страната ще се опита да те застреля заради наградата.

Кид се оказа неподготвен, когато едрият шериф го сграбчи с ръка за калното яке и го обърна с лице към жената, която се беше изправила, за да се погрижи за раната на ръката си, която отново се беше раздрадила.

— Знаеш ли коя е тя? — попита Лотън рязко.

— Разбира се, ти не знаеш ли?

Хапливият отговор спечели на Кид един болезнен удар в ребрата. По някаква причина шерифът беше чувствителен, когато се отнасяше до тази жена. Кид не беше сигурен, но предполагаше, че Лотън смята жената за Джарита Гардинер. Двете жени наистина си приличаха, особено отдалече. Самият Кид беше сбъркал жената, когато за пръв път я видя с Лотън. Дори Пенхендъл Дик се беше поколебал, когато Лотън дръпна жената пред себе си, за да се защити.

Джарита Гардинер и тази стройна жена бяха с почти еднаква височина. И двете бяха много добре сложени. Въпреки че жената беше

покрита с кал и сняг, тя беше дори още по-красива от Джарита. А косата и кожата им имаха удивително сходен цвят.

Неочаквано на Кид му хрумна, че Лотън е дръпнал жената пред себе си, защото смята, че тя е Джарита Гардинер и че нападателите ще я разпознаят. Докато обмисляше това откритие, Кид не знаеше какво да каже, за да се измъкне от опасното си положение, така че той замълча.

Лотън имаше неприятното чувство, че младият негодник е познал Кайро. Кид се беше колебал твърде дълго, докато оглеждаше русокосата предателка, та да не знае коя е тя.

Лотън избута Кид към черния жребец, който се беше върнал, усещайки, че неприятностите са отминали. Взе белезниците и ги щракна на китките на Кид. След като Кид бе вързан за едно дърво, за да е сигурно, че няма да избяга, той отиде да огледа Пенхендъл Дик.

Лотън не изпитваше особено съчувствие към негодника, улучен от фаталния куршум. Дик беше търсен за грабежи и убийства не само в Двете територии, но също и в Мисури, Тексас и в Ничията земя.

Когато Лотън се върна, Кайро беше бясна. Погледът ѝ изгаряше като пламъците на ада. Лотън нямаше представа защо *тя* беше толкова ядосана на *него*. В края на краищата точно тя беше организирала цялото това представление, за да го подмами да прекоси страната, докато всички престъпници в района се надпреварват да му устройват засади!

Проклетата да е подлата, ѝ душа! На няколко пъти Лотън си беше позволил да забрави коя е тя, но няма повече да допусне това. Снежната птица го съпровождаше през територията като удобна мишена!

Докато Лотън си мислеше за нея всичко най-лошо, Кайро мислено го пращеше в огнените дълбини на Хадес. Първо я беше използвал като щит по време на престрелката, а после я беше хвърлил на земята, все едно беше чувал зърно. Беше напълно очевидно, че тя не значи нищо за Каменния Лотън Стоун. Нищо, освен прикритие и средство да задоволи нагона си. Ще то мрази до края на живота си, който сигурно ще настъпи скоро, ако той я използва като човешка барикада за своя собствена защита!

— Мразя те — изсъска Кайро, когато Лотън мина покрай нея.

— Чувствата ни са взаимни — отвърна ѝ той начумерено.

— Не мога да си представя защо трябва да е така — тя сякаш плюеше думите си върху него. — Аз съм напълно безобидна, а ти си тоя, дето...

— Безобидна! — Лотън подсвирна. — Жено, ти си толкова безобидна, колкото една заредена пушка с много чувствителен спусък! Чудя се как не ме застреля в гърба, докато преследвах приятелите ти.

Кайро го зяпна.

— *Приятели?*

Тя погледна младия престъпник, който едва ли бе по-стар от нея.

— Никога през живота си не съм виждала нито един от тези мъже!

— Наистина ли?

Устните му се присвиха, докато я гледаше с подигравателно презрение.

— Странно нещо, този тук се поколеба, преди да признае, че също не те познава. Опитвате се да се защитите един друг, без съмнение!

— Лотън Стоун, ти си пълен идиот! — просъска Кайро.

— Трябва да съм, щом допуснах да имам нещо общо с тебе — отвърна той.

— Надявам се да се пържиш в пъкъла!

— Сигурен съм, че така ще стане, ако ти се заемеш с това — парира я той.

Острата размяна на реплики не остана незабелязана. Кид Фонтейн се беше превърнал целият в слух. Хрумна му, че Лотън е влюбен в тази дръзка красавица, макар да я подозира, че е Джарита Гардинер.

Кид се усмихна коварно. Беше на път за затвора, задето беше карал уиски на индианците и бе съучастник на Пенхендъл Дик, но Джарита Гардинер не би могла да си навлече гнева на Лотън. При първа възможност Кид ще изпрати на Гардинерови това интересно сведение.

Пенхендъл Дик не беше успял да затрие Лотън Стоун, но Кид можеше да превърне живота на шерифа в жив ад, като му разкаже куп лъжи за тази жена. За бога, та той би могъл дори да си спечели помалка присъда, ако изиграе правилно картите си.

Като се наслаждаваше на тази непочтена идея, Кид остави Лотън да се погрижи за раната на крака му, без да се оплаче, и наблюдаваше как закръглената блондинка хвърля на равни интервали отровни погледи към Лотън, докато притискаше към тялото си ранената ръка.

— Готов ли си да говориш? — подхвана Лотън, докато даваше първа помощ на затворника си. — От колко време я познаваш?

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш за Джарита Гардинер, ако това ми помогне да изляза сух от водата — предложи замяна Кид.

Забележката накара кръвта на Лотън да закипи във вените му. Повече от три седмици вече той подозираше Кайро, че е загадъчната Снежна птица. Беше разпитал няколко души, които не можаха категорично да я идентифицират, но този млад нехранимайко имаше категорични доказателства. Най-тъмните подозрения на Лотън се бяха оказали верни. Изпитваше гняв и се чувстваше предаден, нищо че десетки пъти се бе предупреждавал да не очаква друго, освен най-лошото, от тази русокоса фурия.

— Как се казваш? — попита Лотън, докато превързваше раната.

— Кид Фонтейн.

— Има по-добри начини да си изкарваш хляба от непочтената дейност, с която се занимаваш — каза той и се изправи, за да вземе заповедите за арест от багажа си. Прелисти документите, докато намери сведенията за младия разбойник.

— Тук пише, че те търсят за продажба на уиски в Чероки Нейшън.

Кид кимна утвърдително, а после сви рамене.

— Преди няколко месеца парите ми бяха на привършване. В града пристигна Пенхендъл Дик, макар че тогава не знаех кой е той. Пийнахме заедно няколко чаши и аз се оплаках, че със заплатата на работник във ферма не можеш да си купиш кой знае какво. — Кид спря и погледна русата жена, която вече беше яхнала коня си и с нетърпение чакаше да продължи пътя си. — Дик ме запита дали не бих искал да спечеля бързо малко пари като закарам крадено уиски в Чероки Нейшън. Гардинерови бяха сключили сделка с някои от индианците, а аз трябваше да доставя стоката. Тогава срещнах Гардинерови.

— А Джарита? — подкани го Лотън, като ругаеше под носа си.

— Тя беше с тях, но повечето време не се движи с братята си. Учудвам се, че изобщо си знаел за сестра им, която понякога ходи с тях. Ванс и Нат много внимателно я пазят... в случай че те свършат зле. Но тя е умна жена, която знае да се грижи за себе си.

Младият негодник разказваше на Лотън неща, които той искаше да знае, но не му се искаше да слуша. Гардинерови не разрешаваха на по-малката си сестра да се присъединява към тях при обирите, но тя имаше вина, защото разузнаваше и избираше подходящите за нападение места.

— Ще ме пуснеш ли да си ходя, след като ти казах каквото искаше да знаеш? — попита Кид с надежда.

— Все още не си ми казал кой знае какво — Лотън закрепил превръзката и помогнал на Кид да се изправи.

— Джарита не я обвиняват в нищо. Тя само ходи в градовете да разглежда местата, отбелязва си набързо разписанието на влаковете и проверява кога карат заплатите на войниците и в индианските агенции — уточни Кид.

— Защо дойде да ме търси във Форт Смит? Да ме измъкне, та да могат всички негодяи да ме използват като мишена? — поиска да знае Лотън.

Кид сви рамене, след като яхна коня си.

— Не съм дупе и гащи с Гардинерови, шерифе. Срещал съм ги само два пъти... за малко. Когато Гардинерови обявиха награда за главата ти, Пенхендъл Дик ме попита дали не искам да отида с него, защото мислеше, че съм доста добър с пистолета — той се втрени в Лотън. — Но открих, че има разлика в това да се упражняваш, като се целиш в бутилки от уиски, и да се отбраняваш срещу мъж като тебе. Никога преди не съм убивал човек и започвам да си мисля, че да съм работник във ферма в края на краищата е по-добра работа за мен.

— За това си прав — увери го Лотън, като се метна без усилие на жребеца си.

Кид въздъхна тежко, докато се провираха из дърветата.

— Виж, шерифе, направил съм само едно незначително нарушение. Кълна се, че ако ме пуснеш, никога...

Лотън беше чувал тези тържествени клетви стотици пъти. Половината от престъпниците, които залавяше, обещаваха да тръгнат

по правия път, ако им се даде втора възможност. Някои го правеха. Повечето обаче не.

— Можеш да прекараш две седмици в затвора на Гутри и да си помислиш как си оплескал работата, като си се събрал с лоши хора — отвърна Лотън. — Ако там не създадеш никакви неприятности, ще говорим пак.

Кид въздъхна облекчено. Трябваше само да пази поведение в продължение на четиринайсет дни, а после може безнаказано да се измъкне.

Докато Кид благодареше на щастливата си звезда, че нещата не се обърнаха по-зле за него, Лотън проклинаше слабостта си към Кайро... Джарита Гардинер, поправи се той горчиво. Какво ще прави с тази дръзка предателка? Тя заслужаваше да я пъхнат зад решетките, но той нямаше заповед за нейния арест. А за нещастие свидетелските показания на Кид Фонтейн едва ли се основаваха на конкретна информация. Той самият беше разказал само слухове. Определено не беше виждал с очите си Джарита да нарушава някакъв закон, а и твърдеше, че тя не взема участие в грабежите и убийствата. Кид беше разказал на Лотън само толкова, че да го измъчи.

Мътните го взели, защо измежду всички жени в света той трябваше да се обвързва точно с тази коварна вещица? Лотън си задаваше този объркващ въпрос цели два дни. И четирийсет и осем часа по-късно той все още нямаше отговор, освен че просто има дяволски лош късмет!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лотън не можеше да повярва, че това е същият град, през който беше минал преди четири месеца. Беше идвал в Гутри малко след треската за земя. Тогава още новото селище представляваше град от палатки, купчини складирани мебели, дървен материал и добитък, докарани до гарата с железница. Сега улиците вече бяха отбелязани и бяха построени повече от хиляда и двеста служебни сгради и над хиляда и петстотин жилища.

Лотън се усмихваше, докато яздеше по главната улица. Рим може и да не е бил построен за един ден, но всички градове в територията Оклахома се раждаха за един следобед. Само няколко месеца бяха минали, а повечето от палатките вече бяха заменени със сгради от дърво, тухли и камък. Имаше адвокатски кантори, бръснарници и канцеларии на земемерите на всеки ъгъл. Оживеният град с население четири хиляди души можеше да се похвали с пет банки, петнайсет хотела и деветдесет и седем ресторанта и гостилници.

Докато Лотън се възхищаваше на големите промени в Гутри, Кайро беше твърде заета с тъжните си мисли, за да обръща внимание на нещо друго, освен на уязвената си гордост и нараненото си сърце. Почти седмица вече тя проклинаше Лотън непрестанно. Той беше започнал да се държи така, сякаш тя беше престъпникът, а Кид Фонтейн — най-добрият му приятел. Тя трябваше да признае, че младият негодник беше много представителен. Той, изглежда, се беше поучил от съдбовната си грешка да се изправи срещу страшния Лотън Стоун. Когато се намираше близо до Кайро, се държеше с нея скромно и с уважение.

И все пак, като се вземе предвид всичко, Кайро беше все още безкрайно отчаяна. Беше живяла с измамни надежди и глупави мечти. Кайро поклати глава на собствената си грешна преценка за хората и на непоследователността на мъжкия род като цяло. Шерифът Стоун би трябвало да разбира от работата си и да е нормален. Боже мой, та той беше всичко друго, само не и нормален! А Кид Фонтейн би трябвало

да е най-низщата форма на живот на земята. Но младият нехранимайко се оказа по-голям джентълмен от Лотън! Това се казва липса на логика!

Може би Кайро нямаше да бъде толкова отчаяна, ако разбираше защо Лотън е станал така подозрителен и недоверчив към нея. Но той мълчеше като риба и беше недостъпен като готова за скок гърмяща змия.

За да забрави собствените си тревоги, Кайро насочи мислите си към баща си. Тъй като опасната ѝ връзка с шерифа се бе превърнала в цяло бедствие, Кайро започна да мисли за бъдещите си планове. Тя беше твърдо решена да помогне на баща си да се справи с враговете си в Канейдиън Стейшън.

Кайро възнамеряваше да си потърси в района работа като учителка. Скромните ѝ спестявания бяха на привършване и ако не си намереше доходно място, ще трябва да разчита баща ѝ да я издържа. Жалко, че не знаеше по-рано за наградата за главата на Лотън, тогава би могла да го застреля, както се беше изкушавала да направи, и да прибере парите.

Кайро скочи от коня, за да разгледа пълните с народ улици на Гутри. Ако беше умна, щеше да си купи билет за влака и да тръгне на юг към Канейдиън Стейшън.

Като обмисли повторно този въпрос, Кайро реши, че ще направи точно това. Ако прекара още малко време с този невъзможен човек, ще полудее като него! В района има и други шерифи, припомни си Кайро разумно. Лотън ѝ беше казал, че Крис Масдън е напуснал работата си при съдията Паркър и е назначен за един от „гвардейците“ на Оклахома. Щабквартирата на Масдън беше в Елрено, което беше на югозапад от Гутри. А ако Масдън е твърде зает с преследване на закононарушителите, може би ще ѝ предложи някой опитен заместник, който да ѝ помогне.

Когато Кайро се отдалечи, без да каже къде отива, Лотън се загледа след нея. Не можеше да не се запита дали тази коварна жена не отива да изпрати съобщение на своите братя бандити. Лотън никак не би се учудил.

— Хайде, Кид — измърмори Лотън, погълнат от тревожните си мисли. — Имаш среща с една затворническа килия.

Без да протестира, Кид скочи от стремената и закуцука с ранения си крак. Беше се променил за тази една седмица, през която пътуваше с Лотън Стоун. Кид беше имал твърдото намерение да създаде неприятности на легендарния шериф, който работеше за съдията Паркър, но се появи нещо, което не беше сложил в сметките си. Беше започнал да харесва якия великан. Лекциите на Лотън за това, че престъпническият живот не дава плодове, започнаха да попадат на благодатна почва и Кид осъзна, че се възхищава на енергичния шериф. Лотън дори му беше предложил, след като плати дълга си към обществото, да помисли дали да не намери по-добро приложение на уменията си да си служи с пистолет — като налага закона, вместо да го нарушава.

За нещастие, Кид не можа да остане нито за миг насаме с Лотън. Искеше да си признае, че нарочно е излъгал за Кайро след престрелката, при която загина Пенхендъл Дик. Но беше много виновен и му беше неловко да припомня миналото, още повече знаеше, че Лотън ще бъде ужасно ядосан.

— Лоу, искам да те питам нещо.

Кид ускори крачка, за да не изостава от Лотън, който вървеше доста бързо.

— Честно ли мислиш, че мога да се хвана като заместник-шериф някъде тук по тези места, след като си излежа срока?

Лотън се поспря, за да разгледа внимателно младото лице на Кид Фонтейн. Искреността на бебешкосините очи издържа изпитателния поглед на Лотън. Той цяла седмица се бе надявал да накара младия човек да осъзнае грешката си. Кид беше приятно момче, нищо че беше сбъркал и се беше свързал с Пенхендъл Дик. Гледката на жестокия край на Дик очевидно му беше направила силно впечатление. Имаше много добри неща в този млад мъж. Под нечие нещо ръководство Кид би могъл да стане чест за името си, а не черната овца в семейството си.

Лотън помнеше строгия майор от Тексаската кавалерия, който го беше взел под крилото си преди десет години. Тогава беше наранен от смъртта на баща си и от безсърдечността на майка си, която го беше изоставила. Беше решил да покаже на света, че няма нужда от семейство или приятели, за да си пробие път. Майор Дерик Райт пречисти Лотън от насъбралата се у него злоба и направи така, че той да изразходва по ползотворен начин енергията си. Дерик научи Лотън

как да си служи с юмруци, пистолети, ножове и пушки. Той му беше също и приятел — понякога строг, но винаги сигурен и искрен. Именно благодарение на положителното влияние на Дерик Райт, Лотън бе препоръчан за служба при рейнджърите. Дерик се погрижи също и за това съдията Паркър да получи внушителните му препоръки.

Лотън гледа Кид Фонтейн дълго и изпитателно.

— Все още има много неща да учиш — каза той на младия човек.

Кид кимна с глава, покрита с рошава кестенява коса.

— Знам това, но мислиш ли, че ще мога да направя нещо от себе си?

Самият факт, че Кид искаше да бъде нещо повече от портрет на обявата „Търсен от закона“, беше окуражаващ.

— Да, но ще трябва да бъдеш добър, също като останалите, които се грижим за спазването на закона.

Кид се усмихна накриво.

— Никога няма да бъда ангел, но и да се върви по лошия път не е чак толкова забавно. Мисля, че ще се спра на добрата стара почтеност.

Кид беше започнал толкова да му харесва, че Лотън размисляше дали да не му даде още един шанс.

— Ще трябва да се откажеш от този прякор — посъветва го той. — Кид Фонтейн звучи като име на укриващ се престъпник. Как ти е истинското име?

Кид се изчерви и впери поглед в изтърканите върхове на обувката си, като че нещо там налагаше незабавно да му обърне внимание.

— Обещаваш ли, че няма да се смееш?

— Обещавам — потвърди Лотън.

Кид погледна Лотън притеснено.

— Алфонсо Пийбоди Фонтейн.

Лотън се сдържа да не се изсмее. Нищо чудно, че младият разбойник беше известен под името Кид.

— Ал Фонтейн е напълно приемливо име — обяви Лотън. — А сега да видим какво можем да направим, за да ти намалим присъдата, задето доброволно си предоставил сведения на представител на закона.

Когато Лотън се обърна, за да отиде в кантората на шерифа, Ал се поколеба, страхувайки се да заговори за това, което го мъчеше вече няколко дни.

— Ъ-ъ... Лоу, има още нещо, което трябва да знаеш.

Ал не изгаряше от нетърпение да съобщи на Лотън, че е излъгал за русокосата хубавица. Нито веднъж не бяха оставали насаме достатъчно дълго, за да подхване темата. Сега беше единствената възможност. Знаеше, че може да се лиши от шанса да постави ново начало в живота си, но влиянието, което му бе оказал Лотън, караше съвестта му непрекъснато да го гризе.

Каквото и да е, може да почака — каза Лотън с нетърпелива настойчивост, преди да погледне в посоката, в която се беше отдалечила Кайро. Беше забелязал, че тя отиде на гарата и любопитството му щеше да го умори. Какво е намислила? И как ще се отрази то на бъдещето му... или на липсата на бъдеще?

— Не, не мисля, че това може да почака — протестираше Ал, докато Лотън бързо го мъкнеше напред.

— Ще трябва — Лотън вкара Ал в кантората и го сложи да седне на един свободен стол.

Като дръпна настрани шериф Том Питърс, Лотън му обясни как е бил арестуван Ал Фонтейн и разказа за нещастната му, но кратка връзка с Гардинерови. После Лотън помоли шерифа да задържи Ал за две седмици. В края на този срок Лотън възнамеряваше да се върне, така че Ал да може да бъде освободен под негово попечителство.

Шерифът кимна в знак на съгласие.

— Това ме задоволява напълно. Ти знаеш добре, както и аз, че наказанието за превоз на уиски е по-леко от това за организирането на незаконни продажби и прибиране на печалби от тях. А освен това имаме да разглеждаме в съда много по-важни дела. И така едвам мога да водя цялата документация. Ако искаш да поемеш отговорността за момчето, от мен и от съдията няма да чуеш никакво оплакване.

След като това бе решено, Лотън разпита шерифа дали има някакви сведения за Гардинерови.

Том кимна мрачно.

— Преди три дни получих телеграма, че двама мъже, които отговарят на тяхното описание, заедно с още петима известни престъпници са обрали банката в Кингфишър и са се изпарили с двайсет хиляди долара. Шерифът Крис Масдън е организирал

преследването и се опитва да ги хване, но Гардинерови са специалисти по прикриване на следите си.

Лотън обмисли новината. Гардинерови са преместили района си на действие от Чероки Нейшън в територия Оклахома. Обявили са награда за главата му и сега чакат да видят дали останалите негоджии ще успеят да го очистят преди Кайро — Джарита Гардинер — да го вкара във фаталния капан. Въоръжен с това сведение, Лотън се завъртя, за да последва Кайро. Сигурно вече твърде дълго дава възможност на тази коварна вещица да прави каквото си ще.

— Лоу, почакай за момент! — извика Ал след него. Има нещо, което трябва да знаеш!

— Можеш да ми го кажеш след две седмици. Дръж се добре, Ал — подхвърли Лотън през рамо в мига, преди вратата да се хлопне зад гърба му.

— Лотън, чакай! — Ал скочи от стола си и се хвърли към вратата, но Том Питърс го хвана за ръката, преди да може да избяга.

— Не проваляй шанса си да се поправиш, Кид — скара му се Том, докато мъкнеше Ал към килиите. — Лотън се застъпи за теб. Трябва да се чувстваш привилегирован. Той не прави често такива неща.

Том отвори вратата на килията и вкара Ал вътре.

— Ако бях на твое място, щях да гледам да не разочаровам Лотън Стоун. Много по-безопасно и здравословно е да си негов приятел, отколкото да си му враг.

Том се вгледа през решетките в разочарования затворник.

— Каквото и да си имал да кажеш на Лотън, няма да избяга. Нали го чу, сине. Просто се дръж прилично.

Ал се стовари на койката си с огромно чувство на вина в душата си. Беше лично отговорен, задето беше оставил Лотън да повярва, че блондинката е Джарита Гардинер. Когато позволят на Ал да каже каквото има да казва, Лотън вече няма да може да му прости, че му е дал погрешна информация. Дявол да го вземе, сега той няма да получи своя втори шанс. Не само престъпленията не се отплащат, осъзна той, но и лъжата може да отвори на човек какви ли не проблеми!

Проклети да са. И той, и голямата му уста. Беше си въобразил, че е голяма работа, когато за пръв път се изправи пред Лотън Стоун, решен да получи свое собствено, лично отмъщение. Е, сега то се беше

обърнало срещу него, а той не можеше да направи нищо друго, освен да чака по-благоприятен момент.

Ал огледа тясната си килия. Когато най-накрая му позволят да каже истината на Лотън, ядосаният шериф сигурно ще го остави да седи тук, докато плесеняса или изгние, което дойде по-напред!

За учудване на Кайро, продавачът на билети на гарата ѝ съобщи, че Гутри и Елрено все още предстои да бъдат свързани с железопътна линия. Продавачът я насочи към кантората на пощенските коли по-надолу по улицата, ако иска да уреди пътуването си. Там Кайро научи, че пощенската кола, която трябва да пътува на юг, ще тръгне след по-малко от петнайсет минути.

Без да се колебае, Кайро си купи билет и отиде да вземе багажа си от коня. Бързо и стремително, тя не само събра вещите си, но и успя да намери нетърпелив купувач за коня си, който ѝ предложи повече, отколкото тя самата беше платила за него!

След като изтича обратно до спирката на пощенските коли, Кайро се затвори в женската стая, за да си облече рокля. А след още няколко минути се озова свряна заедно с четирима мъже в пощенската кола.

Кайро си наложи да гледа на последния един месец с Лотън Стоун като на извънредно глупава грешка, която повече никога няма да допусне. Ще забрави тази вбесяваща горила, дори и ако това я довърши!

Колко ли ще ѝ бъде трудно да престане да го обича?, запита се тя. Беше се оказало съвсем лесно да се влюби в него. А сега, когато полагаше толкова големи усилия да го забрави, не би трябвало това да ѝ отнеме повече от няколко дни... най-много една седмица. Това не е нищо повече от едно просто завоевание на ума над тялото. Какво пък, в началото на следващата седмица тя сигурно едва ще си спомня името му.

Въоръжена с тази благородна мисъл, Кайро понасяше с лекота теснотията в колата, препълнена до пръсване от широкоплещестите мъже, и тежкото пътуване по изровените пътища. И си мислеше, че няма да има нищо против дори и ако никога повече не види онзи невъзможен нехранимайко с гарвановочерна коса и сребристи очи!

И макар спомените за Лотън да се бяха забили в паметта ѝ като таралежови бодли, тя ще ги изхвърли всичките един по един. Ще забрави чувствата, които изпитваше към него, ще забрави какви ужасни неща преживя заради него. Беше решена! А това в края на краищата беше най-забележителната ѝ черта — нейната решителност.

След като разпита продавача на билети, Лотън изскочи от гарата и се отправи към кантората на пощенските коли. О, да, продавачът ясно си спомняше красивата блондинка, която беше насочил към кантората по-надолу по улицата. И пак о, да, продавачът на билети за пощенските коли също веднага позна описанието на Кайро, но със съжаление трябваше да съобщи, че дамата е отпътувала преди петнайсет минути и че за Елрено днес повече няма да има коли.

Като редеше проклетия под носа си, Лотън изскочи отново на улицата. Беше си представял как ще остане през нощта в Гутри, ще си позволи да се изкъпе в една истинска гореща вана и ще се наслади на вкусната храна в някой от местните ресторанти. Но като видя как стоят нещата, разбра, че май ще се наложи той и черният му жребец да си правят компания още няколко часа.

Лотън обмисляше дали да си направи сам услуга и да се сбогува с тази подла жена, или да я преследва, докато я намери отново. Здравият разум го караше да благодари на щастливата си звезда, че е още жив, и да остави Кайро да върви по пътя си. Но, по дяволите, той не можеше да допусне да остави тази зеленоока лудетина да си тръгне, особено пък след като тя можеше да го заведе до престъпниците, които ѝ бяха братя и които бяха обявили награда за главата му.

Ако Ванс и Нат Гардинер пазеха малката си сестра така добре, както твърдеше Ал Фонтейн, Лотън би могъл да се възползва от това. Само поради тази причина той имаше намерение да последва тази опака жена, уверяваше себе си Лотън. Не защото все още храни към нея някакви чувства. Ако почувства, че му е нужно женско внимание, може да го потърси другаде. Беше абсолютно сигурно, че всяка друга жена на континента е свързана с по-малко опасности от коварната Снежна птица!

Лотън знаеше, че животът му не струва и пукнат грош, докато Гардинерови не увиснат на бесилото на съдията Паркър. Сега, когато

Гардинерови го бяха направили белязан човек, ще му трябват очи и на гърба, за да предотврати засадите, които ще му устройват заради наградата.

Като изреждаше по адрес на Кайро всички ругатни, които можеше да се сети, Лотън се зае да набави необходимото за пътуването си. Пощенската кола върви бързо и той ще трябва да язди като бесен, ако иска да настигне Кайро, преди тя да се свърже със своите братя крадци.

По дяволите, защо тя не се оказа това, за което се представяше? И без това му беше трудно да се оправи с чувствата си към нея, дори и когато не беше сигурен дали е виновна, или не. А сега, когато знаеше със сигурност, че тя е била съучастник в ред престъпления, Лотън чувстваше как нещо го разкъсва на малки парченца и го кара да агонизира.

Каква свършена лъжкиня беше тя!

А той беше такъв глупав слепец!

Нат Гардинер люшна стола си назад и подпря крака на ръба на масата. Сви си цигара, запали я и загледа облака дим, който се образуваше над главата му.

— Пенхендъл Дик трябваше отдавна да е тук — изръмжа Нат между две дръпвания от цигарата.

— А може и да не се върне — промърмори Ванс. — Не трябваше да го оставяме да взима със себе си Кид Фонтейн. Момчето си е още направо зелено.

— Аз ще отида да ви намеря този мръсен шериф — изяви желание Айдахо Джо, преди да хвърли острия си нож към другия край на стаята, представяйки си, че го забива в гърба на Лотън.

— Не! — заяви Ванс твърдо. Продълговатото му лице с остри черти се намръщи, а разположените му близо едно до друго очи се присвиха и вторачиха в Джо. — Трябваш ни за оная работа в Дарлингтънската индианска агенция. Парите за племената трябва да пристигнат следващата седмица. Очаква ни, според Джарита, голяма плячка. — На устните на Ванс се появи злокобна усмивка, докато оглеждаше горящия край на цигарата, която си беше свил. — Щом се сдобием с достатъчно пари, които да ни стигнат за няколко месеца, аз

самият тръгвам да търся този кучи син. Тогава може би Били ще почива спокойно.

— Смъртта е твърде малко наказание за този нещастен мръсник — измърмори Нат. — Той простреля и Ванс, и мене. А и аз искам той да страда така, както страдахме ние, когато изгубихме Били.

— Стоун щеше да страда заедно с нас, ако бяхме успели да улучим другарите му, когато ни откриха при Гранд Ривър — изръмжа Ванс. — Ще ми се да отнема на Стоун нещо ценно и да го оставя да се облива в кръв, преди да го запратим в ада.

— И тогава аз ще докопам Стоун и ще му извадя сърцето от тялото — изхили се Айдахо Джо, докато вадеше камата си и проверяваше дали е достатъчно остра. — Дяволът ще трябва първо да събере копелето парче по парче, преди да увеси скелета му.

Ванс и Нат бяха сигурни, че съдружникът им ще направи точно както казва. Айдахо Джо изпитваше злокобна привързаност към камата си. Ако не беше изиграл толкова важна роля при последните два удара, Гардинерови може би досега щяха да го изпратят да убие Стоун. Но уменията му да борави с нож и пистолет се бяха оказали жизненоважни за осигуряването на плячката.

Сега Гардинерови се бяха притаили в удобното си скривалище в южната част на територия Оклахома и бяха заровили златото, откраднато от тях в Кингфишър. Щом си уредят сметките с Лотън Стоун, ще могат да се промъкнат през границата и да грабят селищата в Индианската територия, докато хайките претърсват надлъж и нашир.

Ванс измъкна часовника си и се намръщи.

— Мислех, че досега Джарита ще се е върнала. Може би трябва да я потърсим. Няма я вече доста време.

Нат кимна загрижено.

— Каза, че ще обиколи Дарлингтън да купи някои неща, преди да се срещне с нас тук. Но ако до утре не се върне, ще отида да я намеря. Трудно понесохме загубата на Били. Но ако изгубим Джарита... — гласът му заглъхна, а лицето прие заканителен израз. — Със сигурност ще пусна Джо свободно да върлува с ножа си, ако някой стори нещо лошо на Джарита.

— Ще го одера жив. Не си мисли, че няма да го направя — изръмжа Джо, а в очите му светеше смъртоносна закана.

Проскърцването на вратата накара мъжете да се обърнат мълниеносно с насочени пистолети. Макар да бяха готови да застрелят натрапника, те се отпуснаха за миг, щом видяха бялата кърпичка, която Джарита размахваше през полуотворената врата.

Ванс и Нат прибраха оръжието в кобурите и побързаха да приветстват сестра си. Тя махна на мъжете да я последват навън, за да разтоварят пълната с храна и други необходими неща каруца, която беше докарала със себе си.

— Ти без съмнение изглеждаш доволна от себе си, Сиси — Ванс отбеляза самодоволната ѝ усмивка, докато вкарваше вътре един кашон с муниции и продоволствие.

— Пътуването ми беше много успешно — обяви тя. — Никога не можете да се сетите кого видях да минава покрай индианската агенция тази сутрин.

Мъжете в къщата се вторачиха в нея въпросително.

— Самият шериф Лотън Стоун.

В стаята изведнъж стана студено като в гробница.

Ванс и Нат се озъбиха заканащо. Ако Лотън е все още жив, то по всяка вероятност Пенхендъл Дик вече не е. Още един член на бандата им е загинал от пистолетите на Стоун.

— Може би трябва да отложим удара срещу Дарлингтън, докато не си уредим сметките — предложи Нат.

Джарита поклати отрицателно русокосата си глава.

— Ако хората в този край разберат, че сме в района, шериф Масдън скоро ще души наоколо като хрътка. Колкото и да ми се иска да видя Стоун мъртъв, моментът не е подходящ. Ако го убием сега, по петите ни ще тръгнат всички хайки и представители на закона в територията. Първо трябва да приберем парите на племената, а после ще се съсредоточим върху Стоун. Щом съберем достатъчно пари, ще можем да отидем където си искаме, докато хайките не престанат да ни търсят.

— А освен това — добави Джарита, след като си свали шапката и тръсна свободно лъскавата си сребристоруса коса — шериф Стоун пътува сам. Той ще се окаже лесна мишена, когато дойде подходящият момент.

— На раменете ти винаги е имало умна глава, Сиси — похвали я Нат. — Отивай сега да си почиваш, а ние ще приберем запасите.

След като Джарита се отправи към стаята си, Ванс се обърна към Айдахо Джо, който я гледаше с гладен поглед. С бавни стъпки Ванс прекоси стаята, за да погледне право в лицето рошавия разбойник, който се беше подпрял на стената.

— Отдавна знам, че Джарита е основната причина да си с нас — смъртоносно пламъче проблесна в сините очи на Ванс. — Знам, че харесваш Сиси. Но ако някога я докоснеш... — Устата му се сви в тънка заканителна черта. — Ако някога докоснеш сестра ни, Нат и аз ще изпробваме върху тебе скъпоценния ти нож и от тебе няма да остане достатъчно да нахраниш прегладнял койот.

Два чифта гневно светнали сини очи се впиха в брадясалото лице на Айдахо Джо.

За да придаде допълнителна тежест на тази заплаха, Нат се приближи още и принуди Джо да отстъпи в ъгъла.

— Дяволски добре е да обърнеш внимание на това, което каза Ванс — предупреди го Нат, като се усмихваше заплашително. — Ще се редуваме да те режем на парченца, ако не се отнасяш към Сиси с уважението, което тя заслужава. Може да не сме от тези, дето спазват закона, но обичаме много сестра си и няма да позволим някой да се отнася зле с нея. Ясно ли е това?

Айдахо Джо кимна леко и се промъкна между двамата братя, за да поеме глътка свеж въздух. Желаше тази апетитна хубавица толкова отдавна, че го болеше от желание всеки път, когато тя се появеше в убежището им по време на някое от редките си посещения. Джо живееше, за да може да ѝ хвърля скришни погледи, крепяха го виденията как я обладава отново и отново, докато задоволи жаждата си. Но Ванс и Нат никога не му разрешаваха да се приближи към Джарита на повече от три метра. По дяволите, та на него едва му разрешаваха да говори с нея, и то никога насаме!

Но някой ден, закле се безмълвно Джо, докато гледаше към обсипаното със звезди небе... Някой ден той ще се наслади наяве на сладострастните си мечти.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кайро не си беше представяла, че е възможно да я ухажват едновременно четирима мъже в пощенска кола, докато това не ѝ се случи. И четиримата бяха ергени, добри кандидати за женитба, а по време на пътуването — самото кавалерство. Поради лошите изровени пътища пътниците в колата непрекъснато залитаха насам-натам. Мъжете непрекъснато питаха дали на Кайро не ѝ е неудобно. А тя действително изпитваше твърде много неудобства. Всеки път, когато спираха, за да впрегнат нови, отпочинали коне и да хапнат, Кайро получаваше толкова помощ при влизането и излизането от колата, че не знаеше какво да прави.

Беше изслушала историята на живота на всеки един от мъжете и беше чула и намеците му, че си търси жена, която да го гледа и да сподели мечтите му за нов живот в Оклахома. И ако Кайро си търсеше съпруг, можеше да избере който си поиска от наличните. Можеше за миг да стане невеста на земемер, дърводелец, притежател на товарен кораб или на лекар. Като се имаше предвид, че сърцето ѝ още не беше оздравяло от нанесените му рани, би могла да се отърве от мъчителната си връзка с Лотън, като се омъжи набързо, но Кайро не можа да се застави да приеме някое от предложенията. След женитбата със сигурност не би могла повече да изкушава себе си с Лотън Стоун. Но, както беше открила Кайро през последния един месец, решаването на един проблем само създаваше множество нови.

Лотън Стоун е отличен пример за тази теория, напомняше си Кайро. Беше го избрала да помогне на баща ѝ, а се беше изправила пред куп нови проблеми. И въпреки всичките проповеди, които беше отпредила към себе си, тя все още не беше забравила Лотън Стоун.

— Нека ви помогна да слезете, госпожице Кълхуун — с желание се притече Фредерик Пулман. Красивият млад лекар подхвана Кайро и я постави на земята, като остави ръцете си да обгръщат тънката ѝ талия по-дълго от необходимото. — Препоръчвам ви при престоя си в Едрено да използвате хотел „Дел норте“.

Фредерик неохотно я пусна и посочи към двуетажното здание. Възхитеният му поглед за пореден път се прикова в нея.

— Както стана обичай в новите градове, ще има празненство на мястото на новопостроените жилища и предприятия. — Той посочи един прясно боядисан склад за търговски стоки. — Бих се радвал, ако ми разрешите да ви заведа на танците довечера и да ви запозная с нашето общество.

Фредерик се наведе по-близо до Кайро.

— Надявам се да ви харесаме — Елрено... и аз — и да пожелаете да се установите тук завинаги.

Кайро се вгледа във Фредерик и, както беше правила вече стотина пъти този ден, го сравни с Лотън. Не искаше да го прави, наистина не искаше. Въпреки че Фредерик беше добър, почтителен и любезен, той не палеше кръвта на Кайро. Пулсът ѝ просто продължаваше да си бие нормално.

— Благодаря ви за поканата, но това бе едно изтощително пътуване. Целият този прахоляк и... — Кайро се опита да откаже, но Фредерик притисна пръст към устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Сигурен съм, че ще се почувствате освежена след една вана и почивка в хотела — постави диагнозата той. — Можем да се срещнем на празненството, след като посетя някои от моите пациенти, които вероятно се чувстват пренебрегнати, откакто заминах за Гутри да прибера лекарствата от гарата.

— Ще видя как ще се чувствам привечер — отклони решението си Кайро, след което му подари една ослепителна усмивка. — А ако не дойда, сигурна съм, че ще има цял харем млади дами, които ще изгарят от нетърпение да заемат мястото ми.

— Нито една няма да е така желана, уверявам ви — измърмори Фредерик и стисна ръката ѝ в знак на привързаност.

Кайро погледна хубавото му лице, обградено с пясъчноруса коса и ѝ се прииска да почувства някакво размърдване в сърцето си. Но за пореден път не усети нищо. Стройното тяло и приятните черти на лекаря избледняваха при сравнението с грубоватия и страшен образ на Лотън Стоун.

След като се сбогува с Фредерик, Кайро събра багажа си и си запроправя път по улицата към хотела. Там срещна още половин дузина мъже, изпълнени с нетърпеливо желание да ѝ помогнат. С

огромно облекчение Кайро затвори вратата на стаята си и се хвърли на леглото в очакване на ваната.

Мъже! Имаше ги навсякъде. Една жена не можеше да се обърне, без да се спъне или сблъска с някой от тях. И ако без да иска не ги сравняваше всичките с онзи ужасен Лотън Стоун, сигурно би открила някой по-искрен от този чернокос безобразник!

— Махни се от ума ми, Лотън Стоун — измърмори Кайро.

Стресна я почукване. Какъвто ѝ беше късметът, Лотън сигурно стоеше от другата страна на вратата, готов да започне да я измъчва отново.

Кайро се приближи нерешително и отвори вратата с няколко сантиметра. За нейно облекчение, оказа се, че това са служители на хотела, които бяха донесли гореща вода за ваната ѝ. Докато внасяха водата, тримата мъже я гледаха лакомо, сякаш беше особено вкусно ястие, което им предстои да погълнат. След като си тръгнаха, Кайро смъкна от себе си прашните дрехи и се потопи във ваната, над която се вдигаше пара.

О, това си беше направо рай! Кайро въздъхна доволно, докато се търкаше с гъбата и се обливаше с вода. Съжаляваше, че не може да отбие не само мръсотията, но и натрапчивите спомени за Лотън...

Още едно почукване разтреса вратата.

— Дявол да го вземе, имам достатъчно гореща вода — извика Кайро. — Нямам нужда от повече.

Но това не бяха служителите, донесли още топла вода като извинение да я позяпат. Вратата се отвори и един видимо прашен и много ядосан Лотън Стоун изпълни рамката ѝ.

Кайро ахна и се пресегна за кърпа, с която да се закрие, преди някой минаващ отвън да успее да я огледа напълно.

— Безкрайно ти благодаря, задето не каза от учтивост поне едно довиждане, преди да отлетиш с метлата, магьоснице — изръмжа Лотън в зачервеното ѝ лице.

Въпреки волята му, неговият сребрист поглед обгърна едва прикритата ѝ фигура, отбелязвайки капчиците вода, които проблясваха върху кадифената ѝ кожа, също като онези, които я покриваха, когато я люби на речния бряг. Лотън се намръщи, когато погледът му падна върху белега, загрозяващ лявото ѝ рамо. Сърдеше се на себе си, задето се беше захванал с тази безнадеждна работа, сърдеше се на тази жена,

която го беше принудила да го направи. Но дори и гневът му не можеше да измести чувството за вина, което го обхващаше при вида на белязаното ѝ рамо. Той знаеше, че тя заслужава да се мъчи като прокълнатата. И въпреки това, не му ставаше по-лесно да понесе мисълта, че той е отговорен за единствения недостатък по стройното тяло на това великолепно създание.

— Затвори проклетата врата — изсъска Кайро, като видя, че Лотън продължава да стои на мястото си, като побит в земята.

След като се отърси от блуждаещите си мисли, Лотън ритна вратата с ботуш и я затвори.

— Готово. Така, а сега кажи защо не ми каза къде отиваш? Не искаше аз да знам ли? — попита я той строго.

— Не — погледът ѝ спокойно би могъл да подпали прериен пожар. — Аз наистина не мислех, че ти пука къде ходя, стига да стоя по-далече от тебе.

Лотън я погледна замислено.

— Мислех, че твърдо си решила да уредиш проблемите на баща си — подигра ѝ се той, докато крачеше из стаята и без да иска, поглъщаше с поглед красотата ѝ, като ненавиждаше себе си за това, че тя все още силно го привличаше.

Кайро вирна гордо глава и се завъртя във ваната така, че да застане с гръб към него.

— Услугите ти не са необходими повече. Реших да потърся помощ от някой пазител на реда, който да не е садист дотолкова, че да стреля по мен и да ме използва като щит срещу чуждите куршуми.

Без да си прави труд да му отправя напълно заслужения убийствен поглед, Кайро вдигна палец над рамото си.

— Сега, моля, напусни. Бих искала да не умирам, преди да съм изпитала удоволствието от ваната си и преди да съм видяла баща си. Когато съм с тебе, се чудя дали ще доживея да видя утрото на следващия ден.

— Моите чувства са съвсем същите — изсумтя Лотън, като жадно поглъщаше с поглед меката като коприна кожа на гърба ѝ и прелестната извивка на талията ѝ. По дяволите, той знаеше коя е тя и какво представлява, и въпреки това го изпълваха желания, които му пречеха да мисли.

Кайро се обърна и погледна извисяващия се великан, чието брадясало лице показваше, че не е имал време да се обръсне, преди да се втурне да я гони.

— Аз? Да навредя на *тебе*? — извика тя невярващо. — По тебе няма и дракотина, за която аз да съм причината. Бих искала да мога и аз да кажа същото!

Когато Лотън застана до ваната, Кайро се дръпна настрана. Тя смело се бореше с непреодолимото привличане на този мъж, когото, тя знаеше със сигурност, никога не би могла да разбере, а и който вече не я интересуваше, дори и да успееше да го разбере.

За Лотън щеше да е по-добре, ако се беше обърнал и си беше тръгнал, когато намери Кайро да се къпе във ваната. В продължение на два дни през по-голямата част от времето си беше казвал, че я презира за това, което е, и за това, което възнамерява да направи с него. Но когато я видя да седи там, сред уханните мехурчета, сърцето му почти се пръсна. Можеше да мисли само за това какво иска да направи с нея, как жадува да я докосне, да почувства как закръгленото ѝ тяло откликва на неговото.

За мъжката гордост на Лотън съзнанието, че все още желае до болка тази дръзка жена, дори и след като е научил истината за нея, беше тежък удар. Тя беше неговото фатално проклятие, смъртоносно привличане. Защо не можеше да се привърже към някоя жена, която е безопасна, вярна и сляпо предана? Но не, какъвто бе глупак, той беше изцяло завладян от една зла магьосница, която му беше издала смъртна присъда.

Все пак тя не би могла да причини смъртта му, докато си лежи в пълната с пяна вана. В момента тя не е заплаха за живота му. Сега тя е само неговата неразумна страст.

Лотън се вгледа в зелените, искрящи очи, които се открояваха на хубавото ѝ лице, и я пожела толкова силно, че болка прониза цялото му същество. Погледът му помилва копринената кожа на тялото ѝ. Съзнанието му се замъгли от силната възбуда.

— О, да върви всичко по дяволите — измърмори тихо Лотън.

Кайро зяпна от учудване, когато Лотън започна да сваля дрехите си. Той е луд, ако смята, че ще се потопи във ваната ѝ, докато тя е там, и ще направи с нея това, което, ако се съди по вида му, възнамеряваше да направи! Тя все още му е страшно ядосана и той няма да може да я

прельсти до подчинение. Тя не смята да има повече нищо общо с този маниак, нищо че тялото ѝ вече потръпва от удоволствие, докато той разкрива пред непослушните ѝ очи мускулестото си тяло. И ако трябва, тя насила ще ги държи затворени, но няма да обръща внимание на мъжката му красота...

Благородните пориви на Кайро бяха забравени, когато Лотън прекрачи във ваната и я сложи между дългите си стройни крака. Гърбът ѝ се докосваше до косматите му гърди, докато той се наместваше по-удобно зад нея.

Неочаквано тялото ѝ стана по-важно от объркания и мозък. Предателски усещания пропълзяха по гърба ѝ и я караха да трепери безпомощно в отговор на опустошителната му близост. Устните ѝ се приготвиха немощно да протестират, но думите умряха преждевременно, когато ръцете му обгърнаха кръста ѝ и притиснаха тръпнещото ѝ тяло по-близо до неговото. Когато той зашепна с устни, почти долепени до пулсиращата вена на шията ѝ, Кайро започна да се бои, че е твърде възможно и тя, и водата във ваната ѝ да се превърнат в облаче пара.

Изглежда, нямаше значение, че беше заповядала на сърцето си да намрази Лотън завинаги. Щом този мъж, който така я ядосваше, се появи и изпълни целия ѝ свят, тя загуби всяка частица от разума, събиран в продължение на двайсет и една години. Изведнъж развратното ѝ тяло бе надделяло и ѝ налагаше своите собствени желания. И когато опитните му ласки обгърнаха кръста ѝ и се плъзнаха към пулсиращите зърна на гърдите ѝ, Кайро почувства забранените желания да подръпват опънатите ѝ нерви, така както ловките ръце на музиканта пробягват по струните на арфата.

На два пъти Кайро мислеше, че е възвърнала самообладанието си достатъчно, за да може да скочи от ваната и да се скрие зад паравана в ъгъла. На два пъти силата на волята ѝ не съумя да я спаси от унижението. Лотън я атакува с още един залп от зашеметяващи милувки и целувки. Той не ѝ се беше извинил. Просто я беше обгърнал със смуглите си ръце и я беше накарал да забрави всичко, което имаше някакво отношение към действителността. Кайро осъзна, че преминава границите на пълното отдаване, изгаряйки от сладката гореща болка на желанието.

За по-малко от миг Кайро се превърна в пленница на неговата бушуваща страст и на собствената си жажда. Лотън я докосваше с нежност, която беше много по-завладяваща от силата. Той я целуваше с желание, неудовлетворявано вече повече от седмица, и Кайро се отзоваваше, без да мисли, отдадена на екстаза и божественото мъчение от умелите му ласки.

Когато ръката му се плъзна възбуждащо по бледорозовите зърна на гърдите ѝ, надолу по корема и после по нежната кожа на бедрата ѝ, тя се предаде. Въздишка се отрони от устните ѝ, изпръхнали от многото целувки. Кайро бе сигурна, че би се разтворила във водата на дъното на ваната, ако Лотън не я беше подхванал и не я беше сложил в скута си.

Дни наред Кайро бе изреждала многобройните недостатъци на Лотън и си беше припомняла странното му държане с надеждата да го разлюби. А ето сега той се беше появил отново, за да преобърне с главата надолу целия ѝ свят и да я накара да жадува за това, което не беше изпитала с никой друг мъж.

Той просто знаеше къде и как да я докосва. Караше я да забрави за благоразумието и изпълваше тялото ѝ с усещания, които като стрели пронизваха самата ѝ душа.

Докато я покриваше с милувки, Лотън се възхищаваше на нежната ѝ кожа. Не можеше да не я докосва, независимо колко зло криеше у себе си тази прекрасна фея. Ръцете му се движеха по своя собствена воля, преоткривайки всяка пищна извивка на тялото ѝ, всяко чувствително място. Запленен от удоволствието да се запознае отново със сладкото ѝ тяло, Лотън го изучаваше, докато сърцето му се изпълни с нея. Устните му покриваха с целувки рамото и ръката. Обърна я с лице към себе си, за да може да притисне буза до гърдите ѝ. Простенвайки тихо, той обгърна с устни нежната пъпка, вкусвайки я, като че ли тя беше едно дългоочаквано пикантно ястие. А през цялото това време ръцете му се движеха и я възбуждаха, докато накрая Кайро безпомощно се заизвива в прегръдките му.

Лотън чу как водата преля през ръба на ваната, когато той се обърна, за да покрие със страстни целувки корема ѝ, но не го беше грижа, че водата се лее на потоци по пода. Знаеше само, че трябва да задоволи това огромно желание или ще полудее. Чувствата му бяха водили ожесточена битка, докато препускаше към Елрено, за да я

открие. Искаше да я прокълне, щом я види, но точно видът ѝ бе неговото мъчително проклятие. Само един поглед към нейната омайна красота бе достатъчен, за да си спомни всеки великолепен миг, преживян заедно с нея, докато пътуваха на запад през гористите хълмове и ширналите се равнини.

Като се опитваше да си поеме въздух, Лотън взе Кайро на ръце. С три крачки той стигна до леглото и падна върху него, като постави Кайро върху памучната покривка. Не можеше да чака нито миг, без да я гали още, и още, и още.

Кайро също се опитваше да си поеме въздух, но сърцето ѝ така биеше в гърдите, че се страхуваше да не се задуши. Тръпнещото ѝ тяло се изви към неуморните му ръце и жадните му устни. Без срам тя се отдаде на желанието, което бушуваше в нея. Докато той я милваше, нейните ръце галеха гърдите и бедрата му, жадувайки да върнат огромното удоволствие, което ставаше все по-силно, докато накрая вече беше почти непоносимо.

Нейните ласки караха разтрепераното тяло на Лотън да се приближава бавно все повече и повече към нея. Чувстваше се като мозайка, която не би могла да има никакъв смисъл, докато не се слее в едно с тази сребърно руса магьосница, която го беше измъчвала денем и преследвала нощем. Жадуваше да бъдат едно цяло. Искаше да усети гъвкавата ѝ плът под себе си, около себе си, да усети как тя го обгръща като облак от удоволствие, което не може да бъде изразено с думи. Искаше да слоят неравното си дихание, дивото биене на сърцата си, душите си през тези прекрасни мигове, които продължаваха сякаш цяла вечност...

На устните му беше името ѝ — неговото проклятие, неговата мечта — когато привлече пищното ѝ тяло под своето и се плъзна над нея. Тръпки на наслада преминаха през тялото му, когато я притисна близо до себе си и я взе в прегръдките си.

И въпреки това, дори и когато бяха едно цяло и се движеха в точния ритъм на мелодията, стара колкото света, Лотън искаше още. Той искаше да знае, че въпреки че му е сърдита, тя го желае не по-малко отчаяно, отколкото той нея.

— Обичай ме, Кай — прошепна той до разтворените ѝ устни.

— Обичам те — прошепна тя, без да мисли. Беше така завладяна от него, че не усещаше нищо, освен страстното желание да го

прегръща винаги.

Тя остана без дъх, когато удоволствието у нея зазвуча с пълна сила. Кайро усети как и последната частица самоконтрол изчезна, сякаш отнесена от циклон. Неизразимо удоволствие се завъртя като вихър около нея, като подхвана и звездите на небосклona. Кайро заби ноктите си и се хвана за Лотън, като че спасяваше живота си. Диви, опияняващи усещания я пронизваха всеки път, когато Лотън проникваше в нея. Когато той я притисна до себе си и потрепери неударимо, Кайро откри сладкото и пълно задоволяване, облаците на страстта се разпръснаха и тя политна над пъстроцветни дъги.

В тялото на Кайро нямаше вече и капчица сила, когато Лотън легна до нея. Повече от седмица тя беше живяла само с гнева и решителността си, като се кълнеше пред себе си да преодолее злополучното си увлечение по този дявол със сребърни очи. Но пълното себеотдаване на Лотън беше премахнало насъбраните чувства и я беше оставило да блуждае сред страстните видения, които започваха там, където свършваше действителността.

Кайро потъна в спокоен сън. А Лотън, който едва държеше очите си отворени, я последва. Те лежаха стусени един в друг, забравили мъчителното недоверие, пленници на чувствата си.

Нито един от двамата не би могъл да обясни загадката на взаимното им привличане, но то никога не изчезваше и ги водеше нанякъде, като луната, която повеляваше на приливите. И нищо не им изглеждаше правилно, ако не бяха в прегръдките си и не се носеха в омагьосаното измерение на времето, достъпно само на влюбените.

Кайро се събуди бавно. Сънят отпусна ресниците ѝ и тя видя строгите, властни черти на лицето, което беше почти долепено до нейното. Преди да се унесе във великолепно чувство на удоволствие, което изпитваше в прегръдките на Лотън, наранената гордост я порица за липсата на воля.

Как можа да се предаде, когато само преди два дни се беше заклела, че повече няма да има нищо общо с Лотън Стоун? Десетки пъти си беше повтаряла, че Лотън иска само тялото ѝ, искаше сърцето ѝ само като поредното завоевание. Не би могла да получи нито уважението, нито обичта му, и въпреки това се беше отдала като

безсрамна развратница! Дявол да го вземе, той я караше да се срамува от себе си.

Кайро бавно се отдалечи от Лотън и се измъкна от леглото. Тихо тя бръкна в торбата си, за да вземе чисти дрехи. Трябва да намери шериф Крис Масдън и да уреди всичко, преди Лотън да се събуди и да се намеси отново в живота ѝ.

Кайро извади малкия пистолет от джоба на панталоните си. В продължение на няколко мига тя стоеше в другия край на стаята с пистолет в ръка, загледана във великолепното тяло на мъжа, който правеше леглото да изглежда твърде малко.

Докато Кайро стоеше така, замислена за бурната си връзка с Лотън, той ѝ хвърли един скришен поглед. Сърцето му натежа в гърдите, когато забеляза оръжието в ръката ѝ. От неговото място Кайро изглеждаше така, сякаш се чудеше дали да го убие, или не. Лотън знаеше, че няма никакъв шанс да се спаси, ако тя реши да стреля. Пистолетите му бяха в купа дрехи, които беше съблякъл и захвърлил до ваната. Спокойно биха могли да бъдат и във Форт Смит, що се отнася до ползата, която би имал от тях, ако Кайро реши да го очисти.

Кайро се обърна и пъкна пистолета в чантичката си. Лотън въздъхна облекчено, но без да се издава, че е буден и следи всяко нейно движение. Изглежда, не ѝ даваше сърце да го простреля.

Когато Кайро се измъкна през вратата, Лотън се претърколи от леглото и навлече дрехите си. Първата му задача беше да проследи ходовете на Кайро, а втората — да прибере багажа си и да си облече чисти дрехи.

Лотън осъзна, че е дал на Кайро твърде голяма преднина. Докато излезе навън, тя вече не се виждаше никъде.

Той прибра багажа си и се втурна обратно в хотела, като вземаше по две стъпала наведнъж, за да успее да се преоблече колкото се може по-бързо. Когато се озова отново на улицата, от Кайро все още нямаше и следа. Острият му поглед обхождаше внимателно и двете страни на улицата, докато слънцето потъваше зад хоризонта и обагреше света в алено и златисто.

И тогава я видя да се промъква през тълпата. Объркване се изписа на лицето му, докато се чудеше от коя сграда е излязла. Пощата? Банката? Дали не проучва възможностите за удар в Елрено?

Докато Лотън размишляваше върху действията ѝ, Кайро събираше цялата си решителност. Беше се втурнала в кантората на шерифа, за да пита за Крис Масдън и ѝ бяха казали, че шерифът и помощниците му претърсват района около Кингфишър с надеждата да попаднат на следите на една банда престъпници и че не го очакват в близките няколко дни. Разочарована, но не и отчаяна, Кайро реши да отиде в Канейдиън Стейшън, което се намираше близо до югозападната граница на територията. Ще прецени положението там, а после ще се върне за подкрепления.

Но каквото и да става, Кайро ще прати Лотън Стоун да върви по пътя си веднъж завинаги! Независимо че тя и баща ѝ имаха нужда от опита на Лотън, тя нямаше да го моли за това сега. Ще се побърка напълно, ако не се отдалечи от него на безопасно разстояние. Лотън все ще успее да я нарани по един или друг начин.

Внезапно тя се закова на място, когато забеляза Лотън, облегнат на стената на хотела. По дяволите, Кайро не искаше да се среща с него точно сега. Все още изпитваше силен срам, че се бе поддавала на ласките му. Трябваше ѝ време да възвърне самообладанието си, преди да се срещне отново с Лотън.

Музиката и смехът, които долитаха от вратата на търговския склад, привлякоха вниманието ѝ. Фредерик Пулман я беше поканил да се присъедини към него на голямото празненство, с което щеше да бъде открито новото предприятие. Фредерик е нейното спасение. Освен това ще се разсее малко. А ако има малко късмет, Лотън ще се умори да чака и ще си тръгне, преди тя да се върне в стаята си.

А в най-лошия случай Кайро можеше дори да се съгласи да се омъжи за лекаря, въпреки че го познаваше само от два дни. Това ще бъде един твърде драматичен начин да избегне Лотън, но Кайро почти се беше отчаяла!

Като вирна решително брадичка, Кайро се изправи гордо и влезе в пълния с хора бъдещ магазин, който се тресеше от звуците на веселата музика. Ако Фредерик не е там, мислеше си Кайро, докато се промъкваше през тълпата, ще трябва да се залепи за първия непознат, с надеждата да избегне срещата с Лотън Каменното сърце.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Фредерик се усмихна зарадван, когато забеляза Кайро, облечена в хубава зелена рокля. Той прелетя през тълпата, за да посрещне красивата блондинка, преди някой от мъжете, които ѝ се възхищаваха, да успее да я заговори.

Облекчение се изписа на лицето на Кайро, когато Фредерик изникна пред нея и хвана двете ѝ ръце в своите. Сега, при малко късмет, ще може да се разсее за един-два часа, а Лотън ще си тръгне и няма да ѝ се наложи да се среща с него, след като се бе поддала на недостойните си желаниа.

Кайро закачи на лицето си една сърдечна усмивка, когато Фредерик я поведе из помещението, за да я представи на гражданите на Елрено. След няколко „приятно ми е да се запознаем“ някой пхна в ръката ѝ чаша пунш, която тя обърна на един дъх. Макар Кайро да беше въздържателка, тя изпиваше всяка чаша, която се оказваше в ръката ѝ. След половин дузина питиета безпокойството от евентуалната среща с Лотън се изпари.

Вечерта беше прекрасна. Пуншът успокои напрегнатите ѝ нерви и уязвената ѝ гордост. Кайро се чу как хихика като ученичка, докато Фредерик я въртеше на дансинга в ритъма на народната мелодия, която изпълваше въздуха.

— Ти, изглежда, се забавляваш добре, мила моя — отбеляза Фредерик и привлече Кайро още по-близо до себе си.

— Забавлявам се чудесно — отвърна ентузиазирано тя, преплитайки леко език.

Носът я засърбя, а очите ѝ сякаш не успяваха да я настигнат, когато Фредерик я завъртя в кръг. Странно, не си спомняше някога да е била така замаяна. Очевидно пуншът доста я беше хванал.

— Доктор Пулман!

Един пълен с безпокойство глас успя да достигне до замаяния мозък на Кайро. Тя обърна глава и видя как една жена на средна възраст си проправя път през танцуващите към Фредерик.

— Мъжът ми падна от покрива на плевнята, която строим — обясни задъхано жената. — Боя се, че си е счупил крак или ръка, а може би и двете!

Фредерик пусна Кайро и въздъхна.

— Съжалявам, скъпа. Надявах се, че ще можем да прекараме вечерта заедно. Но когато има спешни случаи...

Фредерик хвърли поглед към високия ирландец, който само чакаше възможност да отнеме на доктора красивата му партньорка.

— Не се притеснявай за нищо, докторе — заяви Ерик О'Брайън и ръката му обгърна тънката талия на Кайро. — Ще се погрижа на дамата да не ѝ липсва компания.

— Никак не се съмнявам в това — измърмори Фредерик и намести очилата на носа си. — Ще ви се обадя сутринта, госпожице Кълхуун. Може да закусим заедно.

Тръгването на доктора, изглежда, послужи като сигнал, че е открит сезонът за лов на замаяни от алкохола блондинки. Кайро се оказа заобиколена от ентузиазирани партньори за танц, които я настъпваха по краката и надуваха главата ѝ с приказки. Тъкмо свикваше с обхваналите я ръце на някой мъж, когато други, непознати ръце я прихващаха през кръста и я завъртаха в кръг, от което главата ѝ се замаиваше още повече. Всеки нов поклонник идваше въоръжен с чаша пунш, за да утоли жаждата ѝ. Кайро пи и танцува, докато я заболяха краката, а в стомаха ѝ сякаш бълбукаше цяло буре уиски.

— Аз наистина трябва да седна — изломоти тя. Преди погледът ѝ да открие някое от буретата, които заместваха столовете, коленете ѝ се подкосиха.

— Само още един танц, скъпа — изгука Ерик до нея и я подкрепи с ръка. — Чаках пет танца, за да дойде отново моят ред да се завъртя с теб.

Преди Кайро да успее да отхвърли предложението, Ерик вече се носеше с нея из стаята в ритъма на бързата полка. Спретнатият кок на главата ѝ започна да се смъква надолу при всяко рязко движение. Ерик О'Брайън очевидно не беше овладял изкуството на танца. Скачаше из стаята като кенгуру, като мъкнешше със себе си и замаяната си партньорка. С всеки миг главата на Кайро се замаиваше все повече и повече. Сърцето ѝ биеше в ритъма на музиката, а стомахът я присвиваше почти непрекъснато.

— Аз наистина трябва да седна. Сега... — настоя Кайро.

Ерик, който също беше пийнал малко повече от купата с пунш, отказа да пусне стройната фея от страх, че някой друг мъж отново ще се залепи за нея.

— Хайде сега, скъпа. Та аз и ти тъкмо започнахме да се опознаваме.

Преди Кайро да успее да възрази, Ерик още един път я завъртя вихрено. Когато накрая успя да си поеме дъх, тя все пак възрази. Краката ѝ се огъваха като сварени макарони, а главата ѝ се въртеше като пумпал.

— Не мога да направя нито крачка повече, ако не си отдъхна — изрече Кайро с хриптене.

— Разбира се, че можеш — заяви Ерик, като я прегърна с яките си ръце.

— Дамата каза, че повече не ѝ се танцува.

Гласът на Лотън Стоун проехтя така, че заглуши звука на пианото, цигулката и хармониката.

Кайро повдигна натежалите си клепки и видя Лотън да си проправя път през тълпата танцуващи. Ерик я дръпна собственически към себе си и загледа гневно натрапника.

— Виж сега какво, мистър — изръмжа Ерик с пиянски глас. — Аз пръв я намерих. Ако искаш да потанцуваш с нея, ще чакаш на опашката като всички останали.

Лотън, който бе наблюдавал как тълпата от поклонници си прехвърляха Кайро като топка, вече едва се сдържаше. Не беше в настроение да търпи нахални отговори. Ревнуваше и това не се отразяваше добре на настроението му.

Той се приближи и надвисна над якия ирландец.

— Ако не искаш да се озовеш в затвора за нарушаване на реда, ще ми предадеш дамата... веднага!

Тъй като Лотън не беше отгърнал якето си, за да се вижда значката му, Ерик не знаеше, че спори с шериф на Съединените американски щати.

— По дяволите, само се забавлявах. Искях просто да танцувам. Няма закон срещу това. А сега защо не изчезнеш и не си гледаш собствената работа, синко.

Кайро беше толкова пияна, че не успяваше да се съсредоточи върху една мисъл за повече от секунда, след което забравяше каква е била тя. Като си мърмореше нещо, тя застана, клатушкайки се между двамата ядосани мъже.

— Давай Лотън, потанцувай с него — каза тя завалено. — Аз нямам нищо против. Аз искам само да седна за малко...

Тъй като нямаше какво да я крепи, краката ѝ се сгънаха в коленете и Лотън протегна ръка, за да я подкрепи. Въпреки че упоритият ирландец го бе ядосал, Лотън усети как весела усмивка опъва устните му. Беше непознато преживяване да гледа как Кайро — Джарита Гардинер — залита като новородено теленце. Косата ѝ беше разрошена, очите ѝ се затваряха, а роклята ѝ се беше засукала около кръста от прекалено многото вихрени полки. Кайро съвсем не се държеше като изтънчената млада дама, с която се беше запознал във Форт Смит.

— Хайде, Кай, най-добре ще е да те сложа да спиш — промърмори Лотън.

Ерик О'Брайън имаше свое мнение за това кой и как ще сложи пийналата хубавица да си легне и разбра погрешно забележката на Лотън.

— Точно това си мислех. Ти възнамеряваш да се държиш непочтено с нея.

Като че Ерик нямаше такива намерения, помисли си Лотън сърдито. Той едва бе довършил мисълта си, когато един свит юмрук се устреми към него. Ерик О'Брайън беше силен като вол и неочакваният удар накара Лотън да залитне назад към Кайро, на която и без това ѝ беше трудно да се задържи изправена.

Кайро се стовари върху човешката стена, която беше обградила тримата участници в тази сцена. Понеслата я инерция причини ред други падания сред кръга от хора.

Настана адска врява. Докато Лотън отвърщаше на удара на Ерик, в другия край избухна още едно сбиване и започна да се разпространява към средата на помещението. От този момент навсякъде започнаха безразборно да се размахват юмруци. Жените се втурнаха към центъра на тълпата, за да приберат съпрузите и приятелите си, но още няколко схватки започнаха, преди някой да успее да сложи край на битката. И въпреки че те настояваха с викове

да се спре боят, все повече юмруци се забиваха в челюсти и стомаси. Тъкмо някой отряд жени успяваше да успокои духовете в единия край на залата и войната избухваше в другия.

Междувременно Лотън и Ерик се бяхтеха един друг безпощадно. Лотън се оказа изправен пред равен съперник, тъй като разгневеният ирландец знаеше как да използва юмруците си. Всеки път, когато Лотън смяташе, че е нанесъл „последния удар“, Ерик скачаше обратно на крака и се нахвърляше върху него като разбеснял се бик.

Най-накрая Лотън успя да повали Ерик на колене и да го задържи така за момент — достатъчно, за да огледа стаята, търсейки Кайро. Но от нея нямаше и следа. Собственикът на магазина, който се опасяваше, че ще му повредят стоката, скочи на едно от буретата и стреля с пистолета си във въздуха. Гръмливият му глас, който заплашваше, че ако боят не бъде прекратен, ще пострадат няколко глави, привлече вниманието.

Кайро бе излязла пред магазина, за да си отдъхне от блъсканицата и дима в помещението. Беше седнала в задната част на една каруца, спряна на улицата, докато собственикът ѝ се забавляваше на празненството. За нещастие изстрелът стресна впрегнатите в нея мулета и те се втурнаха напред като снаряди.

Кайро усети, че се мята насам-натам в носещата се каруца. Главата ѝ силно се въртеше, а стомахът я присвиваше. Друсането на каруцата, която препускащите мулета теглеха надолу по изровената улица, превърна тялото и ума на Кайро в замаяна бъркотия. Вик на ужас се изтръгна от устните ѝ, когато мулетата извиха покрай ъгъла и я отхвърлиха към другия край на каруцата.

Макар че Лотън позна гласа на Кайро, изминаха няколко мига, преди да успее да си пробие път с лакти през тълпата и да я открие. Лотън тъкмо беше прекрачил прага, когато забеляза препускащата кола, която завиваше зад ъгъла.

С проклетие, което би могло да смрази и дявола, Лотън скочи на гърба на най-близкия кон, за да последва бегълците. Слабата светлина на луната и плуващите по небето облаци му пречеха да вижда откъде минава, още по-малко да следи посоката, в която се носеха изплашените животни. Фактът, че Кайро пищеше с всичка сила, не оправяше особено положението, тъй като така тя плашеше мулетата още повече. Те се втурнаха към тъмнината, като се отклониха от

отгъпканата пътека. Всеки път, когато улучеха някоя дупка, Кайро излиташе от едната страна на каруцата към другата и надаваше още един оглушителен писък.

Кайро беше твърде пияна и твърде зле координираше движенията си, за да се опита да се покачи на седалката и да вземе поводите. Тя просто се преобръщаше и търкаляше, неспособна да контролира съдбата си. Кълнеше се, че ако преживее тази катастрофа, никога, ама никога повече няма да пийне дори и капчица уиски! Бедата, в която беше изпаднала, не ѝ даваше възможност да мисли какво се е случило с чернокосия пазител на реда. Беше твърде заета с опитите си да се задържи в люлеещата се каруца, без да бъде изхвърлена на земята.

Лотън отново изруга, когато мулетата прекосиха през един поток, разпръсквайки вода около себе си. Беше се приготвил вече да скочи през потока, когато установи, че конят, който яздеше, изпитва отвращение към прескачането на препятствия. Конят се приготви да даде отпор в мига, в който забеляза блещукането на водата на бледата лунна светлина. Лотън, който не беше подготвен за рязкото спиране, прелетя над главата на животното и заби нос в дъното на потока.

Като ругаеше гневно, Лотън се изправи, хвана юздите и преведе коня през водата, след което го яхна и продължи преследването.

Беше мокър до кости, ядосан на Кайро, че изобщо е отишла на празненството, и изплашен до смърт. В своето опиянение Кайро не беше в състояние да подчини на волята си изплашените мулета. А Лотън се оказа на гърба на страхлив кон, който отказваше да прескача канавки и отскачаше настрани от всяка сянка.

Като измъкна колана си, за да накара с него жребеца да се движи по-бързо, Лотън най-накрая започна да се приближава към препускащата каруца. Въпреки нежеланието си, животното се приближи към колата, в която Кайро пищеше с всички сили, а Лотън се сви на седлото.

Той скочи в каруцата и започна да търси влачещите се поводи. Като стисна здраво зъби, той дръпна силно назад кожените ремъци и принуди мулетата да прекратят лудото си препускане.

Натъртен, ожулен и мокър до кости, Лотън спря рязко каруцата, след което се обърна. Зад него Кайро пълзеше на ръце и крака. Тя

хвърли един поглед на мократа черна коса на Лотън и на дрехите му, от които се стичаше вода, и започна да хихика.

— Какво, по дяволите, ти стана? — озъби се Лотън към пианата млада жена. — Едва не загина, а сега се смееш. Не мога да си представя какво ти се струва толкова весело.

Умът на Кайро все още беше замаян. Стремителното препускане не ѝ беше помогнало да изтрезнее, въпреки очакванията ѝ. Само Бог би могъл да стори това, преди уискито да престане да действа.

— По дяволите, престани да кудкудякаш, освен ако не си решила да снасяш яйца, и ми отговори! — заповяда Лотън. — Кое му е смешното?

Кайро погледна през рамо и продължи да се смее на едрия мъж, чиито дрехи обвиваха плътно като втора кожа якото му тяло, а косата му беше така прилепнала към главата, че тя изглеждаше съвсем квадратна.

— Ти не се ли сети? — попита тя между две порции смях.

— Не, по дяволите! — избухна Лотън. След това той прескочи седалката и се стовари на пода до нея.

Кайро го загледа със зачервените си очи.

— Вижда ми се смешно, че същият този мъж, който на два пъти се опита да ме убие, два пъти ми спасява живота.

Тя избухна отново в пиански смях.

— Пък и трябва да се видиш отстрани! Никак не ти отива да си мокър.

Лотън реши, че би могъл да оцени извратеното ѝ чувство за хумор само ако и той самият беше пиан. Като се има предвид, че се беше разминала на косъм със смъртта, тя действително приемаше случката извънредно добре. Лотън предположи, че странното ѝ настроение се дължи на алкохола. Някои хора стават зли, когато се напият. Някои се препъват и не могат да се задържат на краката си. Някои, като него самия, започват да дрънкат като свраки, а други са мълчаливи и замислени.

Кайро обаче се превръщаше във веселяк. Хилеше се на неща, които никак не бяха смешни. През последните трийсет минути можеше на няколко пъти да се прости с живота! Това например смешно ли е?

Кайро погледна Лотън отново и пак избухна в смях. Изглеждаше ужасно с мръсното си лице и с мокрите дрехи. Едно топче кал се беше

закачило на върха на носа му като брадавица, а друга беше полепнала по бузата му. Подчинявайки се на импулса, Кайро се пресегна да махне калта от носа му, но не постигна целта си и вместо това го удари. Тя се засмя на собствената си несръчност, а Лотън изсумтя от причинената му болка.

Лотън откликна на дръзките лудории на Кайро само с едно вдигане на раменете, след което скочи от каруцата на земята.

— Ти стой тук, докато намеря страхливия кон, който яздох — нареди той.

Кайро обърна на кратката заповед толкова внимание, колкото патицата обръща на водата по гърба си. Щом Лотън изчезна в тъмнината, тя се смъкна от каруцата, за да се разходи покрай потока на изток от Елрено. Все още беше в доста странно разположение на духа, а мислите ѝ бяха оплетени като лиани в джунгла. Преживяната опасност я караше да се опитва да изживее всеки миг докрай. Чувстваше се като безгрижно дете, докато се разхождаше през горичката покрай потока. Уискито все още владееше замъгления ѝ мозък и я караше да се смее на всяка мисъл, която прелиташе през главата ѝ.

Въпреки всички сърдечни мъки, които Лотън ѝ беше причинил през последния месец, Кайро осъзна, че е живяла по-пълно и с повече приключения, отколкото когато и да било през живота си. Вероятно щеше да се върне към своя спокоен, добре организиран живот, щом Лотън поемеше отново по пътя си. Когато той беше наблизо, просто се случваха разни неща. Той беше един от мъжете, на които им е съдено да привличат приключенията.

Кайро се спря, за да помисли, когато пред нея се изпречиха клоните на едно дърво. Сети се колко пъти животът ѝ е висял на косъм, откакто се запозна с Лотън Стоун. Тази мисъл я накара още веднъж да се изсмее.

След това Кайро сграбчи клона над главата си и прехвърли крак през него като шимпанзе. Цяла вечност беше минала, откакто за последен път се е катерила по дърво. Изобщо не ѝ хрумна, че не се държи така, както подобава на истинска дама. Уискито я беше променило, беше я превърнало в същество, което действа по инстинкт, което прави нещата просто защото така му се иска.

Така че Кайро се покачи на клона и се хвана за следващия само за да провери дали все още може да се катери по дърветата след всичките тези години.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Кай? — извика Лотън към тъмнината, а после наостри уши, за да чуе отговора на Кайро.

Нищо.

— По дяволите — Лотън не осъзна, че използва нейния любим израз. — Нали й казах да си стои на мястото. Ама послуша ли ме? Не, мътните я взели, тя просто се е запиляла нанякъде и само Господ знае къде е!

Когато Лотън млъкна и се заслуша отново, той чу някъде в далечината хихикане и завалено тананикане на „Отивам при моята Лу“. Тръгна по посока на звука. Когато стигна до мястото, където според него беше неговият източник, не откри нищо. Отново се чу смях и Лотън погледна към небето.

Зяпна учудено, когато забеляза твърде голямата птичка, чиято зелена рокля се виждаше над един клон високо над него. Лотън стисна здраво устни, за да не се разкрещи на видиотената жена и да я изплаши толкова, че да падне отгоре и да си счупи врата.

Боже Господи, той си мислеше, че познава тази жена, а сега разбираше, че това изобщо не беше вярно. Определено минаваше всякакви граници, когато беше пияна. Всичките й задръжки я бяха напуснали и тя беше напълно във властта на опасните си лудории. Поведението й тази вечер беше убедително доказателство за това, че Кайро Кълхуун — Джарита Гардинер е способна почти на всичко. Под маската на изтънчена дама се криеше една дива лудетина, която беше почти толкова безразсъдна, колкото и самият Лотън.

Дъхът му спря, когато полата на Кайро се закачи за една клонка и тя залитна опасно. Лотън застана под нея, та да я хване, ако падне, но Кайро успя в последния момент да сграбчи един по-горен клон и да се задържи на дървото. Като избухна отново в смях, тя продължи весело да се прехвърля от клон на клон.

— А тя мене ме наричаше луд! — изръмжа Лотън и прехвърли крак през най-долния клон, за да последва Кайро, която продължаваше

въздушните си маневри високо, на самия връх на дървото.

Пращането на клоните отдолу привлече вниманието на Кайро. Като яхна един клон, тя се вгледа в едрата фигура на мъжа, който се катереше към нея.

— Лотън? Ти ли си? — попита тя завалено.

— Ти кого, по дяволите, очакваше? — изръмжа той и се вдигна на един по-висок клон.

Кайро се засмя безгрижно.

— Всеки друг, само не и тебе, разбира се. Никога не съм очаквала ти да се държиш детински. Ако искаш да знаеш истината, ти сигурно си се излюпил от яйце направо на двайсет години.

— Слизай долу — каза Лотън рязко и сърдито. — Писна ми от идиотските ти игри.

Кайро отметна назад русата си коса.

— Какво ще направиш, ако не слеза? — подразни го тя. — Ще ме застреляш ли, господин шериф?

Лотън стисна зъби, изсъска няколко отбрани псувни и се качи още един клон по-нагоре. Но Кайро, изглежда, твърдо беше решила да превърне в игра тази гоненица по дървото, така че той все още беше няколко клона след нея.

— Мътните го взели, Кай, това вече ми писна! — почти изкрещя Лотън.

— Прекрасно — извика тя надолу към него. — Защо не изтичкаш обратно в града и не забиеш юмука си още няколко пъти в лицето на Ерик О'Брайън? Той определено имаше желание двамата да си поспортувате. Аз, от своя страна, предпочитам да се катеря по дърветата...

Когато клонът се изплъзна изпод краката на Кайро и тя остана да виси на ръце, сърцето на Лотън замря в гърдите му.

— Слушай, жено, ще си счупиш проклетия глупав врат, ако не внимаваш къде стъпваш.

— Това си е *моя* проклет глупав врат.

Тя прехвърли крак през клона и увисна надолу с главата, като се наслаждаваше на различния поглед върху света.

— Надявам се, че ще ти хареса да си го счупиш — отвърна й Лотън и се запромъква към нея.

Преди Кайро да успее да си възвърне нормалното положение и да се понесе отново по клоните, Лотън сграбчи яката на роклята ѝ и я изправи.

— Слизаме долу веднага. Чуваш ли ме?

Как би могла да не го чуе? Крещеше така, че можеше и мъртвите да вдигне от гроба.

Кайро залитна към него и той се подпря на един близък клон. Тя обви с ръце силните му рамене и се сгуши в него, като през цялото време мъркаше като котенце.

Лотън вдигна учудено вежди при тази внезапна промяна на настроението ѝ. Очакваше тя да се възпротиви, като я хване, и се беше приготвил за борба. Непрекъснато му се налагаше да се справя със съпротивата ѝ, но този път Кайро постъпи непредвидимо. Тя залепи една влажна целувка на устните му и прилепи тяло до неговото.

— Знаеш ли колко е трудно да ти се устои, господин шериф? — изломоти тя, докато рошеше влажните кичури черна коса, прилепнали към главата му.

Той се вгледа към полупритворените ѝ очи и усети, че се усмихва.

— Не, но може би ти ще ми кажеш.

Кайро не знаеше, че уискито може да изтръгне от нея истината, но се случи точно това. Тя въздъхна тежко, а после погали с пръст бръчиците около плътните устни на Лотън.

— Никога не съм вярвала, че ще срещна мъж, който да има такава власт над мене — изповяда се тя, заваляйки. — Но ти определено имаш въздействие върху жените, независимо дали те го искат, или не.

Прилепеното до него познато и прекрасно тяло запали буен огън у Лотън. Той прокле мигновената възбуда, обзела го при допира до тази непокорна жена. Жена, която го караше да се държи не по-прилично от нея. А Лотън не беше пил дори и капчица!

— Трябва да застанеш на твърда земя — посъветва я Лотън, като леко се запъваше от силното влияние, което му беше оказала целувката ѝ.

— Предпочитам да остана тук горе, с теб — прошепна Кайро, а ръцете ѝ обхождаха силното му тяло.

Лотън извърна очи към небето. Кайро говореше глупости и се държеше дори още по-смехотворно. Щом изтрезнее, ще почувства безкрайно неудобство от поведението си. Ако изобщо си спомня какво е правила и говорила под въздействието на алкохола, поправи се веднага Лотън. Но *той* едва ли ще забрави това диво приключение.

В продължение на три часа Лотън изпита цялата гама човешки емоции — гняв, страх, веселие, възбуда. И не само това, той беше наблюдавал Кайро, заобиколена от ентузиазирани почитатели. Беше се сбил заради нея. Беше се впуснал в стремително преследване, а после беше изхвърлен от седлото и непредвидено се окъпа в потока с всичките си дрехи. А сега, на всичкото отгоре, седеше на върха на едно дърво и тази малка магьосница го прелъстяваше.

Кайро въздъхна мелодраматично и се отпусна на гърдите на Лотън.

Но макар че си привлекателен, предполагам, че ще трябва да се омъжа за Фредерик — каза тя ни в клин, ни в ръкав.

— Кой, да му се не види, е Фредерик — поиска да знае Лотън.

— Лекарят — отговори тя, като че ли това обясняваше всичко. Но то не беше достатъчно, за да удовлетвори Лотън.

— Защо ще правиш това?

Лотън бе удивен от чувството на ревност, което го прониза. Не би трябвало да има значение какво ще прави Кайро с живота си, но не беше така. Заклел се бе, че не я иска, но въпреки това мисълта да я притежава друг мъж преобръщаше вътрешностите му.

Кайро погледна нагоре и се замисли дали да удостои с отговор този глупав въпрос.

— Ами, защото той ми направи предложение, естествено.

— Ако приемаше всяко предложение, колко пъти би трябвало да си се омъжвала досега? — попита Лотън.

Кайро помисли около минута.

— Десетина пъти или може би повече.

Лотън стисна зъби и влезе в схватка с ревността, която го изгаряше отвътре.

— И какво му е толкова забележителното на Фреди?

Тя вдигна рамене.

— Нищо. Но поне не презира жените като теб.

— Аз си имам основателна причина — измърмори Лотън в своя защита.

Вниманието на Кайро беше привлечено от движенията на своенравните ѝ ръце. Пръстите ѝ се бяха пъхнали под мократа риза и докосваха студената му кожа.

— Имаш великолепно тяло, Лотън.

— Благодаря, радвам се, че ти харесва.

Забавляваше го рязката смяна на темата и глупавата усмивка на лицето ѝ.

— Харесва ми повече, отколкото трябва — продължи Кайро размишленията си на глас. — А не би трябвало, след като тебе няма да те има още много време.

Небрежната забележка отекна в подозрителния мозък на Лотън. През последните няколко часа той си беше позволил да забрави желанието ѝ да го види мъртъв, задето бе убил брат ѝ.

Лотън я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ така, че да го вижда.

— Ще направиш ли това, което си намислила, ако аз те обичах и ти също ме обичаше?

Тази мисъл беше твърде сложна, за да може Кайро да я разбере в сегашното си състояние. Успя единствено да се съсредоточи върху израза „ако аз те обичах и ти също ме обичаше“.

Кайро въздъхна тежко.

— Не би могъл — отвърна тя сънливо. — Ти дори нямаш сърце. Пък и любовта, така или иначе, не е това, което я изкарват всички, доколкото мога да преценя.

Лотън поклати учудено глава. Защо ли изобщо си правеше труда да говори за това? Кайро беше твърде пияна, за да мисли като хората. Той се съмняваше, че тя изобщо съзнава какво говори.

— Да оставим това — измърмори Лотън. — Връщаме се в града и те слагаме да си легнеш.

Преди Кайро да започне да спори, Лотън я прихвана с ръка през кръста и заслиза надолу по дървото. През няколкото минути, които му трябваша, за да стигне до земята, смехът на Кайро премина в сълзи. Лотън очакваше най-малко това. Отначало Кайро само се подхилваше, после започна да се смее все по-силно и по-силно и накрая шумно се разрида.

— Престани! — изръмжа Лотън, когато най-после остави Кайро на земята и се възползва от възможността да я разтърси, за да я накара да дойде на себе си.

В резултат на което потекоха още повече сълзи. Постоянен поток се лееше надолу по зачервените ѝ бузи и безкрайно отчайваше Лотън.

Кайро нямаше представа защо си изплаква очите. Можеше да контролира сълзите не повече от смеха. Когато Лотън я разтресе, водата бликна от очите ѝ като гейзер и повече не искаше да спре.

— Мътните го взели.

Лотън взе Кайро на ръце и я отнесе до каруцата.

— Достатъчно съм мокър и без да лееш сълзи върху мен. Какво, по дяволите, ти става?

Но упреците му нямаха никакъв ефект. Кайро просто продължи да плаче. Вихърът от чувства, който се беше стоварил върху нея през последните няколко седмици, сега просто се изливаше и нищо не би могло да го спре.

По средата на пътя конвулсивните ридания се превърнаха в хълцане, което в никакъв случай не отиваше на една дама, и което Кайро също не можеше да контролира. От нея се изтръгваше покъртително ридание, после силно хълцане, след това тя подсмърчаше и отново хълцаше.

Лотън измърмори нещо под носа си, когато Кайро се килна върху него. Тя беше прехвърлила дясната си ръка през рамото му, да не би разтърсващите я хълцания да я претърколят от каруцата. Главата ѝ беше подпряна на другото му рамо, а разрошената ѝ дълга руса коса падаше над ръката му като водопад.

Макар лудориите ѝ да го бяха ядосали, Лотън не можа да не се усмихне, когато погледна към нея. Въпреки жалкия си вид, тя будеше възхищение. Беше достигнала последния стадий на опиянението си — съня. Но всеки път, когато задремеше на рамото му, каруцата попадеше в дупка, главата ѝ се плъзгаше надолу по ръката му и тя рязко се будеше. Тогава хлъцваше шумно и се унасяше отново.

След като Лотън върна каруцата и коня обратно пред магазина, той взе отпуснатото тяло на Кайро на ръце и я отнесе до хотела. Щом я сложи да легне, той съблече мокрите си дрехи и зачака топлата вода, която беше поръчал на служителя на хотела. След няколко минути ваната беше напълнена.

Лотън се потопи в нея, за да прогони студа, който се дължеше на препускането из околността и катеренето по дървото с мокри дрехи. Докато се сапунисваше и бръснеше наболата си брада, очите му непрекъснато се отправяха към спящата купчинка зелен атлаз на леглото.

Лотън поклати глава в почуда. През всичките трийсет и една години от своя живот не беше срещал друга жена, която да е способна да изтръгне толкова много чувства от него. Тя му беше показала малко от рая и доста от ада. Дори и сега, когато Ал Фонтейн категорично я беше идентифицирал като малката сестричка на Гардинерови, Лотън все още я желаше. Тя течеше като отрова по вените му и той не можеше да я прогони от тялото си...

Сподавено стенание се изтръгна от устните на Кайро и извади Лотън от неговата замисленост. Той излезе от ваната и разсеяно се изтри. През цялото време не снемаше погледа си от закръглената нимфа, чието прекрасно лице беше спокойно, докато спеше. Блещукащата светлина на фенера обливаше в златисти цветове съвършените ѝ черти и проблясваше в гривата копринена коса, която се стелеше като поток по възглавницата.

Лотън прекоси стаята, за да я разгледа внимателно, като се чудеше на противоречивите чувства, които го обхващаха.

— Каква загадка си ти, малка Снежна птичко — измърмори Лотън, като се наведе да смъкне от нея стягащите я дрехи.

Това, скоро осъзна Лотън, бе грешка. Колкото повече разкриваше тялото ѝ, толкова повече се увеличаше. Кайро не беше в състояние да се противопостави на любовните му набези. Първоначалното му намерение бе да я съблече, за да се чувства тя по-удобно, но се оказа, че от това той се почувства доста по-неудобно. Погледът му се плъзна по млечнобялата ѝ кожа и на него му се стори, че развива безценен подарък, който принадлежи единствено на него. Каквато и да беше Кайро, тя беше негова — неговата любов, неговото мъчение, негов противник и негово смъртоносно проклетие.

Усещането, че някой нежно милва голото ѝ тяло, накара Кайро да изплува от дълбините на сънищата. Но продължаващото въздействие на алкохола ѝ пречеше да се върне напълно към действителността. Тя блуждаеше в едно тъмно измерение на времето, пълно със странни

образи и усещания. Несъзнателно тя се премести към топлината над нея.

Сърцето на Лотън прескочи няколко удара, когато Кайро се сгуши до него. Жадният му поглед обхвана апетитното ѝ тяло. По своя собствена воля ръцете му предприеха едно сладострастно пътешествие по тялото ѝ. Беше я докосвал и преди, но никога с такова благоговение, както сега. И преди беше приближавал устни до нейните, за да опита сладката амброзия на целувката ѝ, но никога преди не е бил толкова нежен, както сега.

Лотън не разбираше потока от чувства, който преминаваше през него. Тази опака жена черпеше от скрития кладенец на чувствата, който той беше погребал дълбоко у себе си. Това, което изпитваше към нея, беше противно на характера му, противоречеше на здравия разум, предизвикваше бедите.

Когато Кайро въздъхна и го обгърна с една ръка, нова вълна желание заля Лотън. Чувстваше влажния ѝ дъх до бузата си, усещаше гърдите ѝ до своите. Когато малкото ѝ краче се плъзна между коленете му и тя се сгуши още по-близо до него, за да го използва и като възглавница, и като одеяло, Лотън пламна целият.

— Боже, дали някога ще ми мине този неутолим глад за теб? — прошепна той дрезгаво.

Във всеки случай няма да е скоро, реши той, а тялото му бавно се приближаваше към нея. Не би могъл да се бори с чудесните усещания, които го изпълваха, щом прегърнеше Кайро и тя отвърнеше инстинктивно на твърдия натиск на устните и ръцете му.

Едно лице с блестящи сребристи очи и дяволита усмивка изплува от мъглата в ума на Кайро. Познатото усещане за ръцете, които докосваха цялото ѝ покорно тяло, проникна в ума ѝ. Спонтанно тя се изви към жадните му целувки и възбуждащите му ласки, като му даде свободен достъп до тялото си.

Името му се отрони от устните ѝ заедно с уморената въздишка, а Лотън изстена от нечестивото мъчение. Това се случваше отново, както всеки път, когато се осмелеше да я докосне. Желанието да я има го обземаше толкова силно, че всичко друго преставаше да бъде от значение.

Колко лесно забравяше останалите жени, които се появяваха и изчезваха от живота му. Но колко невъзможно му беше да обърне гръб

и да напусне тази вълшебница, която беше едновременно и причината, и лекът за най-силното мъчение, което Лотън бе изпитвал досега.

Лотън се предаде с въздишка и се остави на удоволствието да покрива с целувки и ласки нежното ѝ тяло. Искаше да събуди у нея същата жажда, която измъчваше него самия. В стремежа си да я обладае напълно, Лотън изучаваше красивото ѝ тяло, а нейните реакции го уверяваха, че тя му принадлежи изцяло — поне в този един прекрасен миг.

В живота му имаше време, когато се грижеше само за задоволяване на собствените си желания. Но с Кайро това никога не му стигаше. Той поставяше нейното удоволствие над своето. Необходимо му беше да е сигурен, че ѝ въздейства също толкова силно, колкото тя на него. Насладата, която изпитваше с тази красавица, се удвояваше, когато тя изпитваше същото. Той жадуваше за великолепието на страстта, което нарастваше и нарастваше, докато обхванеше и двамата им, както преди.

Потънал във възбуждащите си мисли, Лотън обсипваше тялото на Кайро с благоговейни целувки и почтителни ласки. Не остави нито една частичка от малкото ѝ тяло недокосната в желанието си да ѝ достави удоволствие и когато привлече тръпнешното ѝ тяло под своето, за да я обладае напълно, през него преминаха спазми на желание, което трябваше да бъде удовлетворено.

Лотън потопи себе си в нея, усещайки как пламъкът на страстта обхваща тялото, ума и душата му. Нежността се превърна в дива настървеност, която избухна и прониза всяка негова фибра. Мускулите му се стегнаха, когато го заля вълната от неконтролируема страст. И въпреки това той все не успяваше да се приближи достатъчно до бушуващия огън, който го изпепеляваше отвън и отвътре. Той се движеше във вечния ритъм на любовта, притиснал Кайро към себе си така, сякаш никога нямаше да я пусне, наслаждавайки се на чувствата, които го обземаха. Потрепери, когато желанието му бе най-сетне утолено. Но и тогава не можеше да я пусне, дори и след като тялото му остана без сили и не представляваше нищо повече от една трепереща обвивка.

Задоволен и изтощен, Лотън се отпусна върху Кайро. Той целуна импулсивно нежните като листенца устни. Нейните гъсти, извити мигли се вдигнаха за миг и тя му подари една ленива усмивка, но не

промълви нито дума. После очите ѝ се затвориха и тялото ѝ се отпусна под него.

Когато чу равното ѝ дишане, Лотън разбра, че неговият ангел отново се е върнал към пианите си сънища. Какво адско главоболие ще има на сутринта, помисли си той с усмивка. Колкото и да е нежна и отпусната сега, с настъпването на деня Кайро ще се превърне в ядосана тигрица. Той се зачуди дали тя ще си спомни преживяното от тях диво великолепие.

Лотън прокара пръсти през лъскавата грива сребристоруса коса, разпиляна по възглавницата. „Един от нас ще нарани другия, преди всичко това да свърши“ — разсъди той наум. — „И ако ти не успееш да ме убиеш, аз ще бъда принуден накрая да те улича.“

Лотън изхвърли тази тъжна мисъл от измъчения си мозък. Не искаше да гадае как ще свърши всичко това. Искаше единствено да се носи по течението на блаженството. Тази нощ ще броди из сладките сънища на задоволството и ще преживява отново насладата, която бе намерил в прегръдките на тази озадачаваща хубавица. Няма да мисли за утре, докато не събере достатъчно сили и разум, за да се справи с неизбежното разочарование.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Когато се събуди, на Кайро ѝ се стори, че няколко века трябва да са изминали, без тя да усети. Пронизителната слънчева светлина се забиваше в подутите ѝ очи като остра кама. Леглото — или каквото там имаше под нея, в този момент не беше сигурна какво бе то — сякаш се надигаше и спускаше, и въртеше като кораб, останал без кормчия в разбушувано море. Проехтя агонизиращо стенание и едва миг по-късно Кайро разбра, че нейният собствен глас е нарушил тишината. Звукът отекна в главата ѝ, която, ако се съди по това как се чувстваше, приличаше на презряла тиква, която всеки момент ще се разцепи.

Кайро простена отново, когато мъчителната болка прониза черепа ѝ и заблъска по измъчения ѝ мозък. Боже мили, чувстваше се така, сякаш беше умряла през нощта, но никой не си беше направил труда да ѝ го съобщи. Не, помисли си тя тъжно. Смъртта би трябвало да е по-приятна! Това мъчение беше по-страшно от изтезанията в ада. Боляха я дори веждите. Вътрешностите ѝ се бяха впили едни в други, а устата ѝ бе суха като памук. Кайро отчаяно се нуждаеше от вода, но не можеше и дума да става да се изправи, за да си вземе нещо за пиене!

Лукава усмивка изви устните на Лотън, докато гледаше как Кайро се мята в леглото. Лицето ѝ беше бяло като чаршафа, който я покриваше. Сребърно русата ѝ коса изглеждаше така, сякаш я беше разрошил циклон, а устните ѝ бяха бледосини. Лотън, който сам беше преживял няколко ужасни махмурлука, познаваше всички симптоми. Кайро с удоволствие би дала цяло съкровище за малко облекчение от пулсиращата болка в главата и гаденето в стомаха.

Лотън, след като реши да се облече и да донесе на Кайро чаша кафе, се измъкна от леглото. От това дюшекът промени положението си и Кайро, без да иска, се прекатури настрани. Тя отново зави изтерзано, когато чувствителният ѝ стомах се удари в ребрата ѝ. От мъчителните ѝ стенания мозъкът ѝ задумка отново и Кайро се помоли да умре бързо.

— Съжалявам, принцесо — прошепна Лотън и се наведе да целуне леко восъчнобледото ѝ чело. — Но тоя, който си пийва твърде много уиски, трябва да изстрада греховете си.

Кайро не беше склонна да слуша подигравателните нравоучения на Лотън.

— Просто се махни и ме остави да умра в мир — изграчи тя и сграбчи главата си, като се опитваше да намери положение, в което да не я боли. Но такава нямаше.

— Ще ти донеса препечени филийки и кафе — предложи услугите си той.

Кайро не искаше нито да яде, нито да пие. Искаше незабавно облекчение. Чувстваше се ужасно и това, че Лотън я виждаше в това позорно състояние, ѝ се струваше безкрайно унизително.

— Защо просто не ме застреляш, както много обичаш да правиш, и не сложиш край на мъките ми.

Лотън поклати глава.

— Това няма да помогне. Трябва да си мъртва поне от една седмица, за да се почувстваш по-добре.

На Кайро ѝ се искаше да ревне като дете, но се опасяваше, че от това само ще я заболи още повече главата. Мозъкът ѝ и без това приличаше на празен лист хартия. Алкохолът беше изтрил всичко от паметта ѝ, помнеше само танците и как се налива с пунш на празненството. Оттук нататък всичко беше като в мъгла. Можеше само да предполага, че е излязла на улицата, където Лотън я е намерил и я е върнал в стаята ѝ. Фактът, че лежеше в леглото, както майка я е родила, предполагаше, че Лотън...

Намръщи се, когато неясните образи проникнаха в замъгления ѝ мозък. Кайро смътно си спомняше как се търкаля насам-натам, а после лети нависоко в пространството. Спомняше си също как изпита множество прекрасни чувства, каквито изпитваше само когато тя и Лотън...

— Ти си ме прелъстил, докато аз не съм била на себе си — каза тя в мига, в който го осъзна.

— Това ли е всичко, което си спомняш? — засмя се Лотън. Чувстваше се странно горд при мисълта, че Кайро е запомнила само как я люби. Като се имат предвид щуротиите ѝ от предишната нощ, това беше доста голям комплимент!

— Значи признаваш, че си ме прелъстил против волята ми, отвратителен негодник такъв — изломоти Кайро, а по пепелявото ѝ лице се разля алена вълна от срам.

— Против волята ти? — Лотън пъкна единия си мускулест крак в панталоните. — Ти беше доста отзивчива, доколкото си спомням.

— Аз бях пияна! — извика Кайро, а после застана от болката, която изпълни чувствителната ѝ глава. — Мразя те, Лотън Стоун!

— Разбира се, че ме мразиш — отвърна той, като си закопчаваше панталоните.

Кайро тъкмо щеше да отправи нова обидна забележка към него, когато я прекъсна почукването на вратата.

— Виж кой е — нареди тя ядосано.

Лотън ѝ се усмихна дяволито, от което очите му заблестяха като полирано сребро.

— Вратата е твоя. Ти виж кой е... ако искаш да се унижиш допълнително, като осведомиш жителите на Елрено, че не само си пияница, но също така приемаш мъже в стаята си.

Както и предполагаше Лотън, забележката свърши работа. Той искаше Кайро да стане, вместо да се излежава в леглото и да размишлява за неприятното въздействие на махмурлука си.

Колкото и да се чувстваше зле, ядът и негодуванието подтикнаха Кайро да стане. След като хвърли на Лотън поглед, който би трябвало да го осакати, тя се замъкна до вратата и се подпря с ръка на стената.

— За бога! — Лотън сграбчи чаршафа и ѝ го хвърли. Червенина заля Кайро, когато осъзна, че за малко щеше да отвори вратата гола-голеничка.

След като уви около тялото си чаршафа като тога, Кайро откряна вратата, протегна шия и се озова лице срещу лице с Фредерик Пулман. Изведнъж си спомни, че Фредерик ѝ беше обещал да мине сутринта и да я заведе на закуска, преди да започне посещенията си при пациенти.

Фредерик хвърли бърз поглед на покритото с петна лице на Кайро и подпухналите ѝ очи и ахна потресен. Изразът на лицето му свидетелстваше за дълбочината на неговата загриженост.

— Боже мили, Кайро, добре ли си? Разбира се, че не си добре — измърмори той. — И сам виждам това. По-добре да те прегледам.

Фредерик нахълта в стаята без покана. Бе направил само три крачки, когато видя голия до кръста Лотън, който седеше на един стол и нахлузваше ботушите си. Зад очилата с телени рамки очите на Фредерик се разшириха и удивеният му поглед зашари напред-назад между стройната, обвита с чаршаф хубавица и полуоблечения развратник на стола.

Кайро би искала земята да се разтвори и да я погълне. Би искала да умре, така унижена се чувстваше! Присъствието на Лотън в стаята ѝ и това, че тя не беше облечена, караха Фредерик да се чуди какво е поставило тези двама души в такова неудобно положение. Като че ли не можеше да се сети!

— Мислех, че ти и аз... — гласът на Фредерик затихна и в стаята се възцари неловко мълчание.

На Лотън му бе достатъчно да хвърли само един поглед на високия слаб джентълмен, стиснал лекарската чанта в лявата си ръка, за да разбере кой стои пред него. Това беше доктор Фреди, който хранеше надежди да направи Кайро своя съпруга. И ако тази малка негодница не желаше смъртта му, защото бе убил един от братята ѝ, Лотън може би дори щеше да я съжали, когато нейният бъдещ годеник се появи на сцената. Но той не можа да изпита особено съчувствие, дори и след като на лицето на Кайро се появи израз на унижение. Според него Кайро получаваше точно това, което беше заслужила.

Това, че тази подла жена обикаля страната и колекционира мъже, които биха могли да ѝ бъдат полезни, ако истинската ѝ самоличност някога бъде разкрита, наистина дразнеше Лотън. Първо беше омаяла разполагащия с власт съдия Паркър. След това беше хванала в мрежите си Даниел Сайлър, издигащия се стремително адвокат. А сега по петите ѝ вървеше този лекар. Но ако се съди по израза на Фреди, сапуненият мехур се беше спукал. Жената на неговите мечти се оказа не точно това, което бе очаквал. Толкова по-зле за Фреди, помисли си Лотън с лукава усмивка.

Лотън изобрази една сърдечна усмивка на лицето си и протегна ръка.

— Името ми е Лотън Стоун — представи се той. — Аз върнах дамата в стаята ѝ след забавата в магазина.

Сивите му очи блеснаха лукаво, когато кимна към Кайро.

— Защо не я прегледате, докторе? И на мен не ми се вижда във форма. Може би се разболява.

Фредерик, който се чувстваше неловко и беше ядосан, докосна с длан студеното и влажно чело на Кайро. После се взря в подпухналите ѝ, зачервени очи. След бърз преглед на ожулванията и драскотините по ръцете и лактите ѝ започна да се мръщи учудено.

Кайро не можеше да обясни драскотините, а и не смееше да опита. Лотън вероятно беше единственият, който знаеше откъде са те, но той в момента бе твърде зает да се прави на простак, за да даде нужните сведения.

Като събра каквото беше останало от достойнството си, Кайро отстъпи една крачка назад и притеснено уви чаршафа по-плътно около себе си.

— Нищо ми няма, само един лек махмурлук — заяви тя настойчиво.

— *Лек?* — повтори злорадо Лотън. — Ако този е лек, не искам и да знам какво представлява *тежкият!*

Фредерик, който до този момент храбро сдържаше разочарованието си, се обърна към Лотън.

— Вие, господине, не сте джентълмен, щом се възползвате от състоянието на дамата — извика той. — И още по-лошо, вие очевидно сте зъл човек, щом ѝ се подигравате. Ако трябва да си кажем истината, вие сигурно сте този, който я е докарал до това състояние, за да можете да я компрометирате!

Фредерик обърна гръб на Лотън и съсредоточи вниманието си върху Кайро, чийто цвят на лицето се колебаеше между алено и граховозелено.

— Кайро, въпреки това, което се случи, аз все още искам да станеш моя съпруга. Не е нужно друг да знае за този срамен инцидент, който, сигурен съм в това, не е зависел от тебе.

Той хвърли през рамо един презрителен поглед към Лотън.

— Благодаря, Фредерик. — Кайро не можеше да го погледне в очите. — Много мило и благородно е от твоя страна да правиш предложение, като се има предвид всичко...

— Чакай само за миг, дявол да го вземе! — Лотън избута доктора и застана пред Кайро. — Ти много добре знаеш, че не можеш да се омъжиш за Фреди.

Кайро вирна непокорно брадичка.

— Мога да правя каквото си поискам, и ти няма да ме спреш. Искам да изчезнеш от живота ми. — Тя посочи вратата. — Махай се и не се връщай повече!

Лотън не се помръдна. Само продължи да гледа намръщено вироглавата, войнствена фурия пред себе си.

— Чухте какво каза дамата — обади се и Фредерик. — Вече причинихте достатъчно неприятности.

Като тропаше шумно с крака, Лотън отиде и си взе ризата. Той посочи значката.

— Случайно съм шериф и тази жена е мой затворник. Ако не искаш да пострадаш, най-добре ще е да се държиш настрана от нея. Тя носи само неприятности и ти си щастливец, че разбра това, преди да се ожениш за нея.

Устата на Фредерик увисна, а Кайро зяпна Лотън, сякаш му беше пораснала още една глава — при това с дяволски рога на нея.

— Тя се измъкна в Гутри и взе дилижанса за Елрено — продължи Лотън. — Настигнах я отново миналата нощ, докато празнуваше свободата си, като се наливаше с уиски. След това тя се опита да ме прелъсти, да ме подкупи и...

— Това е лъжа! — изпищя Кайро вбесена.

Проклет да е този Лотън Стоун! Самият той не я искаше, но беше твърде зъл, за да позволи на друг мъж да я има. Вече беше превърнал живота ѝ в ад, но все още не беше доволен!

— Отричаш ли да си ми казвала, че аз съм твоето изкушение и че те привлича моето — цитирам — великолепно тяло?

Лотън изпита удоволствие, като видя как лицето ѝ стана аленочервено.

— Предполагам, ще кажеш на Фреди, че не си спомняш да си ме прегръщала в каруцата, докато се опитвах да те докарам обратно в хотела ти.

Изсмя се, когато на лицето на Кайро се появи израз, подсказващ, че може току-що да е глътнала собствената си адамова ябълка.

— Можеш да пледираш временно умопомрачение, но аз бях там и знам точно какво се случи.

— Струва ми се, че ще е по-добре да си тръгвам.

Фредерик се отправи към вратата.

— Мъдро решение, докторе — съгласи се Лотън, преди бившият бъдещ съпруг на Кайро да хлопне вратата зад себе си.

Кайро беше толкова ядосана, че не можеше да мисли нормално, пък и махмурлукът не ѝ помагаше за това. В изблик на ярост тя сграбчи каната от шкафа, като ѝ се искаше това да беше главата на Лотън. Снарядът прелетя през стаята, удари се в рамото му и се разби на пода.

— Ти си най-сбърканият представител на закона, когото съм виждала някога! — избълва тя и се хвърли към чантата си, за да си вземе чисти панталони. — Първо ми отне девствеността, след това ме рани, а сега ми разби живота и каквото беше останало от репутацията ми. Мразя те. Презирам те. Не искам да те виждам никога повече!

Лотън не знаеше какво го накара да изопачи истината така, както му беше изгодно, за да изгони от стаята доктор Фреди. Вероятно ревността беше надделяла у него. Той се бе видял изправен пред възможността Кайро да се хвърли в един брак с мъж, който не би могъл да се оправи с нея. И Кайро *наистина* беше престъпничка, която се намираше под негово попечителство от началото на пътуването им през Двете територии. Беше внимавал да не се издаде, че знае за смъртоносния ѝ план. Дори в този момент тя си мислеше, че той е измислил това извинение, за да се отърве от Фреди.

Лотън се беше замислил твърде дълбоко. Гледаше след Фредерик, като се опитваше да измисли извинение за неетичното си поведение. Да не обръщаш внимание на Кайро Кълхуун, когато е вбесена, беше грешка, за която се плащаше скъпо. Осъзна, че тя го напада, когато вече беше твърде късно.

Нещо го удари, преди да разбере какво беше то! Кайро го тресна по главата със собствения му пийсмейкър. Лотън се наклони напред и се стовари на пода като гигантска секвоя, повалена от секирата на дърваря.

Кайро се почувства несравнимо по-добре, след като си изкара гнева на истинския виновник за него. Лотън Стоун би могъл да лежи така, докато изгние, изобщо не ѝ пукаше. Не искаше повече да има нищо общо с този мръсен подлец! Той беше най-сериозната грешка, която е допускала в живота си!

— Великолепно тяло, наистина! — изсумтя тя, докато го тъпчеше отпуснат на пода. След като напъха всичките си вещи в

чантата, Кайро конфискува за по-сигурно пистолета, който Лотън държеше в ботуша си, и колта.

Тя разтвори набързо картата, която баща ѝ беше начертал, за да намери Канейдиън Стейшън, след това закрачи към вратата. За да успокои гнева си, който не я беше напуснал съвсем, Кайро се върна и още веднъж се разходи по гърба на Лотън, като оставяше отпечатъци от обувките си по цялото му тяло.

— Ти, Лотън Стоун, можеш да се отправиш право към ада. Докато сме живи, не възнамерявам да те виждам повече!

Кайро хвърли последен убийствен поглед на Лотън и излезе от стаята. Подлият му опит да обърне Фредерик срещу нея беше последната капка. Този мъж беше зъл, безсърдечен маниак и тя съжали за всяко изразходвано по него чувство. Кайро се закле да унищожи всеки спомен за Лотън. Той ще престане да съществува в ума ѝ. Ще забрави как изглежда, как говори, ужасното му пеене, как кара тялото ѝ да се чувства прекрасно, когато той...

Кайро се пребори с предателските тръпки, които полазиха по гърба ѝ. Тя ненавиждаше Лотън Стоун! Искаше само да го забрави, да намери баща си и да започне своя нов живот:

Точно това и ще направя, ожесточено увери себе си Кайро. Ще разчита на типичната за всички Кълхуунова решителност, за да се справи. Тя не я беше подвеждала никога преди и нямаше да я предаде и сега!

Лотън се подпря на лакът и опипа цицината на тила си. Огледа стаята замаяно и като видя, че е празна, цветисто изруга. Въпреки възраженията на тялото му и пулсиращата болка в главата, Лотън се подпря на ръце и най-накрая успя да се изправи със залитане.

Като си пое въздух за ободряване, Лотън прибра куцукайки багажа си и се измъкна през вратата. След като излезе на улицата, избълва още няколко ругатни. Кайро не само го беше зашеметила с удара си, но и беше откраднала черния му жребец! Не беше кой знае колко изненадан, като се има предвид непочтената ѝ професия, но неизбежният пазарлък с ковача за нов кон щеше да забави преследването. Преди да тръгне след нея, Кайро вече ще е изминала километри.

Лотън забави крачка, когато си зададе въпроса защо Кайро положи толкова усилия, само и само да избяга от него. След като братята ѝ са обявили награда за главата му, защо просто тя не го застреля при първата удобна възможност? Лотън си напомни, че ако беше застреляла един шериф в хотелската си стая, това би унищожило прикритието ѝ. Не, Кайро беше твърде умна, за да повлече хайка по петите си. Това би причинило неприятности на бандата на Гардинерови.

Изгарящ от нетърпение да настигне Кайро, Лотън напусна Елрено с шеметна бързина. Беше изминал едва няколко километра, когато срещна един наконтен мъж, на челото на който сякаш пишеше „комарджия“. Като знаеше, че този тип мъже си падат по игрите с големи залози и по хубавите жени, Лотън спря пътника.

— Случайно да си виждал една блондинка с панталони, която язди черен жребец? — попита Лотън.

Комарджията се изсмя и кимна утвърдително.

— Вярно, срещнах я.

Той извади златния си часовник от джобчето на жилетката от златист брокат.

— Беше преди два часа, ако трябва да бъдем точни. Когато се опитах да я спра и да я заговоря, тя извади пистолет и ми нареди да си вървя по пътя, защото не понасяла много мъже, особено пък с черна коса.

Комарджията свали шапката от главата си, а после погледна Лотън, чиято коса имаше същия цвят като неговата. Той поглади козята си брадичка и се усмихна иронично.

— Предполагам, че е имала предвид тебе — изказа той размишленията си на глас.

— И аз така предполагам — измърмори Лотън, докато се взираше в далечината.

Като се намести по-удобно на седлото, комарджията се изсмя.

— Тя беше хубава женичка, но твърде дива за моя вкус. Ако нямаш нищо против, един съвет, приятелю. Не бих преследвал такава лудетина, ако не съм облечен с ризница — предупреди го той. — Дамата изглеждаше достатъчно ядосана, за да стреля.

Комарджията прокара пръсти през черната си коса, а после отново постави шапката на главата си, като я кривна на една страна.

— Винаги съм казвал, че въоръжената жена е много по-опасна от мъжа. Повечето мъже се гордеят с това, че са по-добри от противника си, честно и почтено. Но не и жените. Тях не ги е грижа дали битката е честна, стига само, когато свърши, те да са победителките.

Това беше горе-долу обобщение на теорията на самия Лотън за женския род. Един мъж не може да вярва на една жена и е пълен глупак, ако се опитва. Виж само какво се случи с Лотън, когато за миг отвърна вниманието си от Кайро? Тя му разцепи черепа и му открадна коня!

Като кимна за сбогом, Лотън пришпори коня си да препусне в галоп и се понесе по пътя да търси дръзката жена. Все още не беше сигурен защо се занимаваше с нея. Би трябвало да се отправи в обратната посока, за да освободи Ал Фонтейн от затвора в Гутри.

Ако някой го ръководи внимателно, от Ал Фонтейн би могло да излезе нещо. А от Кайро? Лотън изсумтя цинично. Нейните братя крадци сигурно са опорочили мисленето ѝ в най-ранна възраст и постоянното им влияние я е развратило достатъчно много. Би могла да се прави на деликатна дама, когато ѝ скимне, но в сърцето си завинаги ще остане престъпничка. Единственото нещо, което би могло да промени някой от семейство Гардинерови — включително и Джарита — е добре насоченият куршум.

Лотън се намръщи при тази мрачна мисъл. Имаше лошото предчувствие, че рано или късно ще трябва да измени на слабостта си към тази непокорна лудетина, ще трябва да избира между своя живот и нейния.

— Проклетата да си, Кайро Кълхуун — навъси се Лотън. — Ще ми е много неприятно да направя това, което ще ме принудиш да ти сторя, преди да дойде краят на това отмъщение.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Кайро слезе от коня, за да измие лицето си в потока, който се виеше през ширналата се прерия. Все още я мъчеха силното главоболие, гаденето в стомаха и раната в сърцето. Чувстваше се много нещастна.

Докато бършеше лицето и ръцете си, си мислеше, че няма търпение да стигне до граничното селище, наречено Канейдиън Стейшън, и да се събере отново с баща си. Според картата, начертана от Райлън, градът се намираше само на пет километра южно от сегашното ѝ местонахождение. Веднъж да се сгуши в сигурната прегръдка на баща си и споменът за Лотън, който я преследваше упорито, ще изчезне. А ако той посмее да покаже лицето си, Кайро ще заплаши, че ще го очисти, ако не се обърне незабавно кръгом и не изчезне завинаги от живота ѝ...

Пращането на клонки покрай потока рязко изтръгна Кайро от мислите за отмъщение. Тя се впусна към жребеца, който се беше отдалечил надолу, за да пие вода. Когато Кайро се втурна панически към него, той отскочи настрани. В стремежа си бързо да хване юздите, тя изплаши коня и той препусна през потока и нагоре по стръмния бряг.

Шумът от чупенето на крехките клонки подтикна Кайро да сграбчи колта, който беше затъкнала в колана си. Преди да успее да се обърне и да се прицели в този или това, което се приближаваше към нея, усети как някой се стоварва върху нея и я събаря по очи. Едно тежко мъжко тяло притисна нейното, а ударът в земята ѝ изкара въздуха.

Кайро започна да се гърчи и да се мята, за да хвърли негодника от гърба си. Извиваше главата и тялото си като змия, за да може да стреля наслуки по мръсника, който я притискаше в калта.

Стоманена ръка хвана пистолета ѝ и го извъртя така, че куршумът да изсвисти през клоните на дърветата. Решена да се бори

до последен дъх, Кайро сви лакътя си и удари невидимия си нападател в ребрата.

Като протегна шия, Кайро погледна през рамо и видя не какво да е, а озъбената физиономия на Лотън Стоун. Той се опита да изтръгне колта от ръката ѝ, но тя го държеше здраво и не му позволяваше да завладее оръжието. Кайро очакваше той да я застреля, ако има възможност. Но тя нямаше намерение да му дава такава възможност втори път!

— Дай ми това — извика Лотън, като се опитваше да сграбчи извиващата се ръка.

— Ще бъде на твое разположение веднага, щом те застрелям с него — изсъска Кайро.

Докато се бореха за колта, Кайро незабележимо протегна лявата си ръка към ботуша си, за да измъкне пистолета с дълга цев, който беше задигнала от Лотън. Макар че успя да изтръгне колта от ръката ѝ и да го насочи към нея, Лотън се озова лице в лице пред друго от своите оръжия.

Кайро си пое въздух на пресекулки и запъна ударника на пистолета в мига, в който Лотън стори същото.

— Хвърли го — изръмжа Лотън.

— Първо ти хвърли твоя — поиска Кайро с не по-малко заплашителен тон.

Лотън въздъхна отчаяно.

— Няма да те застрелям, ако хвърлиш пистолета.

— Аз не давам подобни обещания — отвърна му дръзко Кайро.

Лотън примига невярващо.

— Ще ме застреляш, макар да знаеш много добре, че няма да си жива да се радваш на това? Уди и Такър ще те намерят и ще те обесят на тънкото ти вратле!

— Да те убия ще е върховна радост след ада, който ме накара да преживея.

— Който аз съм те накарал да преживееш *ти*? — повтори Лотън саркастично. — Това си го разбрала точно наопаки.

— Ти нямаш белези от куршуми по тялото си — избухна тя. — Дори и да те раня, пак няма да сме квит...

Кайро направи фаталната грешка да се увлече твърде в разгорещения диалог и да започне да жестикулира с ръката, в която

държеше пистолета. И докато тя го обвиняваше, Лотън нападна и я свари неподготвена. Пистолетът излетя от ръката ѝ и се приземи в калта.

Като хвърли колта настрани, Лотън притисна раменете ѝ към земята, седна на корема ѝ и загледа навъсено ядосаното ѝ лице.

— Махни се от мен! — изломоти тя, вбесена, че този маниак, пристрастен към убиването, е успял да я надвие. Безпомощна и отчаяна, тя осъзна, че никога не би могла да победи Лотън, и това я влудяваше. Искаше ѝ се да пици, да плаче и да ругае, но знаеше, че това не би имало никакво въздействие върху тази планина от гранит.

Признавайки победата, Кайро се отпусна на земята.

— Защо не можеш просто да си тръгнеш и да ме оставиш на мира? — Гласът ѝ потреперваше от мъка. — Сега вече мога и сама да си намеря пътя.

— Сигурен съм, че можеш — усмихна се Лотън, презирайки собствената си слабост към този зеленоок ужас. — Но защо реши изведнъж да тръгнеш без мене? Мислех, че имаш нужда от мен, за да решим проблемите на баща ти.

Като че ли има баща, който да има проблеми — помисли си Лотън.

Кайро не пожела да срещне обвиняващия му поглед. И от къде на къде изобщо ще я гледа осъдително? Прави го, защото е безнадежден циник и е напълно луд, напомни си тя.

— Ще намеря някой друг — измърмори тя.

— Не намираш ли винаги някой?

— *Това* какво трябва да значи? — забележките му напълно объркаха Кайро.

— Няма значение — промърмори той, като скочи на крака. Изправи и Кайро, при това съвсем не нежно. — Би трябвало да те замъкна в затвора, задето ми открадна коня.

На Кайро ѝ се виеше свят. Лотън отново скачаше като скакалец от тема на тема и беше твърде трудно да го следваш.

— Не съм откраднала коня ти. Взех го назаем, защото бързах да отида при баща си.

— Разбира се — изсумтя той подигравателно.

— *Бързах!* — почти изкрещя Кайро.

— Тогава го докажи — предизвика я той, като я хвана за ръката и я помъкна към коня, който беше вързал в горичката. — Нетърпелив съм да видя дали наистина имаш баща.

Забележката му засегна Кайро. Не можеше да си представи нито една причина той да се съмнява в съществуването на баща ѝ, освен че е най-недоверчивото човешко същество на планетата.

Когато Лотън я повдигна и я сложи на гърба на коня, Кайро впери поглед право пред себе си. Не промълви нито дума, докато Лотън се промъкваше през дърветата и храсталаците, за да върне черния жребец, който пасеше на поляната. След което те се отправиха мълчаливо на юг. Той се оглеждаше непрекъснато на всички страни, като очакваше да види как отнякъде изскачат Гардинерови, за да го очистят, но нищо необичайно не се случи.

Като се изкачиха на хълма, който се извисяваше над Канейдиън Стейшън и разположената по на юг Канейдиън Ривър, Кайро ахна изумено. Наистина имаше селище, разположено до брега на реката, точно както беше на картата на баща ѝ, но в него нямаше никой! За Кайро беше съвсем очевидно, че баща ѝ вече нямаше никаква нужда от помощ. Дявол да го вземе, къде са се дянали всички?

Гледката на призрачния град в далечината не изненада Лотън, какъвто си беше подозрителен. Той знаеше, че това трябва да е капан. Това беше идеалното място да нападнеш из засада шериф, за главата на когото е обявена награда. Лотън нямаше намерение сам да отиде в долината на смъртта, за да го очистят Гардинерови.

Докато Кайро зяпаше удивено, Лотън се наведе и повдигна с ръка брадичката ѝ, като я принуди да срещне сериозния му поглед. В сребърните му очи се появи особен блясък, докато се вглеждаха в прекрасното лице, което го измъчваше в сънищата му.

— Ти можеш да отидеш в този град призрак и да се присъединиш към своите хора, но проклет да съм, ако дойда с теб. Не се съмнявам, че ще се срещнем отново, и то при съвсем различни обстоятелства. И когато се срещнем, това, което е между нас, няма да има значение. Аз ще имам да върша работа и ще я свърша. Сигурен съм, че разбираш какво искам да кажа...

Тя разбираше отлично. Кайро не се съмняваше, че Лотън Стоун е истински луд!

Когато Лотън се обърна и препусна в посоката, от която бяха дошли, Кайро само погледна след него. Какво точно трябваше да разбира? И какви бяха всичките тези приказки за нова среща при различни обстоятелства? Проклетата да е, ако знае!

Кайро оклюма. Беше прекарала повече от месец с този ненормален шериф и накрая, когато стигна целта си, намери един призрачен град. Какво, по дяволите, става тук? Къде е баща ѝ? Кайро смушка червеникавокафявия си кон и заслиза надолу по хълма. Духът ѝ падна съвсем, когато тръгна по изоставените улици. По пътя тя мина край една празна ферма, една ковачница, поща, магазин и накрая стигна до двуетажния хотел. Кайро огледа сградата, като се бореше с бурята от чувства.

Имаше нужда да се хвърли в утешителната прегръдка на баща си и да забрави изминалия един месец. Как се беше надявала Райлътн да е тук и да я чака. Но щом не е тук, непременно е оставил бележка на бюрото с обяснение какво се е случило и къде да го намери.

Кайро скочи на земята и влезе вътре, но я посрещна само тягостната тишина. Въпреки че обстойно претърси преддверието, Кайро не намери съобщение със своето име върху него.

Намръщи се, когато отвори вратата, която водеше към странния дом в задната част на сградата. Откри доказателства, че баща ѝ е живял тук. Дрехите му висяха в гардероба, а лулата му стоеше в пепелника до дървения люлеещ се стол. Шкафовете в кухнята бяха пълни с храна, а съседната стая беше приготвена за пристигането ѝ. Каквото и да бе станало с останалите жители на Канейдиън Стейшън, очевидно Райлътн беше останал, за да дочака дъщеря си.

Кайро се отпусна в люлеещия се стол и се вгледа в собствения си портрет, който Райлътн беше донесъл от Мисури, за да го постави над камината. Е, няма какво да прави, освен да чака завръщането му, реши Кайро. Може би баща ѝ се е отправил към някоя съседна ферма или селище за още продукти. За да не скучае, ще приготви ядене и ще го изненада, като се върне. Това, надяваше се тя, ще я отвлече от мислите ѝ. На Кайро никак не ѝ се искаше да остане насаме с мъчителните мисли за Лотън Стоун.

Когато озадачаващите забележки на Лотън прозвучаха отново в ушите ѝ, Кайро ги отблъсна. Няма да посвети повече нито една мисъл

на този странен мъж. По дяволите, та той просто не си струваше мъченията, на които я беше подложил.

Скимтене и стържене изтръгнаха Кайро от размислите ѝ. Когато отвори вратата на хотела, за да си вземе багажа, откри, че пред нея стои и я гледа едно рошаво куче. Животното въртеше опашка, като че ли се радваше да я види. Разбира се, че ще се радва, сети се Кайро. В един призрачен град няма много живот и бездомното куче жадуваше да се присламчи към когото и да било.

Кайро клекна и погали главата на кучето, което се отблагодари за вниманието с едно близване по ръката.

— Ела с мен, приятелю, и ние ще си намерим нещо за ядене.

Кучето изглеждаше очаровано от възможността да си намери едновременно приятел и храна. Когато Кайро слезе по стълбите, за да свали от коня багажа си, рунтавото създание послушно тръгна по петите ѝ.

Само след няколко минути Кайро беше подредила вещите си в новата си стая. А след час беше претършувала шкафовете и открила продукти за супата.

След като се нахрани сама, тъй като баща ѝ така и не се прибра, тя разтребя кухнята, а после си стопли вода за дългоочакваната вана и се къпа, докато се насити.

Но баща ѝ все още не се беше върнал. Недоволна, че мисълта за Лотън Стоун продължава да се прокрадва в ума и сърцето ѝ, Кайро прелисти двата романа, които беше купила преди отпътуването си от Мисури. Като се разположи удобно, тя реши да се заеме с единия от тях, докато баща ѝ пристигне. Кучето предано лежеше в краката ѝ.

Когато вратата изскърца, шериф Джубал Нютън вдигна поглед от купчината листа на бюрото си. Слаба приветствена усмивка се появи на лицето му при вида на непознато каменно лице.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Джубал Нютън.

— Трябва ми информация.

Лотън отвори якето си, така че да се види значката му.

Джубал примига от изненада.

— Вие трябва да сте този, за когото доктор Пулман дойде да пита тази сутрин — заяви той. — Вие определено сте направили

впечатление на доктора, защото той искаше да разбере всичко, което знам за вас, а то е нищо, освен че получих телеграма, която трябва да бъде предадена на...

Лотън не беше в настроение да слуша, че доктор Фреди е правил справки за него. Като махна с ръка, той прекъсна Джубал и премина към същината на въпроса.

— Какво се е случило с града на югозападната граница на територия Оклахома? — поиска да узнае той.

— Имате предвид Канейдиън Стейшън?

— Градът призрак — изръмжа Лотън нетърпеливо.

Властното държане на Лотън караше Джубал да се мръщи, но въпреки това той отговаряше на въпросите.

— Това беше процъфтяващо малко селище допреди три седмици, когато земемерите на железницата минаха оттам, за да проектират железопътната линия през Канейдиън Ривър и Индианската територия. Жителите на градчето се опитаха да убедят железничарите да прокарат релсите покрай селището, но големият наклон на хълма и опасните свлачища по този отрязък на реката правят невъзможно построяването на мост. Земемерите решиха да прокарат линията три километра по на изток, така че всички си събраха багажа и се преместиха на новото място, за да започнат отначало.

Джубал се облегна удобно на стола си и кръстоса крака на ръба на претрупаната си маса.

— Местеците се жители на Канейдиън Стейшън се спречкаха с човека, който първоначално беше заявил половината от участъка по време на треската за земя. Той не искаше да дели мястото нито с града, нито с приближаващата железница. Но след като му предложиха солидна сума, за да се премести, той си намери едно плодородно парче земя на североизток от града.

Шерифът вдигна пренебрежително рамене.

— Канейдиън Стейшън не е единственият поет риск в тази нова територия — продължи той. — Дори Елрено се сблъска със същия проблем. Първоначално градът бе разположен на северния бряг на Канейдиън Ривър и се казваше Рино сити. Когато хората научиха къде ще мине железопътната линия, те се вдигнаха и се преместиха тук.

Джубал се намръщи, докато оглеждаше якия шериф.

— Ако нямате нищо против въпроса ми, какво направихте, та разстроихте така доктор Пулман?

— Лични работи — отвърна тайнствено Лотън.

— Е, докторът определено беше развълнуван, когато се втурна тук, за да пита за шерифа, който се е появил със затворничката си.

— Аз всъщност му направих услуга — отвърна Лотън загадъчно, преди да хвърли поглед на свършено новото съобщение „издирват се“ за бандата на Гардинерови.

— Фредерик не се държеше така, сякаш някой му е правил каквито и да било услуги — засмя се Джубал. — Ръцете му трепереха така силно, че не бих искал да ме оперира...

Изведнъж той рязко се изправи.

— Почти забравих!

Джубал затършува из листата на бюрото си.

— Ето ви телеграмата. Пощаджията я донесе тази сутрин, след като не успял да разбере на кого да я предаде.

Лотън се навъси объркано, когато прочете краткото съобщение.

Чухме лоши новини в Уебърс Фолз. Помислихме, че имаш нужда от помощ. Ще те чакаме в Гутри.

Уди и Тък

Бележката по-скоро възбуди любопитството на Лотън, отколкото да го задоволи. Лотън се обърна и се насочи към вратата.

— Хей, няма ли да ми кажеш какво се е случило между теб и доктора? Умирам да разбера — извика след него Джубал.

Лотън отново се обърна. Лицето му беше сериозно.

— На твое място щях да бъда по-загрижен за бандата на Гардинерови. Те са някъде в околността. Бих се заклел в живота си за това. Известни са с това, че правят три-четири бързи удара, докато преследвачите им се въртят в кръг. Ако аз бях шерифът тук, бих упълномощил няколко човека да пазят банката и пощенските коли. Като нищо можеш да откриеш насред престрелката, че не ти достигат хора.

Джубал наблюдаваше Лотън, който излезе от стаята. Изведнъж любопитството му по повод конфликта между Фредерик Пулман и

Лотън Стоун изчезна. Знаеше със сигурност, че шериф Масдън в този момент претърсва околността, за да открие престъпническата банда, която беше завзела района. Но той мислеше, че разбойниците ще се върнат обратно в Чероки Нейшън, за да се укрият. Лотън Стоун очевидно не мислеше същото.

Като предпазна мярка Джубал реши да телеграфира в Гутри и да поиска още хора за охрана на града. Никак не искаше да се срещне с безпощадната банда без подкрепления.

След като изпрати телеграма на Уди и Тък, с която ги осведоми за завръщането си, Лотън незабавно отпътува от Елрено. Беше напуснал временната териториална столица Гутри преди малко повече от седмица, но му се струваше, че е минал цял месец. Чувствата му сякаш бяха минали през месомелачка и все още го измъчваха предателски мисли за коварната блондинка.

Лотън си спомняше схватката с Кайро на брега на потока, като че ли тя беше станала само преди час. Беше видял омразата, проблеснала в зелените ѝ очи, и беше чул гнева в гласа ѝ. Въобще не се беше издал, че знае за плана ѝ да го води на запад, докато глутница престъпници се мъчат да го очистят. Лотън дори си мислеше, че бе успял да спечели обичта ѝ за известно време, но негласният конфликт между тях беше разкъсал връзката връзка.

Край на всичко това, каза си Лотън решително. Сигурно ще продължи да желае Кайро, но знае, че тя е опасна. Много по-добре му е без нея. Някой ден ще се сблъскат отново и не искаше между тях да има сантиментална привързаност, когато я замъкне при съдията Паркър заедно с братята ѝ престъпници. Тя ще бъде просто още една престъпничка, която не е успяла да се измъкне от дългата ръка на закона...

Мислите му се прекъснаха, когато Уди и Такър излязоха от един бар, за да го посрещнат.

— Дявол да го вземе, хубаво е да те видим цял-целеничък — въздъхна Уди облекчено. — След всички съобщения, които чухме по пътя, се опасявахме, че ще пристигнем твърде късно.

— Твърде късно за какво? — попита Лотън и скочи на земята.

— Твърде късно, за да те отървем от собственото ти погребение, разбира се. — Такър махна на Лотън да се присъедини към тях и да пийнат по нещо. — Престъпниците, които хванахме в Чероки Нейшън, питаха дали си още жив, след като Гардинерови са обявили награда за главата ти, задето си убил малкия им брат. А когато пристигнахме в Уебърс Фолз, чухме, че е имало засада и са били убити трима души.

Такър седна на стола.

— Уди и аз ужасно се тревожехме, докато не видяхме мястото с очите си. Разбрахме, че си още жив, когато забелязахме, че си сложил буквата „X“ на гробовете на негодниците.

Такър разбра, че Лотън е изпратил разбойниците на оня свят в мига, в който забеляза гробовете. Лотън винаги бе казвал, че убийците и крадците не заслужават да лежат под кръста, а само едно „X“ им е достатъчно. Както често казваше Лотън:

— Когато Бог тръгне да търси кандидати за ангели, няма да губи времето Си с тези, защото аз вече съм ги зачертал от списъка.

Уди погледна сериозно Лотън, преди да напълни три чаши с уиски.

— Открихме още един гроб по пътя ти. Трябва да сте имали кошмарно пътуване.

Той обърна чашата си на един дъх.

— Какво направи с Кайро?

— Кайро Кълхуун не съществува — измърмори Лотън, а после изми горчивия вкус, който остави това име в устата му, с голяма глътка уиски. — Тя е всъщност Джарита Гардинер и сигурно вече се е прибрала при крадците си.

Уди и Такър се взираха няколко мига в брадясалия си партньор.

— Напълно ли си сигурен?

— Абсолютно — потвърди Лотън, преди да си налее още една чаша. — Негодникът, който се мъкнеше с Пенхендъл Дик, я разпозна, когато го залових.

— Ех, проклет да съм — изстена Уди. — Бих могъл да се закълна, че не лъже. Не ми изглеждаше толкова лоша. Дива да, но...

— Мислел си, че не лъже, защото винаги се доверяваш на жените — изсумтя Лотън.

— Тя праметна и мен — вметна Такър. — И аз повярвах на приказките за баща й.

Погледът на Лотън не издаваше с нищо емоционалната буря, която му беше причинила Кайро.

— Това е свършено и забравено. Следващия път, когато се срещнем с тази коварна лъжкиня, тя ще бъде обвинена в съучастие в престъпление. И рано или късно тя ще направи грешката да се остави да я видят в компанията на братята ѝ и техните помощници по време на някой удар.

— Тъкмо стана дума за помощници — измърмори Уди. — Чухме, че Гардинерови са прибрали още няколко главорези при себе си. Крис Масдън и хората му са изгубили следата на Гардинерови при реката, след обира в Кингфишър. Но според съобщенията бандата е била по-голяма, отколкото когато грабежа Чероки Нейшън. Един фермер с жена си, който живее близо до Кингфишър, е забелязал разбойниците. Скрили се, преди да бъдат видени, но преброили седем ездачи, които водели две товарни мулета.

— А понеже стана дума и за преследване, изявихме желание да сформираме собствен отряд за преследването на Гардинерови, след като докладвахме на териториалните власти — осведоми го Такър. — Както изглежда, пак ще служим едновременно на две места. При всичките спорове за участъци земя и покрай проблемите с престъпниците по границата, на Оклахома не достигат хора.

— А и докато Гардинерови не бъдат изправени пред правосъдието, ще те преследват за наградата — допълни Уди. — Както виждам нещата, няма да бъдеш в безопасност, докато не хванем Гардинерови.

Лотън също смяташе така. Като допи чашата си, той стана от масата. Макар Ал Фонтейн да не беше излежал докрай двуседмичното си наказание, Лотън смяташе да освободи младия пистолеро под свое попечителство. Ал се беше срещал веднъж очи в очи с Гардинерови. Можеше да се окаже от полза.

— Къде отиваш? — извика Уди, когато Лотън изскочи навън.

Никакъв отговор.

— Лотън никога не е разправял надълго и нашироко какво смята да прави — засмя се Такър, преди да допие последната глътка и се изправи на крака. — Той просто очаква да го последваме и да разберем какво крои.

Лотън, следван от Уди и Такър, прекоси улицата към кантората на шерифа, за да подпише документите за освобождаването на Ал.

Докато Лотън се оправяше с юридическите проблеми, Уди и Такър сипеха въпроси като куршуми. Лотън разказа накратко случката, при която Пенхендъл Дик беше намерил смъртта си, а Ал Фонтейн бе ранен. Той осведоми също партньорите си, че Ал доброволно е дал показания за Кайро и е помолил да му се даде още един шанс да докаже, че може да защитава закона, вместо да го нарушава.

— Сигурен ли си, че можеш да вярваш на това хлапе? — попита Такър. — Той няма да е първият, който е обещал да спазва закона, само за да се измъкне от затвора.

— Мисля, че съжالياва за грешката си — заяви убедено Лотън. — Прекарах една седмица с него и дори го подложих на няколко изпитания. Улеснявах го да избяга, като му обръщах гръб, но той не се възползва от възможността. Но дори и да реши да ни изостави, ще бъдем трима и ще можем да го наглеждаме.

— Лотън! — Ал въздъхна облекчено, когато шериф Питърс го въведе в предната стая. — Боже, как се радвам, че се върна. Ужасно се измъчвах, докато те чаках, за да ти кажа това, което исках да ти съобщя, преди да отпътуваш!

Това хлапе определено не може да мисли за повече от едно нещо наведнъж, реши Лотън. Ал твърдо беше решил да съобщи някаква мистериозна информация, но Лотън толкова бързаше тогава да настигне Кайро, че не позволи да го задържат. И първото нещо, за което заговаря хлапето при следващата им среща, е този недовършен разговор.

— Първо, трябва да ти намерим нови дрехи и да те изкъпем — обяви Лотън.

Той махна към партньорите си.

— Уди, Такър, запознайте се с Ал Фонтейн. Ако се отклони от правия път, позволявам ви да го застреляте. Аз вече веднъж почти го направих — пошегува се Лотън.

— Но, Лотън, аз... — Ал се опита да го прекъсне, но неговият опекун го остави да каже само три думи.

— Благодарни на шерифа, задето те пази, докато аз се върна — подбутна го Лотън. — Няма да е зле също да го увериш, че никога повече няма да влизаш в затвора му.

Ал въздъхна. Изглежда, изповедта му отново се отлагаше за по-късно.

— Моите благодарности, шериф Питърс, но не възнамерявам друг път да се възползвам от гостоприемството на затвора ви.

След като Такър и Уди отведоха Ал, за да му намерят дрехи, подходящи за новата му роля на помощник-шериф, а после да го заведат на бръснар, за да подобрят още повече вида му, шерифът кимна замислено.

— Хлапето е добро, Лотън. Иска ми се и някой от другите мъже, които минават оттук, да можеха да се поправят. Ал доказа себе си преди два дни, когато някой даде тайно нож на един от затворниците по време на посещение. Можеше да бъда намушкан, когато крадецът се опита да избяга, но Ал скочи върху него, измъкна му ножа, а после му прочете една лекция за злото на престъплението.

Лотън се радваше да узнае, че в този случай правилно е преценил характера на Ал Фонтейн. Искаше му се да е повлиял положително и на Кайро Кълхуун.

Не мисли за нея, скара се Лотън сам на себе си, докато излизаше на улицата. Раните бяха още твърде пресни и не можеше да помисли за тази обаятелна жена, без да почувства, че сърцето му ще се пръсне. Ще дойде и нейният ден за разплата. И когато това стане, Лотън ще я предаде на закона да я накаже без съжаление. Кайро Кълхуун — *Джарита Гардинер*, бързо се поправи Лотън — ще получи точно това, което заслужава!

Лотън тръгна към ресторанта, за да задоволи виещия си стомах. Нахвърли се на храната като вълк. Но дори това не смекчи потиснатостта му. Колкото и храна да поглъщаше, болката в стомаха му не изчезваше. Неканените мисли за Кайро продължаваха да се промъкват в мозъка му и да го преследват. Мътните го взели, той искаше просто да я забрави!

— Тя е престъпничка, за бога — изръмжа той в чинията си. — Но *интригуваща*, прошепна един тих вътрешен глас.

— И точно това я прави толкова опасна — измърмори Лотън, преди да налапа следващата порция пържени картофи.

— Често ли си приказваш сам, шерифе? — подразни го келнерката. Тя се наведе да напълни отново чашата му с кафе и погледът ѝ се плъзна одобрително по значката и широките гърди, на

които беше закачена. Погледът, който му хвърли, показва на Лотън, че тя открито се опитва да привлече вниманието му.

Може би Лотън би приел мълчаливата покана, ако жената не беше руса. Храната не беше облекчила мъката му по Кайро ни най-малко и Лотън се съмняваше, че с любов ще може да изгони мъчителния спомен за нея.

Добре би му дошло едно питие..., а може и три. Може би уискито ще успее да прогони от мозъка му спомена за дръзката хубавица.

Лотън пхна една монета в ръката на хубавичката келнерка.

— Проблеми с жени — изръмжа той като обяснение за разговора със самия себе си. Посочи парите, които ѝ беше дал. — Единственото, което искам срещу това, е обещание, че няма да причиниш на някой мъж страданията, които изпитвам аз сега.

Жената търколи монетата върху дланта си, усмихна му се прелъстително и му я върна.

— Сигурен ли си, че не искаш да забравиш мъката по една жена, развличайки се с друга? — измърка тя. — Не ти искам парите, искам само тебе.

— По-добре ще е да си взема само едно уиски.

— Ако толкова си се увлякъл по нея, съмнявам се, че и алкохолът ще помогне — предсказа келнерката на Лотън, който се отправи към вратата. — Но ако си промениш решението, свършвам работа след два часа...

Два часа по-късно Лотън установи, че предсказанието на келнерката е било вярно. Беше се опитал да удави спомена за Кайро в една бутилка, но пленителният ѝ образ му се явяваше отново и отново.

Какво трябва да стори, за да я прогони от ума си? Макар да знаеше, че Кайро предпочита да го види как се пържи в ада, не можеше да се избави от чувствата си към нея.

Лотън Стоун, мъжът, който се гордееше, че не е падал в клопката на нито една жена, сега беше пленен. Но той нямаше намерение да признае този позорен факт на Уди и Такър. Те после нямаше да го оставят на мира!

Кайро беше права, осъзна отчаяно Лотън. Той наистина беше луд! Но, дявол да го вземе, точно тя го беше докарала дотам!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Докато Лотън се връщаше в Елрено и Гутри, Кайро прекара три дни в очакване баща ѝ да се върне. Приказваше си само с рунтавия пес, който непрекъснато вървеше по петите ѝ. Но самотата я подлудяваше. Тя реши да остави на баща си бележка, че е пристигнала, в случай че се разминат. Единственият ѝ изход, реши тя, е да сформира отряд от една жена, който да издири Райлън.

Кайро събра някои необходими неща и тръгна на изток. Подире ѝ подтичваше вярното куче. Едва бе изминала три километра, когато пред нея се изпречи оживено селище, чиито жители строяха жилища и други необходими сгради, които да заменят палатките, пръснати в околността.

След като разпита пощаджията, Кайро научи, че хората са се преместили на изток от Канейдиън Стейшън заради железницата. Почаджията познаваше и Райлън Кълхуун, но не го беше виждал от две седмици. Според него Райлън беше купил нов участък земя, за да построи друг хотел, но е останал в Канейдиън Стейшън да чака завръщането на дъщеря си.

Пощаджията предположи, че Райлън може да е отишъл в Гутри, за да уговори доставката на дървен материал от Канзас. Той посъветва Кайро да се върне в Елрено, където баща ѝ често отивал за стоки, които не се намирили в недостроеното още ново селище.

Успокоена, че Райлън е в околността, Кайро се върна в хотела в Канейдиън Стейшън. Прекара още един мъчителен ден, но от баща ѝ нямаше и следа.

Отчаяна, Кайро реши да се отправи отново към Елрено, с надеждата да срещне баща си. Дори ако това не стане, поне ще може да общува с други форми на живот. Дългите дни самота я бяха довели до предела на силите ѝ!

Докато пътуваше на север, Кайро мислеше, че самотата ѝ е довела и до нещо добро. Най-после беше започнала да се отнася както трябва към мъчителната си връзка с Лотън Стоун. Той е бил нещо като

тежък грип. Беше го преболедувала и вече оздравяваше. Като прехвърляше в ума си всички отвратителни неща, които ѝ беше сторил, Кайро поддържаше омразата си към този чернокос негодник с блестящи сребристи очи. Той беше женомразец, отчайващ скептик и безнадеждно луд. Освен това беше груб, невнимателен и недоверчив. Тя съжаляваше деня, в който се запозна с него!

Това не беше нищо повече от физическо привличане, казваше си твърдо Кайро. Той беше пробудил женските ѝ инстинкти, това е всичко. Но то не значи абсолютно нищо. Лотън Стоун беше мъжествен, притежаваше особена сурова хубост и беше съвсем естествено да я увлече. Пътуването на запад им беше предоставило много удобни случаи. Нормално е за един мъж и една жена, които живеят в такава близост един до друг, да се оставят чувствата да вземат връх, особено когато непрекъснато са изправени пред опасности.

Преживяното с Лотън я научи на няколко ценни неща. От сега нататък ще реагира според логиката на положението, а не според глупавите си чувства. Никога повече няма да има физическа връзка с мъж. Това измъчва ума и ранява сърцето. Никога вече няма да обърква привличането с любовта. И няма повече да строи въздушни кули. Ще прави само разумни планове за бъдещето.

Кайро беше готова да започне живота си отначало... такъв, какъвто е. Все още не се беше свързала с баща си, но поне не хранеше повече несподелени чувства към този мъж с невероятно неприятен характер, който ѝ пълнеше главата с лъжи за любов и я използваше за задоволяване на своя нагон!

— Любов, как пък не! — Кайро изсумтя презрително. — Лотън Стоун дори не знае какво значи тази дума. Когато се насити на една жена, е готов по-скоро да я застреля, отколкото да я погледне отново. Като че ли не направи точно това!

Тя хвърли убийствен поглед към образа, който продължаваше да витае над нея.

— Никога няма да ти простя това, Лотън. Презирам те!

Кучето изскимтя в отговор на прочувствения монолог на Кайро, но не забави крачка, а продължи да я следва. Твърдо беше решено да не губи от погледа си единствения си приятел на този свят!

Ал Фонтейн беше толкова неспокоен, че не можеше да си намери място. В продължение на повече от два часа го бяха развеждали като куче на каишка. Пъхаха ръцете му в ръкавите на якетата, които бяха по вкуса на приятелите на Лотън. Купиха му шапка, панталони и ботуши, всичките одобрени от Уди и Такър.

В оръжейния магазин го снабдиха с кобури и два пийсмейкъра, препоръчани горещо от шерифите. Натоварен с новия си гардероб и пистолетите — които, както му съобщиха, щеше да плати от първата си заплата — Ал беше замъкнат в бръснарницата. Под внимателните погледи на Уди и Такър, бръснарят подряза рунтавата кестенява грива на Ал и обръсна брадата и мустаците му. След това го заведоха в хотела, пъхнаха го в една вана и му наредиха да отмие мръсотията на затвора.

Ал се търка, докато блесна от чистота, пъхна се в новите си дрехи, но Лотън все още не се беше върнал. Разкъсван от гузната си съвест и от страха, той кръстосваше из стаята като тигър в клетка и с ужас очакваше неизбежния разговор с Лотън.

— Сядай долу, хлапе, ще изтъркаш подметките на новите си чепици — изръмжа Такър, след като Ал прекоси стаята за пореден път.

— Кога ще се върне Лотън? — попита Ал.

— Щом пристигне, значи се е върнал — промърмори Уди. — Сега се положи на един стол и остани там.

Ал се подчини, но продължи от време на време да поглежда с очакване към вратата. Когато чу стъпки в преддверието, мигновено скочи на крака. Изгаряше от нетърпение да си излее душата и Лотън да го нахока, задето е излъгал. Лотън със сигурност ще оттегли предложението си да направи от него един почтен помощник-шериф, но на Ал вече му беше все едно, стигаше му само да направи мъчителното си признание. Чувството на вина беше вече непоносимо!

Лотън забеляза промяната във външността на Ал веднага, въпреки алкохолното опиянение. Младият мъж беше доста хубав и изглеждаше съвсем благоприлично в новото си облекло.

— Така е по-добре — изломоти Лотън, след което свали шапката от главата си и я хвърли безгрижно на леглото. Не улучи целта и тя падна наопаки на пода. — Приличаш на заместник-шериф, Ал.

Ал нямаше нито време, нито желание да се наслаждава на комплименти. Нервите му бяха опънати до краен предел.

— Лотън, опитах се да ти го кажа още преди да си тръгнеш първия път — заяви той ни в клин, ни в ръкав.

Лотън се намръщи объркано, а Такър и Уди го погледнаха с любопитство.

— След като Пенхендъл Дик се опита да те убие, ти ме попита дали познавам дамата, с която пътуваше — Ал разхлаби яката на новата си риза, за да облекчи напрежението. — Казах, че я познавам, но това не беше вярно. Само се опитвах да ти отмъстя по свой собствен начин.

Като видя как се издължи лицето на Лотън, Ал се втурна нататък, преди напълно да е изгубил кураж.

— Кайро Кълхуун наистина много прилича на Джарита Гардинер — каза той с изтънял глас. — Когато я видях за пръв път отдалече, аз действително помислих, че това е Джарита. А след като ме понаби, аз ти казах, че е Джарита напук.

Скорострелната изповед на Ал отрезви Лотън, макар той да би предпочел да остане пиян, за да не го боли толкова от това, което чуваше и чувстваше! През цялото време беше изграждал невероятни хипотези за Кайро, а накрая да разбере, че не би могъл да сгреша повече по отношение на нея.

— Опитах се да събера кураж и да ти го кажа, докато пътувахме към Гутри, но така и не успях да остана насаме с теб — продължи Ал нататък. — С всеки изминал ден все повече съжалявах, че те излъгах, защото ти ми допадна много повече, отколкото очаквах.

Ал отново започна да кръстосва из стаята, а три чифта присвити очи го следяха, докато протъркваше пътека в килима.

— Когато стигнахме затвора, се опитах да облекча съвестта си, въпреки че можеше да се вбесиш и да ме оставиш да гния там, но ти си тръгна веднага, и така и не успях да ти кажа.

— Да те вземат дяволите! — изрева Лотън и се хвърли към Ал.

Ал вдигна глава и се приготви да посрещне съкрушителния удар, който, той беше сигурен, ще му нанесе свитият юмрук на Лотън.

— Хайде, удари ме, Лоу. Знам, че съм си го заслужил. Но не може да боли повече, отколкото да живееш две седмици с тази вина. Правил съм много неща, за които съжалявам, но лъжата за тази дама ме измъчва повече от всичко, което съм сторил досега.

Без да престава да ругае, Лотън се засили и нанесе на Ал едно силно дясно кроше. Младият нов помощник-шериф се удари в стената и се свлече на пода. Ал опипа внимателно нараненото си лице и погледна извисилото се над него въплъщение на гнева.

— Не бях прав — измърмори Ал с онази част на устата си, която не го болеше. — От юмрука ти боли не по-малко, отколкото от вината. Няма да ти се сърдя, ако ме закараш обратно в затвора и ме оставиш там до края на дните ми.

— Той наистина съжалява, че е излъгал — защити го Такър. Той огледа проснатия на пода млад мъж. — Ал нервничеше като заек на мушка, докато го мъкнехме из града.

Когато Лотън подхвана нова поредица ругатни, Уди го погледна намръщено.

— Добре де, Ал е направил лъжлива идентификация. Какво толкова е станало? Не е като да си завлякъл Кайро в затвора и да са й дали доживотна присъда за това. Оставил си я да си тръгне по живо по здраво. Трябва да изпитваш облекчение, че си научил истината и да благодариш на Ал, че е премахнал всичките ти подозрения.

— Облекчение? Благодарност? Вие двамата нищо не знаете! — Лотън се нахвърли върху Уди и Такър като огнедишаш дракон. — За бога, та аз стрелях по нея, а после я използвах като прикритие срещу Пенхендъл Дик. А след това се държах с нея така, че все едно тя е престъпничката, а Ал е най-добрият ми приятел.

Той се обърна към Ал, който инстинктивно се сви под убийствения поглед на Лотън.

— Да те вземат дяволите, недорасло хлапе такова! Би трябвало да те удуша!

Гласът му ехтеше из цялата стая.

Уди и Такър опулиха очи.

— Какво си направил? — изреваха те в унисон.

Лотън удари с десния си юмрук дланта на лявата си ръка. Сега той беше този, който страдаше от угризенията на гузната си съвест. Ставаше му лошо, като си помислеше за всички направени от него злобни забележки, за безсърдечните неща, които беше извършил заради собствената си подозрителност и лъжата на Ал.

Уди и Такър поглеждаха ту Лотън, ту Ал. Бяха почти сигурни, че по-младият мъж няма да издържи и ще заплаче, ако се съдеше по

замъглените му очи.

Но това, че Лотън Стоун беше изпълнен със съжаление и отчаяние, ги удивяваше.

— Боже мили, ама ти наистина си се влюбил в Кайро — каза Такър, когато осъзна истината.

Лотън не отвърна нищо. Той просто се ритна мислено няколко пъти по задника и прокле недоверчивостта си. Кайро наистина имаше право да го ненавижда и да мисли, че е опасно луд. Но, да го вземат мътните, не можеше да й каже направо за подозренията си. Това би било фатална грешка, ако Кайро наистина беше Джарита Гардинер. Само един глупак би й казал, като знае, че тя ще се уплаши и ще се отърве от него при първа възможност!

— Проклет да съм — въздъхна невярващо Уди, като гледаше измъченото лице на Лотън. — Мисля, че си прав, Тък. Разбира се, Лоу никога няма да си признае това пред нас, но ако не беше влюбен в Кайро, нямаше сега да е толкова нещастен. Само би вдигнал рамене при признанието на Ал и би забравил за това.

— Аз наистина съжалявам — измънка Ал, който изпитваше страданията на осъдените в ада. — Ако бъдете така добри да ми подадете моя нов пистолет, аз с готовност ще се застрелям и ще сложа край на всичко това.

За учудване на Такър и Уди, Лотън изпълни това желание.

Такър прекоси с един скок стаята и прибра оръжието.

— Дай ми това, за бога! Никой няма да се стреля в тази стая. Аз няма да оправям бъркотията после! — той се обърна към Лотън. — Ако си стрелял срещу Кайро и си я използвал като прикритие, то това трябва да е станало *преди* Ал да те излъже. Ако искаш, можеш да продължаваш да обвиняваш хлапето, но знаеш много добре, че подозираш Кайро от мига, в който тя прекрачи прага на къщата ни във Форт Смит. И ако не греша, вероятно си накарал Ал да ти каже коя е. Той не е снесъл тази информация по своя воля току-така, нали?

Лотън знаеше, че Такър е прав, но никак не му се искаше да го признае. Гледаше да стовари вината върху някого, защото се чувстваше голям глупак, задето се е отнасял с Кайро така възмутително. Сега, когато знаеше, че тя не го е лъгала, се срамуваше ужасно от обвиненията и подозренията си. Нямаше думи да опише колко съжалява, че се е държал с Кайро като с престъпничка.

Лотън седна на ръба на леглото и скри лице в шепите си. Спомни си как скочи връз Кайро при потока южно от Елрено, а после я изостави на хълма над призрачния град. Баща ѝ сигурно отдавна го нямаше там, а той я беше оставил в един град без хора! Беше я осъдил на самотно затворничество. И което беше още по-лошо, беше скъсал всички връзки с изявлението си, че ако се срещнат отново, той ще се престори, че не се познават.

Проклятие, беше се държал като маниак, а Кайро нямаше ни най-малка представа защо е бил толкова мнителен и недоверчив спрямо нея.

Е, може да се направи само едно нещо, реши Лотън, скочи от леглото и се отправи към вратата. Трябва да се върне в Канейдиън Стейшън и да се извини. Трябва да обясни защо се е държал толкова глупаво. Кайро го мрази, и то основателно, но ще трябва да чуе истината. Тогава може пак да го запрати в ада, нищо че той вече е там.

— Сега пък къде тръгна? — попита го Уди.

Пак никакъв отговор.

— Хиляди дяволи, Лотън! Ако този път не ни кажеш къде отиваш, ще те хванем и ще те бием, докато го направиш! — заплаши Такър.

— Отивам да намеря Кай и да ѝ се извиня — подхвърли Лотън през рамо.

— Имаме да преследваме цяла банда престъпници — напомни му Такър. — Личният ти живот ще трябва да почака, докато намерим негодниците, които обявиха награда за главата ти. Преди това няма да си в безопасност.

— Преследваме Гардинерови почти една година — Лотън тръгна към изхода с големи бързи крачки. — Те ще почакаат още една седмица. А ако ме хванат и ме отърват от мъката ми, мога само да съм им благодарен!

Лотън, разбира се, знаеше, че Гардинерови никого не чакат. Те се подготвиха да ограбят индианската агенция в Дарлингтън, която беше разположена на няколко километра северно от Елрено. Ако Лотън искаше да ги намери, едва ли щеше да му се наложи да ходи много далеч, за да открие хитрите си врагове.

Уди вдигна Ал на крака и му хвърли чантата с новите му дрехи.

— Хайде, хлапе. Напускаме града.

— Но Лотън няма да иска да пътувам с него след това, което направих — мърмореше Ал, докато Уди и Такър го мъкнеха с общи усилия към изхода.

— Мисля, че Лоу обвинява себе си повече, отколкото тебе — заяви Такър.

— Може би трябва да кажеш това на Лотън. Не мисля, че той го знае — въздъхна обезсърчено Ал.

— Той просто те използва като жертва, на която да излее гнева си — ободри го Такър. — Като му мине малко, ще се извини.

Ал не беше толкова уверен в това. На излизане от града Лотън Стоун изглеждаше като човек, когото преследват богините на отмъщението. Останалите трима оставиха Лотън насаме с мислите му за няколко часа, за да може да изживее мъчителните си угризения, преди отново да обърне внимание на приятелите си.

Пътуването от Гутри до Елрено беше най-кошмарното в живота на Лотън. Той непрекъснато мислеше за това как е оставил Кайро сама да се грижи за себе си в града призрак, как я беше тормозил и предизвиквал, как я беше ранил и използвал като прикритие. Тя нямаше да му прости и да забрави какво ѝ беше причинил. До края на живота си щеше да носи белега от неговия куршум. Беше се отнесъл към нея като към осъден затворник. Беше ѝ изменил в момент на опасност. Беше се държал грубо с нея толкова пъти, че му прилявяше само като си помислеше за това.

Петнадесет километра по-късно Лотън забави ускорения ход, за да могат останалите трима да го настигнат. Слънцето беше изгряло над хълмовете на Оклахома и капчиците роса блестяха като диаманти на златистата светлина. Лотън се вгледа сериозно в бледото лице на Ал със съзнанието, че то има същия израз като този, който ще се появи на неговото собствено лице, щом застане пред Кайро — съжаление и вина.

Когато Ал спря коня си, за да обясни още веднъж колко съжاليا, Лотън заговори пръв:

— Извинявай, хлапе — измърмори той. — Нямах право да си изливам гнева върху теб. Както каза Такър, аз бях решил, че Кайро е виновна много преди ти да излъжеш, че я познаваш.

— Някак ще поправа грешката си и към двама ви. Кълна се — обеща Ал. — Бих си отрязал езика, ако можех така да върна думите си обратно.

— Е, Любовчийо — пошегува се Уди, като прикачи на Лотън прозвището, с което го бяха дразнили през последните две години. — Как смяташ да си върнеш благоразположението на Кайро? Да пълзиш пред нея на колене?

— Не ме наричай така — отвърна рязко Лотън.

— Знаеш много добре, че си го заслужил — заяви Такър безмилостно. — Заради всичките жени, които си захвърлил като мръсни ризи през тези години, най-последно се намери една, чието мнение има значение за тебе. — Такър се изправи на стремената, за да облекчи болката в гърба. — Защо просто не си признаеш, че си влюбен в Кайро Кълхуун?

Да признае на приятелите си, че е влюбен, означаваше да признае, че и той е човек. А в момента Лотън не се смяташе за такъв, не и след като се беше държал така отвратително с Кайро.

— Е, дори и да не можеш да си го признаеш пред нас, по-добре ще е да го признаеш на Кайро — изсмя се Такър, загледан в гърба на Лотън. — Кайро трябва да получи някаква утеха след всичките гадни неща, които си й причинил. Бога ми, би трябвало да разкажа всичко на баща й и да те накарам да се ожениш за нея. Ще може да те измъчва до края на дните ти.

— Няма да ме иска — измърмори Лотън кисело.

— И това е единствената причина, поради която ще си държа устата затворена — отвърна Такър. — Тя е твърде добра за такива като теб. У теб няма любов колкото за един напръстник. Ако питаш мене, жена като Кайро заслужава да я обичат много.

— Никой не те е питал — изръмжа Лотън. — Боже мили! Не ти ли писва да дрънкаш?

— Първо, ако не беше такъв инат, щеше да се отнасяш към Кайро с уважението, което тя заслужава — обади се и Уди. — Аз например съм от тези мъже, които биха се държали добре с Кайро, докато ти...

— Иди си наисни главата в потока, Любовчийо — прекъсна го ядосано Лотън.

— Ти заслужи това прозвище — подкачи го Уди. — Моите мерици никога не са ме тласкали толкова надалече като твоите. Никога ли не си срещал жена, която да не можеш да забравиш? — той избухна в смях. — Паметни последни думи, Лоу...

Тропотът от копитата на черния жребец заглуши последната реплика. Лотън смушка коня си и препусна по пътя. Искаше му се да може да заличи последния един месец.

— Бяхте доста сурови с него — скара им се Ал, докато гледаше как Лотън се скри зад билото на хълма.

— Той сам си го изпроси — настоя Такър. Иронична усмивка проблесна на лицето му, преди да отпие от манерката си. — Ако ще работиш с Лотън, трябва да се научиш как да се оправяш с него, хлапе. Той няма да търпи слабостите, които сам не притежава. И ще бъде много по-щастлив, когато осъзнае, че и той е човек. Дори и силният Лотън Стоун не е застрахован срещу стрелите на Купидон. И мога спокойно да заявя, че Лотън срещна подходящата за него жена. Щом Кайро е успяла да завладее каменното сърце на Лотън, значи той ѝ се полага по право.

Тримата продължиха да следват Лотън. Дори и да беше очаквал съчувствие от партньорите си, не бе получил и трохичка от него. Но от друга страна Лотън се чувстваше толкова нещастен, че се съмняваше дали съчувствието ще може да повдигне духа му. Толкова пъти се беше отнасял зле към Кайро, че не очакваше тя да му прости, но знаеше, че няма да се почувства по-добре, докато не се извини, дори и тя да откаже да приеме смиреното му разкаяние.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Следвана от преданото си куче, Кайро влезе в магазина на Елрено, за да попита за баща си. Получи същите сведения, които ѝ бе дал пощаджията в основаното наскоро селище на изток от Канейдиън Стейшън. Собственикът познаваше Райлън Кълхуун. Виждаше го беше в района допреди около две седмици, но не и през последните няколко дни.

Обезсърчена, Кайро излезе отново на улицата. Замръзна на място, когато последният човек, когото би желала да види, спря коня си пред нея.

На няколко крачки зад Лотън спряха Ал, Уди и Такър. Щом видя русокосата красавица, Ал се приготви да слезе от коня си и да облекчи гузната си съвест, но не му дадоха възможност да се изкаже. Ал трябваше да спре на място, когато двамата шерифи го сграбчиха за раменете и го принудиха да седне отново на седлото.

— Стой настрана от това, хлапе — прошепна Такър. — Първо трябва да говори Лоу. Ще се наложи да си изчакаш реда.

Оживеният град Елрено като че беше замрял. В мига, в който Лотън забеляза Кайро да излиза от магазина, светът се смали и стана не по-голям от самата нея. Тропотът на копита, дрънченето на каруци и конски хамути не достигаше до Лотън, защото сърцето му биеше така силно и високо, че съзнанието му нищо друго не можеше да възприеме.

Лотън не очакваше да види Кайро в Елрено, но ето че тя бе тук, гледаше го, като че е змия, която току-що е изпълзляла изпод най-близкия камък. Изглеждаше точно като образа, който го преследваше — безупречно красиво видение с коса като лунни лъчи и очи като изумруди. Простата ѝ басмена рокля не скриваше извивките на стройната ѝ фигура. Естествената ѝ хубост си личеше винаги.

— Здравей, Кай...

Гласът му беше мек, а очите му се наслаждаваха на пленителния ѝ образ. Но учтивостта и дружелюбието не му помогнаха ни най-

малко. Кайро се беше заклела да го мрази вечно. Това обещание тя бе решена да удържи!

Като пренебрегна предателските тръпки, които пробягаха по гърба ѝ, Кайро вирна гордо и предизвикателно брадичка. Тя не отвърна на любезния поздрав на Лотън. Само му хвърли един кръвнишки поглед. Как ѝ се искаше да може само с едно щракване на пръстите да превърне Лотън в облаче дим.

Лотън не беше забравил начина, по който Кайро вдигаше нагоре малката си брадичка, начина, по който блестяха очите ѝ, когато е ядосана. Тя беше възмущение на упоритото предизвикателство.

Кайро вирна нос и прекоси гордо улицата, при което едва не я сгази една препускаща каруца. До такава степен беше смаяна. От съзнанието ѝ беше изчезнало всичко, освен мъжа, когото се опитваше да забрави. Оказа се в беда, преди да разбере какво се е случило. Но се съвзе бързо, отскочи пъргаво назад, изчака каруцата да профучи покрай нея и се отпрати към хотела, за да си запази стая за през нощта.

Не възнамеряваше да рискува и да отпътува от града, та по този начин да даде възможност на Лотън да я последва и да я настигне сама в прерията! Кайро се закле да избягва всяко положение, при което би останала насаме с Лотън. Само при вида на мускулестия великан, яхнал едрия черен жребец, я заляха невидими горещи вълни. Сърцето ѝ се разтуптя, а коленете ѝ се подкосиха.

Въпреки всичките си проповеди, все още се поддаваше на въздействието на този ужасен човек. Кайро не смееше да рискува и да пробва дали може да устои на Лотън. Имаше лошото предчувствие, че безславно ще се провали. Беше минало твърде малко време и раните в душата ѝ все още не бяха зараснали. Може би след сто години ще може да се изправи пред него, без тялото ѝ да я предаде с непозволените си реакции, без дълбокият му глас да събуди горчиво-сладки спомени за нещастната ѝ любов. Но не сега! За него би било твърде лесно да отвори незарасналите рани в сърцето ѝ.

— Ух, ама не се ли радва да те види, Лоу — подразни Уди приятеля си. Човек рядко имаше възможност да се заяжда с Лотън Стоун. — Ако беше малко по-щастлива, че те вижда, сигурно щеше да се хвърли под колелата на каруцата.

— Езикът ти е уморен. Дай му почивка — изръмжа Лотън и скочи от седлото.

Лотън трябваше да признае, че никога не беше виждал някой да пренебрегва някого по-очевидно, отколкото Кайро беше пренебрегнала него.

Той хвърли юздите на ухилените шерифи.

— Грижете се за коня ми, докато успея да поговоря с нея.

— Ние сме тук и ще чакаме... докато адът замръзне — изсмя се Такър. — Готов съм да се обзаложа, че тя няма да те изслуша дори тогава.

Ал ставаше по-нещастен с всеки изминал миг. Смяташе се лично отговорен за конфликта между Кайро и Лотън. Импулсивно се опита да се измъкне от хватката на Уди и Такър, но те го върнаха обратно и го задържаха на мястото му.

— Ти няма да ходиш никъде, малкият — измърмори Такър. — Кайро изглеждаше така, сякаш с радост би пръснала мозъка на Лотън. Може да попаднеш в престрелката.

Ал примига като разтревожен бухал.

— Мислиш ли, че наистина ще го застреля?

Уди се засмя на наивността на Ал. Момчето имаше да научи още куп неща и не само за трудните задължения на помощник-шерифа. Хлапето не знаеше нищичко нито за любовта, нито за жените.

— Ето как стоят нещата с любовта, Ал — обясни Уди между изблиците смях. — Понякога жената толкова обича мъжа, че когато той я предаде или я раздразни, тя така се ядосва, че ѝ се иска да го убие и да се свърши цялата работа. Омразата и любовта ги дели съвсем малко разстояние, когато става дума за сърдечни работи. — Той погледна към красивата жена, която прекрачваше прага на хотела. — Бих казал, че Кайро Кълхуун сега преминава тъкмо тази граница.

Уди беше прав. Върху Кайро се изливаше порой от противоречиви усещания. Непрекъснато си повтаряше, че не иска да има нищо общо с Лотън Стоун, но тялото ѝ не беше съгласно с добрите съвети, които му пращаше умът ѝ. Хубавото и сурово лице на Лотън непрекъснато се появяваше на надгробната плоча, на която набързо беше изписала името му. Подскачаше всеки път, когато привидението се нахвърляше върху нея, стресна се, когато усети внушителното присъствие на Лотън зад гърба си.

— Кай, трябва да говоря с теб.

Гласът на Лотън прозвуча толкова близо до ухото ѝ, че Кайро едва не излезе от кожата си. Като стисна зъби, тя протегна треперещата си ръка, за да вземе ключа за стаята си.

— Кай?

Кайро, която все още отказваше да забележи присъствието на Лотън, изтича нагоре по стълбата, като прескачаше през две стъпала в стремежа си да стигне по-бързо до стаята си и да се заключи вътре. Въпреки ловките ѝ маневри, не успя да избяга от Лотън. Беше се впил в нея като пиявица. Едва беше хванала дръжката на вратата, когато ръката му обви нейната, от което тялото ѝ пламна, а сърцето ѝ затуптя бързо.

Кайро имаше чувството, че я е ударила светкавица. Пронизващи усещания тръгнаха от ръката и достигаха всяка фибра на тялото ѝ. Близостта на Лотън я задушаваше, а миризмата му замайваше главата ѝ. Дявол го взел, защо не иска да се махне и да я остави на мира? Без него се оправяше съвсем добре, докато не се появи отново да ѝ припомни това, което тя се стараеше да забрави.

— Махай се от мен — изсъска Кайро.

— Не мога.

Ръцете му се вдигнаха и обхванаха лицето ѝ, като я принудиха да срещне стоманения му поглед.

— Обичам те, Кайро.

След като произнесе тези думи, у него се възцари неочаквано усещане за вътрешно спокойствие.

— Никога нищо не ме е завладявало така. Обичам те... — повтори той тихо.

Изповедта му не беше приета добре. Макар да звучеше по-искрено, отколкото първия път, когато произнесе същите думи преди няколко седмици, Кайро си припомни, че сега той има по-голям опит. Разбира се, все още не говори искрено и тя няма да се подведе по злонамерените му лъжи.

— Лъжец! — Кайро го удари по главата с дамската си чантичка, а след това завъртя ключа, за да може да си влезе в стаята. — Не би разбрал какво е любов, дори ако тя скочи и те ухапе!

С бързи и премерени крачки Кайро влезе вътре, а после се обърна, за да го изгледа свъсено.

— Сега се махни отгук, ако не искаш да пицця, докато дойде шерифът да те откара в затвора. А мястото ти е точно там, какъвто си смахнат лунатик!

Тя го изгледа със забележително отвращение и неприкрито презрение.

Лотън не обърна внимание на настояването ѝ. Гледаше жадно нацупените ѝ устни, припомняйки си вкуса им. Смело влезе вътре и затвори вратата с ритник зад себе си.

— Не се шегувам! — прогърмя заплашително гласът на Кайро. — Ще крещя до небето. Така че...

Лотън сграбчи Кайро, а устата му покри нейната преди тя да може да изпълни заплахата си. Но го очакваше една истинска битка. Кайро беше решителна жена. Тя не си позволи да се поддаде на съблазните му. Но ако тя беше въплъщение на упоритостта, то Лотън беше самата желязна воля.

Макар че от целувката на Лотън Кайро остана без дъх, тя отказа да се предаде на горещата вълна от удоволствие, която потече по вените ѝ. Може от нея да остане само купчинка отчаяна пепел, но проклетата да е, ако се размекне от мускулестата му прегръдка и отвърне на целувката му!

— Аз наистина те обичам — прошепна Лотън, докато ръцете му галеха тялото ѝ, притискайки го близо до неговото. — Повярвай ми, Кай. Това е истината...

Нима я смяташе за такава глупачка! Кайро вече беше чувала тези празни лъжи от същите отровни устни — точно преди да стреля по нея. Това само по себе си беше достатъчно, за да обезцени и най-силното, и най-дългото признание в любов, на което беше способен! Лотън очевидно твърде отдавна не е бил с жена. Случайно е попаднал на Кайро, която се появи току пред носа му. Така че естествено е решил да я омае с няколко лъжи за любов и да се пъкне с нея в леглото. Само през трупа ѝ!

— Мразя те! — извика Кайро, като заби лакът в ребрата му, за да подчертае думите си.

— Имаш пълното право — призна той, докато доближаваше лицето си към нейното. Сребристите му очи бяха приковани в чувствените ѝ устни. — Но това не променя чувствата ми към теб...

Пищейки възмутено, Кайро се наведе, за да избегне целувката му. Тя предпочиташе грубата откровеност на Лотън пред тези пресметливи лъжи за любов. Ако просто беше заявил, че я желае, би му повярвала, защото прекрасно знаеше, че сладострастието е втората природа на Безсърдечния Лотън Стоун.

— Разбира се, че ме обичаш — изсумтя презрително тя. — Нали затова ме рани, а след това ме избута между себе си и куршумите.

— Бърках те с някой друг — опита се да обясни Лотън.

Кайро го погледна слисано.

— Как така си ме бъркал с някой друг?

Лотън би предпочел да говори за други работи, вместо да дава дълги и заплетени обяснения, но не беше успял да сломи съпротивата на Кайро. Тя все още стоеше твърда като дърво в ръцете му, като отстъпваше само пред превъзхождащата я физическа сила.

Боже, как жадуваше да върне отново пълните с наслада мигове, които бяха преживявали, когато и двамата отстъпваха пред страстта си един към друг.

Докато Лотън преживяваше своите романтични видения, Кайро все още обмисляше думите му, че я е мислел за друг човек. Това беше абсолютно безсмислено. Но, от друга страна, той кога е говорил смислени неща, питаше се тя, докато се бореше за свободата си.

— Иди си намери проститутка — избухна Кайро. — Аз не искам да имам нищо общо с теб.

Лотън не се предаваше. Той възнамеряваше да ѝ докаже, че е единствената жена на планетата, която е успяла да влезе под кожата му, единствената, която го увличаше дотолкова, че съвсем си беше загубил ума.

Кайро сигурно никога няма да го обикне, но, Бог е свидетел, ще приеме, че неговата обич е истинска! За пръв път в живота си Лотън Стоун осъзна, че е напълно и безнадеждно влюбен и иска тази енергична лудетина да го знае.

Лотън, който с всяка изминала секунда се отчайваше все повече и повече, разтърси яростно Кайро, от което кока на главата ѝ се развали и сребърно русите къдрици се посипаха по раменете ѝ.

— Дявол да го вземе, обичам те — изрева той.

— Това си е *моят* любим израз и ще съм ти благодарна, ако не го крадеш — каза тя ядосано. — Освен това ти *не ме* обичаш. Не би

разпознал любовта, дори ако дойде и седне отгоре ти!

— Бих я разпознал и я разпознах! — Лотън гледаше гневно в презрително намръщеното ѝ лице. — Какво, по дяволите, да направя, за да ти го докажа?

Кайро го изглежда кръвнишки, а после посочи прозореца.

— Хвърли се оттук — предложи му тя. — Това трябва да е достатъчно доказателство за чувствата, които твърдиш, че изпитваш към мен.

— Хиляди дяволи! Аз съм напълно сериозен, а ти си правиш шеги!

— Мислиш, че се шегувам ли? — тя му хвърли още един убийствен поглед. — Да, ама аз не се шегувам.

В погледа ѝ се четеше откровено предизвикателство.

— Ако ме обичаш, ще скочиш.

— Ти си луда — изръмжа отчаяно Лотън.

— Аз съм луда? — повтори тя. — Има много хляб да изям, докато стана луда колкото тебе. Ти си този, който ми спаси живота, рани ме, а после ме закърпи, така че да можеш да се опиташ отново да ме убиеш. Сега се явяваш, Бог знае откъде, и ми се обясняваш в любов, защото аз не съм тази, за която си ме вземал!

Кайро така беше объркала фактите, че самият Лотън едва ги разпозна.

— Ако седнеш, ще се опитам да ти обясня.

Кайро продължи да стои на едно място като мраморна статуя, така че Лотън сам я бутна в един стол.

Тя скочи веднага.

— Можеш да приказваш, докато посинееш, но нищо няма да се промени, защото това вече няма значение. Ти просто не си струваш всичките неприятности, които ми причини — увери го тя с отвращение. — Ти си страница от миналото ми, Лотън Стоун. Аз просто вече пет пари не давам за теб — излъга го тя.

— Така ли? — той повдигна веждите си в отговор на предишното ѝ предизвикателство. — Ако наистина не ти пука за мен, тогава целуни ме.

Тя вирна брадичка.

— Какво ще докаже това?

— Ами ако открием, че...

Ръката му обхвана кръста ѝ и привлече съпротивляващото ѝ се тяло към своето. Усещането за допира до тялото му я прониза цялата, защитата ѝ рухна и чувствата ѝ се изписаха върху лицето.

— Не се ли страхуваш, че ти пука повече, отколкото искаш да признаеш? — прошепна той с устни, почти долепени до шията ѝ, от което я полазиха тръпки.

— Не ми пука ни най-малко — заяви Кайро упорито.

Закачлива усмивка се появи на плътните му устни.

— Знаеш, че между нас имаше много повече от едно просто пътуване през Двете територии.

— Така ли? — попита Кайро надменно. — Аз пък изобщо не забелязах.

Ето ти упоритост ѝ съпротива! — помисли си Лотън. Но вместо да се хване на въдицата и да се ядоса, той отвърна:

— Ето ти възможност да докажеш, че между нас вече няма нищо...

Кайро беше сигурна, че ако я беше дръпнал към себе си и я беше целунал грубо и болезнено, инстинктът ѝ за самосъхранение щеше да я предпази. Ако я беше насиллил, тя със сигурност щеше да изпита отвращение. Но Лотън не направи нищо подобно. Устните му се докосваха до нейните като пеперуда, която кръжи над цветете. Силното му тяло се притискаше нежно към нейното и я омагьосваше все по-силно.

Познатите чувства се изляха през пукнатините в защитните ѝ доспехи, предизвиквайки нови чудни усещания, които бяха останали скрити вече много дълго време. Всичките ѝ поучителни проповеди се разлетяха на вятъра и я оставиха безпомощна срещу собственото ѝ желание да има този мъж, който можеше да я възбуди както никой друг. Изведнъж тя се оказа податлива като тесто и забрави за всякакъв самоконтрол.

Умът ѝ се помрачи в мига, в който устните му покриха нейните, искайки не повече от това, което тя даваше, вземайки не повече от това, което тя предоставяше по своя собствена воля. Когато съпротивата ѝ рухна, ръцете ѝ се вдигнаха. Пръстите ѝ се пъгнаха под памучната му риза, за да помилват железните мускули на гърдите му. По своя собствена воля ръцете ѝ се плъзнаха надолу и погалиха корема му.

— Ммм... обожавам, когато правиш така, Кай — прошепна Лотън до нежните ѝ устни. — Продължавай. Цяла вечност не съм чувствал ласките ти и не съм потъвал в сладките ти целувки.

Лотън би могъл честно да заяви, че никога не се е опитвал целенасочено и насила да съблазни някоя жена, преди да срещне Кайро. Повечето жени скачаха на врата му без покана и без да ги уговаря, но Кайро Кълхуун беше съвсем различно нещо. Тя беше едно постоянно предизвикателство — сега повече от всеки друг път. Лотън разбираше, че твърде скоро подозренията и недоверието на Кайро към него ще я накарат отново да се затвори в себе си. Но преди да му избяга и да се скрие зад щита на гнева и гордостта, той искаше да я люби както трябва, да поправи несправедливостта си към нея. Искаше да се поклони пред красивото ѝ тяло с ласки и целувки, да я убеди, че има сърце, и че то ѝ принадлежи.

Кайро реши, че е прекалено глупава и самонадеяна. О, беше си казала всичките утешителни шаблони, беше се отказала тържествено от всички мъже и по-специално от Лотън Стоун. Беше се уверявала стотици пъти, че не желае да има повече нищо общо с този прекомерно сластолюбив убиец на жени — в буквалния смисъл на думата. Но когато я докосна, предлагайки ѝ чувствено изкушение, Кайро осъзна, че е изгубена кауза.

Лотън все още беше нейното безумно увлечение. Докосваше добре оформеното му тяло и мозъкът ѝ се помрачаваше. Тя отвърщаше на разтърсващите душата ѝ целувки и у нея се появи жажда, неудържима като желанието да оцелее. Той беше като глад, който не може докрай да се задоволи, като болест, която не може напълно да се излекува.

— Ненавиждам това, което правиш с мене — изстена Кайро, преди устните ѝ инстинктивно да се долепят отново до неговите. — Зная, че ще съжалявам за това. Винаги съжалявам. Но като лишена от разум мушица, летя отново към пламъка...

— Поддържай огъня — прошепна Лотън, чието тяло трепереше от желание. — Искам те така, както нищо друго не съм желал. Когато те докосвам, нищо друго няма значение.

Лотън изплиташе с думите си мрежа от сладко удоволствие. Сега вече Кайро не би могла да мисли разумно, дори и за да спаси душата си от вечни мъки. Осъзнаваше единствено движенията на тялото му,

прилепено до нейното, и беше попаднала в плен на собствените си разюздани желаня. Изведнъж той ѝ беше станал безкрайно необходим. Целувките му ѝ вдъхваха нови сили. Беше се прирастила към ласките му.

Въздишката, с която се предаде, бе посрещната от властната му целувка. Кайро виждаше как се топи и се превръща в безплътно удоволствие. Усети огромно желание да изпълва тялото ѝ, почувства, че неговото излъчва същата повелителна нужда и волята ѝ за съпротива отстъпи. Лотън я бе съблазнил с нежност, но сега стремежът им един към друг бе станал почти отчаян. Беше ги обзело нетърпение, което премахна и последната капчица сдържаност.

Кайро не знаеше как са се озовали в леглото, но виждаше как нетърпеливо смъкваха от себе си дрехите, които им пречеха да се допрат един до друг. Ръцете ѝ, също както и неговите, успяваха да бъдат навсякъде едновременно. Те се преоткриваха един друг и възбуждаха върховното желание, което не можеше да не бъде удовлетворено.

Кайро бе пометена от най-изгарящата жажда, която можеше да си представи. Необузданите ласки на Лотън я разтърсваха до дъното на душата ѝ. Той бе приучил тялото ѝ да се люби така, както тя не си бе и представяла, че е възможно. Караше я да се чувства желана, обичана и неимоверно женствена.

Без срам, тя се изви към търсеците му ръце, които откриваха и най-тайните кътчета на тялото ѝ — докосвайки, възбуждайки, изтръгвайки чудни усещания, които пулсираха в цялото ѝ същество. Неизразима наслада прониза тялото ѝ и я доведе до пълна забрава.

Накрая вече Кайро не издържаше това прекрасно мъчение. Тя го милваше с тялото си, с езика си, с ръцете и устните си. Шепнеше колко много го желае, така че да чуе думите, с които покриваше почернялата му кожа. Ухажваше го, възбуждаше го, галеше го, докато накрая той извика от болка.

Лотън я притисна до себе си, умолявайки я да сложи край на мъчителното блаженство. Като изстена отчаяно, той се дръпна настрана и издърпа гъвкавото ѝ тяло под своето. Изгаряше го диво нетърпение да събере двете им същества в едно пулсиращо, тръпнещо цяло.

На Кайро ѝ се стори, че тя и светът са се разпаднали на милиони малки частички, когато Лотън се сля с нея. Чувстваше как силната му мощ я поглъщаше. Той владееше не само тялото, но и сърцето и ума ѝ. Тя се наслаждаваше на тръпките, които преминаваха, когато той влизаше в нея, следвайки дивия ритъм на страстта. Чувстваше, че той се движи заедно с нея, събуждайки поредица от чудни усещания. Чуваше ударите на сърцето му до бузата си, когато той се притискаше към нея.

Тя политаше все по-нависоко, кръжеше над лунни лъчи през цяла галактика проблясващи звезди. Внезапно всичко се сля в едно. Погълна я сладката, гореща болка, която я разтърсваше от блаженство. Лотън я сграбчи, притисна я яростно към себе си и потрепери в диво освобождение.

След като страстта бе задоволена, Лотън се усмихна лениво. Беше накарал Кайро да трепери и да забива нокти в гърба му, когато заедно достигнаха върха на блаженството. Тази непокорна жена му се беше противопоставила, беше го проклинала, но не беше лишила нито себе си, нито него от огромното удоволствие, което той изпитваше само когато я държеше в прегръдките си.

Той нежно докосна челото ѝ и произнесе трите думи, които сега се отронваха така леко от устните му. Беше признал и приел истината за своите чувства към нея. Лотън и преди беше казвал тези думи, но тогава беше убедил себе си, че това е номер, с който да спечели подкрепата на Кайро. Все пак, предполагаше той, трябва от самото начало да е знаел, че я обича, въпреки че е бил твърде горд и упорит, за да го признае. Сега обаче беше сигурен и искаше да убеди и Кайро.

Докато слънцето потъваше зад хоризонта на запад, а в стаята тихо се прокрадваше мрак, Лотън усети пламъка да се разгаря отново, носейки топлина в нощта. Той не остави време на Кайро да съжали, че се е предала. Искаше да заличи с любов недоверието и съмненията ѝ. Колкото и да беше своенравна и решителна, а тя щеше завинаги да си остане такава, той я предизвикваше да се опълчи срещу силата на магията между тях.

Кайро не би могла да го направи. Лотън я обгръщаше със страст, правейки я жертва на чувствата, които тя отчаяно се бе опитала да овладее. Когато беше под властта на чудната му магия, волята ѝ не

съществуваше. А когато той я покриваше с горещи ласки и завладяващи целувки, Кайро инстинктивно му отвърщаше.

Тази любов беше нейното проклятие в живота. И все пак нищо не би могло да се сравни с неимоверното удоволствие, което ѝ носеше страстта на Лотън. Тя знаеше, че Лотън Стоун е нейният рай и нейният ад. Кайро се боеше, че никога не би могла да го забрави, дори ако имаше цяла вечност на разположение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Такър погледна мрачно тъмния прозорец на горния етаж на хотела.

— Ще отидеш ли да го извикаш, или аз трябва да свърша тази работа?

Уди гледаше прозореца, от който допреди час се чуваха гласовете на Лотън и Кайро.

— Иди ти, Тък — каза той с въздишка.

— Страхливец — изръмжа Такър, после се изправи и решително се отправи към хотела. — Надявам се, че Лоу и Кайро вече са си изяснили нещата. Ако не са, на Лоу няма да му хареса да го отмъкнат толкова скоро.

— Ще отида аз — предложи Ал. — Аз трябва да се извиня на дамата.

Уди хвана ръката на Ал, преди да се е втурнал напред да изпревари Такър.

— Вече отлагахме, колкото можахме, да кажем на Лотън. Няма време за дългите ти извинения към Кайро.

— Но аз... — опита се да възрази Ал.

Колкото и добродушен да изглеждаше Уди, Ал осъзна, че сега не е моментът да дразни шерифа. Мрачното съобщение от кантората на шериф Нютън натъжи и тримата мъже. Макар Ал да изгаряше от желание да се извини на Кайро, той седна отново на пейката и увери себе си, че скоро ще има възможност да помоли Кайро за прошка за всичките неприятности, които ѝ беше причинил.

Ненавременното почукване на вратата накара Лотън да изругае под носа си.

— Махай се! — изръмжа той.

— Ще ми се да можех, Лоу — измърмори Такър зад вратата. — Но това не може да чака. Боя се, че нося лоши новини.

Лотън изруга, този път високо, измъкна се от леглото и навлече панталоните си. Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Кайро се е завила, доколкото е възможно. После започна отново да мърмори. Още нищо не бяха решили. Такър пристигаше в ужасно неподходящ момент! Лотън и Кайро бяха оставили взаимното желание да ги завладее, но все още не беше имал възможност да ѝ обясни странното си поведение.

Когато Лотън отвори вратата, Такър го погледна тъжно.

— Гардинерови току-що са ограбили колата със заплатите, която е трябвало да бъде разтоварена в дарлингтънската индианска агенция. Шериф Нютън събира хора да ги търсят. — Той спря да си поеме набързо дъх, преди да продължи. — Имало е престрелка и двама души са били убити, докато са се опитвали да защитят парите.

— Проклятие... — Лотън се обърна назад и се вгледа в пленителната блондинка, която стискаше юргана под брадичката си. Ако тръгне да преследва Гардинерови, кой знае кога ще се върне. Искаше да каже на Кайро толкова много неща, а сега нямаше време за това. Хиляди проклетия!

— Слизам веднага — измърмори Лотън и затвори вратата.

Това прекъсване помогна на Кайро да се осъзнае. Бузите ѝ поруменяха от срам. Ядосваше се, че беше отстъпила на Лотън и се срамуваше, защото Такър беше разбрал какво са правили през последния един час.

— Кай, аз...

Прекъсна го Кайро, която сподавено изсъска нещо, но това нямаше значение. Лотън не беше сигурен какво иска да каже сега, когато се видя принуден за петнайсет секунди да даде кратко обяснение на последните два месеца. Това време нямаше да му стигне само да събере мислите си, камо ли пък да ги изрази с думи.

— Просто тръгвай. — Тя се обърна с гръб и се уви плътно с юргана. — Така или иначе, получи каквото искаше.

— Аз исках... — Лотън изруга отчаяно. Мътните го взели, не знаеше какво иска и какво Кайро би приела след отвратителното му отношение към нея. От самото начало не беше очаквал да му прости, но...

— Не искам да те виждам никога повече — избухна Кайро, като избърса сълзите с опакото на ръката си. — Ти си имаш твой живот, а аз

мой.

Беше го улеснила, макар да не разбираше защо. Лотън Стоун не заслужаваше внимание. Нека препуска след престъпниците. Кайро не искаше да се тревожи кога и дали изобщо ще се върне. Ако не прекъсне връзката между тях тук и сега, ще полудее.

— Това, което съществува между нас, още не е свършило — заяви Лотън, докато си навличаше ризата.

— Свършило е, и още как! — противопостави се Кайро с глас, който трепереше от противоречиви чувства. — Аз не знам даже как да наричам това, което има между нас, но то определено свърши. Аз няма да се унижа още веднъж!

— Защо не? Не мислиш ли, че съм достатъчно добър за една учителка? — попита Лотън, без да се замисли. Дяволите го взели, беше не по-малко отчаян от нея и езикът му беше изпреварил мозъка, влошавайки нещата още повече.

— Не, не мисля — отвърна тя с желание да му причини същата болка като тази, която изпитваше. — По-добре се справяш с преследването на разни негодници, отколкото с ухажването на жени. По-добре прави това, което умееш. Аз ще следвам същата разумна линия на поведение.

— Добре — Лотън ядосано си обу ботушите. — Дойдох да се извиня и вече го направих. Предполагам, че с това приключваме нещата.

— Извинението ти се отхвърля.

Кайро се боеше да го погледне, за да не види любовта, която светеше в очите ѝ и да разбере, че е удържал върховната победа над нея. — Просто се махни от стаята и от живота ми, Лотън Стоун.

— Махам се! — заяви той, преди да хлопне вратата зад себе си. Тогава изведнъж осъзна, че си е забравил pistolетите. Като си пое дъх, той се обърна, за да прибере оръжието си. Когато се изправи срещу Гардинерови, несъмнено ще трябва да е въоръжен до зъби.

След като нахлу обратно в стаята, видя Кайро седнала в леглото, насочила към него пийсмейкърите. Десетки пъти в миналото беше очаквал тази дива жена да го застреля, но никога тя не бе изглеждала така решена да го направи, както в този момент. За негово облекчение тя не натисна спусъците.

— Ето — Кайро хвърли оръжията при краката си. — Едва не изостави най-добрите си приятели.

Лотън взе пистолетите си. Вниманието му се прехвърли към замъглените зелени очи на Кайро и водопада от сребристоруси коси, който изпъкваше на лунната светлина, процеждаща се през прозореца.

— Аз наистина изоставям най-добрата си приятелка — измърмори той, преди да се отпрати към вратата. — Проблемът е, че тя има склонност да бъде упорита и отказва да го повярва. Сбогом, Кай. Сигурен съм, че ще бъдеш много по-щастлива, като знаеш, че се махам от живота ти завинаги.

— Щастлива? — ентузиазмът на Кайро правеше чест на актьорските ѝ способности. — Та аз ликувам!

Хлопването на вратата разруши самообладанието на Кайро. Мъката застана като топка на гърлото ѝ в момента, в който Лотън се обърна и си излезе. Тя не издържа повече и заплака. Гордостта беше спряла нежните любовни думи, заключени в душата ѝ. Би предпочела да умре, отколкото да признае на този среброок негодник колко пъти е разбивал сърцето ѝ в миналото. Него го няма, няма да се върне и това я радва!

Лъжкия, плачеше раненото ѝ сърце. Ти го изгони, но никога няма да го забравиш — поне не в този живот.

Тази тъжна мисъл накара Кайро да заплаче още по-силно. Дявол да го вземе, уж не беше от жените, които плачат често, а ето че изля цял поток сълзи! Мъж като Лотън Стоун можеше да промени напълно една жена. Беше станала беззащитна жертва на вихър от сантиментални чувства, докато каменната обвивка на Лотън си оставаше непокътната от бурната им връзка.

Кайро се хвърли на леглото и напои възглавницата със сълзи. Друго можеше и да не си купува от Елрено, но ще ѝ трябва поне една дузина носни кърпички — задължително. Вече беше изплакала цяло езеро, а краят му не се виждаше!

Такър не губи време да разпитва Лотън за срещата с Кайро. Смръщеното лице на Лотън му подсказа, че отношенията им все още не са изгладени. Такър разбираше също, че връзката им няма да може да се оправи, докато той преследва Гардинерови.

Лотън почти не обърна внимание на суматохата около кантората на шериф Нютън, докато минаваха покрай нея. Но той и не очакваше помощ от неопитни преследвачи. Лотън мислеше само за израза на лицето на Кайро и за болката, която го прониза, когато си тръгваше.

Дълго преди да намери Кайро, си беше казал, че тя няма да приеме извинението му и признанията му в любов. Беше разкрил сърцето си пред нея, а тя го беше стъпкала безмилостно. Беше обидена, ядосана и объркана. Лотън знаеше, че Кайро ще съжалява, задето е отстъпила пред жената у себе си и пред силните му желаня. За да превъзмогне унижението си, Кайро беше подхранвала омразата си към него и го беше изгонила от живота си.

И тя вероятно е права да иска да се махна, размишляваше Лотън. Какво ѝ беше донесъл той, освен неприятности и мъка? Ако беше на нейно място, сигурно също не би горял от желание да вижда Лотън Стоун.

Но откъде да знае как да се държи, като е влюбен за пръв път през живота си! Още по-лошо, беше му се наложило да се оправя с това непознато чувство тогава, когато погрешно смяташе, че жената, в която е влюбен, е негов враг.

Лутащите се мисли на Лотън изчезнаха, когато видя ужасната сцена пред дарлингтънската индианска агенция. Двама мъже от федералната охрана лежах мъртви пред колата, надупчена цялата от куршуми. Доктор Фредерик Пулман лекуваше двама други.

Фредерик се обърна да вземе антисептичен препарат от чантата си, но замръзна на място, щом забеляза Лотън. Случката в хотелската стая на Кайро беше наранила дълбоко Фредерик и той се намръщи на неприятните спомени и на мъжа, виновен за тях.

Лотън мъдро реши да стои настрана от доктора. Вместо това разпита двамата ранени.

— Нападнаха ни от засада, когато излязохме от малката горичка на изток — отговори Джон Ханли на въпроса на Лотън. — Един от мръсниците трябва да се е покачил на някое дърво и да е чакал да отминем. — Погледът му се насочи към човека, който лежеше на земята, покрит с едно одеяло. — Хенри получи нож в гърба и се наклони напред, както си караше фургона. Щом падна, куршумите започнаха да свистят наоколо и конете препуснаха.

— Айдахо Джо — измърмори мрачно Уди. — Той обича да хвърля ножове. Това е негова запазена марка.

— Помислихме, че ще можем да ги изпреварим и да стигнем агенцията, но ни обкръжиха цял куп въоръжени мъже. Дадохме няколко добри изстрела и мисля, че ранихме един от тях — уточни Джон, докато разтриваше разсеяно ранената си ръка. — Но те хванаха избягалия фургон и взеха златото, независимо че се опитвахме да ги отблъснем с оръжие.

— Колко бяха? — попита тихо Лотън.

— Доколкото можах да видя в тъмното, шест или седем човека — предположи Джон. — Погледът му отново се устреми към тялото на стария му приятел. — Искам да дойда с вас, шерифе. Хенри ми беше като брат.

Лотън отхвърли молбата, като поклати глава.

— Ние ще се движим бързо. Ти ще си нужен тук, за да се погрижиш за погребението му.

Лотън скочи на коня веднага след като установи посоката, в която бяха избягали престъпниците. За част от секундата погледът му срещна очите на Фредерик Пулман. Измина една дълга минута, преди Лотън да отговори на негласния въпрос на доктора.

— Оставих Кайро да си върви. Всъщност тя не ми беше затворничка — измърмори той и насочи коня си на изток. — В града е. Ще бъдеш голям късметлия, ако я вземеш, докторе. Тя със сигурност повече не иска да има нищо общо с мене.

Новината накара Фредерик да въздъхне облекчено. След като се освободи от мъката да завари Кайро с Лотън Стоун, той разбра, че все още я обича. Очевидно единствената ѝ вина беше, че се е забъркала с този шериф. Фредерик се надяваше да има възможност да спечели Кайро, без нежелателното присъствие на Лотън.

Такър зяпаше невярващо Лотън, докато яздеха през прерията.

— Ти почти даде разрешение на доктора да ухахва Кайро. Защо, по дяволите, направи това?

— Защото всичко е свършено — измърмори горчиво Лотън. — Така иска тя. И след всичко, което ѝ причиних, така сигурно е по-добре и за двамата ни. Както каза дамата, аз никога няма да бъда повече от това, което съм, и нашите два свята никога няма да бъдат достатъчно близки.

— Това са пълни глупости — изсумтя Уди. — В живота на мъжа винаги има място за една жена.

— Ти може и да имаш, Любовчийо. Но както ми напомни Кайро, аз умея най-добре да преследвам престъпници. И пет пари не струвам, когато става дума за чувства.

— Престани да ми викаш „любовчия“ — извика разгорещено Уди. — Ти си този с объркания любовен живот!

— Може би аз трябва да се ожения за дамата — запита се гласно Ал. — Аз съм този, който започна бъркотията.

— Млъквай, хлапако — нареди рязко Такър. — Имаш още много да растеш, преди да се разправяш с жени. Освен това Кайро Кълхуун е твърде много жена, обикновен мъж с нея не може да се оправи.

Изпитателният му поглед се закова в Лотън, който тихо тананикаше „Отивам при моята Лу“, както винаги, когато размишляваше за нещо, докато язди. Но сега песента звучеше тъжно.

— Дори и онзи доктор няма да успее да спечели Кайро. Дори и той не може да излекува това, което я измъчва. Само Лотън може, но той няма смелостта да опита пак, след като веднъж му отказаха.

— Остави ме на мира, Тък — сопна му се Лотън. — Имам по-важни грижи от една упорита, опака жена.

— Не по-важни — уточни Такър. — Само по-неотложни.

— Край на дискусиата — отсече Лотън с нетърпящ възражение глас.

— Ей, какъв мърморко се оказа Лотън — каза Уди поверително на Такър.

Такър се засмя.

— Никога преди не е бил влюбен. Толкова е отчаян, че не знае къде да се дене.

След като изминаха осем километра, следите заведоха четиримата приятели до една дървена къща, разположена на брега на един виещ се поток и скрита от няколко дървета. Фермата принадлежеше на Ерик О’Брайън, якия ирландец, който беше ударил няколко юмрука на Лотън, преди да разбере, че се бие с шериф.

Един притихнал Ерик О’Брайън се появи на прага с пушка в ръце.

— Ако търсите онези разбойници, те вече минаха и си заминаха. Той посочи оградата, зад която имаше няколко спънати коня.

— Откраднаха ми добитъка, останаха ми само тези няколко изтощени кранти.

Четиримата запалиха фенерите си и тръгнаха по следата, оставена от бандата. След около един километър бяха принудени да се разделят, защото следите се разклоняваха на всички посоки. Лотън изпрати Ал и Уди на юг по едната следа, а Такър тръгна на изток. Лотън пое по следата, оставена от два коня, която се връщаше обратно на северозапад.

Макар да бе доста трудно, Лотън се отърси от мъчителните си спомени за Кайро. Сега не беше моментът да си губи времето с размисли. Известни бяха няколко примера, когато престъпниците са се разделяли, за да устроят засада на преследвачите си, възползвайки се от численото си превъзходство. Ако не внимава, Лотън ще стане лесна мишена. А като се има предвид, че е обявена награда за главата му, можеше да се очаква, че Гардинерови ще го очистят при първа възможност.

Лотън извади колта от кобура, в случай че неочаквано започнеше престрелка. Той не очакваше нощта да продължи по-добре след разочароващата среща с Кайро и желанието й той да изчезне от живота й. Кайро му беше показала вратата, а Гардинерови искаха да го убият.

Фредерик Пулман ахна, когато видя хубавата блондинка на прага.

— Кайро...

Младата жена свали шала от главата си и под него се показаха гъстите й сребристоруси къдрици. Но едва когато тя пристъпи към светлината, Фредерик разбра, че тази, която е дошла в къщата му толкова късно през нощта, не е Кайро.

— Извинете, мадам, припознах се. Когато шериф Стоун ми каза...

Гласът му замря. Той погледна на другата страна и видя омразата, проблеснала в светлозелените очи на жената.

Джарита Гардинер потисна гнева, който заплашваше да провали представлението й.

— Дойдох при вас, защото съпругът ми беше ранен, когато се опита да попречи на онези бандити да ни откраднат конете.

Това беше лъжа, разбира се. Истината беше, че Ванс, най-големият ѝ брат, бе ранен по време на нападението срещу Дарлингтън. Тя и Ванс се върнаха обратно в Елрено и намериха една изоставена земянка северно от града. Тя се отправи за лекар, а Ванс легна на нара, за да се съвземе от раната в ръката. Новината, че Лотън Стоун е още в околността, причини допълнителни грижи на Джарита. Тя живо си спомняше какво се случи последния път, когато Лотън настигна Гардинерови.

— Знам, че е късно, господине — тя спря и го дари с една пленителна усмивка. — Но съпругът ми се нуждае от незабавна помощ. Ще дойдете ли?

Джарита изпрати Фредерик, който изтича да си вземе чантата, с един замислен поглед.

— Шериф Стоун сигурно преследва крадците, които ни откраднаха конете?

Фредерик сграбчи палтото си и го навлече, докато излизаше.

— Да, така е — отговори той невинно. — И се надявам да не му остава време за друго. За Кайро ще е по-добре, ако престане да обърква живота ѝ. Той не е достатъчно добър за нея.

При думите на Фредерик Джарита се намръщи любопитно. Като обмисляше това, което беше научила, Джарита скочи на коня си, за да заведе доктора до земянката.

— Шериф Стоун, да не би да е влюбен в някоя от тукашните жени? — попита тя с престолено безразличие.

Фредерик съжали, че е подхванал тази тема.

— Тя щеше да ми стане годеница, ако не се беше появил той. Но ако имам късмет, ще я убедя да се ожени за мен и да го забрави. Грубият му характер е по-подходящ за преследване на престъпници.

Джарита се усмихна незабелязано. Освен че беше намерила лекар за раната на брат си, беше получила и ценни сведения. За Гардинерови можеше да се окаже полезно да знаят, че легендарният Лотън Стоун има ахилесова пета, на име Кайро.

Докато бандата се спотайва преди следващия удар във Форт Рено, тя може да открие тази Кайро, която очевидно има ръста и външността на Джарита. Тази вест ще накара Ванс да се почувства

много по-добре. Твърде вероятно е да се окаже, че е намерила начин да привлечат Лотън Стоун и да отмъстят за смъртта на Били Гардинер. Непобедимият Лотън Стоун ще разбере какво точно значи да изгубиш някой, който ти е скъп!

Дяволска усмивка извиваше устните на Джарита, докато яздеше към земянката, изкопана в полите на един хълм. Братята ѝ ще се погрижат Лотън да си плати заслужено, задето ги беше ранил и убил Били. Самонадеяният шериф ще съжалява за деня, в който се е забъркал с Гардинерови!

Докато Фредерик превързваше рамото на Ванс, Джарита ловко го разпита за четиримата мъже, които обикаляха местността и търсеха бандата. Тя научи още, че шериф Нютън е поискал двама опитни помощници от Гутри и е сформирал хайка от осем неопитни мъже, които са напуснали града само преди час. Когато доктор Пулман се качи на двуколката си и тръгна обратно за града, Джарита се обърна към брат си, който се беше надигнал от нара, за да докара конете им.

— Имам някои много интересни новини — Джарита се уви плътно с шала, за да се предпази от нощния хлад. — Ако нещата станат както аз си ги представям — увери тя Ванс — ще вкараме Лотън Стоун в смъртоносен капан.

И наистина, когато Джарита разказа на Ванс за Кайро, той се почувства много по-добре. Мисълта за сладкото отмъщение подежда като благ мехлем на раненото рамо на Ванс Гардинер.

* * *

Трясъкът на гръмотевицата в далечината накара Кайро да смушка коня си, за да препусне по-бързо. Щом възстанови самообладанието си, тя напусна стаята в хотела въпреки късния час. Следвана от рунтавото куче, тя се насочи към Канейдиън Стейшън. Молеше се баща ѝ да се е върнал от загадъчното си пътуване! Кайро отчаяно се нуждаеше от утеха и отзивчив приятел.

Мислите за Лотън Стоун я следваха неотстъпно като сянка и я накараха да пролее още няколко кофи сълзи. А тя си мислеше, че е изплакала всичките! Но споменът за Лотън беше като трън.

Причиняваше ѝ болка, докато стоеше забит в сърцето ѝ, но болеше не по-малко, когато се опитваше да го извади.

— Проклет да е Логън Стоун — измърмори Кайро към нощта.

Кучето се съгласи с лай, но това беше малка утеха за Кайро.

— Никога повече няма да го видя — каза си решително тя. — Той с неговите отровни лъжи за любов! — Кайро гневно изтри сълзите, които се лееха по бузите ѝ. — Не е ли типично за един мъж да напълни ушите на жената с подобни признания, щом това ще го закара там, където иска да бъде — в леглото ѝ.

Кучето излая отново.

— О, я млъквай, въшльо такъв. Не е нужно да се съгласяваш с всяка моя дума — скара му се тя, но се разкая, когато кучето започна да върти опашка и да подскача зад нея. — Извинявай. Ставам злобна и гадна като оня еди-кой си.

Гръм разтърси небето, а надвисналите ниско облаци закриха луната. Кайро подкара коня в галоп. Ако не побърза, ще се измокри до кости, преди да стигне хотела на баща си.

Когато студените дъждовни капки заплющяха около нея, Кайро зави към изоставената ковачница. Тъй като последната седмица беше по-топла от обичайното за сезона, Кайро оставяше коня си да пасе на открито. Но сега, заради дъжда, реши да го прибере в обора до ковачницата.

Кайро слезе на земята и заведе жребеца в една от преградите. Докато го разседлаваше, кучето тичаше наоколо и душеше за храна. Неочакваният му вой накара Кайро да сграбчи пистолета си. Кайро, чието сърце биеше учестено, се промъкна по тъмната пътека, която минаваше през единия край на обора.

След като чу Такър да казва, че в околността върлува банда престъпници, Кайро беше извънредно предпазлива. Каквото ѝ беше късметът напоследък, очакваше да намери цяла глутница убийци и крадци, свити в ъгъла на обора...

Тази мисъл я накара да изправи рязко глава. Какво, по дяволите, прави? Би трябвало да се обърне кръгом и да бяга в другата посока, вместо да проверява какво има в обора. Здравият разум я подтикваше да се обърне и да препусне надалеч от опасността, но едва беше направила няколко крачки, когато скръбният вой на кучето я закова на място.

Не се чуваше шум от движение в сеното, нямаше никакви признаци банда престъпници да чака спотаена. Като си пое смело въздух, тя отново се обърна, за да намери виещия пес.

В тъмното Кайро трябваше да опипва стените, за да стигне до кучето. Тя отскочи назад, когато кракът ѝ ритна някакъв непознат предмет. Не успя да се сдържи и изпищя уплашено. Инстинктивно хвана по-здраво пистолета и се отдръпна от предмета, в който се беше спънала. Затича се към слабата светлина, която се процеждаше през отворената врата на обора.

Докато тичаше към хотела за фенер, Кайро се опитваше да диша спокойно, но въздухът беше напоен с влага, а сърцето ѝ не преставаше да бие лудо.

Щом намери фенера, тя се втурна обратно към обора. Кайро знаеше, че не би могла да мигне, ако не разбере какво има в сеното.

Като се опита да се успокои, Кайро се отправи към далечния край на обора и зави зад ъгъла. От устните ѝ се изтръгна смразяващ кръвта писък, когато светлината на фенера падна върху тялото на един намушкан с нож в гърба мъж, който както се опасяваше Кайро, бе лежал по лице в сеното, най-малко две седмици.

— О, боже мили — дъхът ѝ замря в гърлото, а ръцете ѝ се разтрепериха толкова силно, че за малко да изпусне фенера и да подпали обора. — Татко!

Душата ѝ изстена от болка, а сърцето ѝ замря в гърдите, когато откри баща си да лежи мъртъв в обора. Опитвайки се да си поеме въздух, Кайро падна на колене и заплака. Сега вече знаеше със сигурност, че е хваната в капана на истински кошмар. Беше изминала целия този път, борейки се с емоционалната буря, причинена от любовта към един мъж, който се беше появил и изчезнал от живота ѝ като циклон. Беше преживяла опасности, болка, мъка и всякакви други беди. И преди да свикне с огромната празнина, която Лотън беше оставил в сърцето ѝ, Кайро трябваше да изживее и страшната мъка от откритието, че баща ѝ е бил брутално убит. Беше минала през ада, но беше пристигнала твърде късно, за да спаси Райлън от катастрофа. Никога повече няма да види топлата усмивка на баща си, няма да чуе сърдечния му смях. Бяха ѝ останали само спомените за живота им заедно, преди той да тръгне след мечтата си за ново начало в Оклахома.

Докато сълзите се стичаха по бледите ѝ бузи, Кайро се сви в сеното и потъна в морето на скъпите спомени от отминалите дни. Сякаш бе едва вчера. Кайро си представяше как баща ѝ я хваща за ръката и я извежда на полето до обора в малката им ферма в Мисури. Учеше я да борави с огнестрелно оръжие и я караше да се упражнява, докато не започна да си служи еднакво добре с пистолет и пушка. Отново и отново Райлън заставаше зад нея, насочваше я и я учеше на самоотбрана.

— Дъще — казваше Райлън твърдо, но с обич, както само той умееше. — Ще дойде време, когато ще откриеш, че светът може да бъде жесток. Трябва да си готова да се справиш с него и с тези, които биха искали да ти навредят.

О, колко прав е бил, мислеше си Кайро и трепереше от отчаяние.

— Аз няма да мога винаги да те защитавам и ти трябва да се научиш сама да се пазиш.

След това Райлън остави оръжията и научи малката си дъщеря да се бие с юмруци и крака. Смееше се, когато Кайро удряше пълния със слама чувал от зебло, който той беше закачил за мишена.

Дори сега Кайро чуваше смеха му, когато я прегръщаше нежно след уроците по самоотбрана. Но въпреки всичко, което беше научил от своя опит, нищо не бе успяло да го спаси от камата, забита в гърба му...

Кайро изрева от гняв и мъка по-силно от воя на вятъра. Тялото ѝ се разтресе, а душата ѝ пресъхна.

Колко мъчение още можеше да понесе? И защо беше оцеляла тя, а не баща ѝ, завладян от надежди и мечти? Какъв непростим грях бе извършила, та да заслужи този ад на земята? С какво непростимо престъпление баща ѝ беше заслужил нелепата си смърт в този изоставен град?

Кайро прегърна отчаяно кучето, което допълзя до скута ѝ, за да я утеши. Тя седя така сякаш цяла вечност, опитвайки се да свикне с мисълта, че е изгубила единствения близък човек, който ѝ беше останал в този жесток свят. Накрая успя да се изправи и да се замъкне до хотела. През цялото време образът на баща ѝ, който лежеше мъртъв в сеното, я следваше като призрак.

Беше предприела това ужасно пътуване от Мисури, за да започне нов живот с баща си и да сподели неговата мечта за охолство. А сега

трябваше да го погребее. Кайро се зае с тъжната си задача с натежало сърце. Беше така обзета от тъга и мъка, че не можеше да мисли, можеше само механично да изпълни мрачната задача, която ѝ предстоеше. Като в мъгла тя направи това, което трябваше да се направи, защото нямаше кой да я отмени.

Нямаше кой... Тъжната мисъл звучеше отново и отново в ума ѝ, докато накрая тя реши, че полудява. Като се бореше със сълзите, тя изкопа гроба, в който щеше да положи баща си.

Кайро сподави риданията си, докато гледаше простия дървен кръст, който беше забила във влажната земя на възвишението, което се издигаше над Канейдиън Ривър. Сега тя беше последната от рода Кълхуун. Нямаше си никого, освен мършавото куче, което се беше сприятелило с нея. Ако скочеше в блатото под скалата, никой нямаше да заплаче за нея, никой нямаше да се натъжи.

Отчаяна и обезсърчена, Кайро се замъкна обратно в стаята си точно когато утрото разпръсна мрака на облачното небе. Беше в безопасност в странния си дом в хотела. Той беше всичко, което имаше на този свят. В стаята се намираха всички вещи, които притежаваха с баща ѝ. Сега, когато светът се беше изплъзнал изпод краката ѝ, Кайро имаше нужда да се порови из нещата, които баща ѝ беше донесъл със себе си в Оклахома. Това беше единственото сигурно нещо, което ѝ беше останало, скъпа връзка със спомените от миналото.

Сън, помисли си Кайро, когато се стовари върху леглото. Беше напълно изтощена и неспособна на каквито и да било чувства. Искаше само да затвори очите и ума си и да проспие целия ден, за да не мисли повече за нищо.

На Кайро ѝ беше все едно дали ще се събуди отново, защото щяха да я посрещнат само горчивите спомени. Мъката я задушаваше, а сърцето ѝ беше толкова уморено, че Кайро не знаеше дали то ще има сили да продължи да бие.

Въпреки увереността на Кайро, че вече не е способна да чувства каквото и да било, нов поток от сълзи я изпрати към печалните ѝ сънища, които твърде много приличаха на действителността — това бяха мъчителни кошмари.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Лотън въздъхна уморено, скочи на земята и върза коня пред хотела. Беше проследил следите до една изоставена землянка северно от Елрено, а там беше открил следи от кон и двуколка, които водеха обратно към града. Дъждът беше заличил остатъка от следата и Лотън се ядосваше, че е изгубил дирите на престъпниците.

Макар да знаеше, че заключението му може да се окаже погрешно и прибързано, Лотън предположи, че раненият негодник и неговият спътник са потърсили лекар. Това беше единственото, за което можеше да се хване, и Лотън беше решен да разпита Фредерик Пулман, независимо дали докторът би искал да го види отново, или не.

Преди да намери Фредерик, Лотън влезе в хотела, за да провери дали Кайро е все още там. Служителят му обясни, че Кайро е напуснала града малко след като Лотън беше препуснал към Дарлингтън. Изглежда, тя беше решила да избяга от Лотън в сигурната прегръдка на баща си.

Ако Лотън знаеше мъката, която беше преживяла Кайро при завръщането си в Канейдиън Стейшън, той би препуснал с всички сили, за да я намери. Но той знаеше само, че тя не иска да го вижда никога повече.

Лотън отиде в дома на Фредерик, но се наложи да чака почти два часа, преди докторът да се върне от вечерното посещение при пациентите си. Така че, когато най-после Фредерик пристигна, той дори не го поздрави както подобава.

— Ако търсиш Кайро, тя не е тук — заяви Фредерик с възможно най-неприятен тон.

Лотън не обърна внимание на презрението в гласа на Фредерик. Наистина бе дебелокож и пет пари не даваше какво мислят за него другите хора, но не беше сляп или глупав. Съвсем очевидно бе, че Фредерик не иска да има нищо общо с него.

— Трябва да ти задам няколко въпроса, докторе — приближи се Лотън.

— Не, Кайро няма да се омъжи за мен — избухна Фредерик, който погрешно беше разбрал намеренията на Лотън и не беше изчакал той да ги обясни. — Не съм я виждал повече от седмица... благодарение на теб. Снощи помислих, че е дошла да ме види, но онази жена само изглеждаше като Кайро.

Лотън усети как сърцето му се блъсна в гърдите и замря. Неуловимата Снежна птица... Тя трябва да е била. Толкова пъти вече вземаха Кайро за Джарита Гардинер.

— Тази жена, която е дошла снощи... Какво искаше тя? — Лотън беше нетърпелив и искаше да научи отговора на секундата.

— Брей, ама си мнителен — каза подигравателно Фредерик. — За твоє сведение, шериф, жената помоли да се погрижа за съпруга ѝ, който бил ранен от известната банда престъпници, която се предполага, че ти преследваш, вместо да висещ тук пред вратата ми и да ме тормозиш с въпроси.

Фредерик отключи вратата и влезе вътре, без да покани Лотън да го последва.

— Ако ти си вършеше работата, съпругът на тази жена нямаше да има нужда от лекарските ми грижи в такъв късен час.

Лотън беше готов да заложи парите и значката си, че Фредерик, без да знае, се е погрижил за един от разбойниците. Снежната птица очевидно беше пуснала обаянието си в действие и беше помолила Фреди да я придружи. А преданият на професията си Фреди беше затичал след нея. Това обясняваше следите от двуколка при земянката.

Лотън се самопокани в дома на доктора. Като знаеше свръхестественото умение на Снежната птица да измъква ценна информация в помощ на братята си, сигурно е научила всичко, което Фреди знае за преследването. Хиляди проклетия!

— И как изглеждаше този предполагаем съпруг? — попита Лотън гърба на Фредерик.

Фредерик запали фенера и се обърна, за да отвърне с кръвнишки поглед на саркастичния въпрос на Лотън.

— Беше горе-долу на нашите години, може би малко по-възрастен. Имаше руса коса и сини очи, но не бих го нарекъл хубав. Загрубял би било по-точното определение — отговори рязко Фредерик, очевидно раздражен от разпита и от нежелания си гост. — Не

изглеждаше като закоравял престъпник, ако това имаш предвид. И имаше много красива съпруга.

Лотън огледа доктора, който така се беше надул от възмущение, че всеки момент можеше да гръмне.

— Предполагам, че си специалист по това как изглеждат закоравелите престъпници — изсумтя той. — Е, имам новини за тебе, докторе. Току-що описа Ванс Гардинер, а описанието би могло да послужи и за по-малкия му брат — Нат. Ванс е бил ранен при обира, ти си го оправил и си го пуснал да си върви. Страшно благодаря за помощта.

Фредерик трябваше да седне, за да не падне.

— Не може да бъде — изруга той. — Не и с тази хубава съпруга.

— Това не е съпруга на Гардинер, това е сестра му, която е шпионин и осведомител на бандата — изръмжа Лотън в лицето на доктора. — Тази жена е една от причините за успеха на Гардинерови. Тя се е преструвала на учителка, на журналистка и на Бог знае още какво, за да помага на братята си.

Лицето на Фредерик придоби особен син цвят. Той ахкаше и пъшкаше, докато Лотън продължи своето обяснение.

— Подозирах Кайро, че е жената, която си видял снощи. Не трябва да ти обяснявам колко удивително си приличат, тъй като си виждал и двете очи в очи. Всъщност ти знаеш това по-добре от мене — измърмори Лотън, докато кръстосваше стаята като звяр в клетка. — Аз грешах, като мислех, че Кайро е Джарита Гардинер, а ти си сгрешил, като си повярвал на приказките за съпруга, ранен от бандити. Та той, по дяволите, е бил един от бандитите!

Този разказ смачка фасона на Фредерик и той седна на дивана, пъшкайки удивено.

— Ето защо ти се държеше така странно с Кайро... — изказа той размишленията си на глас.

Лотън се надвеси над обезсърчения доктор, очите му се забиваха във Фредерик като сребърни ками.

— Какво разказа на Джарита и брат й?

Фредерик преглътна тежко, като погледна към великана, който едва сдържаше раздражението си.

— Аз... споменах... ъ-ъ-ъ... факта, че ти участваш в преследването и...

Лотън се вбеси. Точно от това най-малко имаше нужда! Гардинерови вероятно ще се прегрупират и ще тръгнат да го търсят, за да го убият.

— Какво друго? — би искал да не задава този въпрос, но за да остане жив, трябваше да узнае всичко.

— Казах им, че с теб има още трима шерифи — Фредерик изквака като болна жаба.

— Каза ли някакви имена? — попита нетърпеливо Лотън.

— Аз не знаех имената, само броя — съобщи тъжно Фредерик. — Тя попита също и за другата хайка...

— И каквото си глупаво дрънкало, ти си й казал колко са хората в нея — предположи кисело Лотън.

Фредерик кимна неохотно.

— Проклятие!

— Откъде да знам кои са те всъщност? — измърмори Фредерик в своя защита. — Никога през живота си не съм виждал Гардинерови. Когато някой е ранен, аз не задавам въпроси — той погледна ядосано Лотън. — Бих се погрижил и за *тебе*, ако ти изтичаше кръвта, макар да не те харесвам — заради това, което направи на Кайро!

Лотън нямаше нужда някой да му припомня всичките неприятности, които беше причинил на Кайро. Този болезнен спомен беше забит като трън в съвестта му от деня, когато Ал Фонтейн призна истината.

Лотън си тръгна от дома на доктора. Имаше чувството, че Гардинерови ще се скрият някъде в района, за да дадат на водача си възможност да се възстанови и за да набележат следващия си удар. Никой не би могъл да каже къде се намират. Биха могли да бъдат навсякъде. Навсякъде в околността имаше изоставени къщи и земянки. След треската за земя хората си бяха направили временни жилища, а после се бяха преместили другаде.

Макар че Такър, Ал и Уди все още не се бяха върнали в града, Лотън не очакваше те да са постигнали по-голям успех при проследяването на разбойниците. Дъждът беше заличил следите, а и бандитите бяха достатъчно умни да минат през потоците, за да избягат от преследвачите си.

Може би нямаше веднага да открие Гардинерови, но можеше да отиде да вземе Кайро и баща й и да ги върне в Елрено. Ако

Гардинерови решат да използват града призрак за скривалище, двамата Кълхуун ще се окажат в беда.

Мисълта, че Кайро може да попадне в беда, изплаши Лотън до смърт. Добре че Гардинерови не знаеха, че той и Кайро...

Мислите на Лотън изведнъж замряха. Ръката му спря във въздуха, преди да вземе юздите и да скочи на коня. Обхвана го леден ужас. Като осъден на смърт, който крачи към бесилото, Лотън се върна обратно по стъпките си. Без да чука, нахлу в дома на доктора, където Фредерик все още седеше потиснато на един стол.

— Едно последно нещо, докторе — гласът на Лотън прозвуча като изстрел в тишината. — Нали не си споменал случайно Кайро, или факта, че тя и аз се познаваме?

Лотън още не беше довършил въпроса си, когато лицето на Фредерик стана още по-бледо и той се смръщи неловко. Фредерик не каза и дума в отговор. Той просто си седеше на стола и изглеждаше все по-зле с всяка изминала секунда. Лотън разбра, че глупавият доктор наистина е дал жизненоважни сведения на Снежната птица.

— Аз съм белязан човек, докторе. Гардинерови дават за главата ми награда от десет хиляди долара, защото убих малкия им брат в една престрелка в Чероки Нейшън — Лотън се намръщи на Фредерик. — Можеш ли да се опиташ да познаеш какво ще направят тези мръсници с Кайро, ако решат, че по този начин могат да ме вкарат в капана и да си отмъстят?

Фредерик се смъкна още по-ниско на стола.

Лотън изръмжа ядосано:

— Може да ти се наложи да решаващ дали да ме кърпиш, след като Гардинерови свършат с мен — блестящите му сребърни очи се забиха в тези на Фредерик. — Но като познавам Гардинерови и техните кръвожадни другарчета, уменията ти на лекар може да се окажат недостатъчни. И аз, и Кайро сигурно ще имаме нужда от служителите на някое погребално бюро. Няма да ти се сърдя, ако се окажеш причина за смъртта ми, докторе. Но ако нещо стане с Кай...

Като остави тази забележка да виси във въздуха, Лотън се върна обратно при коня си. Хиляди проклетия! Точно когато си мислеше, че положението не може да стане по-лошо, нещата се объркаха още повече! Ако Гардинерови хванат Кайро и я използват като примамка за капана, нито един от двамата не ще има и най-малкия шанс да остане

жив. Гардинерови са глутница вълци, които живеят от отмъщението към чуждите и пазят внимателно своите хора.

Кайро скоро ще се сблъска с бедата, а дори няма и представа за това. Ако Гардинерови я заловят...

Лотън крещеше всички ругатни, които знаеше. Мисълта, че Кайро може да бъде заловена и измъчвана, за да каже каквото знае, караше кръвта да замръзва в жилите му. Трябваше да я намери преди Гардинерови! Животът ѝ иначе не би струвал и пукнат грош, защото Гардинерови искаха кръвта на Лотън и не ги интересуваше кой друг може да пострада, докато си отмъщават.

Лотън се върна на галоп в хотела, за да остави съобщение за партньорите си. Искаше му се да има крилат кон, когато препусна да търси Кайро в Канейдиън Стейшън. Молеше се да стигне при нея преди Гардинерови да са тръгнали да я търсят. Тя ще му каже да се маха от очите ѝ, но той ще я върже, ще ѝ запуши устата и ще я докара обратно в Елрено, ако трябва! Тя няма да остане беззащитна в онзи град призрак, нищо че знае как да използва огнестрелното оръжие. Тя не би имала никакъв шанс срещу Гардинерови и техните свежи подкрепления.

Лотън се носеше над равнината. Различни образи на Кайро непрекъснато се появяваха и го измъчваха. Кайро беше минала през ада заради него и глупавите му грешки. А най-лошото все още предстоеше, ако не успееше да я намери навреме!

Лотън беше твърде разстроен, за да мисли какво би правил, ако Кайро вече е заловена. Сега можеше да мисли как да стигне до Канейдиън Стейшън, преди Гардинерови да открият къде е тя. По дяволите, та Лотън сам не беше сигурен къде е тя! Тя и баща ѝ може да са отишли да живеят някъде другаде. В Елрено Лотън беше твърде зает, за да се извинява за неприятностите, които ѝ беше причинил, и да я разпитва за бъдещите им планове с баща ѝ.

Лотън не оправдаваше репутацията си. Всички тези шумни похвали за неговите умения и изобретателност не му бяха помогнали ни най-малко в случая с Кайро. Заради него ще я убият и тя ще бъде невинна жертва, обвинена и наказана несправедливо — от самия Лотън Стоун! Ако нещо станеше с нея, Лотън никога нямаше да си го прости.

Някак си ще надхитри Гардинерови. Ще вземе Кайро под своя защита преди тези мръсници да я докоснат с кръвожадните си ръчички! При него тя ще е в безопасност и той няма да позволи никога повече да ѝ се случи нещо.

Като се хвана за тази утешителна мисъл, Лотън препусна към Канейдиън Стейшън толкова бързо, колкото позволяваха възможностите на жребеца му. Когато я намери, Кайро ще бъде жива и енергична, както когато се запозна с нея. Разбира се, тя ще му се сърди и ще го нарича как ли не, но това нямаше значение, стига да е в безопасност. Няма да я оставя и минута без надзор, докато Гардинерови не се озоват зад решетките.

Нещата ще се оправят, окуражаваше се Лотън, докато препускаше в нощта. В утрото на новия ден ще пристигне в града призрак и ще прегърне Кайро, дори ако тя съвсем не иска това!

Тропот на копита събуди Кайро от дълбокия ѝ сън. Ако се съдеше по звука, цялата кавалерия на Съединените щати се бе изсипала в изоставения град. Гласове ехтяха в спокойния вечерен въздух, докато Кайро се измъкваше от леглото. Или беше проспала целия ден, или светът се е обвил в черно, за да скърби за смъртта на баща ѝ. А сега на всичкото отгоре някакви непознати посетители бяха дошли да ѝ досаждат...

Лаят на кучето накара Кайро да прекоси стаята и да вземе животинчето при себе си. Тя го прегърна и се върна до прозореца, за да наблюдава действията на хората отвън. Осем човека слязоха от конете си пред просторната ферма в покрайнините на призрачния град. Изоставената къща беше разположена стратегически на един хълм, което предоставяше възможност да се наблюдава безпрепятствено цялата околност. Към нея имаше също и стая за принадлежностите и оградени пространства, където да оставят конете.

Интуицията подсказваше на Кайро, че бандитите, които преследваше Лотън, са установили главната си квартира в призрачния град. Тя ѝ нашепваше също, че един от тези крадци и убийци е виновен за смъртта на баща ѝ. Без съмнение Райлън Кълхуун е бил решен да остане в Канейдиън Стейшън, докато пристигне Кайро от Мисури. Райлън беше купил ново място за друг хотел в селището на

изток, но е прекарвал по-голямата част от времето си, чакайки в изоставения град. Съдбата му се беше намръщила, когато са пристигнали бандитите, за да подготвят укритието си. Очевидно са забелязали коня му и...

Страхът заседна като буца на гърлото на Кайро и тя не можа да си поеме веднага дъх. Конят ѝ беше в обора до ковачницата. Ако десперадосите решат да влязат там, ще потърсят и неговия собственик. Тя размисли за миг дали така не е по-добре, отколкото ако конят ѝ беше вързан пред хотела. Това със сигурност би издало веднага точното ѝ местонахождение. Голям късмет беше също, че спеше и фенерът ѝ не беше запален. Иначе престъпниците щяха да видят светлината в прозореца и да дойдат да проверят какво става. Щеше да свърши точно като баща си...

Беше смешно, че Кайро се смяташе за късметлия, задето е прибрала коня си вътре, но наистина от около месец за пръв път имаше късмет. Откакто се беше запознала с Лотън Стоун, животът ѝ представляваше поредица от беди.

Горчивите ѝ мисли се прекъснаха, когато забеляза трима от бандитите да карат няколко сандъка към реката. Кайро се отдели от източния прозорец, когато тримата изчезнаха от погледа ѝ. Тя се втурна към южния прозорец, дръпна пердетата и загледа тримата мъже, които тръгнаха към скалата на брега на реката.

Сърцето ѝ замря. Боеше се, че негодниците ще забележат пресния гроб на баща ѝ. За щастие те минаха на около двеста метра от мястото и Кайро въздъхна облекчено.

С присвити очи Кайро оглеждаше разбойниците, които бяха оставили товара си и започваха да копаят до самотния кедър, който стоеше малко настрани от боровете, растящи по края на скалата. Кайро би заложила главата си, че десперадосите заравяха плячката си.

Кайро се гордееше, че има на раменете си умна глава. Ако се види хваната в капан и впоследствие заловена в изоставения град, имаше само един начин да остане жива, докато някой успее да проследи бандитите до скривалището им. Ако вземе откраднатите пари и ги скрие, крадците няма да я убият толкова бързо, защото ще разполага с важна за тях информация.

Тази мисъл я накара да действа. Без да губи повече време, завърза една кърпа около муцуната на кучето и го заключи в килера,

след което отиде да се облече. Веднага щом златотърсачите се върнаха обратно в къщата да празнуват, Кайро откряна задната врата и се втурна към храстите с един чувал в ръка. Като се промъкваше внимателно покрай дърветата и храстите, Кайро стигна самотния кедър. Копането не беше трудно, защото земята беше мека след скорошния дъжд. За нейно учудване под ръцете ѝ се показа цяло съкровище. Като погледна предпазливо осветената къща, Кайро напъха парите и златото в чувала си. Под сандъците имаше още една кутия с пари, откраднати от банката в Кингфишър.

Изглежда, крадците бяха закопали на два пъти плячката от обирите си. Още по-добре, помисли си Кайро със злоба. Няма да се втурнат да я очистят веднага, ако конфискува всеки техен цент. Може накрая да я убият, както бяха убили Райлън, но тя ще отнесе тайната в гроба си, заедно с упоритостта и решимостта на рода Кълхуун. Едва ли ще я утеши мисълта, че е измамила тези убийци, но друга утеха няма да получи.

Кайро повлече плячката си с охкане и пъшкане, като от време на време спираше, за да заличи останените от нея следи. Огледа се, чудейки се къде да я скрие. Погледът ѝ падна на каменните основи на хотела.

Триумфална усмивка се появи на устните ѝ, когато замъкна чувала към малкия отвор в задната част на основите. Като легна по корем, тя се вмъкна в тъмната влажна ниша, благодарна, че по това време змиите все още спят зимен сън.

След като изкопа дупка откъм вътрешната страна на основите, Кайро пъхна парите и златото в новото им скривалище и ги покри с кал. Тя прикри изровената земя и прибра в джоба си една пачка банкноти. Бяха ѝ останали малко средства. Сигурно нямаше да е жива да похарчи парите, които конфискува, но просто в случай че ѝ потрябват...

След като изпълни задачата си, Кайро откряна отново задната врата и измъкна кучето от килера.

Сега не оставаше нищо друго, освен да чака и да се надява, че бандитите ще си заминат при изгрев-слънце. Тогава Кайро ще може да отиде на безопасно място. Ще намери Лотън и...

Мисълта на Кайро се прекъсна, когато две блестящи сребристи очи застанаха пред очите ѝ. Образът на Лотън беше съпроводен от

рояк горчиво-сладки спомени. Лотън... Виждаше го до себе си как я дразни и ѝ се подиграва. Виждаше го да се навежда над нея в едно от по-нежните си настроения, шепнейки обещания за удоволствията, които ги очакват. А ето че сега се претъркулваше по земята, за да вземе колта си и да го насочи към нея, като че тя е негов смъртен враг. Кайро се сви. Все още чуваше трясъка на пушките и пистолетите, усещаше пронизващата болка, избухнала в рамото ѝ.

Колко пъти този коравосърдечен мъж я беше предавал, а после пак я беше съблазнявал? През това време тя се беше влюбила в него, беше го намразила, а ето че сега отново изпитваше любов към него. Но ако има нещо, което няма да направи, то е да отиде на оня свят, обичайки мъж, когото нито разбира, нито пък може да му се довери. Делата и думите му мъчително си противоречаха и я объркваха. Той беше суров и жесток като престъпниците, които преследваше, и не знаеше изобщо какво е любов, въпреки че твърдеше обратното!

А не беше и чак такъв страхотен шериф, помисли си Кайро ядосано. Тя откри бандитите, не той. Лотън Стоун вероятно в този миг се намира в леглото с някоя развратница, разтоварва се след дългия ден на преследване, което очевидно е било неуспешно, след като всичките проклети негодници практически се изгърсиха на прага ѝ!

Кайро тайно се беше надявала, че Лотън ще дойде да я утеши, когато откри тялото на баща си в обора до ковачницата. Би понесла по-леко мъката си, ако можеше да се облегне на здравето му рамо. Но тя нямаше на кого да се опре, нямаше кой да я увери, че светът не е толкова тъжен, колкото изглежда... А той не беше никак хубав, помисли си Кайро, когато до слуха ѝ достигна гърлен смях от фермата. Тя седеше на ръба на ада!

Кайро притисна по-силно кучето към себе си и подпря брадичката си на рошавата му глава.

— Щях да те обичам дълго и силно, Лотън Стоун — прошепна тя на образа, който блуждаеше около нея. — Но ти не пожела да ми дадеш възможност. Сега така и няма да разбереш какво би могло да има между нас, защото мен няма да ме има повече...

Ако мислеше, че може да го направи, без да я хванат, щеше да се промъкне до обора, да се качи на коня си и да препусне далече от този обречен град. Но най-разумното беше да чака, молейки се крадците да се уморят да празнуват и да заминат отново.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Айдахо Джо се върна обратно в къщата и се подпря на рамката на вратата. Целта, с която се беше върнал обратно вътре, излетя от ума му, когато видя Джарита. Сладострастният му поглед се отправи към стройната красавица, сгушена до Ванс, който се възстановяваше от раната в рамото си.

Как жадуваше да сложи ръце върху тази апетитна хубавица! Макар да беше кръвожаден и жесток, Айдахо имаше слабост към красивите жени. В момента апетитите му бяха насочени към Джарита Гардинер.

Той погледна с яд разбойниците, които се бяха присъединили към бандата преди седмица. Те всички хвърляха на Джарита жадни погледи, макар Ванс и Нат да бяха изброили строгите ограничения, които трябваше да бъдат спазвани по отношение на сестра им. Джарита винаги е била и щеше да бъде забранена територия, поне докато Ванс и Нат бяха живи. Но Джо хранеше тайното подозрение, че Джарита не е толкова невинна, колкото се искаше на братята ѝ. Тя, изглежда, знаеше как да съблазнява мъжете с поклащане на бедрата си, с влажния сладен поглед, който предизвикваше и измъчваше...

— Нещо притеснявали те, Джо? — попита Ванс, който наблюдаваше как бандитът изпива с очи сестра му.

Въпросът накара Джо веднага да застане нащрек.

— Може би да, може би не — измърмори той, отдалечи се от вратата и отиде да вземе бутилката уиски, която минаваше от ръка на ръка около масата. — Преди малко си мислех за обора до ковачницата. Намерих вътре един кон и седло, но стареца, когото убих преди две седмици, го няма.

— Станал е и си е заминал, а? — засмя се Ханк Форбс, преди да отпие още веднъж от шишето. — Може да не е бил толкова мъртъв, колкото си мислел.

— Беше напълно мъртъв — озъби се Айдахо. — Някой трябва да го е намерил и да го е погребал. Но това не обяснява присъствието на

коня.

Джарита се намръщи.

— Нат, по-добре иди огледай наоколо. Може някой да ни шпионира.

Джарита беше винаги предпазлива. Макар че тя и Ванс ръководеха сборището бандити, вниманието, което Джарита отделяше на подробностите, и нейната наблюдателност неведнъж ги бяха спасявали от беда. Нат винаги се доверяваше на женската ѝ интуиция. Щом малката му сестричка е загрижена, той ще успокои страховете ѝ.

— Ханк, ела с мен — заповяда Нат, като взе якето си и се отправи към вратата. — Най-добре ще е за всеки случай да огледаме наоколо.

Когато Нат и мършавият млад десперадо излязоха, Ванс се разположи по-удобно на леглото. Любопитният му поглед се отправи към Джарита, която седеше до него.

— Все още ли възнамеряваш да отидеш в Елрено да търсиш тази тайнствена жена, която е хванала окото на Лотън Стоун?

Джарита кимна.

— Би трябвало лесно да я откроя, щом си приличаме.

Ванс вдигна с обич лицето ѝ към своето.

— Не може да е хубава колкото тебе, Сиси — измърмори той и погали почернялата ѝ буза с опакото на ръката си. — Иди, щом искаш, но внимавай. Не съм сигурен, че Лотън знае за тебе, но не искам да рискуваме.

Ванс се намръщи.

— Бих искал да знам какво се е случило с Кид Фонтейн и Пенхендъл Дик. Те трябваше да търсят Стоун. Сигурно могат да ни кажат какво прави този кучи син.

— Скоро няма да има значение какво е правил Лотън Стоун — усмихна се злобно Джарита. — Щом Кайро Кълхуун ни падне в ръчичките, той ще открие, че е затънал до шия в проблеми. Най-последно ще можем да отмъстим за Били и той ще почива спокойно.

— Искам да вземеш със себе си един-двама мъже, когато отидеш в града да хванеш тази малка кучка — нареди Ванс. — Макар да не съм сигурен, че мога да те оставя насаме с тези хулигани. Още не са доказали себе си.

Внимателният му поглед се отправи отново към мъжете около масата, които си предаваха бутилката уиски.

— Мога да се грижа за себе си — успокои го Джарита, като погали с ръка намръщеното му от тревога лице.

— Сигурно е така, Сиси, но щом Стоун е наблизно, не искам да рискувам. — Той махна към спалнята със здравата си ръка. — По-добре иди да поспиш. Яздихме през по-голямата част от нощта. Аз ще се погрижа мъжете да не вдигат шум и да не те безпокоят.

Като кимна в знак на съгласие, Джарита стана от дивана и се отдалечи. Ванс се раздразни, когато четири чифта очи се приковаха в закръглените бедра на сестра му.

— Сиси има нужда от сън — обяви Ванс, като гледаше гневно всеки от изпълнените със сладострастни видения мъже. — Не я тревожете, нито сега... нито когато и да било... ако разбирате какво искам да кажа.

Очите им се върнаха обратно към чашите с уиски на масата, но нито един от мъжете не можеше да прогони от ума си мислите за хубавата жена. Дръзката блондинка също знаеше това. Тя изпитваше удоволствие да дразни и измъчва членовете от бандата, докато братята ѝ внимаваха да не ѝ се случи нещо.

Нат Гардинер се прокрадна по дървения тротоар към хотела с готов за стрелба пистолет. С Ханк Форбс вече бяха претърсили всяко кътче и пролука в останалите сгради на призрачния град, без да открият нещо. Нат не беше сигурен, че има някой скрит някъде, но не можеше да смята града за изоставен, докато не провереше всички стаи в хотела.

Една дъска изскърца под крака му и някъде в хотела излая куче. Нат нареди с жест на Ханк да изтича обратно във фермата и да доведе подкрепления. Щом има един кон, би трябвало само един човек да се крие вътре, но не можеше да бъде напълно сигурен. Нат не искаше да поема ненужен риск. Нямаше смисъл да издирва натрапника сам, щом като има на разположение цяла банда мъже, готови на всичко.

Като котки, които се промъкват в мрака, петима мъже обкръжиха хотела. С едно махване на ръката Нат нареди на хората си да се промъкнат едновременно през предната и задната врата на сградата. С

насочени пистолети десперадосите се устремиха към загадъчния посетител.

Кайро трепереше цялата. Лаят на кучето я беше издал. Чу скърцането на дъските, но не можа да хване муцуната на животното навреме. Като ругаеше късмета си, тя сграбчи пистолета и се скри в килера, прегърнала кучето.

„Това е началото на края“, каза си мрачно Кайро. Бандитите идваха да я заловят. Свита, с колене под брадичката и с готов за стрелба колт, Кайро чакаше. Сигурна беше, че ще я намерят без проблем по ударите на сърцето ѝ, което биеше силно като барабан. Трябва да са глухи, за да не го чуят.

Сети се за Лотън Стоун. Горчива усмивка пробягна по треперещите ѝ устни. Лотън положително ще бъде разочарован, като разбере, че някой друг я е застрелял. Тези бандити ще лишат Лотън от неговото забавление и той ще ги намери, ако трябва и накрая на света. Разбира се, дотогава тя ще се превърне в поредната жертва на тези мръсници, но те ще си платят, когато Лотън Стоун си разчисти сметките с тях...

Въпреки че Кайро беше хванала със свободната си ръка муцуната на кучето, то се опита да излае, когато вратата на спалнята изскърца. Кайро разбра, че разбойниците влизат в стаята ѝ. Стиснала колта, тя зачака да се отвори вратата на килера и да се посипят куршуми.

Когато пантите на вратата изскърцаха, инстинктът за самосъхранение на Кайро се събуди. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху приближаващата се беда. Този похват беше усвоила от Лотън Стоун — действай сега, мислите и чувствата остави за после.

Когато светлината на фенера достигна откренатата врата, Кайро чу приглушено ръмжене. Този звук не беше издаден от кучето, а по-скоро от някакъв мъж, който не се виждаше. Когато видя да се приближава проблясващата цев на един пистолет, Кайро бе обзета от паника. Пръстите ѝ се свиха около спусъка на колта и тя даде три последователни изстрела през дървената врата.

Вой и ръмжене огласи стаята, още стъпки се насочиха към спалнята. На Кайро ѝ хрумна, че ако иска да им каже за откраднатите пари, трябва да стори това сега! Иначе с куршумите си бандитите ще направят на решето вратата на килера и тя ще бъде твърде мъртва, за да казва каквото и да било!

— Откраднах вашите крадени пари! — изкрещя Кайро с всичка сила.

Нат Гардинер, който беше залегнал зад леглото веднага след изстрелите, се изправи на крака. Женският глас го накара да се ухили. Умната кучка ги беше надхитрила, преди да очисти първите мъже, които я бяха открили. Нат бързо огледа двамата мъже от испанско потекло, които лежаха проснати на пода — жертви на смъртоносната маневра на жената. Погледът му се прехвърли върху Ханк, който стискаше окървавеното си коляно.

— Не стреляй — нареди Нат и се измъкна иззад леглото.

Ханк изръмжа. Погледна безумно десперадосите, които се бяха опитали да отворят вратата на килера и бяха загинали. Благодарение на тази кучка, това беше последната битка на двамата му другари!

— Хвърли оръжието — нареди рязко Нат.

Кайро изхвърли пистолета от килера. Тя се изправи и пристъпи напред.

— Излизам.

Останалите живи мъже се прицелиха, в случай че дръзката хитруша има повече от едно оръжие. За тяхно удивление, от килера излезе една двойничка на Джарита Гардинер, прегърнала някакво съпротивляващо се куче.

Нат огледа стройната блондинка, която стоеше в сянката на полуотворената врата на килера. Той почти взе Кайро, чието лице беше в сянка, за сестра си. Само един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че е попаднал на жената, пленила легендарния Лотън Стоун.

Нат Гардинер не беше единственият, объркан от поразяващата прилика. Ханк и Айдахо Джо също стояха със зяпнали уста. Кайро не знаеше защо рошавите бандити стояха и я зяпаха като същество от друга планета, но се възползва от мълчанието.

Бързо като светкавица Кайро отскочи от вратата, като я хлопна зад себе си. Остави кучето на пода и побягна, криейки се зад мебелите. Крайната цел на Кайро беше оборът до ковачницата. Ако стигне до

коня си, може да успее да изчезне от призрачния град, преди бандитите да я настигнат. Беше рисковано, но друга надежда нямаше.

Разбойниците се втурнаха след нея като стадо слонове. Ругаеха яростно, докато се препъваха един в друг и в лабиринта от столове и маси в тъмната сграда.

Когато бандитите изскочиха навън и видяха Кайро, която тичаше към обора, утрото вече обагряше небето на хоризонта в червено и златисто.

Ханк вдигна пистолета си и се прицели, но Нат го удари през лицето.

— Идиот! Парите са у нея. Може въобще да не ги намерим, ако не е жива да ни каже къде ги е скрила.

Като мърмореха по повод смелостта на жената, Нат и Джо затичаха след нея, а Ханк куцукаше зад тях. Тропотът на копита накара Нат да скочи настрана, преди конят на Кайро да го прегازی.

— Стреляйте в коня! — изкрещя Нат на хората си, като същевременно се прицели.

Кайро беше сигурна, че десперадосите искат да я застрелят в гръб, въпреки че парите им бяха у нея. В момента, в който трите пистолета изляяха, тя се приготви да посрещне края. Ужасен писък разцепи тишината на утрото, когато Кайро излетя от коня, който се препъна под нея, и падна в калта.

Макар и замаяна, Кайро се изправи несигурно на крака, но преди да направи и две крачки, тримата мъже се стовариха отгоре ѝ. Яростните ѝ писъци проехтяха през изоставения град и отлетяха с вятъра. Половин дузина ръце я хванаха здраво, за да я усмирят.

Докато тя се бореше като ранена пантера, кучето обяви шумно протеста си. Въпреки че лаеше гневно и ръфаше ботушите на бандитите, животното не успя да спре тримата мъже, които повалиха Кайро на земята. Въпреки усилията ѝ, Гардинерови я заловиха. Единственото, което можеше да запази временно живота ѝ, беше фактът, че само тя знаеше къде са заровени откраднатите пари. Макар да продължи да се бие за свободата си, Кайро се озова права и прикована в прегръдката на Нат Гардинер. Решена да се бори до смърт, Кайро заби лакът в корема на Нат и го ритна силно в пищяла. Той се опита да хване ръката ѝ, но тя ухапа неговата, като почти откъсна парче месо със зъбите си.

— Да те вземат дяволите! — изръмжа Нат и спря крака ѝ, който за малко да се забие в слабините му.

Като изруга гневно още веднъж, Нат превъртя пистолета в ръката си и го хвана за цевта. После бързо удари Кайро по главата с него. Когато тя се отпусна като попарено от слана цвете, Нат я взе на ръце и я понесе към фермата.

— Мръсница — изръмжа той срещу бледото лице на Кайро. — Ще те науча да слушаш!

Ужасен страх прикова Лотън към седлото. Тъкмо беше спрял на хълма над призрачния град, когато Кайро излетя от хотела и се понесе към обора. Видя с очите си смелия ѝ опит за бягство, а сърцето му заби учестено в гърдите, когато чу изстрелите. С мъка наблюдаваше как тя излетя от седлото. Душата му се сви, когато тримата бандити усмириха русокосата тигрица, която се биеше с всички сили.

Лотън никога не се беше чувствал по-отчаян и толкова безпомощен. Беше твърде далече, за да може да застреля с пушката си похитителите на Кайро. А дори и да беше по-близо, не би рискувал да я улучи някой заблуден куршум. Не би постигнал нищо, дори и да се беше втурнал сляпо напред, стреляйки с пистолетите, повтаряше си той. Беше принуден да остане на мястото си и да гледа отдалеч, а това беше по-лошо от страданията, с които щеше да изплати всичките грехове в своя живот.

Лотън би предпочел да смени мястото си с Кайро, вместо да стои надалеч. Беше предизвиквал смъртта хиляди пъти при изпълнение на служебния си дълг, но се страхуваше безумно, докато гледаше как Кайро се сражава напразно сама. Испитваше сам гнева и отчаянието ѝ. Пулсът беше в слепоочията му, сякаш той беше този, който тичаше към обора, за да вземе коня си, сякаш той беше този, който се бореше в ръцете на бандитите.

Когато Нат стовари дръжката на пистолета си върху главата на Кайро, силното вълнение го подтикна да извади всичките си оръжия и да се спусне надолу по хълма, въпреки всичко. Но инстинктът и опитът го накараха да запази самообладание. Колкото и да беше трудно, Лотън *принуди* себе си да остане на място, докато престъпниците влачеха Кайро към фермата.

Когато бандитите и пленницата се скриха в къщата, Лотън се отпусна в седлото, като че на плещите му се стовари цялата Земя. Едва си поемаше въздух, а сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите му. Умът му трескаво работеше, търсейки отчаяно някакъв изход, като все още се бореше с непреодолимото желание да се втурне безразсъдно напред и да спаси Кайро на всяка цена.

Лотън си мислеше, че най-трудното нещо, което е правил някога, е да стреля по Кайро. Но не беше прав! Да обърне коня си и да препусне в посоката, от която беше дошъл, като остави Кайро на вълците, се оказа много по-трудно. Проклятие, в момента той не можеше да ѝ предложи дори утеха и съчувствие. Беше му ясно, че не може да обсажда призрачния град, без да измисли някакъв план за нападение. Само ще убият и него, и Кайро, ако не намери помощ.

Когато в мозъка му се появи идея, Лотън смушка коня си и препусна в галоп към Елрено. Имаше само една възможност да спаси Кайро от сигурна смърт, но можеше да плати с живота си за това. Тази мисъл извика слаба усмивка на устните на Лотън. Само неговата смърт можеше да спаси живота на смелата хубавица с изумрудени очи.

— Не, в никакъв случай, не! — Такър Макгайър крещеше на Лотън, като че той беше глухоням. — Имал си и други щури идеи, но тази определено е най-лошата!

— И аз казвам същото! — Уди изгледа убийствено Лотън, като че той беше най-големият идиот в света. — Ал Фонтейн още не е доказал, че ще живее според закона. Освен това той е още един зелен хлапак. По дяволите, Лотън, ако подложиш Ал на такова напрежение, той може да поддаде и тогава ти ще си двойно мъртъв!

Лотън очакваше партньорите му да реагират отрицателно, след като обясни плана си, но не мислеше да отстъпи.

— Това е единственият шанс на Кайро — противопостави се Лотън. — Не можем да чакаме Гардинерови да пристигнат със собствения си смъртоносен план. Те не знаят, че Ал е обърнал нова страница.

— И аз не мисля, че го е направил — измърмори мрачно Такър.

— За бога, Лоу, ако дадеш на хлапето възможност да тръгне пак по кривия път, той лесно може да те предаде, за да спаси собствената

си кожа — отбеляза Уди. — Със сигурност ще те убият, а аз няма да дойда на погребението ти, ако смяташ да изпълниш тези смешни намерения!

— И аз няма да дойда — добави Такър, като гледаше ядосано Лотън. — Но ще се погрижа в смъртния ти акт да пише, че си загинал поради малоумие.

Лотън въздъхна нетърпеливо. Докато той спореше с партньорите си, Кайро изживяваше ужасен кошмар. Всяка изгубена секунда увеличаваше неговата мъка и страданията на Кайро.

— Не разполагам със седмица или с месец да проверявам качествата на Ал в кризисна ситуация. Само той може да ме вкара в града, без да предизвика подозрения. Ал познава Гардинерови. Ако те мислят, че ме е застрелял и е дошъл да прибере наградата, ще го пуснат да се приближи, без да стрелят по него.

— И докато ти лежиш проснат на проклетия си кон като труп, Гардинерови може да решат да те напълнят с олово, просто за всеки случай — предсказа зловещо Такър.

— Вече мислих за това — измърмори Лотън.

— Е, трябва да не си мислил много дълго, иначе сам щеше да отхвърлиш безумната си идея — изпъшка саркастично Такър. — Ако влезеш в долината на смъртта, проснат на коня като безжизнен труп, Гардинерови ще те надупчат като решето в мига, в който вдигнеш глупавата си глава!

— После Ал ще прибере наградата, ще обясни, че си бил по-жив, отколкото изглежда, и ще се присъедини към Гардинерови — заяви отчаяно Уди. — Ако мислиш, че това ще спаси Кайро, трябва да си слънчасал.

— Доколкото знам, това е единствената ми... — Лотън млъкна, когато Ал се приближи до тях, носейки суровата пържола, която му бяха поръчали да купи от месарницата.

— Някой ще ми каже ли защо трябваше да нося тази пържола? — попита Ал, когато спря до тримата шерифи, които го чакаха на два километра южно от града. — Какво, по дяволите, става?

Лотън скочи от коня и съблече якето от еленова кожа. Като закачи дрехата на клона на едно дърво, той стреля с пушката си в гърба на якето, след което там остана една забележима, обгорена по краищата дупка.

Ал изгледа изумено Лотън, а после обърна опулените си като на бухал очи към Такър и Уди.

— Това пък за какво беше?

Преди да му дадат обяснение, Лотън взе пакета с месо от ръцете на Ал, разгъна го и изля кръвта върху дупката на якето.

— Защо му е да разваля едно напълно добро яке? — попита учудено Ал.

След като изпълни задачата си и якето му изглеждаше така, все едно са го застреляли, докато то е било на гърба му, Лотън се пъкна обратно в него. И докато Ал все още гледаше невярващо, той скочи обратно на коня.

— Гардинерови са се скрили в един изоставен град на юг оттук — съобщи мрачно Лотън на Ал. — Те хванаха Кайро.

Лицето на Ал стана бяло като тебешир.

— Ти си единственият, който може да влезе в града, без да бъде застрелян на минутата — продължи Лотън. — Тъй като ти и Пенхендъл Дик бяхте изпратени да ме убиете, няма да изглежда подозрително, че водиш със себе си тялото ми.

— Ами ако...

Лотън се втренчи в лицето на младия Ал с мрачен израз, наподобяващ буреносни облаци.

— Ти си единствената възможност на Кайро да се спаси, Кид. Трябва да убедиш Гардинерови, че още си на тяхна страна. Отдавна искаш да се извиниш на Кайро за лъжата си. Сега можеш да направиш малко повече отколкото просто да й кажеш, че съжаляваш за всички неприятности, които си й причинил. — Той направи една драматична пауза. — Без твоята помощ тя едва ли ще доживее до утре.

Ал изглеждаше така, сякаш ще се стопи както си седи в седлото и ще се разтече по земята.

— Но аз...

Лотън не даде на Ал да се колебае.

— Ще имаме на наша страна момента на изненадата, когато възкръсна от мъртвите. Аз ще се погрижа за Гардинерови, но ти трябва да заведеш Кайро на безопасно място.

— Ти ще се заемеш с всичките седем мъже? — измънка Ал.

— Такър и Уди ще се скрият в храстите и ще ги объркат допълнително с град от куршуми — осведоми го Лотън.

Ал се задави и за малко да умре от задушаване.

Такър хвърли поглед на Уди, който очевидно се съмняваше в успеха на тази смела акция. Изразът на Уди беше досущ като този на Такър.

Лотън не даде на Ал възможност да изрази още някое съмнение или безпокойството си. Той просто подкара коня си на юг, като принуди Ал да приеме задачата, която му натрапиха. Хлапетото имаше нужда да си събере ума и да подготви речта си за пред Гардинерови.

— Ако хлапетото изгуби ума и дума, животът на Кайро и на Лотън няма да струва и пукнат грош — изръмжа Такър, който яздеше до Уди.

— Ще трябва хубавичко да се целим — въздъхна Уди.

— Дори ако всеки свали по двама мъже, Лотън ще остане сам срещу трима.

— И междувременно ще трябва да се изправи от коня — добави Такър обезсърчено. — Малки са му шансовете, ако питаш мене.

Такър смушка коня си и се изравни с Лотън, който гледеше в далечината.

— Ако знаехме, че толкова държиш да умреш, Уди и аз щяхме сами да те застреляме. Поне щеше да стане бързо и безболезнено.

— Даже щях да те застрелям, без да ти взема нищо — извика Уди, който беше чул забележката на Такър.

— Вие, момчета, май имате по-добра идея? — попита Лотън.

— Ами, не, но... — отвърнаха те в хор.

— Вие знаете не по-зле от мене, че Ал е единственото спасение на Кайро — напомни им Лотън.

— Така де, а кой ще бъде *твоята* надежда за спасение? — попита Такър.

Лотън се усмихна иронично, преди да скочи на земята.

— Предполагам, че от вас двамата зависи дали ще се измъкна оттам жив или мъртъв.

Усмивката на Лотън изчезна, когато извади едно въже, за да се завърже на гърба на коня си. Сребристите му очи се местеха от безизразното лице на Такър към разтревожената физиономия на Уди.

— Ако аз не... — той погледна очертанятията на сградите в далечината. — Кажете й, че аз... — Лотън пое дълбоко въздух. Един дълъг миг той се взира в Уди изпод периферията на шапката си. —

Кажи на Кайро какво изпитвам... какво съм изпитвал към нея, Любовчийо. Ти винаги по-добре си знаел какво да кажеш на жените.

— Боже мили — измърмори Такър сърдито. — Мятай се на проклетия кон и да започваме тая работа. Ще репетираш какво да кажеш на Кайро, като свършим. Уди няма да говори от твое име, нито пък аз. Сам ще трябва да й кажеш.

Лотън легна по корем на седлото и обви тялото си с въжето.

— Ако обаче не мога да й кажа, искам...

— По дяволите, вие тримата няма ли да млъкнете! — избухна Ал, докато се качваше на коня. — Тръпки ме побиват от всичките тези приказки.

— По-добре се стегни, Кид — предупреди го Такър, като му хвърли един строг поглед. — Не можеш да отидеш в града, треперейки като лист. Твърде много сме заложили в тази игра.

Ал взе юздите на коня на Лотън и поведе привидно мъртвия шериф надолу по пътеката към Канейдиън Стейшън.

— Само се надявам да не свършим всички надупчени...

— За бога, Лоу, свали надолу глупавата си глава — Такър прекъсна ядосано Ал. — Говорещи трупове няма. Ако Гардинерови са оставили, както обикновено, някой на пост, ще те усетят мигновено.

Лотън отпусна глава до ребрата на коня и увисна като дроб. Неочаквано мислите му се отпавиха към Кайро. Страдалчески израз се появи на суровото му лице. Не можеше да не се пита какво ли ужасно мъчение търпи сега от ръцете на пленилите я негодници. Изнасилване? Побой? Или може би Айдахо Джо се упражнява с ножа върху нея?

Лотън загледа калта между копитата на коня. Ако тези мръсни идиоти са докоснали Кайро с пръст, ще ги разкъса на парчета, дори ако това е последното нещо, което прави в живота си. Планът беше много рискован и можеше наистина да се окаже последен, помисли си Лотън. Ал подскача като заек от страх. Горкото хлапе ще трябва да мине през изпитание много преди да е усъвършенствало уменията си. Ако има някакви недостатъци, те ще проличат мигновено.

Времето за разплата беше дошло. Лотън се надяваше да не е сбъркал в преценката си за Ал Фонтейн. Хлапето можеше лесно да предаде Лотън, за да спаси собствената си кожа. Твърде неясно беше

как се държи Ал пред опасността и изкушенията. Ако Ал се поддаде на напрежението, земята ще се превърне в същински ад!

Лотън изпъшка. Може би Такър и Уди бяха прави. Може би това е най-ненормалната му идея. Може би? Лотън едва не се изсмя на глас. Та в това нямаше съмнение!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Кайро примига и се събуди със страшно главоболие. Не знаеше колко време е била в безсъзнание, разбираше само, че са я внесли в къщата и са я завързали за някакво легло. Чуваше гласове от съседната стая, но бяха твърде приглушени, за да различи какво се говори.

Докато лежеше, Кайро се опитваше да измъкне ръцете си от въжетата, които ѝ пречеха да стане. Стори ѝ се, че е изминала цяла вечност, когато се чуха приближаващи се стъпки. Кайро застина в напрегнато очакване. Вратата се отвори със скърцане и пред очите на Кайро застана бандитът, който я беше ударил по главата с дръжката на пистолета си при опита ѝ за бягство по-рано сутринта.

— Ставай — изръмжа Нат без съчувствие, след което отрязва въжетата и се отдалечи, за да може Кайро да се изправи. — Време е да се срещнеш с останалите членове на семейството.

Докато Кайро си отспиваше след удара в тила, Нат и Айдахо Джо бяха претърсили останалата част на хотела, за да се уверят, че тя е била сама. След това бяха огледали близката околност с надеждата да попаднат на златото, което Кайро беше изровила и скрила някъде. Нат беше побеснял, защото не бе успял да открие къде коварната красавица е скрила плячката. С Джо бяха претърсили всяко кътче на хотела, но се бяха върнали с празни ръце.

Като заби пръсти в ръката на Кайро, Нат я заведе в съседната стая. Кайро замръзна на място, когато се срещна лице в лице с жената, която върлуваше с бандата престъпници, завзели призрачния град.

Пред погледа на Кайро стоеше Джарита Гардинер, облечена, подобно на нея, с панталони, риза и ботуши. Жената имаше същия прасковен цвят на лицето като Кайро, подобно на нейното овално лице, ръста и фигурата на Кайро. Въпреки че косата на Джарита беше малко по-тъмна, а очите ѝ — малко по-светли, Кайро беше изумена от приликата във външния им вид.

Мислех те за друга жена...

Думите на Лотън гръмнаха в мозъка на Кайро като свирка на локомотив в тунел. Със стряскаща яснота Кайро изведнъж проумя подозренията, които бяха преследвали непрекъснато Лотън. Той е мислил, че тя е тази престъпничка! Ето защо ѝ чете онези проповеди за цената на престъпленията, за лошия край на Бел Стар и Кетъл Кейт. Ето защо беше стрелял по нея, когато е помислил, че тя се цели в него, а не в невидимия му нападател. Ето защо си послужи с нея като с щит при престрелката в Крийк Нейшън. Мислел е, че разбойниците ще я познаят и няма да стрелят по нея, за да застрелят *него*!

За пръв път в обърканите си отношения с Лотън, Кайро разбра неговите намеци и странното му поведение. Но се чудеше защо се е съгласил да пътува с нея... освен ако не е мислил, че тя ще го заведе при тази банда престъпници. Така трябва да е било, реши тя. Беше живял, както е смятал той, при постоянна смъртна опасност, за да хване тези негодници.

Джарита скръсти ръце и тръсна пищната си руса коса. Огледа пленницата с подигравателно презрение.

— Охо, охо, ето това била мръсницата на Лотън Стоун — обяви тя. — Щом те намерихме тук, ще мога да си спестя едно пътуване до Елрено. А когато онзи шериф разбере, че държим приятелката му в ръцете си, ще му отмъстим, задето уби Били.

Кайро се опита да се изскубне от ръцете на Нат, но той я държеше здраво. Никак не ѝ хареса чутото! Както изглеждаше, щеше да стане примамка за онзи смъртоносен капан, който Лотън беше предвиждал от самото начало. Лотън беше недоверчив и мнителен, и то с пълно основание! Очевидно беше разбунил този рояк стършели с убийството на един от членовете. И сега престъпниците искаха кръв — тази на Лотън!

— Никога не съм чувала за Лотън Стром — излъга Кайро, за да спаси живота на Лотън.

— *Лотън Стоун* — поправи я Ванс и стана от дивана. — Чувала си и още как, кучко — изсумтя той. — Онзи бърлив доктор в Елрено казал всичко на Сиси за вас двамата, докато тя го водела към землянката да ме превърже.

Само с огромно усилие Кайро успя да запази безразличието в погледа си. Проклет да е онзи Фредерик Пулман и голямата му уста! Защо, по дяволите, изобщо ще се грижи за тези убийци и крадци?

Ревност обзе Джарита, когато огледа стройната фигура на Кайро и светлорусата ѝ коса. Джарита съзнаваше своята привлекателност и се гордееше с ума и хубостта си. Но сега цялото внимание, което по-рано бандитите отделяха на нея, се беше прехвърлило върху Кайро.

Джарита винаги се бе стремяла към властта, която имаше над мъжете заради красивите си черти и стройната си фигура. Фактът, че мъжете мълчаливо я сравняваха с Кайро, безкрайно я дразнеше. Дори Джарита разбираше, за свое огромно огорчение, че не можеше да се състезава с изключителната красота на Кайро.

— Тази вещица може да не е толкова дръзка, ако Джо се позабавлява с ножа си за нейна сметка — изсумтя Джарита. Кайро трепна, когато вниманието ѝ се прехвърли върху рошавия бандит, на чийто пояс висеше кама с дълго острие. Прилоша ѝ при мисълта, че току-що е срещнала убиеца на баща си.

Ако Кайро мислеше, че има защо да се страхува от Айдахо Джо, беше сбъркала, поне що се отнася до ножа му. Айдахо Джо мигновено беше пренасочил чувствата си от Джарита към по-достъпната и по-красива Кайро.

— Никой няма да прави нищо с тази кучка, докато Лотън не ѝ хвърли един поглед — изръмжа Нат, после бутна Кайро да седне на един стол и завърза ръцете ѝ отзад.

— Джо, отивай в Елрено и остави съобщение за Лотън. Кажи му, че сме хванали неговата мръсница и ако я иска, може да дойде да си я вземе.

Изведнъж Ванс се намръщи.

— Къде са Мигел и Рикардо?

— Мъртви — съобщи Ханк Форбс, който седна и започна да разтрива превързания си крак. — Тази идиотка си проправи път от килера с изстрели. За нещастие, Мигел и Рикардо се оказаха на пътя на куршумите ѝ.

— Тя е видяла също как хората ни са заровили парите — Нат погледна заплашително Кайро. — Откраднала е плячката, така че, като си разчистим сметките със Стоун, ще ни каже къде я е скрила.

Възмутен, че трябва да препуска до Елрено, докато останалите мъже изпиват с очи Кайро, Айдахо Джо грабна фалшивите мустаци, брадата и перуката, които бандата използваше за дегизиране. След като хвърли последен сладострастен поглед към пищната красавица, Джо се

измъкна навън, за да вземе коня си. Гледката на приближаващия се в тръс към града Кид Фонтейн, повел още един жребец, накара Джо да спре на място.

— Нат, Ванс, елате бързо тук — извика той и всички се изсипаха навън, освен Джарита, която първо внимателно огледа иззад ъгъла, за да е сигурна, че никой неканен натрапник няма да я види.

Разбойниците, които примигваха на слънцето, видяха пред себе си гладко избръснатия момък, когото бяха срещнали преди четири месеца в Чероки Нейшън. Пенхендъл Дик не се виждаше никъде — освен ако трупът, който висеше на коня, не беше негов.

Оставена сама, Кайро започна да се гърчи и извива, за да се освободи от въжетата. Трябваше да избяга и да предупреди Лотън! Тази мисъл я накара да вложи в усилията си всичката останала ѝ енергия.

Кайро започна да се мести заедно със стола към шкафа, за да вземе един нож и да пререже въжетата. Беше трудно да се изправи заради привързания към нея стол, но тя успя да се придвижи бавно към другия край на стаята, да бръкне в чекмеджето, макар ръцете ѝ да бяха привързани отзад. Затърси с опипване някакъв нож, макар че мускулите ѝ протестираха, когато ги изви във възможно най-неудобното положение. Най-накрая Кайро успя да сграбчи един нож и седна обратно на стола, за да пререже вървите. Не беше лесно да го направи, без да пререже вените си, но Кайро се намръщи и се съсредоточи върху задачата. Ножът, който беше успяла да измъкне, беше тъп и ѝ трябваше цяла вечност, за да претърка усуканите влакна.

— Дявол да го вземе — изруга Кайро през зъби и се опита да извие глава така, че да вижда какво става. — Нямаше да е зле, ако този нож беше по-остър!

Кайро се скара на себе си за своята придирчивост. Би трябвало да благодари на щастливите си звезди, че нещо отвлече вниманието на бандитите и ги накара да излязат навън. Трябваше да успее да се освободи и да излезе навън, преди те да са се върнали.

Сърцето на Ал Фонтейн едва не спря да бие, когато мъжете от бандата, до един въоръжени до зъби, се изсипаха от фермата. Беше

изплашен до смърт! Вече почти час репетираше наум речта си, а ето че сега в мозъка му нямаше нищо.

Чувстваше се сякаш на врата му беше примката на бесилото, а той се опитваше да разхлаби яката на ризата си. Хвърли поглед към храсталаците, където се бяха скрили Такър и Уди, готови за нападение.

Уплашеният поглед на Ал се отклони от Джарита и заподскача по каменните лица на мъжете, които го гледаха с подозрение и любопитство. Трябваше да бъдат седем човека, помисли си Ал. Къде, по дяволите, са останалите двама? При Кайро?

Ванс Гардинер огледа спретнатия млад мъж, а после прехвърли вниманието си върху тялото, завързано за черния жребец. В светлите му сини очи се появи израз, който подсказваше, че е познал чий е този труп. Замислено разгледа кървавата дупка от куршум в якето на Лотън Стоун. Мъртъв... Хубаво. Време беше този мръсник да умре.

Ал спря уморения си кон на няколко метра от групата мъже. Не смееше да рискува и да ги остави да разгледат отблизо предполагаемия труп на Лотън.

— Дойдох да прибера наградата от десет хиляди долара за убийството на Лотън Стоун — обяви Ал с треперещ глас. Като ругаеше наум нервността си, Ал пое дълбоко дъх и се опита да се успокои.

— Къде е Пенхендъл Дик — попита Нат.

— Стоун го застреля в Крийк Нейшън, когато се опитахме да му устроим засада — отговори Ал с глас, който все още не звучеше напълно уверено. Прииска му се да е на всяко друго място, само не тук, под обстрела от въпроси!

— Кога очисти Стоун? — поиска да знае Ванс, като се отправи към отпуснатия труп. — Чухме, че се е установил в Елрено и души по следите ни.

Подозрение изви русите вежди на Ванс.

— И как изобщо ни намери, Кид?

Ал вътрешно изтръпна, но се застави да свие небрежно рамене.

— Избягах, след като Пенхендъл Дик беше надупчен — уточни той. — Проследих Стоун, но той се срещна с още трима шерифи, негови приятели. Четиримата се разделиха, за да проследят дирите ви след обира на колата със заплатите при Дарлингтън. Снощи Стоун остана сам и аз най-последно имах възможност да го очистя.

С похвално актьорско майсторство, Ал се ухили.

— Не знаех къде може да сте, така че просто потеглих, с надеждата вие да ме намерите. Изглежда, взаимно се намерихме.

Докато Ал отговаряше на залпа от въпроси, Стоун броеше крака. Не му достигаха четири броя. Къде, по дяволите, са другите двама десперадоси, за които се знаеше, че са с бандата? Сега най-малко имаше нужда от някоя изненада, която да провали плановете му за спасяването на Кайро.

— Къде са се дянали другите двама? — измърмори Такър на Уди, с когото стояха свити в храстите.

— Откъде, по дяволите, ще знам? — сопна се Уди. — Ти поемаш Гардинерови, аз другите двама хулигани отдясно. Последният ще оставим за Лоу.

— Повече ме е страх от тия, дето не се виждат и може да изникнат отнякъде, когато най-малко ги очакваме — изръмжа неспокойно Тък. Той вдигна уинчестъра си и внимателно се прицели. — Тия, дето не ги виждаме, непременно ще ни направят беля. Ако пазят Кайро, може да я убият, преди да сме ги застреляли.

Докато Кайро прерязваше въжетата си, Лотън броеше краката на бандитите, а Уди и Такър се приготвяха за стрелба, Ал се опитваше да запази самообладание и не успяваше. Беше се объркал при последните два изпитателни въпроса и сърцето му заплашваше да се пръсне.

— Искам си парите — обяви той, като се надяваше Ванс Гардинер да се отдалечи от не съвсем мъртвото тяло, проснато върху жребеца.

Ванс се обърна да погледне Ал и се усмихна заплашително.

— Откъде да знаем, че не си издал на преследвачите ни къде се намираме и не си ни продал за повече пари?

— Той погледна брат си и останалите членове на бандата. — Всички заедно струваме тридесет и пет хиляди, живи или мъртви.

— За бога, та аз дойдох да се присъединя пак към вас! — възпротиви се Ал и ахна, когато Нат извади пистолет и го насочи към

гърдите му. — Не се опитвам да ви преметна, кълна се!

Смъртоносна усмивка изтъни устните на Айдахо Джо, докато гледаше изплашения хлапак.

— На твоє място, Кид, щях повече да се притеснявам дали ще си тръгна оттук жив, отколкото дали ще получа наградата за Стоун.

Лотън изруга наум, когато рунтавият пес на Кайро изтича при него. Кучето се изправи на задните си крака и започна да ближе лицето, ръцете и раменете на Лотън, за да се наслади на вкуса на сурова пържола. Само това му липсваше, докато се мъчеше да се прави на мъртъв и се чудеше дали Ал ще отстъпи, когато на карта е заложен животът му. Лотън внушаваше мислено на кучето да се махне, но то упорито прокараваше грапавия си език по ръцете и бузите му.

Ал потрепери под насочените към него обвинителни погледи.

— Мислех, че има правила между хора като нас — отвърна той, като му се искаше да е хванал здраво в ръка поне един от пистолетите си.

— Има — изръмжа Ванс. — Доверието не се дава току-така. То трябва да се спечели, Кид.

— Аз доказах себе си с убийството на Стоун — оспори Ал, чийто глас ставаше все по-силен. — Искам само парите от наградата и възможност да се присъединя отново към вас.

— Е, не можем да ти дадем парите, дори и да искахме — измърмори Нат. — Мръсницата на Лотън, която се криеше тук, е изровила парите и ги е скрила някъде другаде. Докато не проговори, никой няма какво да харчи.

Лотън стисна зъби. Обидната забележка към Кайро го караше да се вдигне и да разкъса Нат на парченца, но новината, че Кайро е свила плячката, му достави неизразимо удоволствие. Браво на нея!

— Казвам ви, че трябва да позволим на Джо да поработи с ножа си над нея — вметна Джарита. — Може да не е толкова смела и упорита, ако рискува лицето ѝ да бъде обезобразено.

Злобна кучка, помисли си Лотън. И без съмнение ревнива. Въпреки че нямаше как да вдигне глава, за да погледне Джарита отблизо, знаеше със сигурност, че тя не може да се сравнява с Кайро по смелост и красота. Нямаше жена, която да издържи на сравнението. Джарита положително не харесва да има конкуренция. Честолюбието ѝ е наранено.

Когато разговорът се върна към Ал, който обясняваше и се защитаваше, доколкото му беше възможно, Лотън се опита да прецени кога да започне да действа.

Докато Лотън се подготвяше, Кайро стоеше в къщата и проклинаше. Беше се освободила от въжетата и се беше приближила до прозореца, за да разбере какво беше отвлякло вниманието на бандитите. Като видя трупа на Лотън с дупка в гърба да виси върху черния жребец, Кайро едва не падна в несвяст. Обхвана я тежка мъка и очите ѝ се просълзиха.

Лотън е бил предаден от Ал Фонтейн, който се беше закълел, че е разбрал грешките си. Този нещастен мръсник е излъгал, за да се спаси от затвора, а после е излъгал и за случая, при който загина Пенхендъл Дик.

При мисълта, че никога повече няма да види сребристите очи и кривата му усмивка, сърцето на Кайро се сви и тя престана да чувства каквото и да било. Беше изстрадала толкова много, бяха я споходили толкова разочарования, беше изгубила всички, които обичаше. Какъв смисъл има да живее в свят без Лотън? Никога няма да има възможност да му каже, че разбира защо е бил толкова подозрителен към нея, че го обича с всяка своя частица.

Макар сълзи да замъгляваха очите ѝ, а тялото ѝ да трепереше от мъка и гняв, Кайро се затича към прозореца в задната част на къщата и се измъкна навън. Без да се бави, тя се втурна към конете зад оградата. Най-малкото, което можеше да направи, е да каже на преследвачите къде се намират Гардинерови!

С ъгълчето на окото си, Нат видя Кайро, която се опитваше да избяга. Като ругаеше, той се завъртя и се приготви да стреля, за да я накара да се откаже от намеренията си. Неговият изстрел даде знак за начало на няколко други действия, след които в призрачния град настана суматоха и врява. Кучето започна да вие и се стрелна под коня на Лотън, което накара жребеца да отскочи настрани. Лотън отхвърли въжетата и сграбчи двата пийсмейкъра, но конят му беше направил половин завъртане, поради което Лотън беше обърнат в неправилната посока.

Междувременно Ал се наведе ниско, за да не го застрелят както си седи на коня. Такър и Уди откриха огън и мъжете се разпиляха като мравки в разтревожен мравуняк, търсейки прикритие.

— Хвани онази кучка! — изкрещя Ванс на брат си.

Когато Нат се втурна след Кайро, Ванс хвана ръката на Джарита и я забута към къщата. От куршумите, които рикошираха в стените на къщата, се разлетяха трески. Мъжете тичаха наоколо и непрекъснато стреляха, за да се прикриват един друг.

Лотън клекна на земята, като използваше за прикритие изплашения си кон. Погледът му се отправи към Кайро, която беше хваната от Нат Гардинер, преди да успее да скочи на някой от близките коне и да се спаси.

Фактът, че Лотън е оживял, бе забелязан от всички. Изведнъж той се превърна във всеобща мишена. Наложиха му се да се хвърля ту надясно, ту наляво, за да избегне куршумите, докато пълзеше към пощата, за да се скрие. Преди да успее да се прицели в Нат Гардинер, бандитът хвана Кайро за косата и я изправи като щит пред себе си. Той грубо я избута да се качи на един кон, а после го яхна, седейки зад нея. Пистолетът му беше опрян в гърлото ѝ, а злокобният му поглед се прикова в Лотън.

— Искаш ли си дръзката кучка, Лотън? Ела да си я вземеш — извика Нат. — Тя ще е при реката и ще се опитва да влезе в блатото!

Нат препусна към скалата, надвиснала над Саут Канейдиън Ривър, а Лотън произнесе поредица от проклетия, които надвиснаха като черен облак над града. Не можеше да стреля по похитителя на Кайро, нито по останалите мъже, които се възползваха от неговия пример, заобиколиха сградите на главната улица и се втурнаха към реката.

Лотън разбра намеренията на бандитите. Нат ще хвърли Кайро в блатото, а после той и приятелите му ще се скрият в храстите и ще чакат пристигането на Лотън. Докато Лотън се опитва да спаси Кайро от удавяне в блатото, ще го надупчат като решето с куршуми. Проклетие...

Уди и Такър ругаеха в хор, докато наблюдаваха битката, която завърши със страшната заплаха на Нат Гардинер. Десперадосите побягнаха към реката и бяха извън обсега на пушките. В къщата на фермата останаха само Джарита и Ванс, които продължаваха да стрелят по Лотън и Ал. Обезумели, Уди и Такър скочиха на крака и се

втурнаха напред, но Лотън не изчака приятелите му да му осигурят прикритие.

Ал също не бе в състояние никого да прикрива, освен самия себе си. Не можеше да помръдне заради куршумите, които се сипеха от прозореца на къщата. Ванс Гардинер натискаше спусъка на пушката си непрекъснато, а Джарита демонстрираше уменията си да си служи с пистолети. На Лотън му оставаше единствено да се скрие зад коня си, който се беше спрял зад изоставения магазин, за да се спаси от плющящите наоколо куршуми.

Като ругаеше животното, той подпря гръб на грубо скованите стени на пощата и прецени разстоянието, което го делеше от жребеца му. Със стиснати зъби той се втурна през глава между двете сгради, за да хване юздите му. Град от куршуми се изсипа около изплашения кон, като го накара първо да се долепи до стената, а после да започне да се върти бясно в кръг.

Лотън дръпна юздите и скочи на седлото. Докато обзетият от ужас кон цвилеше, протестирайки срещу куршумите, Лотън се прилепи до гърба му, смуща жребеца и го принуди да се впусне срещу потока от куршуми, които идваха насреща му.

— Какво, за бога, прави Лоу? — изпъшка Уди, когато се озова сред високата трева, близо до ограденото пасище.

Безумният поглед на Такър все още беше прикован върху Нат Гардинер, който вече беше стигнал до реката. Такър чуваше писъците на Кайро в далечината. Бяха я смъкнали от седлото и сега я влачеха, докато тя крещеше и риташе, към ръба на надвисналата над реката скала. Под нея имаше блато, през което минаваше пенливият поток на реката. Такър ясно си представяше ужаса, който изпитваше Кайро пред перспективата да я хвърлят в блатото, за да се удави.

Той беше прав, Кайро беше изплашена до смърт! Не можа дори да въздъхне облекчено, че Лотън е все още жив, защото Нат твърдо беше решил да я погуби. Той беше побеснял. Бяха го изиграли и беше решил да отмъсти, независимо дали щеше да успее да намери някога откраднатите пари. Вече не го беше грижа дали Кайро ще занесе тайната в гроба, достатъчно беше Лотън Стоун да страда.

Докато Нат влачеше Кайро, останалите бандити заеха позиции в храстите и зачакаха Лотън. Решена да се противопостави на смъртоносния план на Нат, Кайро забиваше пети в земята и се

хващаше за храстите, отказваше да помръдне, колкото и да я дърпаше Нат към ръба на скалата.

Кайро съжаляваше, че жаждата за отмъщение на Нат Гардинер се бе оказала значително по-силна от алчността му. Той искаше Лотън да загине на всяка цена, а в случая цената беше Кайро. Нат трябваше да сложи край на семейната вражда с Лотън Стоун, а за него имаше значение само животът на собствения му брат и на сестра му. Твърдо беше решил да хвърли Кайро в реката за примамка на Лотън.

Като че цяла вечност измина, докато Нат се бореше да откачи ръцете на Кайро от всеки клон, за който се хващаше. Но щом той я накараше да пусне единия, тя сграбчваше друг и с все сила се държеше за него.

Макар да се тревожеше за съдбата на Кайро, Такър прехвърли вниманието си върху Лотън, който беше насочил коня си към предната врата на къщата, в която се криеха Ванс и Джарита. Такър беше работил достатъчно дълго с Лотън, за да може на няколко пъти да предвиди действията на по-младия от него мъж. И сега изведнъж проумя плановете на Лотън. Той търсеше основа за пазарлък. Единственото, което можеше да направи, за да оцелее и да спаси Кайро, беше да вземе свой собствен заложник.

— Тръгвай към задната врата — изръмжа Такър на Уди, който скочи на крака и се втурна нататък. — Обзалагам се, че Лотън ще мине през предната врата, за да вземе Джарита. Този смелчага или ще я вземе за заложница, или ще умре!

И двамата мъже се затичаха към задната врата, като в движение стреляха по вратата и ключалката. Искаха да отвлекат вниманието на Ванс и Джарита, докато Лотън осъществяваше опасната си операция.

Ванс прикри сестра си зад себе си, когато Лотън влезе през предната врата, яхнал обезумелия си кон. Макар Ванс да чу стрелбата при задната врата, вниманието му не се отделяше от безмилостния шериф, който беше отнел живота на Били. Той не беше сигурен, че ще остане жив след тази среща, но твърдо беше решил да вземе Лотън Стоун със себе си на оня свят.

Погледите на два чифта очи — едните сини, другите сребристи — се сблъскаха, когато жребецът на Лотън влезе в стаята, като

разбутваше мебелите по пътя си. Пронизителният писък на Джарита се сля със скърцането на седлото и тропота на копитата, докато двамата мъже се прицелиха един в друг и се приготвиха да стрелят.

Колкото и да беше бърз Ванс Гардинер, не можеше да се сравни със светкавичната скорост на Лотън и безпогрешната му ръка. Два пистолета изтрецяха, но куршумът на Лотън пръв достигна целта си, като накара Ванс да отскочи назад и да пропусне целта си. Неговият куршум изсвистя над главата на Лотън в мига, в който Уди и Такър нахлуха през задната врата.

Джарита впери поглед в тялото на брат си, а после вдигна пистолета си, за да отмъсти, но Лотън пристъпи с коня си напред и изрита оръжието от ръката ѝ. Когато тя понечи да избяга, той се наведе и я вдигна от пода. Като плюеше ругатни, Джарита се опита да се изтръгне от омразния си враг. За нейно учудване ръката на Лотън я обгърна като менгеме.

— Стой мирна или ще последваш брат си в гроба — изръмжа той, като избута извиващата се жена на седлото пред себе си.

Едва когато Лотън опря колта в ребрата на Джарита, тя престана да се съпротивлява. Беше видяла брат си да пада поразен от куршума му и се съмняваше, че този мъж ще ѝ направи и най-малката отстъпка само защото е жена. Точно този мъж никога нямаше да стане жертва на обаянието ѝ, тя беше сигурна в това.

Лотън издърпа набързо ръкавите на якето ѝ, кръстоса ръцете ѝ отпред и завърза ръкавите на възел на гърба ѝ. След което хвана Джарита с лявата ръка и насочи коня към вратата. Като я накара с ръка да се наведе, Лотън също се сниши под прага на вратата, а после изтрополи по стълбите и препусна към реката.

Такър и Уди хвърлиха само по един бърз поглед на Ванс Гардинер, преди да отидат да вземат два коня.

— Ще чакам онзи мръсник в ада — успя да изрече с последния си дъх той.

Такър се обърна и погледна без съчувствие изцъклените сини очи на Ванс.

— Има доста да почакаш — промърмори той с отвращение. — Лотън Стоун има запазено място в рая. Едва ли ще се срещнеш отново с него, в този или в следващия живот.

Уди не беше сигурен дали Ванс е чул думите на Такър. Зловеща тишина се възцари около бандита, който загина както беше живял — сред кръв и насилие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Нат беше бесен. Още не беше успял да завлече Кайро до ръба на скалата. Двамата водеха истинска битка. Той се опитваше да отскубне ръцете ѝ от всяко дърво и всеки храст по пътя. Кайро не отстъпваше и накрая Нат се видя принуден да вземе на ръце извиващото се тяло. Тогава тя едва не издра очите му, за да не я хвърли в блатото. Заплахата с пистолета му вече не ѝ действаше. Всъщност на няколко пъти го предизвикваше да я застреля, но Нат не искаше това. Мъртва тя нямаше да му помогне да примами Лотън към засадата при реката.

Нат изстена, когато Кайро го ритна в слабините, и се преви на две, за да се предпази от втори такъв болезнен удар. Макар да бе замаян, той успя да протегне ръка и да сграбчи дългата сребристоруса коса на Кайро, преди тя да се изплъзне от ръцете му. И въпреки че я дръпна със сила, достатъчна да изтръгне косата ѝ от корените, Кайро стисна зъби и се втурна напред, като се опитваше да се върне обратно там, откъдето бяха дошли. Нат, стиснал яростно зъби, се понесе след пленницата си и скочи върху ѝ, обгръщайки коленете ѝ с ръце.

Кайро изпищя, когато земята се приближи невероятно бързо към нея. Едва успя да сложи ръце пред себе си, преди лицето ѝ да се заби в тревата. Докато успее да се съвземе, Нат я хвана за врата, после изви дясната ѝ ръка зад гърба ѝ и я поведе към реката. Въпреки че Кайро се гърчеше, извиваше и се опитваше да го ухапе, не можа да го спре. Нат беше решил твърдо да я хвърли в блатото. Със сила той я завлече до ръба и я принуди да погледне надолу към приближаващия се край.

— Ще можеш да се срещнеш със своя любим в ада — изсумтя Нат и бутна Кайро напред.

Пронизителният ѝ писък разцепи тишината. Кайро погледна обезумяло смъртоносния капан пред себе си. Безпомощна жертва на земното притегляне, тя се понесе надолу към смъртта.

Блатото я погълна и Кайро започна да се бори, за да изплува на повърхността. Объркани епизоди от живота ѝ започнаха да преминават пред очите ѝ, но само един образ достигна центъра на агонизиращия ѝ

мозък. Виждаше над себе си смеещите се сиви очи на Лотън, които блестяха като звезди на небето. Забрави всичко, освен обезоръжаващата му усмивка, и протегна ръка да докосне за последен път красивото му мъжествено лице, преди да се срещне със своя Създател.

Съжали, че няма да има възможност да се извини за всичките си извителни забележки сега, когато знаеше защо Лотън е действал така. Скърбеше, че никога няма да му каже, че го е обичала повече от всичко, че гордостта и упоритостта не са ѝ позволили да изрече думите по-рано.

Някой ден ще му каже, обеща си твърдо Кайро. Когато се срещнат отново във вечността...

Въпреки тропота от копитата на жребеца, Лотън чу писъците на Кайро. Гледаше кръвнишки в далечината, когато Нат я бутна в коварното блато на Саут Канейдиън Ривър. Част от него умря, когато писъкът на Кайро секна и настана тишина.

Очите на Лотън, наподобяващи разтопена стомана, проследиха Нат, който се върна бегом в храстите, за да чака заедно с останалата част от бандата убийци. Смушка коня си и хвана още по-здраво Джарита. Не позволи на животното да забави ход, докато препускаше към ръба на скалата, откъдето преди малко беше изчезнала Кайро.

Напрегнат и съсредоточен, Лотън взе въжетото, което беше закачено на седлото му. Докато се носеше в галоп, той си избра за мишена един пън. Знаеше, че има право само на един опит, за да закачи ласото на пъна и да осигури спасителното въже, което щеше после да го изведе от блатото. Ако не улучи целта си, нямаше да може да помогне на Кайро, в случай че не бе закъснял вече твърде много.

Очите на Джарита се разшириха от ужас, когато якият жребец препусна през храстите, които растяха по стръмния склон. Мислеше, че Лотън ще спре рязко коня, но смелият шериф, изглежда, нямаше намерение да си губи времето и да разменя един живот за друг. Мислеше да скочи от скалата заедно с коня и вземаше Джарита със себе си!

Лицето на Нат Гардинер побеля, когато видя сестра си да седи пред Лотън. Беснееше, че не може да го застреля, без да улучи Джарита.

— Този кучи син — изсъска Нат, докато наблюдаваше Лотън, който се бе устремил към мястото, откъдето беше бутнал Кайро.

Останалите разбойници, които чакаха с насочени към приближаващия се жребец пистолети, също не повярваха на очите си. Лотън Стоун беше измислил начин да се защити, докато се опитва да спаси Кайро. Джарита Гардинер го предпазваше от куршумите и нямаше как да очистят шерифа, докато препуска към тях.

Нат не смееше да стреля и по жребеца, защото се страхуваше някой заблуден куршум да не улучи сестра му или пък тя също да полети към блатото. Бяха го надхитрили и не му оставаше нищо друго, освен да гледа с ярост и отчаяние как Лотън размахва примката на ласото над главата си. Нат беше сигурен, че към него на черен кон се приближава самият дявол. Гарвановочерната коса на Лотън блестеше на слънцето, подобно на тъмния косъм на коня. Сребристите му очи проблясваха като светкавици. Изразът на лицето му би накарал дори и мечка гризли да се оттегли от полесражението.

Макар Нат Гардинер да се гордееше, че не го е страх от никого и от нищо, сега го побиха тръпки от ужас. Лошо предчувствие стегна сърцето му, докато слушаше ударите на копитата, скърцането на кожените ремъци и уплашените писъци на Джарита.

Нат се беше изправял пред мнозина смъртно опасни противници, но не си спомняше някой друг да е будил у него страх, както това правеше Лотън Стоун. Когато се разгневеше, Лотън беше не по-малко безмилостен и кръвожаден от всеки десперадо. А сега определено се беше разгневил! Джарита беше в ръцете на този отмъстителен дявол, а изразът на суровото му лице увери Нат, че в него не е останала капчица милост.

Сърцето на Нат спря да бие, когато Лотън насочи коня си към пропастта. От устните му се изтръгна поток от ругатни, във всяка от които се споменаваше името на Лотън. В този миг осъзна, че Лотън възнамерява да му заплати зъб за зъб и око за око!

— Проклет да е! — изръмжа Нат, хвърли настрана пистолета си и изскочи от скривалището си в храстите.

Нат се втурна след коня и двамата ездаци. Писъкът на Джарита замря, когато тя започна да се бори, за да се освободи от своеобразната си усмирителна риза. Погледът ѝ се втренчваше ту в земята, която се носеше под препускащите крака на жребеца, ту към блатото, през което течеше реката.

Лотън не чуваше изумените викове на десперадосите, които наблюдаваха дръзкото му приближаване. Не чуваше и писъците на Джарита. Погледът му беше прикован върху пъна на ръба на скалата, към който насочи своя измъчен кон.

Точно и със светкавична бързина, Лотън закачи примката на пъна, докато прелитаха покрай него. Когато усети, че конят спира, Лотън заби шпори в хълбоците му и му изкрещя да продължи напред.

Жребецът, с широко отворени от ужас ноздри и очи, се изпъна, като че искаше да прелети през широката река, която течеше под него. Като разбра, че конят му е скочил в пропастта, Лотън бутна Джарита от седлото и хвана здраво въжетото, чийто край беше закачен за пъна.

Ужасеният писък на Джарита се понесе след нея, докато летеше от скалата. Пронизителното цвилене на коня, който падна в реката, се примеси с нейния вик, но яростното ръмжене на Лотън заглуши всички шумове. Докато се носеше надолу, оглеждаше повърхността на блатото за Кайро, но нищо не подсказваше къде се намира тя.

Макар жребецът да беше отскочил достатъчно, за да избегне блатото, което лежеше от двете страни на реката. Лотън нарочно се беше хвърлил с Джарита в неговия смъртоносен капан. Слаба надежда се надигна в гърдите му, докато се придвижваше по повърхността с помощта на въжетото. Забеляза над повърхността пръстите на Кайро. Като се държеше здраво за въжетото, Лотън започна да се бори с блатото, което го теглеше надолу. За момент хвърли поглед към Джарита, която беше изплувала на повърхността и нададе нов смразяващ кръвта вик за помощ.

Четиримата мъже, които бяха изтичали до ръба на пропастта, за да се опитат да спасят Джарита, се оказаха обкръжени от Уди, Такър и Ал. Докато Лотън се опитваше да хване ръката на Кайро, преди тя да е потънала завинаги, Нат сграбчи въжетото, което висеше на седлото на Такър. Той бързо си осигури начин за връщане и се хвърли долу, за да спаси сестра си от ужасната съдба, която беше определил за Кайро.

Лотън се протегна напред в мига, в който пръстите на Кайро изчезнаха от погледа му. Отчаян, той се спусна напред. Струваше му се, че се придвижва едва-едва. Беше сигурен, че в тази битка поражението му е предрешено. За един час беше стигал до ада и се беше връщал обратно десетина пъти, а все още не беше успял да спаси Кайро. Щеше да я изгуби, въпреки всичките си усилия!

Това просто не е честно! — изръмжа Лотън, докато се опитваше да напипа безжизнената ръка на Кайро. Тя беше невинна жертва, несправедливо преследвана, защото беше попаднала в центъра на една смъртоносна вражда, която изобщо не я засягаше!

Лотън помисли за всичките нещастни хора, които бяха загинали заради Гардинерови. Беше скърбил за всеки един от тях, но не по начина, по който щеше да скърби, ако изгубеше Кайро.

Мъчителните му мисли се разпиляха, когато докосна студената ръка под повърхността на блатото. Лотън се изви назад, като плъзна ръка по въжето. Стисна зъби и задърпа колкото имаше сили. Много, много бавно се появи на повърхността отпуснатото тяло на Кайро. Беше безжизнено като...

— Кай! — гръмкият глас на Лотън потрепери от бурни чувства. Беше си забранил да изпитва каквото и да било от мига, в който Нат Гардинер препусна с Кайро към реката. Беше се осланял единствено на хладния си инстинкт и на пресметливия си разум, но самообладанието му се пропука, когато привлече тялото на Кайро към себе си и целуна посинелите ѝ устни.

По бузите му се затъркаляха сълзи, причина за които бяха силният страх, примесен с неизразима скръб. Беше измъкнал Кайро от злокобния ѝ гроб, но не беше сигурен, че е успял да я измъкне от лапите на смъртта. Беше толкова неподвижна, толкова отпусната, толкова студена...

— Такър! — измъченият вик на Лотън, който се издигна от блатото, звучеше почти нечовешки.

Рошавата рижа глава на Такър се показва над ръба. След няколко секунди Уди, Такър и Ал бяха хванали въжето и дърпаха Лотън и неговия безжизнен товар нагоре към сигурността. Като паяк, който се изкачва по отвесна стена, Лотън се хвана с крака за въжето и се покачи по скалата, прегърнал Кайро плътно до себе си. Макар че се опита да

освободи дробовете ѝ от водата, почти не усещаше пулса ѝ и дъха ѝ до бузата си. Беше като труп...

Смъртта притежаваше свой собствен страшен мирис и смразяващо мълчание, а Лотън усещаше и двете, докато притискаше Кайро към себе си.

Скара се сам на себе си, че позволява на подобна мисъл да проникне в ума му. Няма да повярва най-лошото, докато има друг избор! Тя ще живее! Тя трябва да живее!

Докато Лотън се катереше по стръмния склон, Нат измъкваше сестра си от блатото. Беше успял да я впримчи с въжето през раменете, но тя не можеше да му помогне с ръце, извити около тялото и завързано на гърба яке.

— Копеле мръсно! — изсъска Нат, като видя как Лотън е подложил Джарита на смъртна опасност. Не му хрумна, че е бил не помалко безмилостен по отношение на Кайро. Виейки като куче, Джарита се плъзна през блатото и се опря в скалата. Когато Нат най-после успя да я хване, тя изпадна в истерия.

Безумна ярост обзе Нат, когато видя колко уплашена е сестра му. В мига, в който Лотън се показва на върха на скалата с Кайро в ръце, Нат го нападна като побеснял носорог.

Като ръмжеше злобно, Нат блъсна Такър отстрани и скочи върху Лотън. Лотън отвърна на нападението със същата ожесточеност. Нат се беше заклек да отмъсти на Лотън за мъчението, което беше преживяла Джарита, а Лотън — задето Нат жестоко беше хвърлил Кайро в блатото. Завърза се ожесточена борба, когато двамата мъже насочиха един към друг дълго сдържаните си чувства.

Ал се втурна да разтърве двамата мъже, но Такър го хвана за ръката.

— Този бой е на Лоу — каза му той. — Нека отмъсти за адските мъки, които преживя. — Такър посочи с глава Кайро. — По-добре да видим какво можем да направим за дамата.

На лицето му не беше изписана голяма надежда, когато разгледа неподвижното тяло на Кайро.

Тримата мъже се събраха около Кайро и започнаха да притискат ръцете към гърба ѝ, за да я принудят да диша, но продължаваха да наблюдават и боя между Лотън и Нат Гардинер. Яростта беше придала на Нат два пъти по-голяма сила от обичайното, но въпреки това той не

беше достоен противник за Лотън, който се беше превърнал в кълбо от юмруци и крака, нанасящи удари. Той отвръщаше на всеки удар с опустошителна сила, като изливаше и последната капчица гняв върху смъртния си враг.

Двамата мъже ръмжаха яростно, докато се търкаляха надолу по склона. Щом се оказа върху Нат, Лотън нанесе едно дясно кроше, от което пред очите на бандита заплуваха звезди. Нат отвърна на удара слепешката, като накара Лотън да изгуби равновесие.

Джарита се възползва от боя, който беше обсебил вниманието на всички мъже. След като се измъкна от якето и освободи ръцете си, тя се изправи на крака. Огледа се бързо наоколо и видя, че черният жребец на Лотън плува надолу по реката и търси подходящо място, за да се измъкне на брега. Докато конят се отърсваше от водата, Джарита се стрелна през храстите и затича надолу по склона, за да хване животното.

Тя го подкара по брега, докато търсеше място откъдето да изкачи хълма. Не ѝ харесваше, че трябва да изостави брат си, но не би му помогнала особено, ако се оставеше да ѝ сложат белезници и да я замъкнат заедно с него в затвора.

Желание за отмъщение изпълваше Джарита, докато се носеше през полето и търсеше убежище. Някой ден, по някакъв начин, ще заплати на Лотън за това, че погуби семейството ѝ! Тази вражда още не е приключила, закле се тържествено Джарита. Няма да се успокои, докато Лотън не умре и не отиде да се пържи в ада!

Уди хвана широкото рамо на Лотън и отклони удара, насочен към подутото лице на Нат.

— Нат е в безсъзнание. Той и приятелчетата му ще си получат заслуженото в съда на Паркър... и на бесилото. Можеш да се обзаложиш за това.

Суровият глас на Уди стигна до измъчения мозък на Лотън. Той се отпусна на земята и загледа безжизненото тяло на Нат. Когато се върна отново към действителността, погледна нагоре и видя тялото на Кайро в ръцете на Такър, забеляза тъжния израз на лицето на по-възрастния мъж.

— Трябва бързо да я закараме при лекар — заяви Такър мрачно. — У нея е останал съвсем малко живот. Ако отида до Елрено и после доведа тук доктора, може да стане твърде къс... — гласът му заглъхна, когато погледът му спря върху восъчнобледите черти на Кайро.

Студени тръпки пробягаха по гърба на Лотън. За по-малко от миг той скочи на крака и грабна Кайро от ръцете на Такър.

— Доведи коня ми — нареди той, без да откъсва поглед от лицето на Кайро.

Такър се огледа и наруга сам себе си. Черният жребец на Лотън и Джарита Гардинер не се виждаха никъде. Беше толкова зает с боя между Лотън и Нат и със състоянието на Кайро, че беше забравил да я завърже с белезници за дървото заедно с останалите разбойници.

Такър хвана юздите на най-близкия кон и пое Кайро, докато Лотън го яхне.

— Отваряй си очите на четири — предупреди го Такър. — Изглежда, Джарита е избягала с коня ти. Ако те види, ще се опита да те убие.

Лотън смушка с колене коня и го насочи на север. Тогава забеляза пресния гроб и дървения кръст на него.

— О, боже, не! — възкликна той, когато прочете надписа. Раменете му се прегърбиха, когато осъзна пълния размер на страданията, които беше преживяла Кайро през последните няколко дни. Беше прекосила Двете територии, понасяйки жестокостта на Лотън, за да открие накрая, че мечтата на баща ѝ се беше превърнала в призракен град. Райлън Кълхуун беше загинал, преди да успее да се събере отново с дъщеря си. Един поглед към прясно изкопания гроб беше достатъчен, за да се разбере кой е трябвало да положи тези последни грижи за него. Лотън я беше оставил да се справя сама с повече нещастия, отколкото той беше осъзнал.

Очите му се отправиха към незабравимото, прекрасно лице, облегло на рамото му. Запита се дали, въпреки невероятната си воля, Кайро все още има желание да живее. Беше изстрадала толкова много за толкова кратко време, беше платила десеторно за грехове, които не беше извършила.

— Съжалявам, Кай... — измърмори Лотън, докато препускаше с коня към Елрено. — Не ме напускай. Заклевам се да ти се отплатя.

С натежало сърце пътуваше Лотън на север. Пътят от Канейдиън Стейшън до Елрено сякаш нямаше край. Кайро висеше между живота и смъртта и нямаше скорост, която да задоволи Лотън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Фредерик Пулман тъкмо сядаше спокойно да вечеря, когато предната врата се отвори с трясък и вътре нахълта Лотън с Кайро на ръце. И двамата бяха покрити с кал. Синкавият оттенък на лицето на Кайро накара Фредерик веднага да скочи от стола.

— Сложи я в стаята ми — каза той строго и отвори вратата.

Лотън влезе безмълвно вътре и положи Кайро на чаршафа, който Фредерик беше прострял върху леглото.

— Блато — измърмори Лотън, без измъченият му поглед да се отклонява от безизразното лице на Кайро. — Не знам колко време е стояла под повърхността, преди да успея да стигна до нея. Гардинерови я използваша, за да ме примамят.

Новината изпълни Фредерик с чувство за вина. Глупавите забележки, които беше направил пред Джарита Гардинер, са станали причина Кайро да попадне в беда.

— Ще си взема чантата — измърмори той смирено и тръгна да излиза от стаята.

— Ще я съблека — заяви Лотън.

Фредерик щеше да протестира, но преглътна протеста си, щом погледна суровото лице на Лотън и мрачния му израз.

Когато Фредерик излезе, Лотън смъкна ризата и панталоните на Кайро, а после изчисти от калта лицето и косата ѝ. От джоба ѝ изпадна пачка банкноти. Спомни си думите на Гардинерови, че Кайро е откраднала плячката им, и се запита дали тя ще оживее, за да каже къде е останалата част от нея. Мисълта, че може да изгуби Кайро, разкъсваше сърцето му.

Очите му с любов огледаха стройното ѝ тяло, искаше му се да може да я съживи с едно докосване. Безмълвно я молеше да отвори очи, но тя не показваше никакви признаци на живот, докато Лотън чистеше калта и я наместваше да легне удобно в леглото.

— Защо не хапнеш от храната на масата, докато прегледам Кайро — предложи Фредерик, преди да седне в другия край на леглото.

Лотън го изгледа гневно.

— Не, благодаря, бих предпочел...

— Аз съм докторът, шериф Стоун — отсече Фредерик и се наведе да провери пулса на Кайро.

Ако с това искаше да успокои Лотън, то не бе постигнал целта си.

— Ще остана, защото я обичам — изрече Лотън, като изненада и лекаря, и себе си.

Фредерик вдигна глава и отвърна на предизвикателния поглед.

— Не си единственият — заяви той.

Лотън стисна зъби.

— Но искам да съм единственият, който има право да я обича, да я докосва, да я гледа...

— Ти? Който непрекъснато скиташ и никога не се застояваш достатъчно дълго на едно място? — Фредерик изсумтя презрително. — Според мен едва ли си от тези мъже, които могат да дадат на Кайро това, от което тя има нужда.

Той погледна надолу към изпитото лице на Кайро и погледът му се смекчи.

— Мисля, че изборът все пак зависи от дамата... ако е жива, за да го направи, а може и да не оживее, ако не спреш да ме тормозиш, докато се опитвам да я прегледам.

Лотън стана и излезе, въпреки че би предпочел да остане с Кайро. Макар състоянието ѝ да бе толкова тежко, Лотън едва понасяше мисълта друг мъж да гледа прекрасното ѝ тяло. Знаеше, че се държи прекомерно собственически. Измъчваше го и въпросът колко пъти е била насилена Кайро по време на нейното пленничество. Бяха ли се изредили всички мъже?

Лотън се намръщи. Не искаше да мисли за това. Искаше да пие... много...

Излезе навън да купи уиски от един от многото барове в града. След това се върна и се настани в гостната на Фредерик. Измина половин час, преди лекарят да излезе от спалнята.

— Е? — Лотън искаше незабавен отговор.

— Не съм Господ — промърмори отчаян Фредерик. — Не мога да правя чудеса. Просто ще трябва да чакаме и да видим дали ще дойде в съзнание.

Той хвана бутилката и си наля пълна чаша.

— Хайде, кажи го. Знам, че го мислиш. Виждам, че го мислиш. Смяташ, че аз лично съм виновен за бедата, в която попадна Кайро, защото разкрих твърде много на онези престъпници.

Беше освободил съвестта си от мъчителната вина. Сега Фредерик трябваше да понася само тревогата, докато седи и чака да види дали Кайро ще оживее.

Лотън гледаше в чашата си.

— Аз съм не по-малко виновен от тебе — измърмори той — така че не си мисли, че ще трябва да понесеш цялата отговорност на плещите си. Половината е моя. Поначало именно аз я изоставих в онзи призрачен град.

— Това не ме кара да се чувствам ни най-малко по-добре — изстена Фредерик, преди да отпие още една голяма глътка уиски.

— Нито пък мен — измърмори Лотън, разклати алкохола в полупразната си чаша и я погълна.

Полупълната чаша, поправи се той наум. После твърдо се закле, че докато Кайро не се върне в съзнание, няма да допусне нито една песимистична мисъл да мине през ума му.

Мрак като черна кадифена мантия покри околността, докато двамата мъже бдяха и давеха мъката си в бутилката уиски. Ако можеше, Лотън би накарал Кайро да излезе от спалнята и да се сгуши в скута му, но тя нито идваше, нито го викаше при себе си. Всеки път, когато погледнеше към вратата на спалнята, го посрещаше гробна тишина.

След два часа вместо вратата на спалнята, изскърца входната врата. Ал, Такър и Уди бяха предали пленниците си на шериф Джубал Нютън и се бяха върнали да проверят как е Кайро. За тяхно съжаление, доктор Пулман не можеше да им каже нищо утешително.

— Ще трябва да чакаме и да видим — Фредерик не можеше да обещае нищо повече.

В полунощ Фредерик накара гостите си да си тръгнат, като на няколко пъти заяви, че ще им съобщи, ако има някаква промяна в състоянието на Кайро. Лотън тръгна с огромно нежелание. Всъщност той би искал да легне в леглото до Кайро и да я прегръща до сутринта.

— Хайде — подкани го Такър, докато го избутваше през вратата.
— Кайро е в добри ръце.

— Точно това ме тревожи. Фредерик вече е искал ръката ѝ най-малко два пъти — изръмжа ядосано Лотън.

Лотън Стоун беше полудял. Откакто Кайро се появи в живота му, беше станал друг човек. Уди се помоли Кайро да оживее, за да даде възможност на Лотън да докаже, че е достоен за нейната обич...

Мислите му се прекъснаха, когато си спомни, че има да съобщава на Лотън някои неща.

— Намерихме двамата мъже, за които се чудехме къде са. Лежаха проснати в хотела в Канейдиън Стейшън. Според един от бандитите, Кайро ги е застреляла, когато я открили в килера, където се била скрила. Изглежда, онзи рошав пес я е издал и негодниците са тръгнали да я търсят.

— Намерихме твоя жребец в една ферма на юг от града — намеси се Ал. — Собствениците казаха, че един от техните коне изчезнал, а този жребец бил зарязан там. Няма други сведения за местонахождението на Джарита Гардинер.

Лотън обмисли тревожните новини на връщане към хотела. Сигурен беше, че Джарита замисля как да си отмъсти. Надяваше се да го мрази толкова силно, че да не губи време да събира подкрепления в района. Ако така вървят нещата, никога няма да успее да се отърве от наградата за главата си. Винаги ще има някой алчен престъпник, нетърпелив да спечели парите. Докато Джарита е на свобода, Лотън няма да има нито една минута спокойствие.

Лотън въздъхна, докато се отправяше към леглото. Фактът, че не знаеше какво прави Кайро, го убиваше малко по малко! Искаше да прегръща нея, а не възглавницата, която стискаше така силно, че имаше опасност да я скъса и по цялата стая да се разлетят пера.

Един час по-късно Лотън все още се мяташе и въртеше в леглото, без да може да заспи. Той се преоблече с чисти дрехи и излезе в тъмното фоайе на хотела. Унесен в тревожните си мисли, Лотън се остави краката да го водят, накъдето си пожелаят. Беше един измъчен мъж, който съжаляваше за твърде много неща — за твърде многото несбъднати мечти, за твърде многото кошмари...

Кайро усети приятна топлина да се настанява до нея сред обгръщащата я студена пустота. Искаше силно да се промъкне до източника на тази приятна топлина, но гърдите ѝ сякаш бяха приковани на дъното на тази странна ледовита пропаст.

Топлината, дошла неизвестно откъде, прониза неподвижната тъмнина и запали отново пламъка на дъното на душата ѝ, който беше потушен. Макар че Кайро нямаше сили да помръдне, а мозъкът ѝ все още обикаляше в един странен лабиринт от мисли, почувства как някой я обръща на една страна.

Не можеше да бъде сигурна, защото не знаеше къде се намира, но ѝ се стори, че усети влажен дъх до шията си и чу нечий шепот. Сила, каквато тя нямаше досега във вцепененото си състояние, се плъзна по вледенената ѝ кожа и разтърка неподвижните ѝ мускули. Тя погълна приятната топлина, зарадва се на искрицата живот, която се разгоря в пустото пространство, където по-рано беше сърцето ѝ. Имаше и думи, но Кайро беше още твърде унесена, за да ги разбере, нежни думи, които затрептяха у нея.

Кайро искаше да протегне ръка към този странен източник на топлина и енергия до нея, но краката и ръцете ѝ отказаха да се подчинят на немощните, несвързани послания на мозъка. Искаше да хване това светещо чувство, което я викаше от далечината, но беше твърде уморена и слаба. Но желанието свърза нейния мъглив свят на ледено мълчание с топлината на живота.

Лотън нежно обви около кръста си отпуснатата ръка на Кайро и притегли главата ѝ до своето рамо. Леко прехвърли крака ѝ през себе си, като я разтриваше и галеше непрекъснато. Ръката му поглади бедрото ѝ и се плъзна по гърба ѝ. С болка, която свиваше сърцето му, той потърси студените, безчувствени устни на Кайро. Как би искал целувката му да може да я съживи, ласките му да я пробудят.

От момента, в който стана от леглото си в хотела, Лотън беше обзет от непреодолимото желание да прегърне Кайро. Фредерик беше избутал Лотън от къщата, но сега той се вмъкна през прозореца на спалнята. Да притисне отпуснатото тяло на Кайро до своето беше онзи успокояващ балсам, който щеше да излекува разтревожената му душа. Имаше нужда да бъде с Кайро — каквото и да се случи, дори ако тя...

Лотън отблъсна тази мисъл и притисна още по-силно Кайро.

— Не ме напускай, ангел мой — помоли той с треперещ от мъка глас. — Ако си тръгнеш, ще вземеш слънцето от дните ми и лунната светлина от нощите ми.

Той прокара ръка през блестящата сребристоруса коса.

— Ти си лунната светлина на Оклахома — прошепна той. — Ти си причината Бог да създаде луната и звездите. Ти даде на живота ми по-дълбок смисъл. Не го отнемай от мен толкова скоро, едва щом разбрах колко много те обичам... — устните му я докоснаха леко.

— Вече не мога да си спомня какъв беше моят живот без тебе, Кайро, но знам, че не искам да се връщам към това, което беше, преди да се появиш ти...

Едва сега, когато държеше Кайро в прегръдките си и шепнеше колко много иска тя да живее, напрежението, което не го напускате през последните четирийсет и осем часа, спадна. Накрая заспа, без да пуска Кайро, предизвиквайки смъртта да му я отнеме. Той ще ѝ даде сила да се бори за живота си, да излезе от това състояние, подобно на транс. Неговият дух беше и неин — силен, дързък, непобедим.

Фредерик остана поразен, когато на другата сутрин отвори леко вратата, за да види своята пациентка. Очакваше да намери Кайро в леглото, но изобщо не предполагаше, че ще намери с нея и Лотън!

— Какво си въобразяваш, че правиш? — изсъска яростно Фредерик.

Лотън отвори едно око и изгледа зачервения доктор. Докато се чудеше дали да удостои с отговор този въпрос, Фредерик се отдалечи към другия край на леглото.

— Ти си най-странният шериф, когото някога съм срещал! — беснееше Фредерик. — Пренебрегваш всички правила, сякаш стоиш над тях. Поправи ме, ако не съм прав, господин Стоун, но влизането с взлом все още се смята за незаконно, нали?

Без да се трогне от саркастичната тирада на лекаря, Лотън го възнагради с една закачлива усмивка.

— Само че аз нищо не съм счупил на влизане, Фреди. Прозорецът беше отворен.

— Изопачаваш фактите, както на теб ти е удобно! Освен това, казвам се *Фредерик*! — избухна докторът. — Писна ми да гледам как

заобикаляш законите. Това са *моят* дом и *моята* пациентка. Аз определям правилата тук, а *ти* ще трябва да се съобразяваш с тях. А сега ставай от *мое* легло!

Възмутеният глас на Фредерик се беше извисил до писък. Кайро се откъсна малко от замаяните дълбини на безсъзнанието и се сгуши по-близо до топлата сила, която я обгръщаше...

Двамата мъже опулиха очи при неочакваното раздвижване на Кайро. Безумно щастлив, Лотън целуна устните ѝ и усети как тя съвсем леко трепна в отговор. Искаше му се да извика до небесата!

Целувката помогна на Кайро да възвърне още малко от съзнанието си и ръката ѝ се плъзна по раменете на Лотън. Той повдигна вежда, когато пръстите ѝ започнаха да опипват лицето му. С тържествуваща усмивка, широка колкото територия Оклахома, Лотън погледна побеснелия доктор.

— Да не си посмял да го кажеш, дяволите те взели — измърмори настървено Фредерик.

— Да не казвам кое? — подигравателно — невинна усмивка изви устните на Лотън. Беше толкова успокоен, че би могъл да се закълне, че може да литне във въздуха. — Че *мое* присъствие и *моята* целувка я върнаха обратно към живота?

— Проклет да си, помолих те да не го казваш! — изръмжа Фредерик.

Размяната на реплики подтикна Кайро да отвори очи. Въпреки мъглата пред очите ѝ, Кайро видя същия образ, който я беше последвал в студеното, задушавачо бласто. Сребристите очи светеха отгоре ѝ като тайнствена звездна светлина. Обезоръжаваща усмивка беше извила чувствените устни на Лотън.

— Лотън? Ти ли си това наистина? — гласът на Кайро беше като ръждясал.

Той се разсмя, а тя се притисна по-плътно до него.

— Аз съм, малка русалке — прошепна Лотън, преди да я целуне.

— Ние двамата мъртви ли сме? — попита тя, като гледаше сериозно хубавите му сурови черти и се бореше с паяжините, обвили мозъка ѝ.

Под юргана опитните му ръце обхождаха гъвкавото ѝ тяло.

— Съвсем не, любов моя. Съвсем не...

Фредерик затвори шумно чантата си, обърна се кръгом и излезе от стаята. Беше се надявал, че Кайро ще дойде на себе си и ще приеме предложението му за женитба, но изразът на бледото ѝ лице каза на Фредерик това, което му се искаше да не знае. Каквото и да мислеше Фредерик за този смел и странен шериф, Кайро беше безнадеждно влюбена в него. Това се четеше в очите ѝ, личеше от начина, по който пръстите ѝ галеха почернялото му лице.

Щом Фредерик се оттегли, Лотън съсредоточи цялото си внимание върху Кайро, като я изпиваше с очи. Ръцете му милваха цялото ѝ тяло и ѝ даваха онази сила, която ѝ бе необходима, за да се разгори отново огънят в душата ѝ.

Опитните му ласки повдигнаха падналия дух на Кайро, докато у нея се събуди нов живот. Тя отблъсна от съзнанието си ужасния кошмар, който я беше оставил да блуждае между живота и смъртта. Съсредоточи вниманието си единствено върху горещите, силни усещания, които опитният Лотън пробуждаше у нея. Колкото и да беше слаба, тя отвърна на удоволствието, което ѝ предлагаше той, на обещанието, на целувките му.

Макар Лотън да я желаше отчаяно, той сдържаше бушуващата в себе си страст. Искаше само диво и сладко да люби тази пленителна богиня, но Кайро едва се беше върнала от света на мъртвите. Няма да рискува да я изгуби само защото я желае толкова много. Беше чакал цяла нощ. Можеше да почака още... заради Кайро.

Кайро въздъхна разочаровано, когато Лотън стана от леглото и си облече панталоните и ризата.

— Ти даде толкова малко и за толкова кратко време... — нацупи се тя уморено.

Лотън се надвеси над леглото, подпрял мускулестите си ръце от двете ѝ страни.

— Ще ти дам много повече — увери я той и устните му потрепнаха до нейните. — Но сега не можеш да го приемеш, малка палавнице. Имаш нужда от почивка.

Кайро събра сили да прегърне с ръце широките му рамене и да зарови пръсти в черната като нощ коса.

— Най-последно разбирам — въздъхна тя уморено. — И ти прощавам...

В думите ѝ и на дъното на изумрудените ѝ очи се криеше дълбок смисъл. Лотън не беше молил за прошка, когато се извиняваше за това, че я беше наранил, но от нежния израз на лицето ѝ разбираше, че тя вече не го осъжда за непростимото му държане.

— Но Лотън...? — Тя го погледна право в очите. Една съвсем лека усмивка се появи на лицето ѝ. — Откакто си с мен, ти няколко пъти си попадал в опасни за живота ситуации — призна тя. — Помниш ли, когато те желяех толкова силно, че почти се задуши от целувката ми?

Напуши го смях, докато галеше извитите ѝ устни и деликатните кости на челюстите и скулите ѝ.

— Ще се върна, след като се възстановиш, и тогава ще видим кой от чии целувки се задушаваш.

Лотън отклони поглед от нейния, защото се чувстваше неудобно да говори за това, за което бе длъжен да заговори.

— И няма значение, че... за онези... другите мъже. Въпреки това аз...

Лотън се изправи, без още да може да срещне объркания ѝ поглед.

— Само си почини хубаво, Кай. Ще се върна веднага, щом изпълня задачата си. Джарита Гардинер все още е на свобода. Тя е твърде голяма заплаха, за да бъде пренебрегвана.

Лотън пхна ризата в панталоните си и си закопча кобурите.

Какви други мъже, чудеше се Кайро, докато Лотън кръстосваше из стаята. Може би предполага, че са я насилвали? Това ли се страхува да каже, за да не я разстрои? Благодарение на смелата му спасителна операция, не бе имало време за това. И тя ще му каже... само да събере достатъчно сили да си държи очите отворени, докато те се затварят...

Въпреки яркото слънце, което грееше в стаята, Кайро потъна в дълбините на мрака. Беше толкова уморена, че не беше сигурна дали ако спи и сто години, ще може да си отпочине.

Кайро вече сънуваше неясни и объркани сънища, когато Фредерик се върна на пръсти в стаята, за да прегледа своята пациентка. Въздъхна облекчено, когато долепи длан до челото ѝ, за да провери дали има треска. Кайро е направена от здрав материал, помисли си Фредерик. Беше минала през извънредно страшно изпитание, което Лотън и другите шерифи бяха описали с подробности предишната

вечер. И беше оживяла благодарение на огромната си вътрешна сила, твърдата си воля и издръжливост, убеждаваше Фредерик сам себе си. Това, че Лотън се бе промъкнал през прозореца, а после в леглото ѝ и я беше прегръщал през цялата дълга нощ, нямаше нищо общо! Легендарният Лотън Стоун не върши чудеса!

Спокоен, че Кайро ще се оправи, ако ѝ се даде време и много почивка, Фредерик се върна в гостната, за да се приготви за сутрешната си обиколка. За свое съжаление там намери Лотън, подпрян небрежно на вратата и вперил въпросителен поглед в него.

— Ако няма никакви усложнения, след няколко дни тя ще се оправи — предсказа Фредерик, като същевременно обличаше палтото си. — Ще накарам мис Гибсън да донесе малко храна от ресторанта днес следобед.

Той прикова очи в Лотън.

— Ако искаш да видиш Кайро, следващия път използвай входната врата.

Лотън кимна в знак на съгласие.

— Може да ме няма няколко дни, но ще уважава молбата ти, когато се върна.

— Ще съм ти благодарен — изръмжа Фредерик, докато минаваше покрай шерифа.

След като Фредерик се качи в каретата си, Лотън се отправи към хотела, като тананикаше припева на „Отивам при моята Лу“.

— Тъкмо идваш? Или вече си станал и си започнал деня? — попита сухо Такър, когато забеляза Лотън. Тъй като знаеше отговора, не изчака Лотън да му отвърне, а направо изстреля следващия въпрос:

— Как е Кайро?

— По-добре — отговори Лотън. — Сега е в съзнание. Фреди казва, че ще ѝ трябват няколко дни да се възстанови.

— А междувременно? — попита Уди.

— Ще намерим Джарита — отвърна Лотън, чието лице само за миг стана сериозно. — Тя все още храни омраза към мен. Искам да я хвана, преди да е измислила някой пъклен план как да си отмъсти и да е събрала подкрепления, за да измъкне Нат от затвора.

— Та откъде започваме? — попита Ал Фонтейн.

— От фермата, където Джарита е оставила коня на Лотън — измърмори Такър. — За бога, хлапе, не съм сигурен, че изобщо ще

успеем да направим шериф от такава суровина. Не е чудно, че не си имал голям успех в живота като престъпник. Имаш много да учиш!

— Не му се карай толкова — каза Лотън, преди да потегли навън, за да си вземе коня. — Ал доказа цената си вчера, докато стоеше пред дулата на пет заредени пистолета. Мен ако питаш, хлапето заслужава медал.

Ал благодари на Лотън с щастлива усмивка.

— Благодаря, Лоу. Страхувах се, че ще проваля спасителната операция, когато започнаха да ме засипват с въпроси.

— Добре се справи — увери го Лотън и се метна на седлото. — След като Тък те научи на всичко, което трябва да знаеш за следотърсачеството, ще бъдеш не по-лош шериф от него.

— Не е вярно! — протестира Такър възмутено. — Имам двайсет години повече опит от това зелено момченце!

— Не всичкият е полезен обаче — подразни го Лоу, преди отново да запее гръмко припева на „Отивам при моята Лу“.

Ал изостана малко и яздеше до Уди, като гледаше замислено гърба на Лотън.

— Той май не пее много добре? Казвали ли сте му го някога?

Уди се засмя и се намести по-удобно в седлото.

— Не, още не, но ако си умен, и ти няма да го направиш. Лотън не приема добре забележките към своето пеене. Ако затворниците се оплакват, той им орязва дажбата наполовина. Докато колата със затворниците стигне до Форт Смит, те обикновено молят Лотън да пее, за да получат пълни порции. Или поне така правят повечето — поправи се Уди. — Винаги се намира някой закоравял престъпник, който не може да понася Лотън и по-скоро би умрял, отколкото да се подчини на желязната му воля.

— Като Гардинерови — измърмори Ал.

— Точно като Гардинерови — изръмжа Уди. Не можеше да не се чуди как смята да си отмъсти умната Джарита Гардинер, особено сега, когато още един от братята ѝ беше застрелян от Лотън, а другият лежеше в затвора и чакаше срещата си с бесилото.

Лотън мислеше за същото. Предполагаше, че Джарита има връзки в района — мъже, пленени от красотата ѝ, които биха направили всичко, стига да ги помоли. Искаше да я хване, преди да си е изработила план, преди да събере подкрепления, преди да започне

отново кървавата вражда. По дяволите, къде ли е тази жена? Определено не е отишла много далече, не и докато брат ѝ лежи в затвора в Елрено.

* * *

Кайро въздъхна от скука. Вече три дни Фредерик я държеше затворена. Куп добронамерени жени бяха идвали, носейки със себе си огромни количества храна, и си бяха отишли. Всяка от тях, преди да излезе, караше Кайро да си почине.

— Нарездане на доктора — казваха всички те.

На Кайро ѝ се струваше, че всяка от жените, които идваха да играят ролята на болногледачки, би искала да стане съпруга на Фредерик и би предпочела Кайро да оздравее и да се махне, та конкуренцията да намалее. Всяка от тях по време на посещенията си бе възхвалявала щедро Фредерик. Тя се чудеше дали красивият лекар знае колко е популярен сред женската част от населението.

Макар Кайро да беше благодарна за цялата тази загриженост, тя можеше и сама да прецени състоянието си и беше уверена, че страда единствено от изтощение и затруднено дишане, вследствие на престоя в блатото. Въпреки „нарежданията на доктора“, тя се измъкна от леглото и се разходи из къщата, защото не я сдържаше на едно място. Да лежи беше отегчително, освен когато Лотън е наблизо, но той не се беше появявал откакто Кайро дойде в съзнание. Лотън Стоун ѝ липсваше, макар да знаеше колко упорит можеше да бъде, когато преследваше престъпници.

Преди да се върне в Мисури и да започне живота си отначало, искаше да му каже толкова много неща, които нямаше как да напише в писмо. В Оклахома имаше прекалено много тъжни спомени, прекалено много сърдечни рани и несбъднати мечти.

Колкото и Кайро да обичаше чернокосия смелчага с блестящите сребристи очи, тя знаеше, че връзката им никога не би имала успех. Господи, та него го нямаше едва от три дни, а тя вече умираше от безпокойство. Как би могла да го чака три месеца, докато той изпълнява своите опасни задачи в Двете територии? Кайро потръпваше при мисълта, че никога няма да може да бъде сигурна

дали някой негодник не е обявил цена за главата му, дали добре премерен куршум не е стигнал целта си.

Лотън трябва да продължи да прави онова, което умее най-добре — да залавя опасни престъпници. А Кайро трябва да се върне в Сейнт Луис, за да върши това, което тя умее най-добре — да преподава на учениците в класната стая. Преживяванията и приключенията с Гардинерови ще ѝ стигнат за цял живот! Беше ѝ се наложило да убие двама мъже, за да спаси собствения си живот, беше ѝ се наложило да погребее скъп мъртвец. Бе посрещнала предизвикателствата, с които се сблъска, но нямаше намерение да направи от тях начин на живот!

Лотън може би можеше да понася постоянната заплаха за живота си, насилието, несигурното бъдеще, но Кайро не би могла. Трябваше да се махне, да погребее любовта, която нямаше място нито в нейния живот, нито в живота на Лотън. Не можеше да го промени. Имаше чувството, че Лотън е признал любовта си само защото е разбрал истината за нея. Тъй като изпитваше вина за всичките неща, които ѝ беше причинил, той ѝ беше предложил съчувствие, което бе объркал с любов.

Кайро нямаше право да иска от него нищо, въпреки силната си любов. Не можеше да се възползва от вината и съжалението му, след като разбираше, че е взел за обич тези мъчителни чувства. Да остане с Лотън, би било все едно да се опитва да хване с ръка слънчев лъч. Ако се опитва да го задържи, блестящият лъч ще се превърне в сянка.

Като въздъхна отчаяно, Кайро се върна обратно в леглото да поспи. Тази вечер нямаше кой да ѝ прави компания. Фредерик беше завел Сара Гибсън на празненството, което се провеждаше в една новопостроена къща на другия край на града. Той сигурно щеше да се върне много късно, а Кайро не очакваше никой друг да намине.

Не си направи труда да се съблече или да вземе нощницата от багажа, който шериф Джубал Нютън ѝ беше върнал по молба на Лотън.

Лотън... Кайро затвори очи и се остави на мислите за всичките прекрасни неща, които бяха преживявали заедно, сред бурята от битки, вражди и недоразумения. Можеше да го види мислено надвесен над нея, очите му пълни с нетърпеливо желание, подобно на нейното. Почти усещаше парещата топлина на допира му, вътрешния огън, който се разгаряше у нея винаги, когато беше в неговите прегръдки.

Ех, ще ми липсва този среброок дявол, каза си тя наум. Но в същото време съзнаваше, че не може да го притежава и да иска да живеят заедно спокоен живот. Освен това мъж като Лотън Стоун нямаше нужда от никого. Беше му добре и сам — непоклатим и силен. Любовта им беше дива, но злочеста. Беше дошла и си беше тръгнала като вечно променливия вятър...

Знаеше, че има любов без начало и без край, но тя и Лотън не можеха да се обичат така. Обичта им един към друг имаше определено време, това беше всичко, напомни си Кайро мрачно. Само ще измъчи себе си, ако иска повече, отколкото може да получи, без да прикове Лотън към един нормален живот, какъвто той не би могъл да понесе.

Няма значение какво изпитваме един към друг, убеждаваше Кайро сама себе си, докато се въртеше в леглото. Каквото и да имаше между тях, то не можеше да продължи дълго. Ще си направи сама много добра услуга, ако се опита да не се поддава на чувствата, и да забрави това!

Кайро потъна в дълбок сън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Три дни Лотън вървеше по следите на неуловимата Снежна птица, като се движеше на зигзаг или в кръг. Беше разпитал двама работници от фермите, които според съобщенията са били видени в компанията на привлекателната блондинка, но и двамата мъже категорично бяха отrekli да я познават. Дори и след като Лотън ги притисна, те отказаха да дадат някаква информация за нея.

Ако се съди по обърканите следи, които беше оставила Джарита, тя се беше върнала в призрачния град да търси откраднатите от Кайро пари. Както изглежда, усилията ѝ не се бяха увенчали с успех.

Лотън и партньорите му бяха открили едно от местата, където Джарита беше лагерувала, както и изоставената земянка, в която беше прекарала известно време, но въпреки това тя още беше на свобода. Джарита беше хитра, трябваше да ѝ се признае това. Братята ѝ я бяха обучили добре. Обикаляше местността, като никъде не се задържаше достатъчно дълго, че да успеят да я хванат.

Ако само беше започнал преследването веднага, след като беше закарал Кайро при доктор Пулман, упрекуваше се Лотън. Но тогава беше ужасно разтревожен и не можеше да остави Кайро, докато се бори за живота си. Докато беше стоял при Кайро, следата на Джарита беше изстинала. Тя имаше преднина от два дни.

Може би Джарита обмисля как да измъкне брат си от затвора, за да продължат заедно отмъщението си? С тази мисъл в главата Лотън скочи от коня, за да огледа отпечатъците от копита, които изчезваха в потока.

— Ако си обзет от мъка и отчаяние, къде ще отидеш? — запита се Уди на глас.

— Като се има предвид на какво бяха готови Гардинерови, когато Лотън застреля Били и рани другите двама братя, бих казал, че Снежната птица ще се опита да си отмъсти на Лотън. Дявол да го вземе, та тя може би дори ни преследва и чака своя шанс да го застреля — изказа мнението си Ал.

Такър поклати глава, възразявайки срещу тази хипотеза.

— Тя е достатъчно умна, за да знае, че не може да направи това, без да рискува собствения си живот — отбеляза той. — Шансовете й са твърде малки, след като ние четиримата се движим заедно.

Ал се почеса по главата и се замисли.

— Тогава как може да си отмъсти, без всъщност да убива Лотън, както би й се искало да направи? — запита се той. — Как би могла да го нарани повече, без просто да го убие?

Едва Ал произнесе тези думи и четиримата мъже се загледаха уплашено един друг.

— Боже Господи! — изстена Такър. — Вместо да обикаляме наоколо като глупаци, трябваше да пазим поред Кайро.

Лотън изпита същия страх, както когато видя Нат Гардинер да бута Кайро от скалата в блатото. Мисълта, че Джарита може нарочно да ги е примамила надалече, а после да се е върнала по следите си, за да убие Кайро, смрази кръвта в жилите му. Снежната птица беше отчаяна и отмъстителна. Искаше да очисти Лотън, но наоколо имаше други представители на закона и това я лишаваше от тази възможност. Така че вероятно е решила да се възползва от другата възможност — Кайро, която знаеше също и къде са скрити парите. Ако Джарита успее да си върне парите и да премахне Кайро, ще се чувства донякъде удовлетворена. С парите Джарита ще може да си наеме цяла армия продажни разбойници, да нападне затвора и Лотън.

Проклятие, защо не се беше сетил за това по-рано? Колко бездарен шериф се оказа! Толкова беше зает с мисли за Кайро, че просто вървеше по дирите на Снежната птица, без да обмисли внимателно задачата си.

Четиримата мъже, които сякаш бяха прочели мислите си, скочиха на конете и препуснаха към Елрено. Лотън се кълнеше, че ще се мрази, докато е жив, ако стигне там твърде късно. Кайро все още не се беше възстановила напълно и не можеше да се защити. Какви ще бъдат шансовете й срещу отмъстителната Джарита Гардинер? Алчността и отмъщението винаги бяха направлявали живота на Снежната птица, а сега тя беше и разгневена, и отчаяна.

Лотън се носеше главоломно през прерията. Господи, надяваше се той и партньорите му да грешаха относно намеренията на Снежната

птица. Ако Кайро е жива и здрава, ще назначи хора да я пазят двайсет и четири часа в денонощието.

Лотън не беше сигурен дали ще може да понесе още една битка като онази в Канейдиън Стейшън. С неимоверни усилия беше сдържал чувствата си, за да успее да мисли разумно. И беше изпитал адски мъки, докато чакаше Кайро да се събуди от съня, който можеше да продължи вечно. Лотън не знаеше дали ще може да се справи отново с подобно мъчително изпитание.

Когато в тялото ѝ се заби студеното дуло на пистолета, Кайро се събуди стресната. Пред отворените ѝ очи се очерта фигурата на Джарита Гардинер, която я гледаше кръвнишки иззад проблясващото оръжие.

— Ставай! — изсъска Джарита и още веднъж заби пистолета в тялото на Кайро.

Ако Кайро не беше виждала Джарита отблизо, можеше да не познае жената, която беше скрила косите си под широкопола шапка и прикрила женствеността на фигурата си под груби мъжки дрехи. Но нямаше как да обърка гласа на Джарита и зелените ѝ очи, които святкаха под сянката на шапката.

— Искам откраднатите пари и главата на Лотън Стоун, и ти ще ми ги дадеш — изсумтя Джарита с глас, изпълнен с презрение.

Упоритостта на Кайро не беше намаляла, въпреки страшните преживявания. Беше изпълнена с решителност. Близките ѝ срещи със смъртта я бяха направили много по-силна.

Тя срещна презрителния поглед на Джарита, без да трепне. Твърде възможно беше тази нощ Кайро да умре, но Джарита Гардинер в никакъв случай нямаше да удържи пълна победа. Кайро щеше да отнесе тайната в гроба си и в никакъв случай нямаше да се остави да я използват отново като примамка за смъртоносния капан за Лотън!

— Ще стана — заяви ѝ Кайро. — Но повече от това няма да направя.

— Ще видим — присмя се Джарита. Тя спусна ударника на колта. Злокобният звук наруши тишината, но не сломи решимостта на Кайро.

След като няколко пъти беше стояла пред дулото на оръжие, Кайро вече не се страхуваше от тази заплаха. Определено беше минала и през по-страшни изпитания, когато беше в ръцете на братята на Джарита. Кайро не беше уплашена, а много ядосана!

— Ако си умна, ще се измъкнеш по същия начин, по който си се вмъкнала, Джарита — посъветва я Кайро и се изправи. — Като ме застреляш, няма да постигнеш нищо, освен да добавиш още едно престъпление към досието си. Аз никога няма да ти кажа това, което искаш да знаеш.

— Глупачка — изсумтя Джарита, раздразнена от дръзкото предизвикателство на Кайро. — За своята смелост мъчениците получават само мраморни надгробни плочи. Но ще бъдеш не по-малко мъртва.

— А ти няма да получиш плячката си. И Лотън Стоун ще те намери на края на света, ако трябва.

— Но ще страда безумно, като знае, че съм убила курвата му — възрази Джарита.

— Ти си глупачка, щом вярваш, че имам някакво значение за него — парира я Кайро. — Аз съм просто една от многото жени, които Лотън е имал. Той е бил кръстен съвсем правилно. Сигурно вече си разбрала това. Родил се е без сърце и без способността да изпитва нежни чувства. — Подигравателният ѝ поглед се плъзна по дрехите на Джарита, отбелязвайки напрегнатата ѝ стойка и стиснатите зъби. — Нищо не може да трогне камъка...

Спокойната съпротива на Кайро разгневи Джарита.

— Къде са парите, кучко?

В отговор Кайро само вирна още по-високо брадичката си.

В прилив на нетърпение и бяс Джарита удари Кайро с опакото на ръката си. Макар че изгуби равновесие и удари коленете си в ръба на леглото, Кайро успя да изрита пистолета от ръцете на своята противничка. Колтът стреля, но куршумът рикошира от металната табла на леглото и се заби в стената.

Джарита се хвърли напред. Пръстите ѝ се склупиха около врата на Кайро. Потисканата скръб и отчаянието, които се бяха насъбрали у нея през последните няколко дни, сега се изляха свободно заедно с потока от ругатни, който излизаше през свитите ѝ устни. Въпреки че често се правеше на благородна дама, за да измъкне сведения за

братята си, Джарита разполагаше с богат репертоар от ругатни. Гневът ѝ разкри престъпната страна от нейната личност. Горчивото отмъщение, което Джарита беше приготвила за Лотън, сега изведнъж се прехвърли върху Кайро. Тя сякаш видя как от дълбините на очите на Кайро ѝ се присмиваше Лотън и заруга отново.

В безумната си ярост тя се опита да задуши до смърт жертвата си. За нейна чест, Кайро беше не по-малко решителна от Джарита. Тя се съпротивляваше с все сила. Успя да отблъсне престъпничката, преди тя да я удуши.

Джарита се препъна в един стол и се блъсна в стената. Тя се заоглежда безумно наоколо, търсейки изпуснатото оръжие. Щом тази дръзка кучка иска да умре, Джарита ще изпълни желанието ѝ! После ще намери Лотън и ще го направи на решето с куршуми, независимо кой друг можеше да пострада при престрелката. Тези две напасти бяха унищожили семейството на Джарита, а Нат го чакаше бесило. Каквото и да става, Гардинерови ще си отмъстят!

Кайро скочи върху Джарита в мига, в който видя протегнатата ѝ ръка да хваща пистолета. Пръстите ѝ стиснаха ръката на Джарита и насочиха оръжието към стената, преди тя да изстреля втори куршум.

Джарита дръпна Кайро за косата и се опита да ѝ издере лицето. Кайро, която беше виждала как свитият юмрук на Лотън нанася съкрушителни удари, използва същата тактика по отношение на Джарита. За нещастие единственият резултат беше, че Джарита побесня още повече. Обхваната от сляпа ярост, тя нанесе удар, който улучи Кайро в слепоочието.

Джарита се хвърли отново към падналия пистолет, решена да застреля жената пред себе си. Това ще бъде първото ѝ отмъщение към Лотън. Като се върне, ще намери курвата си мъртва и студена като камък и ще познае мъките, които беше причинил на Джарита! Да върви в ада това копеле!

Лицето на Лотън побледня, когато чу гърмежа на пистолета в далечината. Смушка коня си и се понесе в шеметен галоп, препускайки отчаяно към варосаната къща в края на града.

При втория изстрел болка прониза сърцето на Лотън. Ужасът от това, че не знаеше дали Кайро е жива, беше убийствен. Въображението

му чертаеше различни картини и той проклинаше ужасните образи, които се натрапваха в ума му.

Лотън се озова на земята с един скок и се втурна към входната врата на къщата на Фредерик. Всеки път, когато се блъснеше в някоя мебел, я хвърляше настрани от пътя си и продължаваше стремително напред в мрака. Очите му не се отклоняваха от слабата златиста светлина, която струеше изпод вратата на спалнята на Кайро. Но му трябваше сякаш цяла вечност да премине преддверието и гостната. Чуваше шума от преместването на мебелите, писъците и преживя всички мъчения на ада, преди да успее да стигне до стаята.

Тропотът в гостната привлече вниманието на Джарита. Тъкмо беше успяла за трети път да се добере до пистолета си, когато Лотън нахълта в спалнята. Най-послед истинската причина за нейната мъка е тук! Ето го мъжа, който донесе смърт и разруха на семейството ѝ!

Като проклинаше високо името на Лотън, Джарита се отпусна по гръб и се прицели.

— Не! — изкрещя Кайро.

Тя се хвърли напред, за да отклони куршума. Лотън изруга яростно, когато Кайро се хвърли пред пистолета, а също и пред пийсмейкъра, който беше насочил към Джарита. Тялото му потрепери, когато осъзна колко малко оставаше да натисне спусъка. Ако беше стрелял, щеше да улучи Кайро в гърба.

Неочаквано откъм гостната се чу шум от преобръщащи се предмети и гръмки псувни. Лотън би могъл да се закълне, че стадо слонове са нахълтали в къщата. Суматохата отвлече вниманието му за момент, но той реагира на звука от изстрела на Джарита. Инстинктивно се хвърли настрани. Когато отново се изправи на колене, видя, че Кайро се е вкопчила в китката на Джарита.

Като пропълзя на четири крака през стаята, Лотън се протегна, притисна ръката на Джарита към пода и настъпи пистолета с ботуша си.

Очите на Джарита светнаха злобно, когато разбра, че не може да мърда.

— Мразя те — изфуча тя — мразя те...!

Пискливият ѝ глас се смени с истерични ридания. Вместо да изрази съжаление за това, което се бе опитала да стори, от устата ѝ

излезе още един залп солени ругатни, с които обричаше Лотън на адски мъчения.

Ал, Уди и Такър се вмъкнаха през вратата и пред очите им се разкри гледката на трите проснати едно върху друго тела.

— Ал, сложи белезници на Снежната птица — нареди рязко Такър. Загриженият му поглед се отпрати към Кайро, която беше бледа и трепереше.

— Добре ли си, мила?

Кайро кимна утвърдително на Такър, а после се претърколи настрани и се отпусна на пода. Очите ѝ се обърнаха към Лотън. Радваше се на присъствието му, искаше да обвие ръце около него и да го държи дълго в прегръдките си, заради всичките пъти, когато бе жадувала да бъде с него през последните няколко дни, без да може да изпълни желанието си.

— Предател! — пищеше Джарита, докато Ал нахлузваше белезниците на китките ѝ. — Долно копеле — изфуча тя в лицето му.

— Отведете я в затвора — измърмори Лотън. — С Нат ще могат да се радват на семейната среща зад решетките, докато я откарат в изправителен дом.

Докато Джарита отправяше още няколко страшни ругатни към пазителите на закона изобщо и към Лотън Стоун в частност, Лотън гледаше сериозно Кайро. Когато всички излязоха, Лотън взе ръката на Кайро, изправи я и я прегърна.

— Щом вече си достатъчно силна за ръкопашен бой, значи ли, че си се възстановила достатъчно, за да се любим? — закачи я той нежно.

Лотън може и да бе в състояние да сменя бързо настроението си след такова мъчително изпитание, но не и Кайро! Преди Джарита да я нападне, беше мислила дълго за неговото непоклатимо самообладание. Кайро знаеше, че винаги ще бъде просто една сладострастна интерлюдия между две негови опасни експедиции. Никога няма да се примири, като знае точно колко опасни сблъсъци преживява той всеки ден. Дори сега едва понасяше тази мисъл, макар да го желаше извънредно силно!

Кайро се хвърли настрани и грабна чантите си.

— Махам се от Елрено с първия влак!

Изненада се, че успя да произнесе думите, без гласът ѝ да потрепери.

Лотън примига невярващо, когато Кайро се отправи към вратата.

— Не можеш да си тръгнеш. Аз те обичам!

— Не, не ме обичаш достатъчно — Кайро се бореше с желанието да зареже багажа си настрани и да се хвърли в прегръдките му. Изглеждаше така изненадан, така наранен... Лотън наранен? Та той никога не се поддаваше на каквито и да било чувства!

— Колко трябва да те обичам, за да останеш? — изстена той, като вървеше след нея.

— Повече отколкото изобщо можеш да си представиш, ето какво ще ти кажа! И изобщо, ти си обърнал съжалението и съчувствието с любов.

Кайро продължи да върви, сигурна, че това, което прави, е най-добро и за двама им.

— Откраднатите пари са заровени от вътрешната страна на южните основи на хотела в Канейдиън Стейшън — осведоми го тя. — В града има едно изоставено куче, което има нужда от дом. Моля те, намери му подслон. Известно време то беше единственият ми приятел.

— За бога, момиче, чакай малко! — избухна Лотън, докато заобикаляше разхвърляните наоколо мебели. — Казах, че те обичам и наистина те обичам! А мисля, че и ти ме обичаш, нищо, че не искаш да го признаеш. Трябва да поговорим!

— Няма какво повече да се говори — измърмори Кайро и хвърли багажа си на гърба на жребеца на Лотън.

— Как ли пък не! — изкрещя отчаяно Лотън на упоритата красавица. — Искам да се омъжиш за мен.

Гласът му омекна значително.

— Искам и ти да ме обичаш, отсега и завинаги...

Сълзи замъглиха очите на Кайро, докато гледаше от седлото към мускулестия великан.

— Аз наистина те обичам, Лотън — увери го тя, въздишайки. — Мисля, че винаги съм те обичала и вероятно вечно ще те обичам. Но ти живееш в постоянна опасност, а аз искам нормален живот. Ти дори не знаеш какво е това. И не би се задоволил с него, дори и да го познаваше. Опасността е втората ти природа, а да преследваш престъпници е единствената игра, която знаеш как да играеш. В твоя живот няма място за мен.

И това ако не беше върхът на всичко! За пръв път в живота си беше истински, дълбоко влюбен. Но обектът на неговите чувства, тази луда глава, която току-що беше признала, че го обича, си тръгваше от живота му така, както беше дошла — като същинска вихрушка. Що за справедливост беше това?

— Аз възнамерявам да направя място за теб... за нас... — обяви Лотън.

Кайро изтри сълзите си и го погледна насмешливо.

— Колко място? Някой и друг месец между две пътувания? — тя смушка коня и потегли. — Не, благодаря. Ще започнеш да се ядосваш, когато поискам повече от няколко откраднати мига между битките.

— Няма! — изръмжа Лотън, докато подскачаше след упоритата фурия, която беше откраднала коня му и го беше оставила да върви пеша. — Смятам да съм с теб много повече време! Когато останеш сама прекалено дълго, ти се случват твърде много премеждия!

— Аз? — ахна тя. Извъртя се на седлото и го погледна изумено. — Аз, една обикновена учителка от Мисури. Никога не съм имала толкова много опасни приключения, преди да се запозная с теб. *Ти* си този, който привлича неприятностите, не аз!

— А *ти* си тази, дето привлича хората, които привличат неприятностите — извика той в отговор.

Силните гласове на улицата привлякоха вниманието на Ал, Такър и Уди, които тъкмо излизаха от кантората на шериф Нютън. Такър се засмя, като видя Лотън да подтичва след собствения си жребец, който дръзката блондинка беше конфискувала, без да бъде обвинена в кражба на коне.

— Виж ти, виж ти, изглежда, малката женичка е докарала легендарния Лотън Стоун дотам, че да проси — засмя се Такър. — Не мислех, че ще доживея да видя този ден.

— А *ти* непрекъснато наричаш *мен* Любовчия — подсмихна се Уди. — Аз никога не съм правил такава сцена.

Ал се подпря на стената на затвора и въздъхна с възхищение.

— Тя определено е хубава, нали? Цялата огън и дух. Може да сте наричали Джарита Гардинер Снежната птица, но Кайро Кълхуун определено е *Огнена* птица. Момчета, ама как измъчва Лотън!

— Кайро наистина е запалила огън под Лотън — съгласи се Такър, като се смееше сърдечно. — Кой разправяше, че камъните не

могат да горят?

Такър беше прав! Понякога камъните горяха и Лотън изгаряше от отчаяние. Кайро стреляше с всички оръжия едновременно, а Лотън беше под непрекъснат обстрел.

— Аз поисках от теб само охрана при преминаването през Двете територии. А вместо това по мен непрекъснато стреляха, бях ранена и ме хвърлиха в блатото — продължаваше ядосано Кайро. — Аз не бих нарекла това мирно съществуване. Искам деца и съпруг, на когото да мога да разчитам, и дом, и...

— Колко? — прекъсна я Лотън.

Кайро затвори уста и го погледна заинтригувана.

— Колко какво? Домове? Мисля, че един ще ми бъде достатъчен.

— Не, деца — уточни той.

— Повече, отколкото ще можеш да направиш, докато си при мен — отсече ядосано тя.

— Дом къде? — изстреля той към нея.

— Откъде, по дяволите, да знам? — избухна отчаяна Кайро.

— А кой ще ти е съпругът? Доктор Фреди?

Кайро го изгледа кръвнишки.

— Не знам. Но съм сигурна, че ще намеря подходяща партия, веднага щом те забравя.

На чувствените му устни се появи дяволита усмивка.

— След колко време предполагаш, че ще ме забравиш?

Тя въздъхна обезсърчено.

— Откъде мога да знам? Знам само, че няма да стане...

Гласът ѝ заглъхна, когато Лотън изведнъж се пресегна, смъкна я от седлото и я взе на ръце.

Лотън понесе Кайро, която се съпротивляваше и се извиваше, към хотела.

— По дяволите, Кайро Кълхуун, ама наистина си упорита жена — заяви той, въпреки ядосаните ѝ протести, след което се качи на дъсчения тротоар и влезе с нея в хотела.

— Пусни ме на земята! — изломоти Кайро.

— Няма, докато не сме намерили уединено място, където да поговорим за всичко това — Лотън се заизкачва по стълбите към

наетата от него стая.

Когато Лотън изчезна в хотела, като мъкнеше със себе си своя извиващ се вързоп, Ал се намръщи от любопитство.

— Какво, според вас, мисли да направи Лотън с нея?

Такър избухна в смях.

— По дяволите, хлапе, ако не можеш да се досетиш сам, значи имаш да учиш повече, отколкото съм си представял!

Той посочи с рошавата си рижа глава към изоставения жребец.

— Иди докарай коня на Лотън, Кид. Имам чувството, че дори и да язди тази нощ, няма да му трябват кон и седло.

Уди се скара на Такър, когато Ал се понесе надолу по улицата, за да изпълни нареждането.

— Не говори такива неща, Тък. Жлезите ми започват да се бунтуват.

— Твоите жлези се бунтуват, откакто си се родил, Любовчийо — подразни го Такър.

Уди въздъхна.

— Точно сега малко женска компания би ми дошла добре... А може би не малко, ами повече — бързо се поправи той, когато възбуждащи видения се понесоха из главата му.

Такър се отблъсна от стената и прекоси улицата към бара.

— Имам нужда да пийна нещо. Аз съм стар човек и знам, че не трябва да се замесвам с жени. Но докато гледах Лотън, започнах да си мисля неща, които само могат да вкарат в беля един ръждясал стар мъж като мен.

— Хей! Какво да правя с коня на Лотън? — извика Ал към шерифите, които се бяха отправили към бара.

Уди погледна Такър и се усмихна.

— Прав си. Момчето има още много да учи. Ако имаше малко разум, щеше да разбере, че Лотън няма да има нужда от коня си до сутринта... ако изобщо му потрябва толкова скоро.

Такър се засмя.

— По дяволите, Уди, сега пък ти караш *моите* жлези да се размърдат!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

В мига, в който Лотън пусна Кайро на земята, тя отиде в най-отдалечения ъгъл и се свря там. Вирна войнствено брадичка и скръсти ръце на гърдите си в знак на упорито неподчинение. Кайро знаеше колко лесно може да ѝ въздейства този висок като планина мъж и не смееше да го пусне да се приближи на по-малко от два метра до нея. Трябваше да бъде разумна и да разсъждава реалистично. Трябва да вземе решение, което ще е най-добро и за двамата им. Разбира се, сега Лотън може да обещае какво ли не, за да се откаже тя от заминаването си, но тя знае, че за него е само временно увлечение. До един месец ще потърси начин да се измъкне от приключението, заело толкова голямо място в живота му, за да потегли отново с партньорите си.

Твърдо стиснатата деликатна челюст на Кайро и искрата в нейните изумрудени очи увери Лотън, че ще му трябва някой адвокат с меден език да пледира по това дело вместо него. Лотън знаеше способностите си, когато се отнасяше до изразяване на чувства, така че вместо да се мъчи с някакво обяснение, той просто въздъхна.

— Кажи ми какво искаш, Кай.

— Искам да напуснеш тази стая, този град, тази територия — обяви тя в бързо стакато.

— Имах предвид по-далечното ти бъдеще.

Ръцете ѝ се отпуснаха до тялото, а брадичката ѝ се вдигна упорито още малко нагоре, когато той направи една крачка към нея.

— Вече ти казах, че искам да живея нормален живот. *Нормален*, Лотън. Ти не си *нормален*!

Той направи още една крачка към Кайро, с което я подтикна да отстъпи отбранително назад.

— Тъй като самата ти едва ли можеш да минеш за нормална, пакостнице, не виждам как може да стане това.

Зелените ѝ очи проблеснаха гневно.

— Ако възнамеряваш да се подиграваш на всяка моя дума, то няма смисъл да продължаваме този разговор — отвърна тя.

Той пристъпи още една крачка напред, с което я принуди да отстъпи докрай в ъгъла.

— Мисля, че това, което е наистина важно в случая, е дали ме обичаш истински — каза той. — Аз съм готов да направя компромис... А ти?

— Аз сериозно се съмнявам, че твоята представа за компромис ще съвпадне с моята — възрази тя, като го гледаше като уплашена сърна.

Тя знаеше колко светкавично може да скочи връз нея този мъж, царствен като лъв. Ако това стане, тя ще бъде пленница на неговите силни, мускулести ръце. Никога не е могла да мисли разумно, ако тялото ѝ е прилепено до неговото. Трябва да остане на безопасно разстояние от него!

Лотън не напредваше много успешно. Тактиката да се противопоставя на всичките ѝ аргументи се проваляше жалко. Макар да не бе много добър в обясненията, изглежда, ще трябва да се помъчи да ѝ даде някакво. Изля се цялата история за неговото изпълнено с болка минало.

— Цял живот съм клеймил всички жени заради тази, която се наричаше моя майка. Тя беше курва, която неочаквано открила, че носи в утробата си едно нежелано дете — призна неохотно Лотън, без да поглежда към Кайро. — Не бих познал собствения си баща, дори да се сблъскам с него на улицата.

Като кръстосваше напред-назад стаята, за да събере сили, Лотън продължи:

— Мъжът, когото наричах баща, прибрал майка ми и се опитал да ѝ осигури почтен живот. Той ми дал име. Когато станах на пет години, майка ми реши, че не може да понесе повече почтеност, и избяга с първия мъж, който я привлече.

Страдание се изписа на лицето му, преди да успее да прикрие чувствата си.

— Години наред се измъчвах от мисълта, че съм толкова жалко дете, та майка ми ме е изоставила. Възприех и част от горчивината на втория си баща. Той се отказа завинаги от жените и аз го гледах как вехне, защото, струва ми се, той всъщност се беше влюбил в майка ми. Но нея не я интересуваше кого наранява, защото тя не знаеше какво всъщност означават думите любов и преданост. Тя се стремеше към

приключения и интересни преживявания, не към семейство и дълга връзка.

Очите на Кайро следваха Лотън, който кръстосваше стаята като тигър в клетка.

— Съжалявам — промърмори тя със съчувствие.

Лотън, изглежда, не я чу. Най-после си беше позволил да изкаже мъката на своето детство, своите най-съкровени чувства. А щом веднъж започна, те изригнаха като вулкан.

— Вторият ми баща започна да пие, докато накрая се пристрасти. Това се превърна в негова единствена опора. Малката ни ферма започна да се руши, а сметките взеха да се трупат. Когато бях дванайсетгодишен, той реши да сложи край на всичко и аз останах без семейство и без дом. Доколкото можех да преценя, любовта и жените погубваха мъжете. Озлобен и настроен против всякакви сантиментални чувства, започнах да поработвам по малко в съседните ферми, за да се издържам. Когато пораснах достатъчно и се научих да си служа с оръжие, постъпих в армията, за да помогна за решаването на проблема с индианците, тъй като очевидно не можех да се справя със собствените си проблеми. Изглеждаше по-лесно да водя една ясна битка, вместо да се боря с неясните неща, насъбрани в самия мен.

Сълзи замъглиха очите на Кайро, докато гледаше как Лотън прокарва пътека по килима. Сърцето ѝ се изпълни с любов към него. Неговото детство беше толкова различно от топлата и сърдечна атмосфера, на която се беше радвала тя с родителите си. Лотън никога не беше разбрал какво значи в семейството ти да има взаимна обич и разбирателство. Беше оставен сам, принуден да се справя с миналото си и с цинизма.

Кайро добре си спомняше колко опустошена се чувстваше, когато майка ѝ умря след безнадежден опит да роди още едно дете след две помятания. Бебето беше надживяло майката само с един ден. Кайро беше преживяла тази мъка преди осем години, но болката още не беше изчезнала. А Лотън беше преживял много по-трудно изоставянето си, тъй като е бил прекалено малък, за да разбере. Не е имало кой да му обясни разочарованията в живота.

— Не съм светец — призна неочаквано Лотън. — Признавам, че съм имал немалко жени, защото съм мъж и имам своите мъжки нужди. Но никога не съм си позволявал да се привързва така към някоя от тях,

че тя да ме погуби, както това стана с втория ми баща. Беше безопасно да не ме е грижа, да не изпитвам повече от временно удоволствие.

Той все още не се осмеляваше да погледне към Кайро. Продължи да разказва, разкривайки повече, отколкото когато и да било през трийсетте и една години на своя живот.

Мислех живота за банален и изтърган. Ако е късметлия, мъжът ще се отърве, без сърцето му да бъде разбито от някоя пресметлива жена, която го използва за собствените си егоистични цели.

Най-накрая Лотън спря и втренчи поглед в русокосата хубавица.

— Тогава се появи ти и помете всички правила, които бях измислил за живота, любовта и жените. Когато те видях за пръв път, реших, че си Джарита Гардинер, дошла да ме подмами в капан, задето убих най-малкия й брат и раних другите двама. Бях напълно уверен, че искаш да ме видиш мъртъв. Но макар да знаех това, все пак бях луд по тебе. Желаех те въпреки всичко.

Той се засмя пресилено.

— Никога няма да разбереш какви мъки изпитах. Знаех, че увлечението ми по тебе ме прави най-големия глупак на света. Непрекъснато очаквах да се опиташ да ме убиеш. Когато те раних, както си мислех, при самозащита, едва не умрях.

Изразът на лицето му доказваше, че е преживял тези душевни терзания, и Кайро бе дълбоко трогната от думите му и от проявените чувства. Виждаше човешката страна у Лотън Стоун, каквато не беше подозирала, че съществува.

— Лотън, аз...

Той вдигна ръка, за да я спре. Щом ще излива душата и сърцето си, искаше да не го прекъсват, поради страха, че може да се обърка и да забрави какво е искал да каже.

— Реших да опитам друга тактика, като ти се призная в любов, с надежда да спечеля верността ти, преди ти и братята ти да задоволите жаждата си. Мисля обаче, че дори тогава знаех, че наистина съм се влюбил в теб. Рискувах не само живота, но и сърцето си.

— Лотън, аз...

— И тогава, изведнъж, от всеки ъгъл дебнеха опасност и непредвидени усложнения — продължи той, без да остави Кайро да вмъкне дори една дума. — Искях да изчезнеш напълно от живота ми,

преди да си ме унищожила, както майка ми унищожи втория ми баща. А когато ти *наистина* изчезна от живота ми, Ал Фонтейн призна, че те е идентифицирал погрешно и че в края на краищата ти не си Джарита Гардинер. Но тогава ти вече мислеше, че съм опасно луд.

— Ако само ме оставиш да кажа...

Но той не я остави. Все още се носеше напред като парен локомотив.

— Кълна се, че би ми било по-лесно да умра, отколкото да открия, че Гардинерови са те хванали. Докато се страхувах, че няма да преживееш мъчителното изпитание, чувствах как умирам.

— Струва ми се...

За пореден път дълбокият му, настойчив глас прекъсна Кайро.

— Ако сега ме напуснеш, ще стана отново какъвто бях преди, само че ще бъде още по-лошо. Ще бъда една празна черупка, която се бие вместо другите, защото не може да се оправи със собствените си объркани чувства.

Лотън се обърна да я погледне. Кайро беше потресена от дълбоката искреност, която се четеше на лицето му.

— Искам истински живот, Кай... с теб и с никой друг. Искам да знам какво е да обичаш и да бъдеш обичан. Искам деца, които да знаят кой е баща им, рожби, стоплени от любовта на баща им към майка им. Искам всичко, което никога не съм имал! Искам теб, защото си единствената жена, която съм обичал някога. Ти си тази, която може да направи живота ми такъв, че да си струва да го живея. Готов съм да направя компромис, като предам значката си и се установя някъде, за да изградя дома и ранчото, които винаги съм искал, но никога не съм имал. Не искам други приключения, освен да спечеля сърцето ти и да го запазя, докато заедно остареем, а косите ни посивеят. Ще останеш ли, Кай? Ще ме обичаш ли така силно и толкова дълго, колкото аз искам да те обичам?

Кайро беше зашеметена. Беше очаквала едностранчив компромис, при който тя само ще дава, а той само ще взема. Но той предлагаше най-голямата жертва. А най-поразителното във всичко това беше, че ако се съдеше по вида на Лотън Стоун, всяка негова дума беше искрена!

Лотън не беше очаквал да доживее деня, когато ще види Кайро Кълхуун да остане безмълвна. Винаги имаше отговор на всичко и

незабавно отвърщаше на всяка забележка или обида, която ѝ беше отправял.

— От петнайсет минути се опитваш да ме прекъснеш. Сега имаш възможност да кажеш нещо... Каквото и да е! — подтикна я той.

Кайро се опита да заговори, но езикът ѝ беше залепнал за небцето. Отваряше и затваряше уста като риба на сухо, но оттам не излизаха никакви думи. Сърцето ѝ беше изпълнено от такава радост, че почти се задушаваше. Лотън Стоун наистина я обичаше! Не си убиваше само времето с нея между две престрелки. Той искаше бъдеще, дом и нея... и то истински!

Тъй като Кайро продължи да стои неподвижна и да го зяпа, сякаш беше същество от друга планета, Лотън продължи бързо нататък, с надеждата да я убеди, че дълго е обмислял този въпрос:

— Реших да купя изоставената земя, на която е построен Канейдиън Стейшън, и да изградя ранчо с парите от наградите и заплатата, които съм спестил през годините. Струва ми се, че ако бъде обзаведен наново, от хотела ще стане прекрасен дом. В конюшната до ковачницата ще подслоним конете и добитъка, които можем да продаваме на армейските части във Форт Сил, Форт Рено и на индианските агенции. Останалите сгради в града могат да послужат като складове и хамбари. Няколко овце ще се погрижат тревата да е окосена и...

Той спря, за да погледне в широко отворените очи на Кайро, а после продължи:

— Знам какво е станало с баща ти и съжалявам, че пристигнахме твърде късно. Но мисля, че би бил доволен, ако останеш на земята, която той е избрал, като е дошъл в Оклахома. Можем да изпълним мечтата, която не му бе съдено да постигне в тази нова територия. А когато дойде нашият ред, ще се присъединим към него на хълма над реката... един до друг вовеки веков.

Сребристите му очи се вгледаха изпитателно в нейните.

— Наистина искам това, Кай. Искам те до мен сега и завинаги, защото си единствената жена, която ще обичам някога.

Кайро изостави ъгъла на стаята и литна към прегръдката му. Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ, когато съдържаните ѝ чувства бяха пуснати на свобода. Тя се вкопчи в Лотън, като го притискаше така, сякаш той беше най-ценното съкровище на света. Искаше да сподели

мечтите му, да превърне призрачния град в ранчо, изпълнено с любов, смях и нов живот. Баща ѝ би останал доволен от грижливостта на Лотън.

Лотън затвори очи, за да се наслади на усещането от прилепеното до него тяло на Кайро. Ръцете му обгърнаха тънката ѝ талия и той наведе глава, за да потърка брадичката си в нейната буза.

— Значи ли това, че ще останеш при мен, Кай? Простено ли ми е за всичките неоснователни подозрения? — прошепна той.

Кайро наклони главата си назад и остави гривата от сребърно руса коса да се спусне по гърба ѝ. Видя любовта, която светеше в дълбините на блестящите му сиви очи. Той предлагаше любов, която щеше да продължи вечно.

Как бе могла да си помисли, че може да изостави Лотън Стоун, когато той бе станал властелин на сърцето, душата и тялото ѝ? Би умряла бавно от липсата на неговата любов, ако се беше опитала да го напусне. Сега неговата любов беше безусловно нейна — мечтата ѝ, превърната в реалност.

— Като се има предвид каква красноречива жена си обикновено, не може да се каже, че сега говориш много — пошегува се Лотън и целуна нежните ѝ устни.

Тя се усмихна и се пресегна да оправи черната му коса.

— Това, което имам да кажа, не може да се каже с думи — измърмори тя предизвикателно, а ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и сръчно разкопчаха копчетата на ризата му.

Когато пръстите ѝ се плъзнаха през гъстата черна растителност, която покриваше гърдите му, дъхът на Лотън застина в гърлото. Все още го учудваше, че само едно докосване на ръката ѝ можеше да запали у него цял пожар. Беше като напоен с бензин факел, който само очакваше пламъка на ласката ѝ, дъха на целувката ѝ.

— Мисля, че трябва просто да ти покажа какво мисля за теб и за плановете ти за нашето бъдеще — прошепна тя до разтуптяното му сърце. — Понякога словесните признания изглеждат страшно неизразителни...

Лотън беше сигурен, че се е разтопил от блаженство, когато тя издърпа ризата от раменете му, за да може спокойно да изследва голото му тяло. Устните ѝ шепнеха почти прилепени до гърдите му, а дъхът ѝ беше като нежна целувка. Пръстите ѝ докосваха корема и хълбоците

му с такова влудяващо умение, че той се страхуваше да не падне немощно на пода, превърнат в едно-единствено желание. Той беше мъж, смятан за силен като канара, с душа твърда като камък и желязна воля, а сега изведнъж се оказа недостоеен за репутацията си.

А каква неустоима изкусителка беше станала тя! *Неговата* изкусителка, помисли си той с огромна гордост. Той ѝ беше дал всичките ѝ познания за страстта... преди онези безмилостни бандити да...

Лотън се стегна при мисълта за отвратителните неща, които беше преживяла Кайро. Опасяваше се, че тя възнамерява да го съблазни, за да докаже обичта си. Но не беше ли твърде рано за нея да си спомня за страшния кошмар? Ако я докосне, дали няма да ѝ припомни унизителното изпитание, което беше понесла? Колкото и да жадуваше да я люби диво и сладко, можеше да почака... ако е необходимо.

Кайро се намръщи, когато Лотън свали ръцете ѝ от себе си и се отдръпна. Още по-изненадващо бе, че не пожела да срещне въпросителния ѝ поглед.

— Може би само трябва да си кажем думите един на друг — гласът на Лотън беше неравен от незадоволеното му желание. — Може би трябва да почакаме, докато имаш възможност да оставиш твоите... ъ-ъ... преживявания с...

Той се покашля и въздъхна неловко.

— Ъ-ъ... докато ти... е, разбираш... с онези десперадоси.

Умът на Кайро се помъчи да запълни всички празнини, които беше оставил в обърканото си обяснение за отдръпването си. Накрая разбра какво се опитва да не каже. Кайро внезапно си спомни една забележка, която беше направил, докато тя се възстановяваше от преживяното в блатото. Тогава тя не беше имала възможност да изясни заблудата му.

Като се приближи до него, тя прокара ръка под колана на панталоните му и Лотън пое дълбоко въздух.

— Дявол да го вземе, та аз се опитвам да покажа благородно въздържание и загриженост! — изпъшка той, като се бореше с изгарящата го непосилна жажда.

— Със сигурност достойно за възхищение, но едва ли е необходимо — изчурулика безгрижно Кайро. — Поради смелата ти спасителна операция ми бяха спестени всякакви... ъ-ъ...

преживявания със... е, ти разбираш — обясни тя, като имитираше насмешливо неловкия му опит да обясни какво има предвид.

— Наистина ли? — облекчение се изписа на суровото му лице. С дяволита усмивка той протегна ръка и привлече Кайро към себе си. — Ами, в такъв случай... — гласът му стана по-нисък и съблазнително провлечен, от което кожата ѝ настръхна.

Лотън я целуна яростно и властно, като притискаше тялото си до нейното. Кайро мигновено се стопи в ръцете му, наслаждавайки се на сладката магия на прегръдката му. Не показва ни най-малка сдържаност, когато връщаше разпалените му целувки и смелите му ласки. Ръцете ѝ бяха едновременно навсякъде, като го превръщаха в нейна скъпа собственост и го уверяваха, че тя го желае не по-малко, отколкото той нея.

— Боже, струва ми се, че е изминал цял един живот, откакто те любих за последен път — прошепна Лотън, докато устните му галеха шията ѝ. — Години всъщност. Исках...

Кайро докосна с пръст чувствените му устни, за да го накара да замълчи.

— За човек, който никога не е обичал празните приказки, определено си се разбърбил като сврака.

Решена да го накара да замълчи, Кайро отстъпи назад и дръпна полуразтворената си риза. Разлетяха се копчета и дрехата падна на пода. След като завоюва изцяло вниманието му, заедно с един поглед на възхищение, Кайро подхвана с пръсти колана на панталоните си и бавно ги смъкна от хълбоците си. С предизвикателна усмивка тя се отправи към другия край на стаята, като му хвърли съблазняващ поглед през рамо.

Лотън не се съмняваше, че сърцето му ще се пръсне, докато гледа как Кайро съблича дрехите си по възможно най-възбуждащия начин. Хвърли един поглед на добре оформената ѝ фигура и го обля гореща вълна. Чак веждите го заболяха от желание да има тази прекрасна фея!

Омагьосан, той гледаше как Кайро се изляга на леглото, заемайки извънредно чувствена поза. Лотън пое дълбоко дъх, а освободената страст бучеше в ушите му като приближаваща се буря. Когато Кайро сви пръст в безмълвна покана, Лотън се уплаши, че омекналите му крака ще се огънат, преди да стигне до нея.

Откъде намери сили, за да се помръдне, Лотън така и не разбра. Единствено желанието трябва да му е помогнало да прекоси стаята и да легне до Кайро. Изстена, когато дръзката ръка на Кайро се плъзна по гъстите косми, които покриваха корема му. Беше я оставил да свали панталоните му, да прави с него каквото поиска. Пръстите и устните ѝ се движеха бързо по тялото му, докато свали всичките му дрехи. Бавно и съсредоточено, тя го обсипа със страстни целувки и възбуждащи ласки, които го подлудяваха от желание. Тялото му реагира инстинктивно на умелите ѝ докосвания. Наслаждаваше се на удоволствието да бъде любен до пълно умопомрачение. Кайро го милваше навсякъде, първо нежно, а после буйно и властно. Тя го галеше, възбуждаше, доставяше му удоволствие, караше го да открие неща, които никога не бе знаел за страстта, когато, освен нея има и любов.

Накрая Лотън вече не можеше да издържа на сладкото, влудяващо мъчение. Трябваше да върне удоволствието, което тя му беше дарила. Тя беше светлината на неговия живот, смисълът на неговото съществуване и той никога не би могъл да ѝ се насити.

— Боже, Кай, можеш ли да си представиш колко много те обичам? — попита той, преди устните му да се слоят с нейните в ненаситна целувка.

В изумрудените ѝ очи проблесна предизвикателно пламъче.

— Непрекъснато повтаряш това — измърка тя, докато показалецът ѝ се спусна по рамото му и започна да чертае фигурки по корема му. Но аз все се чудя колко време трябва да мине, преди да се наканиш да ми покажеш колко дълбока е тази предполагаема обич.

Той се усмихна дяволито, а ръцете му се преместиха от хълбоците ѝ и обгърнаха гърдите ѝ. Когато Кайро инстинктивно се протегна към ласката му, в очите му блесна мъжка гордост. Радваше се на властта, която имаше над нея. Само да я докоснеше и тя му се отдаваше напълно.

— Ще ти покажа точно колко силна е любовта ми — обеща ѝ той. — Надявам се, че нямаш други планове за останалата част от нощта. Може да ми отнеме доста време...

Когато устните му последваха опитните му ръце, Кайро не знаеше какво друго би искала да прави през остатъка от живота си, освен да люби този великолепен мъж. И в най-безумните си мечти не

беше предполагала, че може да спечели любовта и възхищението на легендарния Лотън Стоун, но ето че наистина беше намерила място в душата и сърцето му. Няколко пъти вече я беше любил, но никога по този начин! Обсипваше я с нежни ласки и плахи целувки, които сякаш изразяваха неговото преклонение пред нея. Всяка проява на страст беше преплетена с истинска обич.

Умелите му ръце и устни завладяваха тялото ѝ. Всяка целувка и ласка, които я пронизваха и караха да се разтапя, бяха съпроводени от прошепнато признание в любов и уверение, че има нужда от нея. Той ѝ се наслаждаваше, завладяваше я, доставяше ѝ удоволствие, докато накрая тя започна да се извива безпомощно в ръцете му.

Кайро молеше без свян, подтиквайки го да утоли страшната жажда, която беше събудил у нея. Тялото ѝ трепереше от желанието, което избликваше от дълбините на съществуването ѝ.

Когато Лотън Стоун застана над нея, подпрян на лакти, извитите мигли на Кайро се вдигнаха и тя срещна сребристия му поглед. Изразът в очите му я караше да стои неподвижно, като хипнотизирана. Беше толкова развълнувана от нежното чувство, отразено в тях, че за малко да се разтопи от радост и удоволствие.

— Недей да бъркаш, моя сладка дива любов — прошепна Лотън, преди неговото мускулесто тяло да покрие нейното. — Ти си въздухът, който дишам. Не ми трябваш само защото искам да утоля тази бушуваща страст. — Той се плъзна по нея като движението му запали нов пожар. — Искам те, защото те обичам... Утре още повече от днес... вовеки веков.

Когато тялото му я обгърна и той я притисна към себе си, сякаш е важна част от самия него, Кайро му се отдаде напълно. Изпълваха я усещания за вкуса му, миризмата му, допира до него. Ръцете ѝ се плъзнаха по стегнатите мускули на раменете му, надолу към хълбоците, като го поглъщаше и се радваше на насладата, която изпитваше, когато го люби.

Дъхът спря в гърлото ѝ, когато неговото стегнато тяло проникна в нейното. Тя посрещаше всяко движение, като даваше всичко, което можеше да даде, споделяйки едно великолепие, което не се поддава на описание.

— Кой ти изпрати онези две съобщения, докато бяхме във Форт Смит? Бях способен да се закълна, че Гардинерови се свързват с тебе,

за да планирате моето Ватерло.

Кайро погледна към стената, но ръката му обхвана брадичката ѝ и я принуди да срещне изпитателния му поглед.

— Отговори, Кай — поиска той. — Между нас вече никога няма да има тайни.

— Като се има предвид предложението ти за женитба, онези съобщения вече нямат значение — опита се да отклони въпроса тя.

Той присви очи.

— Кайро...

В гласа му се съдържаше деликатно предупреждение, че ще я преследва с въпроси, докато не му каже това, което иска да знае.

Тя се предаде с въздишка.

— Първото, съпроводеното с цветя, беше предложение за женитба от един мъж, когото познавах в Сейнт Луис. И ако ти не беше вдигнал толкова шум около него, аз нямаше да стигна чак дотам с онези цветя — добави тя, като се усмихна закачливо. — Втората бележка беше от Даниел Сайлър, адвоката. Той предлагаше да се възползвам от неговите правни съвети, ако някога имам нужда. Второто му предложение беше малко по-лично...

Прекъсна я Лотън, който избухна в смях.

— Мога да се обзаложа, че е било по-лично. — Той започна отново да гали и милва пицното ѝ тяло. Съжалявам и двамата мъже, че не са разбрали какво точно изпускат — прошепна той с устни, почти прилепени към тръпнещото ѝ тяло. — Сега ти принадлежиш на мен и в живота ти няма да има други мъже.

Кайро придърпа лицето му обратно към своето, жадуваща да долепи устни до неговите, нетърпелива да усети вкуса на целувката му.

— Друг мъж няма да ме задоволи — увери го тя. — Щом веднъж съм имала най-добрия, никой друг не може да го замести.

Той се усмихна дяволито.

— Боже, Кай, какво правиш с мъжката ми гордост, да не говорим какво въздействие имаш върху мъжката ми анатомия...

Показалецът ѝ се плъзна по мускулите на гърба му, надолу към стройните му хълбоци.

— Иска ми се да те любя отново — прошепна тя и се размърда предизвикателно под него.

— И на мен ми се иска същото — прошепна той, наведе глава и я целуна. Целувката му сякаш нашепваше обещания за насладата, която предстоеше.

— Наистина толкова много те обичам — прошепна Кайро в отговор.

— Непрекъснато ми го напомняй — отвърна Лотън между две целувки. — Никога няма да ми омръзне да го чувам.

И те потеглиха в едно от най-интимните пътешествия, като си доказваха един на друг колко силна е тяхната любов. Когато страстта бе утолена, те се сгушиха в прегръдките един на друг и засънуваха блажени сънища.

Малко по-късно се събудиха от постоянната жажда, която ги измъчваше и трябваше да бъде удовлетворявана винаги, когато лежаха прегърнати. Те се радваха на една любов, изпитвана и проверявана отново и отново, докато нито един от двамата не би могъл да отрече, че тя има право да расте и да се развива. Това беше любов, жива винаги и при всякакви обстоятелства любов, която светеше ярко, като лунната светлина над Оклахома.

ЕПИЛОГ

Територия Оклахома, април 1892

Такър Макгайър спря коня си на възвишението, от което можеше да се види ширналото се ранчо, известно някога като Канейдиън Стейшън. Напушваше го смях всеки път, когато видеше знака, който приветстваше пътниците, минаващи оттук. Знакът, който някога сочеше град Канейдиън Стейшън, сега известяваше, че това панорамно ранчо се казва:

Кайро, Оклахома — най-близкото място до рая, преди да се стигне до небето

— Всеки път, когато минаваме оттук, ранчото изглежда все по-добре и по-добре — отбеляза Уди. Погледът му обхвана преустроения хотел, конюшната и другите постройки, които бяха прясно белосани и подслоняваха все повече добитък.

Ал Фонтейн въздъхна с възхищение пред гледката. Макар благодарение на Уди и Тък да беше усвоил работата на шериф, трябва да се признае, че с радост би си разменил мястото с Лотън Стоун. Бившият шериф беше станал многоуважаван гражданин на тази част на страната. Беше продавал добитък на армейските подразделения и индианските агенции, а също и на изпълнените с надежда търсачи на земя, които на 19 април се готвеха да нахлуят към земите, които преди принадлежаха на племената чийени и арапахо в Западна Оклахома.

На двайсет и втори септември 1891 година освободените земи, принадлежали по-рано на племената айова, соук и фокс, и шоуни-потауатоми, бяха открити за белите заселници. Според различните доклади двайсет хиляди души се бяха втурнали към седемте хиляди участъци от по половин квадратен километър. Цената на конете се беше покачила до небето. Преди да започне треската за земя през 1892, Лотън беше доставил голям брой коне и друг добитък на бъдещите заселници и беше направил добра печалба за последните две години.

— Лотън очевидно си е извоювал добро място и име в Оклахома — отбеляза Ал.

Преди Такър да успее да отвърне нещо, от отворените прозорци на преустройства хотел до тях достигнаха странни звуци.

— Какво, по дяволите, е това? — дразнещият шум накара Такър да потръпне.

Уди смушка коня си и отмина знака, който ги приветстваше с „добре дошли“ в Кайро, Оклахома.

— Господи боже, струва ми се, че Лотън учи близнаците да пеят — изстена той. — А аз си мислех, че вече съм чул за последен път припева на „Отивам при моята Лу“.

— Боже, трио! — измърмори удивен Такър.

Ал въздъхна тежко.

— Лотън Стоун може да прави много неща извънредно добре, но изобщо не може да пее. Изглежда двамата му сина продължават семейната традиция.

Когато тримата мъже се приближиха към къщата, те забелязаха, че помощниците във фермата затискат с ръце ушите си, за да намерят някакво облекчение. Но нищо не можеше да помогне. За фалшивото хорово пеене едно нещо можеше да се каже със сигурност — то беше силно! Дори и мелезът, който се беше привързал към Лотън толкова много, още откакто го беше близнал за пръв път, виеше срещу дразнещата врява.

— Лоу! Имаш гости! — извика Такър силно, за да се пребори с оглушителните звуци.

Тропане на крака предизвести появяването на Лотън, обграден от две миниатюрни копия на баща си. На две години Райлън и Дерик Стоун бяха, ако се изключат яркозелените им очи, досущ като великана, който изпълваше цялата врата.

— Чичо Тък! Чичо Уди! Чичо Ад! — извикаха близнаците и се втурнаха напред да посрещнат гостите.

— Тъкмо учех момчетата да пеят — обяви Лотън, докато слизаше по стълбите.

— Чухме, чухме — изпъшка Такър. Той скочи от коня и грабна едно от буйните близначета.

— Тия уроци определено са шумна работа — засмя се Уди, грабна другото момче на ръце и започна да го гъделичка, докато то не започна да се смее и да вика „чичо“. После се огледа с любопитство наоколо.

— Къде е Кай? Мислех си, че тя ще ти забрани да даваш на момчетата уроци по пеене.

Лотън, който връзваше конете, се усмихна.

— Кай вече не се оплаква от моето пеене. Всъщност тя рядко се оплаква от нещо, което аз съм направил.

— Въртиш я около малкия си пръст, а? — гласът на Такър издаваше, че според него нещата стоят точно по обратния начин.

Когато Кайро се показа от предната врата, той въздъхна с възхищение. Красотата ѝ винаги е била впечатляваща с нейната лъскава грива от сребърно руса коса, с живите ѝ зелени очи и стройната ѝ фигура. Но сега тя беше направо ослепителна! Слънцето се отразяваше в меките като коприна къдрици, а вятърът си играеше с дългата ѝ до кръста коса. През последните три години женствеността ѝ беше разцъфнала. Въпреки че непрекъснато пътуваше, Такър никога не беше срещал друга жена, която да може да се сравни с изключителната красота и дух на Кайро. „Тя е точно като съпруга си“, помисли си той.

В мига, в който Кайро се появи, за да приветства неочакваните гости, погледът на Лотън се устреми към пленителната му жена. В същия миг Такър разбра, че всъщност той се върти около малкия пръст на Кайро. На лицето на Лотън бяха изписани толкова любов и гордост, че на гърлото на Такър застана бучка.

Когато Кайро ги покани да влязат вътре, Такър изостана с Лотън. Закачлива усмивка се появи на устните му:

— Признай си, Лотън. Съвсем си под чехъл.

В отговор на закачката Лотън само вдигна рамене.

— Толкова дяволски щастлив съм, Тък, че твоите шеги дори не ме ядосват. През цялото време ми идва да пея от щастие.

— Не се поддавай на изкушението — посъветва го Такър. — Всичките ти помощници ще напуснат и ще се наложи сам да се оправяш с фермата.

Лотън се засмя и влезе в къщата след Такър. Докато Кайро и прислужничката слагаха масата, Лотън разпита своите бивши партньори за работата им. Такър, Уди и Ал наскоро бяха станали шерифи в Оклахома, защото районът, който се намираше под юрисдикцията на съдията Паркър, беше разделен между новите райони на разширяващата се територия. Беззаконието, което цареше в

отдалечените краища на района, се беше превърнало в грижа на тримата опитни шерифи.

Макар Такър, Уди и Ал да разказваха за своите подвизи в Ничията земя, която сега се намираще под юрисдикцията на територията Оклахома, Лотън не изпита никакво желание да се присъедини отново към редиците на шерифите. Знаеше точно какво иска да прави — да даде на синовете си детството, което сам никога не бе имал. Никога не беше вярвал, че е възможно човек да изпитва такова доволство. Кайро беше обогатила толкова живота му, че той беше изцяло изпълнен.

Безпокойство завладя Кайро, докато гледаше как Лотън се смее на една от многото смешни случки по време на техните пътешествия, която разказваше Такър. Когато Уди спомена някои техни общи познати, Лотън се вслуша съсредоточено. А когато Ал съобщи, че в района е останало едно свободно място, Кайро потръпна. Не можеше да не се пита дали Лотън не жадува за приключенията с бившите си партньори. Тя се чувстваше виновна, че го е ограничила във фермата.

Докато четиримата мъже си приказваха, Кайро вдигна масата и излезе през задната врата. Импулсивно се отправи към онази част на реката, където брегът представляваше пясъчна ивица и която Лотън беше отбелязал като място, безопасно за къпане и разходки. Като подви полата си нагоре и закачи долния край за колана, Кайро нагази по пясъчното дъно на реката, която тук беше съвсем плитка.

Въздъхна, докато продължаваше да се бори с мислите си. Всеки път, когато шерифите наминаваха или оставаха за един-два дни, Кайро изживяваше страшни терзания. Знаеше, че Лотън трябва само да каже, че е готов да се върне, и на гърдите му ще закачат старата значка. Откакто се беше оттеглил, бяха минали почти три години. Дали този негов нов живот го удовлетворяваше? Може би беше започнал да променя решението си, но отказва да ѝ го признае заради обещанията, които направи онази нощ, когато ѝ предложи да се оженят?

— Нещо тревожи ли те, Кай.

Кайро вдигна стресната глава и видя на брега да стои Лотън, със скръстени на гърдите ръце и леко разтворени крака.

— Не — излъга тя, усмихвайки се весело. — Помислих, че ще искаш да останеш насаме с приятелите си.

Настана мълчание и Кайро погледна настрана.

— Такър ме покани да се присъединя пак към тях и да патрулираме земите, които ще бъдат открити за заселниците — каза тихо Лотън.

— Мислех си, че това може да стане.

Кайро се стегна, за да посрещне разочарованието. Като хапеше треперещите си устни, тя вдигна очи и срещна погледа му.

— А ти?

— Какво аз?

Кайро го изглежда гневно, без да може да сдържа повече засилващата се загриженост и отчаяние.

— Знаеш много добре какво! — извика тя, като тропна с крак и разпръска водата около себе си.

Тъмните му вежди се повдигнаха насмешливо.

— Дали не се появява отново онзи легендарен темперамент на всички Кълхуун? — той цъкна неодобрително с език. — Мислех, че отдавна сме отминали този етап, скъпа.

— Дявол го взел! Отговори ми! — настоя нетърпеливо Кайро, като се втурна през водата, за да се изправи лице в лице с него. — Отиваш ли с тях, или не?

— И да те оставя на всеки търговец на коне, фермер или войник с буйна кръв, който реши да наmine под предлог, че купува добитъка ни, а аз знам, че ще иска само да провери дали съм наоколо, та да те отмъкне? — Лотън изсумтя. — През цялото време ще се чудя, дали като се върна, ще те заваря още тук.

Все още не беше отговорил на въпроса й достатъчно ясно.

— Знаеш, че мога да се грижа за себе си — напомни му Кайро. — И така, отиваш ли, или не?

— Не.

Прихвана я с ръка през кръста и я притисна към себе си. Усмехнатите му устни погалиха нейните.

— Помниш ли, като ти казах, че утре ще те обичам повече от днес?

Кайро кимна безмълвно, разсеяна от топлата вълна, която заля тялото ѝ, когато Лотън я прегърна. Бяха минали три години, но тя все още беше така запленена от този енергичен мъж, че не можеше да мисли трезво, когато той я докосваше.

Лотън наклони главата ѝ назад и я принуди да срещне нетрепващия му поглед.

— Нищо не се е променило, освен че чувствата ми стават по-силни и по-дълбоки с всяко „утре“, което изживяваме заедно.

Показалецът му проследи с възхищение чертите на лицето ѝ.

— Ето къде е сърцето ми, Кай. Дните ми като шериф са приключили. Не съм живял истински, преди да те срещна, и не смятам да се отказвам от тебе, за да преследвам престъпници.

Без усилие той я вдигна на ръце и се отправи към пясъка. Многозначителното пламъче в очите му накара Кайро да погледне с безпокойство към къщата.

— Имаме гости и близнаците...

— Близнаците ги гледат техните любими чичовци — промърмори Лотън, като бързо съблече своите дрехи и тези на Кайро.

— Но...

Когато той я погали и я целуна, Кайро забрави какво беше искала да каже, но ѝ хрумна една нова мисъл.

— Сигурен ли си, че не съжаляваш, че се ожени за мен? — попита тя, като обхвана с ръце хубавото му лице — Ако наистина искаш да тръгнеш със своите бивши партньори, кажи. Няма да ми хареса, но ще те разбере и няма да се опитам да те спра. Искам да си щастлив.

Обезкуражаваща усмивка се появи на устните му.

— Наистина ли?

Кайро не възрази, когато той я притисна на пясъка и се надвеси над нея.

— Наистина — прошепна тя, загледана в суровите му черти.

— Да те обичам ме прави неимоверно щастлив — прошепна той и ръцете му предприеха любовно пътешествие по тялото ѝ. — Не бих могъл да те изоставя, дори и да исках. Ти имаш сърцето ми, душата ми и синовете ми. Ти си моят живот.

Облекчение и желание се отразяваха в светлите ѝ зелени очи. Усмивка, чийто блясък съперничеше на слънцето, озари лицето ѝ, когато тя приближи устните му към своите.

— Тогава трябва да си наистина щастлив мъж, господин Стоун, защото и на мен ми харесва да те обичам. Обичам да правя каквото си пожелаеш с теб... всеки път, когато имам тази възможност.

Лотън се изсмя сърдечно.

— А ти, госпожо Стоун, можеш да правиш с мен каквото си пожелаеш, когато си поискаш.

Докато Такър, Уди и Ал се опитваха да поправят вредите, нанесени от уроците по пеене на Лотън с близнаците Кайро и Лотън плуваха по реката на екстаза. Той твърдо беше решил да убеди енергичната си жена, че иска да остане с нея, да изрази цялата безгранична любов, която беше стояла заключена у него, докато тя не се беше появила и не го беше освободила от неговото трудно минало. Тя го беше научила да изразява с лекота дълбоко погребаните чувства.

Когато страстта бе утолена, Лотън погледна към лицето на Кайро. Усмивката му казваше всичко. Кайро нямаше нужда от още уверения, достатъчно беше, че я беше съблазнил и я беше накарал да полети извън реалността. Виждаше любовта и предаността в сивите му очи. Чувстваше обичта, която се излъчваше от него. Те принадлежаха един на друг и никой никога нямаше да ги раздели. Заедно бяха преминали през ада, а това беше техният рай — една любов, която с всяка чудесна година ставаше все по-силна и по-силна.

— Няма нужда да го казвам, нали, Кай? — измърмори Лотън с обожание. — Знаеш какво изпитвам към теб.

Кайро се усмихна закачливо и обви с ръце врата му.

— Ммм... Да, знам, но нека се направим, че съм забравила, за да може да си освежа паметта.

Безгрижният ѝ смях заглъхна от страстната му целувка и пламъкът бе запален отново. Докато слънцето пътуваше по небето, те потвърждаваха любовта си един към друг по начин, с който думите не биха могли да се сравнят.

Лотън беше станал извънредно предан съпруг и баща. Кайро не би искала да промени и най-малкото нещо у този разбойник със сиви очи и блестяща гарвановочерна коса. Всичките ѝ надежди и мечти се въртяха около него и тя го обичаше с цялото си сърце.

Всъщност, мислеше си Кайро, докато вървяха хванати за ръце към къщата, би искала да промени едно нещо у него — пеенето. Но тя му прощаваше този малък недостатък, тъй като той беше почти съвършен във всяко друго отношение.

— Какво си мислиш? — попита Лотън, когато спряха на прага на задната врата.

Кайро обви ръце около врата на Лотън.

— Мислех си колко много те обичам — прошепна тя в отговор.

— Сигурна ли си, че си мислиш точно това? — погледна я Лотън с подозрение.

— Горещо-долу — Кайро се засмя, дари го с една страстна целувка и влезе вътре при гостите.

Лотън се усмихна. Какъв прекрасен начин да прекараш следобед. И, ех... какъв прекрасен начин да прекараш живота си! Беше най-щастливият мъж в света! Кайро, Оклахома, наистина беше най-близкото място до рая, преди да стигне до небето. И целият пухкав облак, заедно с ангела, който преди малко беше любил, бяха негови. Да му се допее на човек.

И Лотън направи точно това, с което учуди приятелите си и развесели любящата си жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.